

עובד השם

ושבתם וראיתם
בין צדיק לרשע
בין עובד אלקים
לאשר לא עבדו

ספר הדרכה מעשי
לעליית כל כלל ישראל

— ♣ —
דרך החינוך
דרך התשובה
דרך הביטול
דרך התיקונים
— ♣ —

עוֹבֵד הַשֵּׁם

דדך	החינוך
דדך	התשובה
דדך	הביטול
דדך	התיקונים

תוכן העניינים

3.....	הסכמות.....
10.....	הקדמה כללית.....
15.....	דרך החינוך.....
52.....	הדרכה לנשים ובנות.....
62.....	הדרכה לפי גילאים.....
84.....	הדרכת חז"ל בדרך הלימוד.....
99.....	דרך התשובה.....
121.....	התמודדות במקומות הנפילה.....
131.....	שלושת השלבים ליציאה מהחטא.....
185.....	דרך הביטול והדבקות.....
238.....	איך מתחברים לבורא בזמננו הלכה למעשה.....
249.....	איך מתחברים לבורא מהבעש"ט.....
253.....	איך מתחברים לבורא מהרמב"ם.....
260.....	איך מתחברים לבורא מהמהרח"ו.....
273.....	דרך התיקונים.....
274.....	סיפורים.....
284.....	פגם עיניים.....
296.....	פגם הברית.....
310.....	פגם המחשבה.....
322.....	פגם הדעת.....
336.....	תיקון כרת.....
339.....	קריאת שמע שעל המיטה.....
121/131/274	בכדי לצאת מהעוונות יש לעיין בעמודים.....

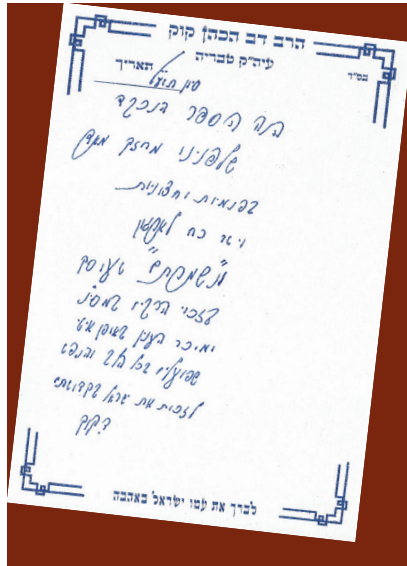
לכל שאלה ניתן להתקשר - 0533188877

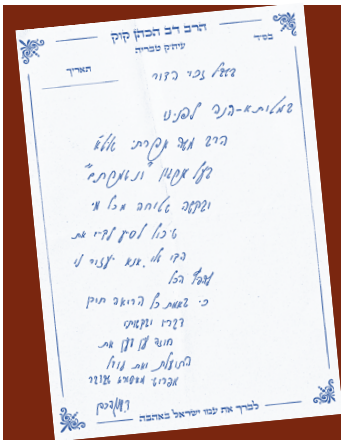

הסכמות

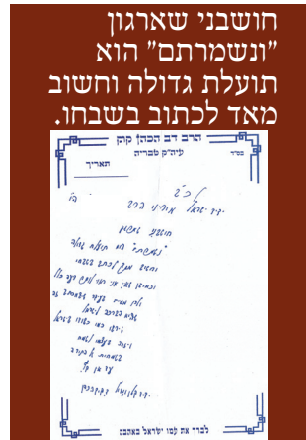
הרב דוב הכהן קוק

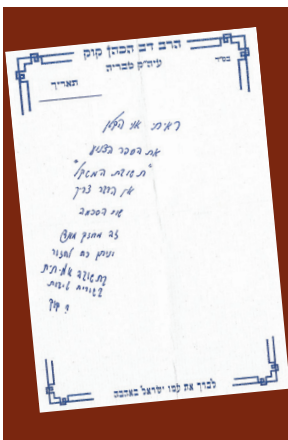
סיון תשע"ט
הנה הספר הנכבד
(עובד השם)
שלפנינו מחזק מאד
בפנימיות וחיצוניות
וישר כח לארגון
"ונשמרתם" שעוסק
בזיכוי הרבים במסי"נ
ומזכר העניין באופן אישי
שפועלים בכל הלב והנפש
לזכות את ישראל בקדושתם
ד. קוק

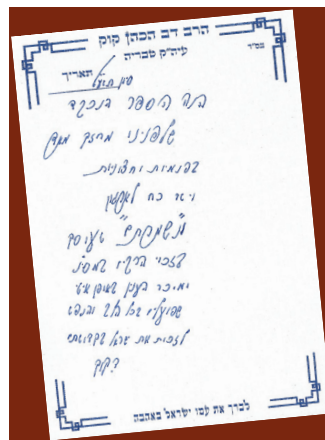
בשביל זיכוי הדור
 במטותא הנה לפנינו
 הרב משה אפרתי שליט"א
 בעל ארגון "ונשמרתם"
 ובקשה שלוחה מכל מי
 שיכול לסייע לקיים את
 הקו שלו, אנא יעזור לו
 להפיץ הכל
 כי באמת כל הרואה תוכן
 דבריו ובקשותיו
 חוזה עין בעין את
 התועלת ואת גודל
 אפרושי מאיסורא שבדבר
ד. קוק הכהן

נראה לי על פי מה
 שראיתי בעיני שארגון
 זה של "ונשמרתם" נצרך
 מאד כאור התשובה.

ראיתי אני הקטן
 את הספר הצנוע
 "תשובת המשקל" אין
 הדבר צריך
 שום הסכמה
 זה מחזק מאד
 ונותן כח לחזור
 בתשובה אמיתית
 בשורות טובות
ד. קוק

כאן לפנינו
 "אכשר דרא" של
 אירגון ונשמרתם"
 שאין צריך לשבחו כלל
 אלא נכנסים בעובי הקורה באופן
 השווה לכל נפש, במצוות קר"ש
 על המיטה שיש בה תיקון נפלא
 כידוע.
 יבורכו העושים והמעשים בזה
 וגם אני משתדל לעמוד בכוונות
 אלו אם אוכל.
בברכה"ת ד. קוק

זקן המקובלים

הרב שלום שמואלי שליט"א

ראש ישיבת "נהר שלום"

ירושלים תכב"ץ

שמע בהתפעלות על ארגון "ונשמרתם" ושמח מאד, נהנה מהיקף הפעילות, והראה פנים שוחקות, והתפעל וברך שיהיה הצלחה גדולה וישועה לארגון, וכל אויביהם יפלו תחתיהם.

מכתב ברכה

מהרב מאיר דוד שמואלי שליט"א

הרינו באים בשורות אלו לחזק ולעודד את הדברים החשובים שארגון "ונשמרתם" פועל ומזכה את הרבים וכל כוונתו לשם שמים לצערנו מפיצים בעולם הישיבות שהנהגת ראשי הישיבות בדור הקודם, לא לדבר על הנושאים הקשורים לקדושה והדבר אינו מדוייק שבדור שעבר שהיתה הקדושה נחלת הכלל בכ"ז רבותינו ראשי הישיבות הספרדים והאשכנזים היו מדברים בנושאים אלו ומחזקים את התלמידים וכיום שההפך מהקדושה מופץ ברחוב והתקיים בנו ותרד פלאים והפרוץ עומד על המרובה יצר הרע בא באצטלית של תורה לא לדבר על הנושאים אלו וכשיוצאים הבחורים והאברכים לבחוץ אינם יודעים אפילו א.ב. איך להילחם נגד היצה"ר וכמה פעמים שדברתי עם כוללי אברכים היו אברכים שלאחר השיעור יצאו ודיברו אתי ביחידות ואמרו לי שלא ידעו שיש עוונות כאלו וכידוע שאחד מגדולי הדורות סבל בסוף ימיו במקום רגיש ותלה את יסוריו בזה שלא דיבר עם תלמידיו וחקים בנושא הקדושה. ובס' תנא דבי אליהו הובא שראה ישיבה שלימה בגלות בכל שנכחדה כולל הרב ואשתו ובניו וכל זה בגלל שלא מחו וכיום מומחים רבים אומרים שחלק גדול מהנשירה זה בגלל שבחורים לא יודעים מהפגם הנורא וזה מוריד מליבם את החשק לתורה ויוצאים לתרבות רעה. ואם היו ישיבות נותנים מוסר על נושא של קדושה ויראת שמים לא הינו רואים כעשרת אלפים בחורים משוטטים ברחובות קריה והרבה מהאשמה בזה תלויה במנהיגים הרוחניים של הדור. וכן הנושא של קריאת שמע שעל המיטה שמעיד האר"י זיע"א שזה התיקון הכי גדול שיכול להיות ויותר אפילו מתענית [לבל להמעיט בחשיבותם אחרי התייעצות עם גדולים] הדבר לא עולה כסף בחינת ואנשים מזלזלים בהם והיו יכולים לחסוך הרבה צרות שונות ומשונות מהדור על ידי קריאת שמע שעל המיטה ויבלחט"א מו"א שליט"א ר"י המקובלים נהר שלום היה כל לילה עושה קריאת שמע שעל המיטה כחצי שעה וממנו יראו וילמדו

ובזה באתי בקריאה לחזק את הנושאים הנ"ל ואשרי ארגון "ונשמרתם" שמחזק את הרבים וזכות הרבים תלויה בהם.

מאיר דוד שמואלי

מדברי הרב בניהו שמואלי שליט"א

במשפחה שלי מכירים את סדר התיקונים של הארגון, ואומרים שזה דבר מצוין ועוזר במיוחד. וידוע על כמה אנשים שזה עזר להם לצאת מניסיונות. וזה שרבים כל כך הצליחו לצאת מעוונות על ידכם, זה מראה שמשמים מסכימים איתכם.

מדברי מרנן ורבנן שליט"א

היינו אצל מורינו שליט"א כששמע שאנו מארגון ונשמרתם, קיבל אותנו במאור פנים ובחביבות מיוחדת.

וביקש מאתנו לפרסם בשמו הדברים דלהלן. אני מכיר שזה ארגון טוב מאד, כבר כמה וכמה בחורים שהכרתי עשו את התהליך של ארגון ונשמרתם וזה הועיל להם מאד ויצאו, מהתאוות, ואני בעצמי שלחתי בחור שהתייעץ איתי רבות בנושא זה, והיה לו קשה בדבר זה תקופות ארוכות, ובהתפעלות גדולה חזר אלי וסיפר לי שזה הוציא אותו ממש מכל התאוות לגמרי, והועיל לו מאד, ואני ממש שמח מהאפשרות הנפלאה לעזור לבחורים בעניינים אלו, שזה דבר מיוחד מאד שממש יורדים על ידי זה הניסיונות, וכאשר שאלו אותו על עניין התעניות, שאין זה מקובל, הוסיף ואמר שקיבלנו מרבותינו שכל דבר שמועיל על ידו לצאת מעוונות, לא צריך לשאול אחריו, אלא להזדרז ולעשותו, לא פחות מהטובע בנהר, שחייב לאחוז בכל דבר. ובירך שתזכו להוסיף טהרה בישראל ושיהיה סייעתא דשמיא והצלחה גדולה, וברכה מרובה.

הרב יצחק ירוחם
בורודיאנסקי
משגיח ישיבת קול
תורה
מח"ס: "הליכות
יצחק" שיח יצחק'
האנציקלופדיה
התלמודית
ראש הכולל
"ישיבת הר"ן"
ברמות

שאלה: אנו עוסקים בעניין שמירת הברית ושמירת העיניים אצל כלל ישראל, אם אפשר ברכה ברכה והצלחה
שאלה: יש לנו קו שמחזק מאות בחורים בקדושה ועושים הרבה פעילות בנושא כל יום אם אפשר ברכה צריך להיות מאד בשמחה זכיתם מאד, ברכה והצלחה.

מרן שר התורה
ר' חיים
קניבסקי
שליט"א

הגיעו לפני כמה וכמה אברכים ובחורים שתעניות אלו
הועילו להם
ובוודאי אפשר להציע זאת, לעשות תיקנים ותשובה
ואדרבה מי שעשה זאת יכול
להמליץ לאחים שלו, לעשות זאת גם כן.

הגאון ר' משה
הלל הירש
שליט"א

מצאתם את הגלגל להצלת הדור
חייבים לפרסם זאת בכל הישיבות
והכוללים, רבני הישיבות והמחנכים
ניסו הכל והתייאשו, אין פתרון אחר.

הגאון ר' אהרן
ירחי שליט"א

התפעל ממש מהיקף הפעילות, ואמר שלא דברו בזה כי
עד היום לא היה ידוע איך לעזור בזה, ומה שאתם עושים,
זה הצלת נפשות ממש,
אלו דברים נפלאים וזה עוזר מאד
תמשיכו עם זה ושיהיה הצלחה גדולה,
תגידו למשגיחים שאני שלחתי אתכם.

הגאון ר'
צבי פרידמן
שליט"א

הרב מאיר קסלר
שליט"א

הגאון ר' צבי גרינהוז
שליט"א

הגיעו אלינו כמה מקרים קשים
שהצלחתם להציל,
ובזכות הפעילות שלכם נודע
לנו עד כמה גדולה הבעיה בתוך
היכלי הישיבות.

התפעל מאד שהגיעו לפניו
מקרים מאד קשים ובעלי עוונות
חמורים, שיצאו מכל העוונות,
וביקש חוכרות לעיין מה הדרך
בכדי להציעם לעוד בחורים
ואברכים.

עתה בעוונותינו פרץ והתרבה כוח הטומאה ע"י האינטרנט והטכנולוגיה במאד מאד ויש באוויר טומאה גדולה, שגורמת קלקול וחטא בכלל ישראל, והנה זכינו שקם "ארגון ונשמרתם" למחות להדריך וללמד על עניני קדושה ובפרט בענייני שמירת הברית והעיניים, וחוף מלפרסם את מעלת הקדושה וחומר האיסור גם זכו להציל ולהדריך אלפים ורבבות מישראל, ובפרט לימוד עשרים דקות "באור החיים הקדוש ובזוהר הקדוש" שמועיל מאד לזה, ותיקונים שסידרו על דרך רבותינו הראשונים והאחרונים על פי האר"י הקדוש, ובזמן קצר מאד יוצאים מכל הטומאות והעוונות, וכן הקימו מוקד ליעוץ והדרכה, ללא מטרת רווח, ליציאה מעוונות שעוזר לרבים מכל כלל ישראל ובוודאי לבני התורה והישיבות.

וראוי לכאו"א לתמוך ולהפיץ דבר גדול זה, שהוא עיקר יסוד ושורש קיום התורה.

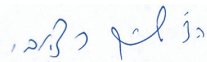
וע"ז באנו על החתום

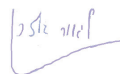
ראש ישיבת השלום - הרב דוד בצרי הרב יצחק גרוסמן - מגדל העמק

דוד בצרי

הרב יחיאל אבוחצירא - רמלה רב קהילת תימן הרב יצחק רצאבי

הרב ליאור גלזר שליט"א

הרב יהודה שיינפלד שליט"א
בעל מח"ס: "אוסרי לגפן"
ממקובלי ירושלים

אני ע"י
מכתב מידה / אהבה

הנני להודיע למועצת אגודת ישראל כי שבעים אומני בקוולטסיס נפלאים ומעלים
א קצתו כותב נחמיה, וצדקה הקבילו לצדקה יתה שהוציאו ק"ט שאלו הייתה
עם כותב קלוב ומעולה אשר חלקם והאליה שפיעה ג- אומני להיג אפיס הובים
ניה"י ט"ל י"ו במעלותם ירכי הקמטה כשה ע"י בו נוהל
כאמיר י. שאלי

בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים יֵשׁ מְלַחֵמָה עַל הַדָּת וּבִפְרָט בְּעֵינֵי שְׁמִירַת הַבְּרִית, שֶׁהַיּוֹם מְפִיצִים הַתְּאוּוֹת וְהַעֲבֵרוֹת בְּגִלוּי, וּבְזֶה נִתְרַעַל הָאוּוִיר בְּטִמְאַה נֹרְאָה, הַמְּגִיעַ גַּם לְבְנֵי הַיְשִׁיבוֹת, וּבִפְרָט שְׁמִפְּצִים אֶת טִמְאַתָּם בְּעֵתוֹנִים וּבְרֹאשׁ כָּל הוֹצוֹת, וּבַחֲזוּרִים רַבִּים נוֹפְלִים בְּעוֹנוֹת חֲמוּזִים מִחֶמֶת שְׁלֵא יָדְעוּ חֶמֶר הָאֶסוּר הַנּוֹרָא, וְכִיּוֹן שְׂזָה קוֹרָה אֶצֶל בַּחֲזוּרֵי יְשִׁיבוֹת אֶסוּר לָנוּ לַחֲשׂוֹת כִּי הָאֲחֲרִיּוֹת מוּטָל עָלֵינוּ, וְשֶׁרֶשׁ הַדְּבָר הוּא מִחֶמֶת חֶסֶר יְדִיעָה מִחֶמֶר הָעוֹן הַזֶּה.

וְאֵלּוּ שְׁטוּעֵנִים שְׂאִין לְלַמֵּד אֶת הַבַּחֲזוּרִים, שְׁמִגְרִים יִצְהָר אֲנַפְשֵׁיהוּ, ח"ו לֹמַר כֵּן כִּי עִי"ז נֹתְנִים מְקוֹם לִיִּצְהָר שֶׁהוּא יְהִי הַמְּגִיד שְׂיַעֲזוּר שֶׁל הַבַּחֲזוּרִים, וְעַל זֶה מְחַכֶּה הַיִּצְהָר שֶׁהִירָאִים יֹאמְרוּ כֵּן, וְעִי"ז יִסִּית וְיִדַּיֵחַ אֶת הַבַּחֲזוּרִים בְּלֵי מִפְרִיעַ, וְאֵינּוּ מְחַכֶּה עַד שְׂיִלְמְדוּ הַבַּחֲזוּרִים אֶת חֶמֶר הַדְּבָרִים, אֶלָּא כְּבוֹר בְּקִטְנוֹתָם מְסִיתָם, וְהַשִּׁי"ת יִמְחַל לְאוֹתָן שֶׁהִחֲזִיקוּ שְׂאִין לְלַמֵּד דְּבָרִים הַלְּלוּ, שְׂבָזָה נָתַנּוּ מְקוֹם לִיִּצְרַר הַרְעָה לְהִסִּית בְּלֵי מִפְרִיעַ. וּבְנוֹדָאֵי אֵין חֲשׂוּדִים בַּחֲזוּרֵי יִשְׂרָאֵל שֶׁהֵם מוּמְרִים לְהַכְעִיס ח"ו שְׂבַגְלָל יְדִיעַת הָאֶסוּר יִבְאוּ לַחֲטֹא בְּמִזִּיד. וּבְעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים נִכְשְׁלִים בְּזֶה אֶפִּילוּ בַּחֲזוּרִים שֶׁהִיוּ מְחַזְקִים לְבַעֲלֵי יִרְאֵת שְׁמַיִם וְלַמְדָּנִים וְא"א לְהַעֲלוֹת עַל הַדְּעַת כָּלֵל עֲלֵיהֶם שְׂנִכְשְׁלִים בְּטִמְאוֹת נֹרְאוֹת כְּאֵלוּ, וְעַל כֵּן צָרִיךְ לְדַבֵּר עִם כָּל אֶחָד וְלֹא רַק עִם מִי שְׂנִרְאָה חֲשׂוּד. וְצָרִיכִים לְכָל זֶה כּוֹחַ מְאָרְגָן לְהַשְׁרִישׁ בְּלֵב הַתְּלַמִּידִים לְהַזְהִיר מֵהַרְהוּרֵי עֲבָרָה וּמַעֲבָרוֹת שֶׁהֵם מַעֲקָרֵי הַדָּת בְּכָלֵל יְהַרְגוּ וְאֵל יַעֲבוּר, וְכִשְׂיִהִי כּוֹחַ מְאָרְגָן נִזְכָּה לְשִׁבֵּר כּוֹחַ הַרְעָה.

<p>בוודאי הוא דבר נכון ומשגיחי הישיבות צריכים להשגיח על זה בדיוק, וטוב להביא לנערים קונטרס המדבר על חומר האיסור.</p>	<p>יש לדבר עם ילדים קטנים כי הילדים בלא"ה יודעים היום מהכל, וללמד שאיסור נורא ליגע, ובגדלותם להסבירם יותר. וצריכים לדבר ולפעול ולהתבונן ולהתאסף בזה.</p>	<p>בעוה"ר אני יודע שהוא בעיה גדולה והוא צו השעה להתאסף ולחפש עצות ותקנות להועיל בזה.</p>	<p>הרבה תיקונים צריך לתקן בין בחורי ישיבות בעניין ירא"ש ושמירת הברית המחשבה והעניינים, להצילם מכוח הטומאה</p>
<p>אליעזר זוסיא פורטיגול האדמו"ר מסקולען</p>	<p>יעקב קמניצקי ר"י תורה ודעת</p>	<p>משה טייטלבוים האדמו"ר מסאטמר</p>	<p>משה פינשטיין פוסק הדור</p>

הנה זה היום עשה השם נגילה ונשמחה בו, התגלה בדורנו גילוי נפלא אשר לא עסקו בו הראשונים, וזכינו אנו הקטנים, לגלות את הדרך לעץ החיים, אשר ילך בה האדם ואכל וחי לעולם, חקרנו ודרשנו היטב, ולמעלה מרובה של יהודים זכו לעשות זאת, עקבנו ובדקנו לעומק אחרי רבים שזכו לעשות זאת עד שמצאנו את המסילה העולה, המתאימה לדורינו.

כידוע בדורינו דור "עיקבתא דמשיחא" ירד לעולם שער החמישים של הטומאה, ורק על ידי שנצליח להתמודד עם הטומאה הגדולה נזכה לאור הגאולה, והנה בימינו אדם יכול להיות קדוש וטהור, וכאשר יקנה או יתבונן במכשיר טמא או באינטרנט, הנה ברגעים ספורים יכול האדם לרדת לעמקי שאול, מה שלא היה מעולם, ולהישאר באבדון ולגרור את כל בני ביתו למקום טומאה, והנה חס וחמל עלינו הבורא ומצאנו את שער החמישים של הקדושה כנגדו, איך להתרומם מהטומאה ברגעים ספורים ובימים בודדים ולהישאר בקדושה תמיד, איך למנוע מילדיך ומחבריך לרדת לעמקי שאול, ואיך למצוא דרך קלה וברורה שתקרב כל יהודי לבורא עולם בלי מעצורים ובלא אמצעים.

אך כיוון שאנו לא מעוניינים לבנות בית חולים מתחת הגשר, לכן נסדר

הקדמה כללית

זאת באופן שיוכלו מראש, לחנך את הילדים איך ללכת בדרך השם, ולאחר מכן נסדר איך לצאת מטומאה ומהעוונות בקלות, ולאחריו הסבר מקיף איך אוחזים בעץ החיים ואיך מתקרבים ועובדים את השם, באופן שעל ידו לא יבוא האדם לתקלות לעולם, ויזכה לעמוד בהיכלו של מלך.

הנביא מלאכי אומר ושבתם וראיתם בין צדיק לרשע בין עובד אלקים לאשר לא עבדו, ומסביר שם את עניין הגאולה שיהיה שייך רק אצל מי שזוכה לעבוד את השם, וכיוון שהנה בימינו, רוב בני האדם, ואפילו אלו שחיצונית נראים קרובים להשם, אך לצערנו הם עובדים כמעט רק בחיצוניות, והם לא עובדי אלקים, הם בטוחים שבזה שאם הם משתייכים לקבוצה או למגזר מסוים הם כבר מסודרים מראש, ולא מבינים שאצל בורא עולם זה לא עובד כמו שהם חושבים, כי את תוקף מחשבותיו אי אפשר להשיג, ופעמים רבות ישנם אנשים שנראים פשוטים, שהם ברמה עליונה וגבוהה מהרבה תלמידי חכמים, כמו שאמר בנו של רבי יהושע בן לוי: עולם הפוך ראיתי עליונים למטה ותחתונים למעלה אמר לו אביו בני, עולם ברור ראית, ולכן סידרנו בחוברת זאת את דרך החינוך, ודרך הביטול והדבקות שעל ידם יכול האדם לנסוק ולעלות לגבהים עצומים, וכל יהודי פשוט, או בחור צעיר, יכול לזכות להיות חשוב מאד למעלה, ולזכות למעלות גדולות, לאהבת השם לקירבת השם, ולחיות את הקב"ה 24 שעות.

בציבור היראים לדבר השם, נכנס המושג שאם אדם חטא יש עליו אות קלון, אות קין לעולמי עד, מושג זה נכנס מאומות העולם שאצלם אדם שחטא הוא חולה, כי מתייחסים אליו כמו לחיה, זה נהיה הטבע שלו, אי אפשר לשנות זאת, ודבר זה מסודר היום בבתי משפט, למי יש עבר פלילי למי לא, אין מחילה אין כפרה אין כלום.

צריך להבין ולהחדיר עד השורש, אצלנו בני התורה אין דבר כזה כי בתורתנו הקדושה אמרו חז"ל שעוד לפני שנברא העולם נבראה התשובה, משום שכאשר אדם פוגם ומפריד בין קב"ה לשכינתיה, צריך אור גדול וגבוה יותר שנקרא בינה ותשובה, בכדי לסדר העולמות העליונים שנפגמו, ובשעה שעושה האדם תשובה אז הוא מתעסק בעולמות עליונים וגבוהים מאד, מה שצדיקי הדור לא זוכים ולא יכולים להתעסק ולעורר עולמות עליונים אלה, כי אין להם קשר אליהם בכלל, כי כל לימוד התורה הוא

במקום יותר נמוך שנקרא תפארת, ולכן במקום שבעלי תשובה עומדים צדיקים גמורים אינם יכולים לעמוד, ושואל הזוהר למה בכלל מקבלים רשע בתשובה, אלא כיוון שהוא מעורר את כל העולמות העליונים ע"י שמעורר את המקום העליון שנקרא בינה תשובה ושמחה לכן מוחלים וסולחים לו, "וְנִסְלַח לְכָל עֲדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְלִגְר הַגֵּר בְּתוֹכָם כִּי לְכָל הָעָם בְּשִׁגְגָה"

ובגמרא בברכות כתוב מפורש: תנא דבי ר' ישמעאל אם ראית תלמיד חכם שעבר עבירה בלילה אל תהרהר אחריו ביום שוודאי עשה תשובה, וצריך להבין לא מדובר פה בעברה פשוטה מדובר כאן בעברה חמורה, ומדובר שראית זאת במו עיניך, ואף על פי כן אל תהרהר אחריו, משום שאצל הקב"ה זה עובד אחרת ממה שבני אדם חושבים.

בסייעתא דשמיא זכינו להפיץ בחוברות אלו תיקונים על העוונות העיקריים, שהם עיניים, ברית, מחשבה, ודעת, שאומר האר"י הקדוש שמי שעושה תיקונים אלו נמחלים עוונותיו ואינו רואה פני גהינום, ומנסיון ועדות של למעלה מרובה של יהודים, הם מעידים באופן מוחלט שלאחר שעשו את התיקונים על העיניים סרו מהם כמעט כל התאוות והניסיונות בשמירת העיניים, והם מצליחים לשלוט באופן מוחלט, ולאחר שעשו את התיקונים על הברית, סרו מהם התאוות והניסיונות על שמירת הברית, ולאחר שעשו תיקונים על המחשבה עזבו אותם כל אותם מראות פרוצים וסרטים מכוערים שראו, שהיו עולים להם בשעת תפילתם ולימודם והנה היום סרו להם כל אותם תאוות וניסיונות, וכן יש עוד מגוון תיקונים על שאר העוונות, בחוברות אחרות.

וברוך השם תיקונים אלו מתאימים לגברים ונשים, וזה פשוט פלא עצום איך מי שזוכה לעשות תיקונים אלו עם תשובה אמיתית בשיברון לב וחרטה, כפול 3 פעמים כל תיקון, לכל סוג של עוון, נהפכים לו החיים ורוב ככל המכאובים והבעיות חולפות, וכן חלישות וחוסר סדר ובעיות אצל נשים וגברים, ומי שפוגש וחי עם מי שתיקן עוונו, מרגיש את השינוי הגדול והעליה הגדולה, ברוחניות ובסייעתא דשמיא, וכבר כמה משגיחים ורבנים בישיבות, התפלאו מאד שכמה בחורים התעלו מאד מאד בלימוד, ונהיו למצוינים ביותר בישיבה, לאחר שזכו לעשות תיקונים אלו, כי על ידי סדר תיקונים אלו יוצאים מהידיים של השטן ועוברים לידיים של השכינה,

ומשם כבר אפשר לעלות בקלות.

לאחר התיקונים יש את הקריאת שמע שעל המיטה, משום שהתיקונים עוזרים למחילת עוונות וירידת התאוות, והקריאת שמע שעל המיטה מועיל להריגת המזיקים שנבראו, וחשוב מאד לעשות זאת, כי אותם מזיקים לוקחים לאדם את כל השפע הרוחני והגשמי, השמחת חיים וההצלחה.

כשם שגוף האדם נזקק למזון, כך נשמת האדם נזקקת למזון, ולכן ישנם אנשים רבים שלא יודעים זאת ומחפשים את המזון בהרבה צורות, ישנם כאלה שיחפשו זאת בטיפוס על הרים בחו"ל ויש כאלה שילכו להודו, יש כאלה שיחפשו עומק רוחני דרך לימוד ופילפול, וישנם כאלה על ידי תפילה והשתוקקות, כל אחד והמושגים שלו, אבל חשוב לדעת שעיקר המזון הרוחני של הנשמה, זה הקשר והשפע שהיא מקבלת מהבורא, לכן כל אדם באשר הוא, צריך להתנתק ממה שמרחיק אותו מהבורא, לפעמים זה המשפחה ולפעמים החברים, ולא שהם לא טובים בדווקא, אלא שהם לא מפוילים ומכוונים לעשות את רצון הבורא ולהתקרב אליו, ועיקר המהלך הוא המחשבה הרצון ההתבוננות התשוקה והקירבה, האדם לא צריך להיות שונה מבחוץ מהמשפחה שלו, הוא יכול להיות עם חליפה ארוכה, והוא יכול ללכת עם בגדים צבעוניים, כי אצל הקב"ה זה לא משנה, העיקר זו הקירבה והדבקות בו, העיקר זה לקיים את המצוות עם שמחה, ולימוד התורה בגלל ציווי השם, ולא בגלל שזה מה שכולם עושים.

והנה בחמלת הבורא ובשליחותו, ערכנו בשלושת השנים האחרונות את המחקר הגדול בעולם, יחד עם למעלה מרבעה של יהודים יקרים, מכל הגילאים, ומכל האוכלוסיות והזרמים, איך יוצאים מהעוונות ואיך מתקרבים לבורא, בצורה הברורה והטובה ביותר, חיפשנו דרך פשוטה וקלה שעוזרת לכולם, ולתמיד, וברוך השם זכינו ומצאנו, ובחברת זו מוגש לכם תוצאות המחקר, איך יהודי יכול להתקרב לבורא, ולעזוב את חטאיו ועוונותיו ולשמור על מחשבתו ועל עיניו, להדבק בבורא, לכן והיה כל מבקש השם יקרב אל ספר זה, ויקראו ויעמול בו, וידע את הדרך אשר נשכחה מחמת הגלויות, איך להתקרב לבורא עולם מתוך שמחה אהבה, טהרה, ותורה, ויכין את עצמו להיות כלי קיבול, לגאולת ישראל.

בברכת התורה ארגון ונשמרתם

ההנהגה
החדשה

הנהגה חדשה

מי ידעתיו למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו
אחריו ושמרו דרך השם לעשות צדקה ומשפט

המחנכים וההורים

אמת הדבר, שאתם נצבים בפני הדור במכלול הדרו, פארי הצאן גדיים נעשים תיישים, דור הולך ודור בא וכל עתיד בני ישראל תלוי על כתפיכם, ברוך השם רואים בכל מקום את פרי הצלחתכם מאות אלפי בני ישראל עוסקים בתלמודם ובמשנתם, מה שחלמו וערגו עליו דורות קודמים, הנה קם וניצב לנגד עינינו.

סלתה ושמנה של היהדות החרדית די בכל אתר ואתר, הם הם פרותיכם רבבות בחורי החמד בישיבות - הם עמלכם, אברכי הכוללים וכלל התלמידי חכמים אותם אתם נושאים על כתפיכם.

אמת מערכה אדירה וגדולה של מאות אלפי נימים שזורה על פתחכם, ובעוז ותפארת יצרתם בעשר אצבעותיכם את הדור הבא.

המציאות הקיימת

לפי כל חכמי הדורות אנו נמצאים בדור האחרון, דור עקבתא דמשיחא, ואמרו חז"ל דור שבן דוד בא, אין יום שאין קללתו מרובה מחברו, ואנו מצויים בירידת הדורות גדולה מאד, וכידוע מתקרבים אנו למה שאמרו חז"ל במסכת סוטה ובמדרש: דור שבן דוד בא בית הועד יהיה לזנות, וחכמת הסופרים תסרח, ויראי חטא ואנשי חסד נאספים, והאמת נעדרת, ופני הדור כפני הכלב. וסר מרע משתולל. ורבנן אמרי דור שבן דוד בא, חכמי הדור מתים והנותרים עיניהם כלות ביגון ואנחה וצרות רבות ורעות רבות באות על הצבור, הנערים ילבינו לזקנים, ויעמדו הזקנים בפני הנערים, בת קמה באמה כלה בחמתה, אויבי איש אנשי ביתו, בן אינו מתבייש מאביו. והמלכות כלה תיהפך למינות ואין תוכחות.

אחרי דברים אלו שמנו חכמים, הנה בימינו, עינינו ראות וכלות, חרבן הדור והדרו, כאשר התרבו הפיתויים ברחובות, בבתים ובחצרות, ואין איש יודע מי שכנו, הלנו אם לצרינו, כל אדם ציציותיו מתבדרות לו, אך יתכן שבתוככי לבבו מטמין ומחביא שקוצים ומכשירים, היום, כאשר התרבתה הרעה החולה של האינטרנט, והפיכתו לכלי מזיק ומשחית, והשחית כל בשר את דרכו על הארץ, גם בקרב מחננו, מתרבים אנשים

צבועים לאין מספר, ואין הדבר מוגבל, אלא כל מי שלא צרובה יראת שמים בלבבו ואינו עובד השם, יכול על נקלה להיכשל בדברים חמורים, ודבר זה משליך על כל בני הבית, ועל חבריו של הילד או הבחור בכתה ובשיעור, שמספיק ילד אחד שלא נזהרים ונשמרים ממנו, ויש לו אח דוד או גיס שמרחיבים את אופקיו כביכול, או גישה למחשב לא כשר בביתו, וכך כל החברים יכולים להתדרדר רוחנית.

לתת דרך

ועל כן חשוב מאד להתבונן: אדם שרוצה להיות מחנך אמיתי שמעוניין לחנך את ילדי ישראל צריך לעשות הכל בקדושה ובטהרה ובוודאי צריך להשקיע מאד, לראות אם על ידי מה שמלמד את הנער, הוא נותן לו את האפשרות להצליח בהמשך החיים, האם על ידי זה מתחנך הנער ומבין מה עומד לפניו, או לא, האם כשמסיים את הלמודים או את השנה הוא יודע איך לעבוד את השם, או מאיזה מכשלות צריך להיזהר, הרי כל לימוד התורה שלו נועד בכדי להדריך אותו ולהנהיג אותו בדרך טובה, ולא העיקר זה רק ידיעת התורה, אלא לחיות את קיום התורה, יראת שמים ומדות טובות, כי את רוב הלימוד שלומדים בזמן הילדות, בדרך כלל שוכחים תוך 3 שנים, אם לא משננים, ומה שנשאר זה בעקר הדרך שהתורה מנחילה לנו, המדות הטובות שחדרו לעצמותינו בשעת הלימוד, וחשוב מאד להדגיש זאת, כפי שאומר החפץ חיים בסימן הראשון: "ותורה תבלין היא תוכחת מאמרי חז"ל", התוכחות וההדרכות זה מה שייתן את הכוח לעמד בפני הפיתויים והניסיונות, ולא שום דבר אחר.

הבידול היום, שיש בימינו בין הורים למחנכים הנו אחד מנזקי החינוך הגדולים ביותר משום שהתורה, היא זאת שנתנה להורים את תפקיד המחנך, ולכן רק לאבא יהיה את הסייעתא דשמיא המושלמת ביותר, משום שמצווה בו יותר מבשלוחו, באב נאמר: ושננתם לבניך, בו נפסק בהלכה מצווה על האב שילמד את בנו תורה, ולכן אם כל אחד יסתמך על המחנך בכתה והמחנך על ההורים או על הישיבה, הילד יצא ללא בסיס מסודר בעקרי היהדות, ללא ידיעה למה הוא בא לעולם מה השם דורש ממנו, דברים שאם יידע אותם בשחר טל ילדותו, יהיה: חזק אמיץ ודבק

בהשם כל ימיו.

לימוד התורה

לימוד התורה הוא העיקר והיסוד של היהדות, זו היא נשמת אפיו ואין לנו מה להוסיף ולהרחיב בדברים הידועים, שהרי אין לו לקב"ה בעולמו אלא ד' אמות של הלכה, אך כידוע איננו מגדלים פרופסורים לגמרא, הרי יש בקוריאה הדרומית וביפן מיליוני בני אדם שלומדים גמרא ותלמוד פי כמה מאות, מהחרדים, האם בגלל זה הם עושים רצון השם, הרי הם עושים זאת רק בשביל החכמה והפלפול.

ובוודאי חייבים לזכור תמיד את לשון המסילת ישירים בהקדמה כדלהלן, היתכן שייגע ויעמל שכלנו בחקירות אשר לא נתחייבנו בם, בפלפולים אשר לא יצא לנו שום פרי מהם, ודינים אשר אינם שייכים לנו, ומה שחייבים אנו לבוראנו חובה רבה, נעזבהו להרגל ונניחהו למצות אנשים מלמדה.

על כן חובה עלינו להתבונן, ולהבין בשביל מה נשלחנו לעולם, לא נשלחנו בכדי ללמוד תורה, ולא בכדי לעשות מצוות, אלא בכדי לעשות רצון הבורא, ורצונו הוא, שנלמד תורה ונקיים מצוות, ולכן לא נלמד תורה אם אנו בדרך, צריכים לדרוך או לבזות מישהו, כי אין זה רצון השם.

וכן כתב בזוהר הקדוש, (ויקהל רי"ג) בְּאֵינֹן עֹבְדִין, וּבְהֵיא אֹרִייתָא דְאֶשְׁתְּדִלַת בְּהַ בְּיַמְמָא. וְנִטְלָא הֵהוּא רְעוּ דְהֵאִי עֲלָמָא, וְיֵיָה אֶתְהֵי בְּחֻדָּה, וְאֶתְכְּלִילַת מְכָל סְטָרִין. **שמכל המצוות ולימוד התורה של בני ישראל, לא עולה אל הקב"ה לריח ניחוח אלא הרצון שלהם לעשות את רצונו על ידי למוד התורה**, כלומר שכמה שאדם יותר יתבונן לפני הלימוד למה הוא לומד, ולכבוד מה ומי, בין אם יש להם הנאה בין אם לא, בין אם מבינים בין אם לא, כמו אותו רעיון של חסידים ראשונים שוהין שעה אחת קודם התפלה, וכן להתבונן שכל למוד התורה בא לחבר בינינו לבין הבורא, שהרי קודשא בריך הוא כביכול למעלה, בני ישראל למטה, ואורייתא חד הוא והתורה מאחדת ביניהם.

בהמשך נביא ציטוטים ממרן הרב אלעזר מנחם מן שך זצוק"ל על דרך

הלמוד הרצויה והנצרכת, ואת הנזק הגדול, ואת המלים המזעזעות שכותב על דרך הלמוד שקימת היום שזה אחד מגורמי הנזקים הגדולים.

המציאות הכואבת, כמעט ואין עובדי השם

היום נהוג לייחס כל אחד לפי הקהילה שלו או החסידות שלו, או לחלופין ארץ המוצא, כאשר באמת אין לזה שום משמעות רוחנית, אין שום היכל בגן עדן שמיועד לחסידי גור או בעלז, וכן לא היכל ליטאי ולא ספרדי, ולכן כל המציאות של קיטלוג אדם מסוים, זה מציאות של עולם השקר, ויותר מזה, גם אין היכל לחרדים לחסידים או לחבדניקים למזרחי או לחילונים, אלא מה שיש למעלה, ומהו כרטיס הכניסה לגן עדן ולעולם הבא: זה רק מי שעובד השם לעומת מי שלא עבד אותו, **היום ילד** מגיל 8 עד גיל 18 כל החיים שלו סובבים סביב המבחנים "וחבל" כי באמת ב 6000 שנה האחרונות לא היה אדם אחד שהגיע לשמים ושאלו אותו, כמה קיבלת במבחן, זה בכלל לא תופס מקום למעלה, העיקר זה הלב והרצון, שמוכח על ידי מעשה בפועל.

עוד רעה חולה התפשטה בקרב בני ישראל כאשר בישיבות ובתלמודי תורה, מרבים לעודד בעניין תלמיד כשרוני, וכי מה המעלה שלו הרי הכל זה מאת השם יתברך, האם יש גן עדן לכשרוניים זה בדיוק כמו שנגיד, שיש בשמים היכל נפרד לבעלי שער ג'נג'י או צהוב או שחור, הלוא הכל שטות.

ולכן הבעיה האמיתית ניצבת לפנינו במלוא עוזה, הרי רוב מי שמכונה "לחרדי", אינו בדווקא "חרד לדבר השם" אלא שהוא נולד להורים חרדים או לובש שחור לבן, ובגיל 3 נכנס לחיידר-תלמוד תורה, ואנו מצפים שיצא בסביבות גיל 20 מוכן לנישואין, **וכן חסיד**, זה לא משנה איזה חסידות אתה, אלא אם אתה מתחסד עם קונך ועושה דברים לכבוד השם שאתה לא מחויב בהם, אך מה שקורה בימינו זה עולה על כל דמיון, אם לא מחנכים את הילד בגיל צעיר, לדברים הכרחיים אנו מוצאים את עצמינו עם רוב הבחורים בגילאי 17 שהם לומדי תורה מצוינים, אבל עמי ארצות בכל מה שקשור לעבודת השם, וליראת השם, רוב בני האדם "שומרי

התורה והמצוות" עובדים היום בצורה אוטומטית, שייכים לקבוצה פלונית או אלמונית, לא מכוח השקעתם וטירחתם אלא בעצם לידתם, נכון שזו היא הצורה המוכרחת ואסור להביא את הילדים לידי ניסיון חס וחלילה, אך אם לא מלמדים את עקרי הדת בצורה ברורה ומסודרת, נוצר דור חרדי נפלא אך זהו בעצם: מציאות של "חיקוי" לובשי שחור לבן, זה לא נקרא: "החרדים על דברי", ונוצר ניוון ושאננות שאחריתם כואבת מאד, לכן עלינו להתבונן איך באמת נזכה להיכנס ללגיון של המלך.

הניסיונות באים בכדי להוכיח אם אתה עובד השם

אם נתבונן כביכול מצד ההסתכלות של הבורא על ילד חרדי וילד חלוני, כשהילדים בגיל שנה אין ביניהם שום הבדל, גם כאשר הם גדלים לגיל 3 אין שום הבדל, שניהם עושים את מה שההורים מלמדים אותם, גם בגיל 7 גם לא אמור להיות שינוי, רק שזה התחיל לעשות מצוות כפי שאמרו לו לעשות, והשני התחיל לעשות עברות כמו שאמרו לו לעשות, וכן בגיל 12 לחילוני יש סמארטפון, והחרדי כבר לומד משניות וגמרא אך אין הבדל אמיתי, כל אחד ממושמע ועושה מה שחינכו אותו וכך זה גם ממשיך לגיל 15, ואם הילדים לא ישברו את המסגרת הרגילה שזה ההורים החברים והמורים, אין סיבה שיהיה שנוי, ואם כן, כיוון שאין הבדל אמיתי בין רוב הבחורים החרדיים לבחור חלוני אלא רק נקודת הפתיחה, כי הכל נובע מאיפה הוא התחיל ומי ההורים שלו, הבחור עצמו לא החליט עדיין כלום, ואינו נקרא לפני השם לא רשע ולא צדיק.

ומה באמת שורש הבעיה? הילד החרדי לומד גמרא ומצליח במבחנים, אך בעיקר מה שמעניין אותו, זה שההורים שלו יהיו מרוצים, וכן הצוות בתלמוד תורה – בישיבה והחברים, וגם הילד החלוני להבדיל, מעניין אותו ההורים המבחנים והחברים, וכיוון שהבורא רוצה שהאדם יבחר בו ויעבוד אותו בגלל שהוא ציווה, ולא לחיות בצורה אוטומטית, אז הדבר מוכרח, שבשלב מסוים בחיים, בין גיל 12 לגיל 20 יהיה לכל בחור וילד שלא זכה ולא למד, איך להיות עובד השם באמת, נסיונות מאת הבורא, כי הבורא רואה שהוא מקיים מצוות ולומד תורה, אבל לא עובד אותו, וזה משום שעדיין הוא לא נכנס לתוך הלגיון של המלך, לכן נועדו הניסיונות

בכדי לבדוק אם הוא באמת עובד השם או לא.

ופה הבעיה גדולה מאד, שבר על שבר נשברנו, כיוון שלרובם ככולם עיקר הניסיונות שהבורא שולח, זה בענייני קדושה, אך להם אין שום ידע, איך לא לחטוא, איך ינצחו את הייצר הרע, כי אין סיבה שבחורים וילדים יצליחו להתמודד בניסיונות ובקשיים, כאשר אינם מכירים את האויב ואינם יודעים שיש מלחמה, ולפתע פתאום, באים תאוות וניסיונות, וזאת משום שהסתירו מהם את ההלכות על ענייני קדושה, לא לימדו אותם שיש כזה דבר, ולפעמים ילדים ובחורים חוטאים באיסורים של מיתה בידי שמים, וחייבי סקילה, כשאין להם שום מושג מה אסור ומה מותר.

במציאות כיום עם כל הפריצות והסמארטפאונים שיש ברחובות ובאוטובוסים, צריך להיות אדם אכזרי, בכדי לא להדריך ולא ללמד את הילדים על שמירת עיניים ועל שמירת הברית.

והבחורים והילדים בגיל כה צעיר 15-11 מתמודדים בקרב, ללא שום כלי מלחמה, ונופלים על ימין ועל שמאל, אלפים ורבבות.

ולכן המינימום שנדרש מאיתנו זה להשתדל ללמד אותם, על מה נשלחו לעולם, מה הסיבה שבגללה הם נמצאים במלחמה, איפה נקודת המכשול העיקרית, ואיה היא הנקודה המרכזית שתוביל אותם לפסגה.

הקדוש ברוך הוא לא צריך מלאכים

נחדד זאת יותר, מדוע כל כך חשוב לקב"ה שבני ישראל יעבדו אותו באמת, ולא רק ילמדו גמרא ושטייגען וכו' הרי יש התמדה אדירה של עדרים עדרים של תורה וישיבות ללא גבול וסוף, במציאות שכמעט לא היה דור כמו דורנו שיש כמויות גדולות של לומדי תורה בצורה נפלאה בעמל ויגיעה, ואם כן, מדוע הקדוש ברוך הוא צריך להביא להם ניסיונות שיוכיחו שהם עובדי השם, אלא משום שהרי בורא עולם, היה יכול לברוא מיליארדי מלאכים שיעשו את רצונו בשלמות, וכל מה שברא בני אדם זה רק בכדי שיהיו בני אדם בעלי בחירה עושים את רצונו, משום שמלך על עבדים אינו מלך, כיון שכך כאשר יש כביכול עדרים עדרים

של אנשים ובחורים שומרי שבת ולומדי תורה באוטומט, בלא מחשבה, הרי הם כביכול כמו מלאכים, אבל לא כמו מלאכים אמיתיים שמכירים את בוראם בכל ישותם, ובכל רגע משתחוים לפניו באימה ביראה ברתת ובזיע, ותמיד עושים את רצונו, לכן בורא עולם שולח לאותם אנשים ולאותם בחורים שמתנהגים כמו אוטומט ולומדים תורה באוטומט, נסיונות, ובעיקר בענייני קדשה, בכדי שיוכיחו שהם עובדי השם באמת.

ועלינו לזכור את דברי האור החיים הקדוש כפי שנביאם בהמשך: כי אין חפץ להשם בלימוד התורה שלא לשמה, אין חפץ, אין חפץ, אלא במה? רק בתועלת היוצאת ממנה, וכיון שאין חפץ להשם בכזה לימוד, והכל פה אוטומט, לכן הם מוכרחים לבוא לניסיונות, בכדי לראות אם הם יודעים ללחום מלחמת השם ולעבוד אותו, וכמובן שמי שמחנך את בנו באופן שיהיה עובד השם אז אינו צריך לניסיונות, כי הוא יודע את השם וחושב עליו ועובד אותו באמת.

אמנם דבר זה קשה מאד כברזל בעיני אנשים מסוימים, והם בטוחים שאם הם נולדו חרדים אז הם כבר זכו בפיס, ובפרט שהם לומדי תורה, ואפילו "כישרונות" "שפיצים" ולכן בכדי להבין זאת יותר, נחדד עוד נקודה, ידוע המעשה ברבי חנינא בן תרדיון מגדולי ישראל מעשרה הרוגי מלכות שהיה מוסר נפשו על התורה בזמן גזרת שמד, והיה מקהיל קהילות ברבים במסירות נפש ממש, ואף על פי כן הוכיחו רבי יוסי בן קיסמא שאסור לו ללמד תורה, משום שחשב שעושה זאת שלא לשם שמים, ורק כששאלו, כלום מעשה בא לידך, ואמר שנתערבו לו מעות שלו במעות פורים ונתנם לצדקה, רק אז אמר לו מחלקך יהיה חלקי ומגורלך גורלי, משום שאז מתברר שכל מחשבתו להקהיל קהילות בשעת השמד זה היה לשם שמים.

הרי שיעקר מעשה האדם וכל למוד תורתו לא נמדד אלא על פי מה שעומד בניסיון כשאף אחד לא רואה אותו, אם בזה הוא מצליח ומנצח, אז גם כל הלימוד תורה והתפילה שלו זה דבר עצום, אך אם לא, אם הוא לא עומד בניסיון, אז הוא רק אוטומט, בורא עולם לא צריך אוטומטים, בשביל זה יש לו מלאכים, כל מה שהוא ברא בני אדם שדווקא אנשים

בני בחירה יעשו את רצוננו.

לשווא הכיתי את בניכם מוסר לא לקחו

לעומת הילד החרדי יש את הילד החלוני שגם הוא עושה את מה שאומרים לו, אמנם הוא חלוני אבל הוא לא רשע, הוא לא עושה זאת בדווקא, אז מה עושה הבורא, הוא רוצה ליידע את האדם שהבורא קיים, והדרך הרגילה שבורא עולם עושה זאת, זה שהאדם ירגיש שמשוהו רוחני יותר גדול ממנו קורה כאן, לדוגמא מתחיל להיות לבחור, פחדים דאגות חרדות, חוסר הרגשה טובה, מיאוס עצמי, ועוד ועוד, זה גם יכול להגיע לחבלות לתאונות לחוסר הצלחה, לפעמים זה מגיע יותר חזק, כגון ראייה של כל מיני עצמים לא ברורים, שמיעת צעקות, חלומות אימה, ועוד, בורא עולם מנסה לעורר אותנו, אבל מה שהם עושים הם הולכים לפסיכולוגים ולפסיכיאטרים, מרגיעים אותם שהכל טוב, נותנים להם כדורים למניעת חרדה או דכאון, וכך הילד או הבחור ממשיך בדרך הקלוקלת, ועל זה זועק הנביא: לשווא הכיתי את בניכם מוסר לא לקחו, השם מאריך אף, ואז יש עוד מכה ועוד מכה, לא לחינם מקרי המות הכי גבוהים בארץ, זה מחמת התאבדויות.

ההרגשות האלו נוצרים אצל כל מי שחוטא, וזה לא רק אצל חלוני זה יכול להיות גם אצל בחור ישיבה שחוטא הרבה, לפתע יש לו הרגשות ותחושות רעות מאד, דכאון פחד חרדה, ובמקום לעשות תשובה ולתקן את עוונותיו שולחים אותו לעשות אבחון מקצועי, פסיכולוגים פסיכיאטרים, שאף אחד מהם לא מדבר איתו אפילו על תשובה פשוטה, וכך הוא בורח ומתחמק מהרמזים של הבורא.

או שמגדילים לעשות, ונותנים לו כדורים וזריקות להורדת החרדות או להורדת התאוות, זה רוב הפעמים לא הכרחי וגם מסוכן בעתיד רבים וטובים נהפכו להיות חולי נפש, ואפשר לוותר על זה אם מראש יעשה את התיקונים ויצא מעוונותיו באופן מסודר, כמובן שיש מקרים שיוצאים מהכלל שכן צריך לקחת כדורים אלו, ואין לשלול זאת לגמרי, אבל כיום המצב בישיבות בגלל שלא רוצים לקחת אחריות, שולחים

באפן גורף בחורים לפסיכולוגים ופסיכיאטרים, ואינם חוששים מעתיד הנער שיצטרך למשך עשרות שנים ליטול תרופות פסיכיאטריות לחינם.

הפתרון

”וְשִׁבְתֶם וְרֵאִיתֶם בֵּין צְדִיק לְרָשָׁע בֵּין עֶבֶד אֱלֹהִים לְאִשָּׁר לֹא עֲבָדוּ.” הנביא מלאכי זועק לבני ישראל, מי נקרא צדיק, רק מי שעובד את השם, ולכן אם אכפת לנו מעצמינו ומהילדים שלנו, מוטל עלינו לעשות שני דברים אלו, לעזור לבנינו ולבנותינו להיות עובדי השם באמת, ועל ידי זה להיכנס ללגיון המלך, וכן ללמד אותם להישמר בקדושה בכדי שאם יבוא להם נסיון יצליחו לעמוד בו בקלות.

איך אדם מגיע להיות עובד השם זה לא מסובך, זה עניין של תרגול ומחשבה, לא עושים סתם מצוות, עושים בגלל שהשם ציווה לא צריך טעם, או נוחות, אסור להתרגל למציאות שיש עליך ”עין רואה” 24 שעות, אלא להיות את זה כל הזמן, מתוך שמחה, שיש מי שדואג לך ושומר עליך ואוהב אותך, ובכדי להצליח בזה, אפשר רק מי שזוכה להתבטל להשם כדלהלן כפי שמובא בהמשך ספר זה.

ומדוע כל כך חשוב דווקא עניין שמירת הברית והקדושה, משום שהנביא ממשיך ואומר, לגבי זמן הגאולה, ”כִּי הִנֵּה הַיּוֹם בָּא בְּעֵר כְּפִתְנוֹר וְהָיוּ כָּל יְדָיִם וְכָל עֹשֶׂה רָשָׁע קֵשׁ, וְלֹהֵט אֶתֶם הַיּוֹם הַבֹּא אָמַר הַשֵּׁם צְבָאוֹת אֲשֶׁר לֹא יַעֲזֹב לָהֶם שׂרֵשׁ וְעַנְף וְזָרְחָה לָכֶם יְרֵאִי שְׁמִי שְׁמֵשׁ צְדָקָה וּמְרַפָּא בְּכַנְפֶיהָ וַיִּצְאֶתֶם וּפְשָׁתֶם כְּעַגְלֵי מִרְבֵּק”, ובזה מסביר הזוהר שהשמש תצא מנרתיקה, שהיא השכינה, ותלהט ותשרוף את מי שפגם באות ברית קודש, והיא תהיה שמש טובה, ותתחבר רק עם השומר אות ברית קודש, ולכן ראוי לשמור על עניינים אלו מהתחלה.

הבית והדוגמא האישית

כאן בעצם מקומם של ההורים רב ומוכרח, הם אלו שיכולים להוביל אותנו, להדריך אותנו, ולהסביר לו על כל צעד ושעל, מדוע עושים זאת, או ללמד את הילדים כדלהלן, שכל מה שאנו עושים זה לכבוד השם, וכך בכל דבר מכניסים רוחניות ופנימיות, ולא חיצוניות וקרירות, ובמסגרת

הבית זה הרבה יותר שייך וקל להנהיג זאת, מאשר במסגרת החיידרים והישיבות וכדומה, ובוודאי העיקר זה לא התוצאה אלא הדרך וזהו מה שאמר הקב"ה לאברהם אבינו: כִּי יִדְעֶתִיו לְמַעַן אֲשֶׁר יִצְוֶה אֶת בְּנָיו וְאֶת בֵּיתוֹ אַחֲרָיו וְשָׁמְרוּ דְרֹךְ הַשֵּׁם לַעֲשׂוֹת צְדָקָה וּמִשְׁפָּט, רצה הקב"ה לזכות את ישראל לפיכך הרבה להם תורה ומצוות, לא בשביל שיקבל במבחן ציון גבוה, ולא בשביל שיהיה כשרוני, אלא בשביל ההשתדלות בכל מעשה לכבוד השם.

הדוגמא האישית היא חשובה מאד כי ברוב המקרים הילד לא יהיה צדיק יותר מההורים. ובוודאי שבענייני קדושה, צריך ללמד הרחקות והנהגות של קדושה, להתרחק מחברים רעים להתרחק ממשחק עם שכנות ועם בנות דודות, וכו' לא להושיב בסעודות שבת את הבחורים מול הגיסות או קרובות משפחה אחרות, ולא לשבת בעירוב נורא, אם לא מלמדים את הילדות בגיל צעיר שצניעות זה לא רק לבוש, אלא דרך של חיים, הם לא יבינו זאת בהמשך, וכן הילד כשרואה שאביו ורבו לא שומרים עיניים, ומסתכלים באפן חופשי על האמא של פלוני וכו' מה תרצו מהנער, שיהיה לו איזה שהוא צד בעולם לשמור עיניים, צאו לכוללים ותבדקו ביציאה מהכוללים כמה אחוזים של אברכים ורבנים שומרים עיניים, ואם תשאל אותם למה אתם לא שומרים? אז יגידו לך שלא שייך לשמור, וגם מדובר בחרדיות וכו' והנהגות כאלו זה רק "למקובלים ולפרושים" נורא ואיום כאלו לא כתוב בתורה "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם".

תפקיד ההורים בחינוך הילד

יש שנוטים לחשוב שהורה הוא סך הכל אבא או אמא צעירים חסרי נסיון והכוונה, שאין הם יודעים או מבינים מה טוב ומה לא טוב, ומה שמתבקש מהם זה בעיקר לא להפריע לילד ולחינוכו.

אך האמת היא שונה לחלוטין הדברים כבר מובאים בחז"ל כדלהלן, והדבר התאמת בבדיקה שערכנו בקרב מאות הורים, עקר הצלחת החינוך תלויה קודם כל בנקודת הפתיחה של ההורים, ילד להורה ששמר על עצמו ולא עבר בחייו מהמורות קשיים או נסיונות מיוחדים, וכמובן לא נפל בעוונות

חמורים, או אפילו אם ח"ו חטא, אך תיקן את עוונותיו מהשורש, ולא רק הפסיק את החטאים.

אז קרוב לוודאי שהניסיונות שיהיו לבנו יהיו כמעט אותו דבר כמו שהוא חווה, ואע"פ שאנו בדור כל כך ירוד יתנו לו בן שלא צריך לתקן עוונות של עריות מגילגולים קודמים אלא של דברים קלים ושונים כגון גזל וכדומה. **אלא אם ההורה שגה**, ושם את בנו בסביבה קלוקלת או שנתן לו גישה לדברים לא טובים, ולמכשירים... שאז "מה יעשה הבן ולא יחטא".

"ברא מזכה אבא"

ידוע שהבן מזכה את ההורים כידוע במדרש רבי תנחומא, מעשה ברבי עקיבא, שהיה מהלך בבית הקברות ופגע בפחם אחד, שהיה טעון עצים על כתפיו. גזר עליו רבי עקיבא והעמידו. אמר לו: בני, מה לך בעבודה קשה כזאת, אמר לו: הניחני אדוני, שאיני יכול לעמוד. אמר לו: מבני אדם אתה או מן המזיקין אתה. אמר לו: מת אותו האיש, ובכל יום ויום מוסרין אותו לחטוב עצים ונותנין אותו באש. אמר לו: בני שמא שמעת מאותם הממונים עליך שיש לך תקנה? אמר: שמעתי שהיו אומרים: אלו היה לו בן שהיה עומד בצבור והיה אומר בצבור 'ברכו את ה' המברך', היו מתירין אותו מן הפרענות. אמר לו: מה שמך, ושם אשתך, ושם עירך.

באותה שעה נצטער עליו רבי עקיבא והיה הולך מעיר לעיר, עד שהגיע לעירו ושאל היכן הוא ביתו. אמרו: ישחקו עצמותיו בגיהנם. שאל על אשתו: אמרו: ימחה שמה וזכרה מן העולם. שאל על בנו, אמרו: הרי הוא ערל, ואפילו במצות מלה לא עסקו בו. מיד תפסו רבי עקיבא לבנו, ומל אותו, והושיבו לפניו ללמדו תורה, ולא היה לומד, **עד שישב עליו בתענית ארבעים יום**. יצתה בת קול ואמרה: על זה אתה מתענה. אמר: הן. וקרא באל"ף בי"ת, עד שהוליכו לביתו ולמדו ברכת המזון וקריאת שמע ותפלה, והעמידו והתפלל בצבור ואמר: 'ברכו את ה' המברך' באותה שעה התירוהו מן הפרענות. ובא אותו האיש בחלום ואמר לרבי עקיבא: תנוח דעתך בגן עדן שהצלתני מדינה של גיהנם.

(כאשר תראו אבא או רב שהתענה ארבעים יום בשביל בנו, כמו רבי

עקיבא, בטוחים אנו שלא יהיה לילד שום בעיות, קשב ריכוז והבנה.)

וכמו שהבן מזכה את האבא, ככה אם ההורים עברו נסיונות או שחטאו בחטאים, כמעט מוכרח הדבר שבניו ובנותיו, ממשיכי דרכו, יהיו בבחינת "פוקד עוון אבות על בנים" שורש הטומאה פשוט מתלבש להם על הנשמה, וזה יתחיל אצלם להתעורר פחות או יותר באותו גיל שבו התחיל התהליך אצל ההורים, וכמו בספור הנ"ל שהבן היה רשע, וכמעט לא הצליח ללמד.

וכמובא במדרש תנחומא: בשעה שבקש הקדוש ברוך הוא לתן את התורה לישראל, אמר להם: תקבלו תורתי. אמרו לו: הן. אמר להם תנו לי ערב שתקימו אותה. אמרו לו: בנינו יהיו ערבים שלנו, מיד קבלן הקדוש ברוך הוא ונתן את התורה לישראל, לפיכך הקדוש ברוך הוא פורע מן הערביין.

וכן מביא הזהר: ומאן דפגים, אוליד כל מיני ערבוביא בישא, נשמות דערב רב סדום ועמורה ולכן אין להתפלא למה יש ילדים קטנים עם בעיות כל כך מסבכות.

וכן כותב רש"י בחקותי, וזרעתם לריק זרעכם, כנגד הבנים והבנות הכתוב מדבר, **שאתה עמל בהם ומגדלן, והחטא בא ומכלה אותם,** ובוודאי לא תרצה שבניך ובנותיך, יסבלו בגלל הטומאה שלך שמתלבשת על נשמתם, ולכן ימהר האדם לשוב בתשובה שלא יחטאו זרעו אחריו, ואם כבר נולד לו ילדים, על ידי תשובה וסדר התקונים כדלהלן, יכול להסיר מהם את הרוח טמאה שמסבבת את נשמתם.

תכונות גוף ונפש משתלשלות מאבות לבנים

וכבר כתב זאת הר"ן בספר דרשות הר"ן דרוש חמישי שתכונות ועברות שכוללות גם נפש וגם גוף משתלשלות ועוברות מאבות לבנים בירושה. וזה לשונו: ועם כל זה לא יוכל לכפור בשום פנים שלא יהיו לאדם הכנות נמשכות אחר המזג לקצת מדות טובות או רעות, ואלו תכונות נפשיות נמשכות ומשתלשלות מאבות לבנים, לפי שהם טבעיות נמשכות אחר המזג לתת הכנה, ואם לא יכריחו. לפי שאותן התכונות מתעברות

ונמשכות בזרעם, והם כמו חולי הגוף נקראים בספרי הרפואה חלאים ירושיים. לפי שמצות ועבירות התורה על שני פנים, מהם יעשו רושם בגוף ובנפש יחד, ומהם שלא יעשו רושם רק בנפש לבד. והרושם ההוא שיהיה בנפש לבד, הרושם ההוא עם היותו מזיק מאד לא יתעבר לבנים, כי אין לנפשות יחס וקורבה כלל. **אבל אותן שירשמו וישנו לרע הנפש והגוף, בהכרח יעבור רשומם אל המשתלשל מהם.** ואשר ירשמו לרע הנפש והגוף, הם העבירות שיש להם מבוא בתכונות נפשיות כשנאה וקנאה ואכזריות וכילות ודומיהם, כי אלו יעשו רושם רע בנפש כי הם העברה ותכונה רעה, ומלבד זה יעשו רושם רע בגוף.

ובוודאי פגם הברית והעוונות התאוותניות אין כמוהם לתכונות הגוף והנפש, שבוודאי יעברו מאבות לבנים.

"עולם התשובה"

ובפרט האנשים האצילים ביותר שבקרבו המכונים "בעלי תשובה" הרי מדובר באנשים שמסרו נפש בשביל לשנות את חייהם והרגלם, אך הבעיה הגדולה של רובם שהם חזרו בתשובה דרך מסגרות נפלאות וקדושות, שלימדו אותם על שמירת שבת, קיום מצוות, ולימוד תורה ולהתלבש בלבוש ישיבתי, אך לא עזרו להם לתקן את עוונותיהם.

אך כמו שמובא בכל המקומות בחז"ל ובפרט בתקוני הזוהר תקון כ"ב, שבגלל פגמי הברית באים יסורים ועניות וצרעת על האדם, וכשמתקן עוונות הולכים הייסורים, ולצערנו כולנו מכירים עשרות מאות ואלפי יהודים יקרים בעלי תשובה, שסובלים ייסורים, תרבות רעה בתוך הבית נשירה, בעיות כספיות גדולות, ועוד ועוד, ולכן אנו זועקים יחד איתם די, עד מתי נסבול, באו נתקן את העוונות מהעבר, בין אם היית חרדי וחטאת בצעירותך, ובין אם היית חילוני, ואפילו אם היית תינוק שנשבה, המציאות היא שזה עושה רושם על הנפש ועל גוף האדם, **ובעינינו ראינו אפילו גרי צדק**, שהיו להם תאוות קשות, וניסיונות גדולים, וייסורי גוף ונפש, מחמת דברים לא טובים שעשו כשהיו גויים, ובוודאי שאינם חייבים לעשות תיקונים, אבל הם ניסו לעשות זאת בכדי להתרפא

מהבעיות שלהם, וכן, הם הצליחו, זה עזר להם, זה פלא עצום, ולכן גם אדם שהיה תינוק שנשבה, או אפילו ילד חרדי, שלא באשמתו הביאו אותו לידי חטא, מומלץ מאד לעשות זאת, כי זה חוסך את כל הטיפולים הנפשיים והטומאה שנדבקת על הנפש.

וכן נפסק בהלכה ברמב"ם ובשו"ע הלכות תשובה עבר על כרתות ומיתות בית דין ועשה תשובה, תשובה ויום הכפורים תולין ויסורין הבאין עליו גומרין לו הכפרה. ולעולם אין מתכפר לו כפרה גמורה עד שיבואו עליו יסורין, עכ"ל.

וכן מובא בזוהר ויקרא כ"ג אדם שחטא לפני הקב"ה ולא מתייחס לחטאים שלו, נשמתו ממש עולה ומעידה לפני הקדוש ברוך הוא, ואז מצווה הקדוש ברוך הוא לשכינה שתיסר אותו, ולאחר שמגיע עליו הדין והייסורים, אז מתעורר לחזר בתשובה, שהרי מי שלבו גס בו, חוטא, ושוכח חטאו ולא משגיח עליו, והקדוש ברוך הוא מזומן כנגדו, ומצווה להודיע לו את אותו החטא שחטא, על ידי הייסורים, כדי שלא ישתכח ממנו, ואפילו אם לומד תורה הרבה גם נענש, חוץ מאלו שלומדים תורה מחצות הלילה ועוסקים בתורה, שאז התורה מודיעה לו עווננו ולא על ידי יסורים וקם ועושה תשובה עכ"ל.

ועל כן אותם אנשים יקרים אם עשו תשובה רגילה או תשובה ביום כפור, עדיין הטומאה והעוונות קיימים אצלם, משום שכשאדם חוטא נוצר כתם על הנשמה, והכתם עצמו הוא המזיק, שגורם יסורים ועולה להעיד ולדון את הנשמה, ולפעמים יש עוונות שצריך בשבילם עשרות ומאות שנים של עונשים, אך אם זוכה לעשות תשובה על החטאים כמו שתקנו רבותינו ובראשם רבנו האר"י אז הם זוכים לכפרה שלמה ונחסכים מהם מאות שנים של כף הקלע וגלגולים, אך אם הם עדין לא עשו זאת, הטומאה עדיין רודפת אחרי זרעם ולא עוזבת אותם, וגם גורמת להם לייסורים ועניות, כי תשובה ויום הכפורים תולים, וייסורים מכפרים.

"הרגלים רעים"

ישנם הורים רבים שרוצים קצת שקט ובמקום לתת לילד את השיחרור

הטבעי שלו, לרוץ לשחק ולהשתובב בגינת משחקים, לבנות ולשבור, הם משחררים אותו מול המסך, גם אם מדובר במסך ללא אינטרנט, אלא רק סרטים או משחקים זה גורם לילד לא לפרק אנרגיות שליליות בצורה בריאה, אלא בצורה של התמכרות, לדברים שונים ומשונים.

ישנם בתים רבים שההורים קצת תוססים, הם רגילים לצורת חיים מסוימת עוד מהבחרות, ונותנים לילדים לישון בשעות מאחרות, בגיל הגדילה זה קריטי, וזה מבלבל את כל הבנין הגופני הרגשי והנורמלי, ומרגיל את הילד לעשות מה שבא לו, ונותן לו מרחב של הרגלים שליליים, שכוללים קימה מאחרת, עצלנות, איחורים, ועוד.

כל המציאות החדשנית והקיצורים שקיימים היום גורמים לתקלות שיתרבו, ובפרט ילד שמאמללים אותו בצורה של פינוק, אז הוא מתרגל שאם הוא החליט משהו, או שהוא רוצה איזה דבר, הוא חייב לקבל זאת כאן ועכשיו, זה מונע ממנו את היכולת לדחוק סיפוקים, או לדחוק תאוות וגורם לו באופן ברור חוסר כלים ויכולות, להתמודד עם תקלות מכשלות ועברות.

כל הנ"ל גורם שאם הוא החליט לחטוא אין מי שיעצור אותו, בוודאי לא הוא את עצמו, כי אם הוא חייב את המחשב ואין לו, אז הוא צריך ספוקים אחרים שליליים... וכן אם הוא נגרר אחרי שינה ובטלה הוא מגיע לידי שעמום וחטא, ולכן חשוב כמה שיותר לשרש הרגלים רעים ולהילחם בפינוק.

המקרים הקשים ביותר שיש לנו זה דווקא בחורים מפונקים, שאם מגיע אצלם התאווה אין להם שום יכולת להתגבר, וכל מה שמנסים לעזור להם, זה שבכלל לא תבוא אליהם התאווה, אבל אם היא כבר באה, אין אצלם צד שני, הם מפונקים מטבעם ולא מסוגלים להתגבר.

ולכן על ההורים להימנע בכל תוקף מלפנק את הילדים, ויידע שבפינוק הזה שנכנע לילד ולא נותן לו עקרונות, הוא נותן לו את החרב להזיק לעצמו ברבות הימים.

לצאת מפינוק: ראוי מאד דווקא לעשות מדי פעם משהו שאתה לא

אוהב או רוצה אלא לעשות בגלל חוק של הבורא, בלי סיבה, ומומלץ שהאדם מעצמו יכנס למים קרים או שיאכל משהו שמאד לא טעים לו, ובילדים קטנים, לא להיכנע לדרישות, אלא לשבת ולהסביר להם.

הפתיחות וההתמודדות

המציאות היא לדאבוננו, שישנם הרבה ישיבות קטנות וגדולות שנקראות "פתוחות" (שהם כמחצית מהישיבות בדורנו) ואחוזים נכבדים מהם, מתחת לשטיח בלא שהרבנים שמים לב, שומעים שירי תועבה חילוניים, מנבלים את פיהם וכדומה, המציאות היא כיום, שהם נחשבים "מהחברה" ולא נעים לבחורים אחרים לא להיות חלק מהחברה, ובשביל זה לא צריך לנדוד רחוק, מספיק חבר אחד שיכול להעביר שירים לאחרים, או נגן פשוט שיש בו קליטת "רדיו" משם הדרך קלה להמשיך לסרטי "לוחמה" ומשם כבר הדרך לשאול פתוחה, איך לבחור כזה יהיה טעם וחשק בלמוד, הרי במקום לחשוב בלמוד או להתפלל, חולפים לו בראש מחשבות מלאות בזוהמה, ודברים אלו כמעט תמיד באים יחד עם עוון "פגם הברית" שאותו לפעמים כבר מתחילים מגיל הרבה יותר צעיר, שזה בכלל גורם לבחורים הרגשה רעה פנימית שגורמת להם להרגיש רחוקים מאד מהבורא.

ברוב הפעמים המשגיחים והרבנים בישיבה לא שמים לזה לב ולא מצליחים לעלות על הקלקול והתקלות, משום שבין התלמידים יד רוחצת יד, וכל אחד מכסה על השני, וגם אם מגלים זאת, פעמים רבות המשגיחים והרבנים לא רוצים להרוס את השם של הישיבה שלהם, ולא מוכנים להאמין לממדים של התופעה, ומעדיפים להשתיק זאת, ולכן העניין מתגמד ונעלם, (כמובן שלא מדובר על כל הישיבות אלא על אחוזים שאי אפשר להתעלם מהם).

רוב ככל הנושרים מספרים שכמעט כל ההתדרדרות שלהם התחילה אצלם מפגם הברית וראיות אסורות, וזה גרם להם שלא יהיה להם חשק לכלום, ובוודאי לא לתורה ולמצוות, הם לא ידעו כמעט כלום מה אסור ומה מותר, ואצל רובם זה היה מחמת חוסר ידיעה מוחלט, בגיל צעיר

מאד כשהם לא ידעו בכלל שזה אסור, עד שהם נשאבו לתוך הבעיה, בשילוב החינוך שהיה מאד דל ויבש, ולא לימדו אותם ולא חינוכו אותם באמת, והתוצאה היא שהם לא הרגישו שום קשר מסודר וברור לבורא עולם.

חוסר הידיעה מכה בנו

אם עד עכשיו דברנו על בחורים שמחפשים את הרחוב זה לא תמיד נכון, משום שיש רבים וטובים, קדושים וטהורים שנראים צדיקים ומיוחדים, ופעמים רבות הם הבחורים הטובים ביותר בישיבה, שהטומאה בדווקא מנסה להתגרות בבחורים עם נשמות גבוהות וכדומה, ורוב ככל המקרים לא באים אלא מחמת חוסר הידיעה, ורוב הפעמים הנפילות הגדולות של בחורים ואברכים רבים התחילו בגילאים צעירים ממש, והדברים האלו מכריחים אותנו לא לשבת בשקט ולומר כיון שחוסר ההנהגה עד היום, הייתה שלא לדבר, אז נמשיך בזה גם אנחנו, כי אם הבית בוער, חייבים להציל, זה כמו שנאמר, כיוון שחז"ל לא דברו על אינטרנט אז מותר ח"ו להסתכל בזה?.

ואומנם רבים שואלים איך זה ייתכן שדווקא בחורים מצוינים מאד, שאפילו נחשבים לבחורים שלומדים טוב, איך הם כל כך חוטאים, האר"י הקדוש אומר, שכיוון שהאדם חוטא פעמים רבות אז הוא נכנס לידיים של הטומאה, וכיוון שהוא בידיים של הטומאה, כשהוא עושה מצוות או לומד תורה, זה הולך אומנם אליו, אבל כיוון שהוא עצמו אצל הטומאה, אז מי שנהנה כרגע מהתורה והמצוות האלו, זה דווקא השטן, ולכן פעמים רבות דווקא נותנים לו ללמוד ולהצליח, כי הם מאד רוצים ומשתוקקים לשפע הזה, והאדם עצמו את כל השפע הרוחני שלו יונק מהטומאה, הפרנסה שלו דרכם הכל דרכם.

וכל זה בשעה שנמצא בחטאים, אך אם עושה תשובה, הרי הוא יוצא מהטומאה, יחד עם כל התורה והמצוות שעשה בעבר.

ואיך יידע האדם אם הוא בקדושה, כאשר הוא חושב על הבורא, האם הוא מרגיש שמחה וערגה, או האם יש לו שמחה ואושר פנימי שלא

תלוי, בסובב אותו, או במה שעשה באותו יום, אז כנראה הוא בקדושה, אך אם יש לו עצבות ודיכאון כנראה הוא בטומאה, עיין בעמוד: 150.

מתי לימוד התורה עוזר להנצל מנסיונות

כתבו חז"ל: אמר רבי יוסי, כשאדם רואה שבאים אליו הרהורים רעים, יתעסק בתורה, ואז יעברו ממנו. אמר רבי אלעזר, כשהסיטרא אחרא בא לפתות את האדם, ימשוך אותו לתורה, ויפרד ממנו.

ומובא בגמרא: תנא דבי רבי ישמעאל אם פגע בך מנוול זה משכהו לבית המדרש אם אבן הוא נימוח אם ברזל הוא מתפוצץ.

וכן נפסק בשולחן ערוך: אסור לאדם שיביא עצמו לידי הרהור, אלא אם יבא לו הרהור יסיע לבו מדברי הבאי לדברי תורה שהיא "אילת אהבים ויעלת חן".

ואם נשאל מדוע לא עוזר לימוד התורה להנצל מנסיונות.

מסביר רבנו האור החיים הקדוש בפרשת בחוקותי: מדוע בימינו לימוד התורה לא עוזר מספיק, וזה לשונו: הלומד שלא לשמה אלא להתכבד אין רצון הבורא בלימוד כזה שרצונו בלימוד התורה בשביל התכלית היוצא ממנה דהיינו שיבא ללמד לשמה, ותורה זו אין בסגולתה להציל מיצר הרע בבא עברה לידו, ובזה יש לתרץ מה שהקשו שם בסוטה, לרבי יוסף שאמר תורה בין בעידנא דעסיק בה בין בעידנא דלא עסיק בה מגנא ומצלא אלא מעתה דואג ואחיתופל מי לא עסקו בתורה אמאי לא אגינא עליהו, לדברינו אין קושיא שהם היו לומדים מתחלתם שלא לשמה ואין כוח בתורה כזו להגן עליו מיצר הרע: עד כאן לשונו.

צריך להתבונן מי הם דואג ואחיתופל כתוב עליהם שכל גדולי הדור כקליפת השום בפניהם, כמו שאתה אפילו לא קליפת השום בפני ר' חיים קניבסקי כך כל גדולי ישראל היו לפני דואג ואחיתופל, והם היו עוד מהדורות של המשכן שהיו ביניהם עוד כמה שנשארו ממעמד הר סיני, ואף על פי כן אין להם חלק לעולם הבא, מכאן רואים שלא משנה כמה אתה "כישרון" או מצליח, או נשמה גבוהה, אם אתה לא לומד לשם

שמים אתה בבעיה קשה, וכמעט לא שייך בימינו ללמוד לשם שמים אם לא מי שזוכה להתבטל להשם וללמוד תורה אך ורק מחמת ציווי הבורא, ולא מחמת בני האדם, ולהבנת הדרך, עיין בסוף ספר זה.

מי מנציה את הבעיה

ישנם כיום הרבה מאד ארגונים, שעוזרים לבחורים ולאברכים ולכל מי שרוצה להיגמל מדברים לא טובים, אך כלל בסיסי בהבנת המציאות של הקיימת היום חסר להם מאד, לבחורים ואברכים אין שום בעיות תקלות וקשיים אמיתיים, כמעט כל הבעיות שכן יש, זה נוצר רק מחמת העוונות, ובראשם פגם הברית והעיניים, שזה גורם להרגשות רעות, אצל חלקם יותר ואצל חלקם פחות, זה יכול לגרום לחוסר סיפוק, לחוסר חשק, ולהרגיש כמו בתוך בור, בלי שאיפות לכלום, ממילא ישנים הרבה, מאחרים הרבה, כיוון שנמצאים בתוך הטומאה אין חשק ללמוד, אין חשק להצליח, ומזה יכולים להיווצר מגוון תסביכים, עם ההורים עם החברים עם המשגיחים וכו' וכו' ואז הבחור מרגיש אבוד.

ואם הוא פונה לאותם ארגונים שמתחמקים מלעזור באופן מסודר ופשוט לבעיה ששמה: פגם הברית והעיניים, אומנם הם באמת מתכוונים לעשות טוב, ומדובר באנשים תלמידי חכמים, אך הם מנסים ומשתדלים לעזור לבעיות הקטנות שנוצרו מחמת הבעיה המרכזית, כגון הרגשה רעה או בעיות עם חברים או קימה מאוחר, מידות מושחתות, התמכרויות, אבל זה בקושי פלסטר, כי אם אתה לא מטפל בבעיה המרכזית, אז זה יכול לפרוץ ממקום אחר, משום שכל הבעיות שישנם לבחורים, זה מחמת שעבר עוונות כאלה, שיש בהם מיתה בידי שמים, ותשובה ויום הכפורים תולים וייסורים מכפרים, וזה הייסורים.

וגם אם ישלחו אותך ליעוץ מקצועי גם אם הוא תחת השגחה של רבנים, ולא מלמדים אותך שם לחזור בתשובה, ולצאת מהעוונות להתרחק משטויות, אז אולי אתה דוחה את הבעיה אבל לבסוף היא תפרוץ, ייקח שבועיים חודש או חצי שנה, וזה מוכרח לחזור, משום שהנשמה שלך לא תוותר לך, היא זועקת לעזרה אמיתית.

ואותם ארגונים בדרך כלל שולחים אותך, לפסיכולוגים או פסיכיאטרים שחלקם הגדול עובד לפי השיטה הכפרנית המתירנית שנקראת "12 צעדים" שקשורה לכוח עליון ויש אומרים גם לנצרות האלילית או הפרוטסטנטית, או "אס אי" ודומיהם, משום שלשיטתם אתה חולה ונולדת עם מום, ולעולם לא תתרפא, וגם לשיטתם מותר לעבור על לא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם, ורק תקופות מסוימות לא ליפול, ולכן הבעיה נשארת לכל החיים, רק מכסים עליה ומסתירים אותה, ולפעמים היא רק גודלת, וכיוון שזה שיטה שמקורה מהגויים לכן הם נגד העניין של חזרה בתשובה, והבעיה שדבר זה חדר דרך אנשי המקצוע החרדיים עמוק לתוך הצבור החרדי, והם הצליחו להשיג כל מיני רבנים שיתמכו בהם, ומפעילים קבוצות מעורבות של בנים ובנות כי לשיטתם זה עוזר להתגבר...

כל כך חבל שאנשים, רבנים ומשגיחים, כל כך מתביישים לעזור לאחרים בנושאי קדושה, וכל אחד לא מוכן לקחת אחריות, וזורק את זה מאחד לשני, עד שזה מגיע לשולחנם של המומחים החרדים ולפסיכולוגים, שיש ביניהם כאלה שאינם שומרים תורה ומצוות, וכל הסיבובים המסובכים האלה, ופגישות ייעוץ שעולים הון תועפות.

וכל זה בשביל לחמול על הבחור עדין הנפש, שלא יעשה שלושה או שישה תעניות, וסדר תשובה על העוונות ושישתחרר אחת ולתמיד, משום שלא נהגו לעשות תעניות, ותשובה, אבל כן נהגו לשלוח לפסיכולוגים ולשלם הון, וכן נהגו לשלוח לפסיכיאטרים וחלקם נהפכים להיות עם בעיות נפשיות קבועות שמלווים אותם כל החיים לחינם, אך לדאבונו דבר זה, הוא לא חמלה, אלא אין לך אכזריות גדולה מזו, כי אז הבחור יורד מהלימוד, וקשה לו ברבות הימים לחזור למה שהיה.

המגפה

המציאות היום לפי הלשכה המרכזית לסטטיסטיקה יש בצבור החרדי כל שנה בין אלפיים לשלושת אלפי נושרים, שזו כמות עצומה לכל הדעות, ומדובר בבחורים שלפי הרישום של משרד החינוך, יצאו

ממוסדות חרדיים ועברו למקום דתי או חלוני, וכאן אנו חייבים להזדעזע ולהתעורר, האם אכפת לנו מהילדים שלנו, ומהילדים של השכינה, אנו חייבים להיכנס לתמונה בכל הכוח ולשנות את המצב.

כיוון שדווקא בציבור שומרי התורה, אין בכלל דיבורים על שמירת עיניים, ורוב הבחורים בני 17 מעולם לא שמעו שיעור מסודר והלכתי על נושא שמירת עיניים, בפרט בדור זה, שהוא פרוץ ברמה מאד גבוהה, בין ברחוב ובין בבית, ובפרט בערים מעורבות כמו ירושלים, או מודרניות כמו ביתר/אלעד וכדומה, האחוזים הגבוהים של הנופלים בחטאים ובפגמי ברית, הינו בכמות בלתי נתפסת, כאשר כבר בגיל 13 למעלה מארבעים אחוז נחשפים לתקלות ובעיות, אך כיוון שאנו לא יכולים לדבר על אחוזים כי יש שנה כך ויש שנה אחרת, אך בסך הכל מדובר על מגפה עצומה בקרב הנוער, זה לא קשור בכלל לשם של המשפחה, או לייחוס שלה, זה קיים בכל המקומות בכל המגזרים, העדות, והחוגים. אנו מעדיפים לא להביא נתונים אלו באחוזים, זה פשוט קטסטרופה, כמעט כולם מעלימים עיניים ואומרים לי זה לא יקרה.

יש מושג גרוע שנשתרש עמוק מאד, מה שנקרא: בחור פתוח או בחור סגור, זה נשמע משהו סביר, רק מי שיברר לעומק יבין, שבחור פתוח הכוונה שאין לו עניין בשמירת עיניים אין לו בעיה לראות סרטים מכוערים, וראה או עשה דברים לא טובים בחיים, חשוב לדעת דבר ברור, זה בדיוק כמו משפך, אם אתה פתוח למטה, אז אתה סגור למעלה, ואם אתה סגור למטה, אתה פתוח למעלה, אל הקב"ה.

גם בקרב הציבור שמשתדל ברמה מסוימת כן לשמור עיניים, יש תופעה רווחת שלא מתיחסים אליה בכלל, והוא חטאים מחמת הסתכלויות מחשבות והירהורים על חברים, לא מחמת שרוצים לחטוא, אלא מחמת שלא יודעים שיש איסור גם להסתכל על חברים מחמת תאוה, ולדאבוננו בהרבה מקומות והזדמנויות גם נופלים בעוונות חמורות.

עד מתי נשתוק, האם נחכה עד מתי שנראה את בנינו ובנותינו נתונים לעם אחר, הרי זה קורה בכל פינה ובכל רגע בחורים מתקלקלים ומתדרדרים, ונדמים ממש לעם אחר.

ישנם בחורים רבים בני 14 שנופלים בחטאים חמורים, או שקונים לעצמם

מכשירים שונים, והם מכריזים שהם לא רואים את עצמם עוד שנה עם כיפה, נורא ואיום, וכל זה בגלל שלא חינכנו אותם להתרחק מניסיונות ונפילות, עדיין אפשר לעזור להם.

הפתרון לאלו שנשרו ונפלו, ואלו שבדרך.

בקשר לבחורים הנושרים, מוכרחים אנו להעיר הערה, האסון הגדול ביותר כיום, שפותרים ישיבות ומסגרות לנושרים, או פעילות נוער מועדונים ומשחקים, זה גורם לתופעה להתרחב לממדים מפלצתיים, והרכזים משתדלים להוסיף עוד ועוד תלמידים במקום להרחיק בחורים טובים שלא יתקרבו, משום שיש שם הרבה תקציבים שגורמים לא לעבוד לשם שמיים (כמובן לא כולם).

ואם היו שואלים אותנו, היינו ממליצים למי שאכפת לו באמת, קודם כל לבדוק מי נפל, לעשות רישום, ולדאוג לאחים שלו לחינוך מסודר ומדויק, כי רוב הפעמים האחד גורר את שאר האחים.

ולאחר מכן לעבוד לריקון הבריכה, לא לעשות מקומות לנושרים שיגרמו לבחורים שפוזלים החוצה שיהיה להם לאיפה לקפוץ, שזו בעצם כיום התוכנית של "משרד החינוך" איך לעזור לחרדים להיות חילונים, והם משקיעים בזה תקציבי עתק אדירים, שממומנים ע"י קרנות של נוצרים, שגורמים לכל מיני "רבנים" לעזור להם לקלקל את הציבור מבפנים, ולכן תמיד תמצא הכשרים או רבנים, ובוודאי עיתונים חרדים, שמפתים אותם או שעושים על זה כתבות בלי סוף, ומשם לוקחים את הבנים והבנות לצבא, וגומרים אותם לגמרי, והעיקר שלא יסתובבו ברחובות....

אלא מה צריך לעשות: לשבת ולחשוב על כל בחור ועם כל בחור, מי שרוצה ומוכן להתאמץ, ולצאת מהעוונות שלו, למחוק את כל השנתיים שלוש האחרונות, ולהתחיל מחדש, לזכות שיתכפרו לו העוונות וירדו לו התאוות, לזכות להבטחת האר"י שאינו רואה פני גהינום, זה כל כך קל לעזור לו, כך תוך חודשיים הוא כבר יכול להיות עובד השם, לעודד אותו לתקן את כל החטאים, ורק להשתדל לתת לו חיות ושמחה, אהבת השם וחדווה, הבורא הוא מקור השמחה, וצריך לחבר אותם איתו, במקום ההוללות שהיה לו עד עכשיו מהצד השני.

מי שלא מוכן להתנתק מהמכשירים הפרוצים, ורוצה להיות בתוך הטומאה, להסביר להם שיש דרך חזרה, אבל לדבר איתם באופן הכי חזק והכי ברור שלא יקלקלו ולא יחטיאו אחרים, כי מספיק להם הבעיה שייצרו לעצמם, ובדרך כלל בדבר זה הם מוכנים לשמוע ולהתאמץ, להעסיק אותם בתור אלו שידווחו לכם איזה בחור בשכונה או בישיבה מתחיל להתקלקל ולפזול החוצה, הם הראשונים שיכולים לזהות אותנו, ואז להחיש לאותו בחור עזרה רוחנית, וידע מקיף למה ומדוע בא לעולם, ולהרחיק אותו מחבורת רשע, לתת להם לעבוד בעבודות כפיים ולשכנע אותם להתחזק, ובמשך הזמן חבר גורר חבר.

במיוחד צריך לנסות לקחת את הבחור הכריזמטי, המלך, והפעיל ביותר, ולשבת ולשכנע אותו, ולהוכיח לו את אמיתות ומציאות השם, לעזור לו לצאת מהעוונות, ואז יחד איתנו, ואפילו אפשר לשלם לו כסף על כל אחד שמתחזק, כך אפשר לרוקן את הבריכה כליל וכולם יחזרו להיות עובדי השם, ולהפוך את זה למושג חברתי, שכולם מתחזקים, כי בשביל החברים ו"החברה" הם מוכנים למסור נפש.

מה היה פעם

עד לאחרונה המצב היה מאד גרוע משום שכאשר הייתה בעיה אפילו מאד קטנה לא היה לרבנים ולמשגיחים שום יידע מסודר בעניין זה, הם מעולם לא חקרו ולא דנו בזה כי כביכול היה אסור לדבר על זה, ובאמת התביישו לדבר, ולהתייעץ בזה אפילו הרבנים בינם לבין עצמם

וכיוון שכך כאשר ילד או בחור היה ניגש לרב או למשגיח, המציאות הייתה שרוב המחנכים השתדלו להתעלם מהבעיה וניסו לגמד אותה, או אפילו לזלזל בה, ובעיקר לדחות זאת במשפט הידוע: תלמד יותר טוב וזה יעבור לך, ומה הסיבה האמיתית שלא היו עוזרים לבחור להתמודד עם הבעיה, זה בעקר מחמת הבושה הטיבעית לדבר ולשוחח על זה, ובאמת אלו שכן היו פונים לרבנים היה מדובר באחוזים בודדים, כי בעבר היה מקובל לא לדבר על זה, ואז הבחור חושש בכלל לנסות. **נדיר היה למצוא** מנהל או ראש ישיבה שידריך את צוות המחנכים איך להתמודד

עם נושאי קדשה וצניעות, איך לעלות על מיכשלות ולקלוט את הבעיות אצל התלמידים כשעדיין הן קטנות, מלים לא צנועות, או נגיעות בין אחד לשני, למנוע מקומות מסתור בתלמודי תורה ובישיבות, מה שכן היו עושים זה בעיקר לטאטאות את הבעיה ולהתעלם ממנה, כי לא היה להם פתרון אמיתי.

ובוודאי צריך לדון אותם לכף זכות, כי עד היום היחס לפגם הברית היה כמו הייחס לצרעת מדבקת, או למחלה הקשה, וזה היה כמו מחלה סופנית, תתמודד עם זה לבד, אולי ברבות הימים והזמנים תצליח להתגבר על זה, וזו היא הסיבה שהיו שולחים אותם לרופאי נפש.

מחלה סופנית

כיוון שהתייחסו לפגם הברית כמו אל מחלה סופנית, לא ניסו כמעט לעזור לבחורים, כי אין איך לעזור, אלא, כשהתברר שיש בחור שיש לו את הבעיה הזאת, בפרט קשר עם חברים, אז מרמזים הרבנים עם העיניים אחד לשני, שהוא חולה ומסכן, והיו מנענעים את ראשם לאות רחמים והשתתפות באסון ובאבל...

ולכן הפתרון שהיה מצוי עד היום בישיבות זה היה אסון, לשלוח כל בחור שמספר שיש לו בעיה, באפן מידי לפסיכולוגים ולפסיכיאטרים, פשוט בנו בית חולים מתחת הגשר, במקום להסביר ולהדריך בצורה מקצועית טובה ובריאה, להפסיק לחטוא, ולתת הדרכות פשוטות.

ומה הם עשו המומחים, על כל פחד ודכאון קל שנוצר מחמת החטא, היו נותנים להם כדורים פסיכיאטרים, או כדורים להורדת התאוות, והרי אותם פסיכולוגיים ומומחים לא למדו עסקו והתמחו בענייני קדושה אלו, אלא הם בכלל אמורים לעזור למי שיש לו בעיות עם "סמים" "סיגריות" או בעיות מסובכות שונות ומשנות ונוראיות, שלא קשורים לבני תורה, ולהם נותנים להתעסק בילדים היקרים שלנו, ומכניסים אותם תחת אותה קטגוריה, קוראים להם "חולים" הלוא מה זה קשור בכלל, הרי כאשר יש לילד בעיה רוחנית צריך ללכת לרבנים ולצדיקים, שילמדו אותו לפרוש מהחטא ולשוב בתשובה, כי הרי אמרו חז"ל אין מיתה בלא חטא ואין

יסורים בלא עוון.

וכאשר שולחים לאנשי מקצוע שחלקם אינו שומר תורה ומצוות ואין להם בעיה לעודד שז"ל, ומה הם מבינים בנפש האדם בעברות ובמצוות, מה הם מבינים בעברה גוררת עברה, ובטומאה שנוצרת מחמת העוונות שגורמת להם לחטוא שוב ושוב, מה הם מבינים "בצלם" של האדם שנפגם מחמת העוונות, מה הם מבינים "ברוחות" שנדבקות על נפש האדם, הם לא מבינים כלום, וכיוון שמדובר במחלה סופנית ח"ו, אז לא היה אכפת לנו מה הם עושים עם הבחור, וכיוון שגם הפסיכולוגים לא היו יודעים מה לעשות באמת אז ניסו פה ניסו שם, מה זה משנה, זה חולה סופני, אפשר לעשות עליו ניסיונות, כמובן שלפעמים הם היו עושים טעויות ונותנים כדורים פסיכיאטרים וגורמים לילדי חמד להפך לחולי נפש, (כמובן לא דיברנו במי שמסכן את נפשו או את חבריו, או שתוקף אחרים, שאז מוכרח לקחת כדורים)

כיוון שמדובר בחולי סופני מדבק, היו רבנים או ישיבות שהיו חוששים על ה"שם" של הישיבה ואז מחפשים תרוץ, שהוא לא לומד טוב וכדומה, ומוציאים את הנער מהישיבה וכאשר שואלים אותם מדוע? אז הם מסבירים שהוא "חולה" ומגלגלים עינים לשמים, וכך מאבדים נשמות קדושות וטהורות, והיו רבים וטובים שהלכו מדחי אל דחי, ולא מצאו את עצמם, והמשיכו לצבא, ולעולם הקילקול.

השינוי הגדול

חייבים להבין כמו שבתורה אם אין גדיים אין תיישים כך גם בעברות, אם לא יחטאו בעוונות קטנים גם לא יגיעו לעוונות גדולים, ובאמת אפשר לעצור את כל הנפילות האלו את כל התדרדרויות האלו, יש פתרון לבעיה רק צריך להיות רציניים ולא לעצום עיניים, הנפילות יכולים להגיע בכל גיל, גם לבחורים מצוינים, כי אין אפוטרופוס לעריות, אם לא מזהירי, מי שיכול ללמד ולא מלמד הקולר תלוי על צווארו.

כיוון שסוף סוף הרבנים וראשי הישיבות פועלים לשם שמים, וכאב להם שאין פתרון לבעיה זו, כי פעמים רבות גם לבנים שלהם ולנכדים שלהם,

לא היה להם מענה, משעה ששמעו שיש פתרון לבעיה, אז משגיחים ורבנים משייבות רבות וידועות ואפילו חמישה אדמורי"ם ידועים, החלו לשלוח לארגון ונשמרתם, בחורים שהם התייאשו מהם, מקרים קשים ומסובכים, שבסייעתא דשמיא תוך שלושה שבועות השתנו לגמרי, וקיבלו חשק שמחה והתמדה נפלאה.

אותם רבנים מאד שמחו לשמוע שסוף סוף יש פיתרון לבעיה, ולא רק לדברים קלים, אלא גם לדברים קשים, הם רצו ללמוד את השיטה, וביקשו מבחורים אצלם בישיבה שיביאו להם את החוברת, ובכדי להשלים ידע במקרים מסובכים גם הם עצמם התקשרו לארגון ונשמרתם, וקיבלו הדרכה איך להדריך, חלקם אף הזמינו את רבני הארגון לתת הדרכה למלמדים ולרבנים בתלמודי תורה ובישיבות, בכל הארץ, וכן דיברו והדריכו בישיבות ובתלמודי תורה.

מדובר על למעלה ממאתיים רבנים מנהלים משגיחים ראשי ישיבות ורמי"ם, שקיבלו הדרכות, התקשרו והתענינו, והצליחו להגיע לתוצאה בעצמם, וחלק מהם זכו כבר לעזור לכמה עשרות בחורים.

היו גם כאלו ששמעו על כמה רבנים שקיבלו מחלות מוזרות, וכן כמה מנהלי חדרים שחלו במחלה הנוראה, והבינו שאם בתנא דבי אליהו מובא, שרב שלא מלמד על ענינים אלו הוא חייב מיתה בידי שמים, זה כבר לא משחק ילדים, כמו שהעיד על עצמו החתם סופר וזה לשונו: מעיד אני עלי שמים וארץ, שמימי לא פגמתי בברית קודש'. ומה שיש לי יסורים (קטטר), למה השם יתברך נתן לי את הייסורים אלו דווקא? 'וחקרתי בדעתי לדעת למה זה הגיע לי, והגעתי למסקנה - שזה בגלל שאני לא מעורר את התלמידים על הפגם הזה. כיוון שרק פעם אחת בשנה - ב'כל נדרי' אני מדבר על 'פגם הברית'. והייתי צריך לדבר על זה הרבה, יותר ויותר... ולכן זכינו שהייתה התעוררות גדולה, ורבנים רבים ייסדו בכמה מקומות שיעורים בשמירת עיניים וקדושה, מה שלא היה נפוץ וכמעט לא היה קיים בעבר, בישיבות מסוימות.

וברוך השם החל להתרבות בציבור, מודעות גדולה לכל נושא שמירת הקדושה, ויציאה מהעוונות כבר בגיל צעיר, מאות אלפי נערים ובחורים

נחשפו למציאות של שמירת הקדושה, ע"י מדבקות ועלונים, נודע להם שיש בכלל דבר כזה שצריך להישמר ולהתקדש, נודע להם התועלת הגדולה שבשמירת הקדושה, וגדל העוון והיקפו, ובפרט דברי השלחן ערוך **שעון זה חמור מכל העברות שבתורה**, והנה למעלה מ: 10,000 יהודים זכו בשנים אלו לצאת ממש מתוך העוונות והניסיונות, על ידי תיקוני העוונות, כדלהלן.

אזהרה

אם אנו נמשיך להסתיר מהנערים את הדברים החשובים באמת, וניתן להם תחליפים שעליהם היצר יצליח להתגבר בקלות, או לאחר זמן מה, אין לנו מה להתלונן על הנוער שמתדרדר, הרי אם אנחנו לא נדריך לא נסביר ולא נכוון אותם, התביעה היא עלינו.

נכון שריבוי תורה זה דבר נפלא ועצום כי הם חיינו, אבל אשמים אנחנו, שלא הדרכנו שלא הסברנו, אלא רק נותנים להם ללמוד גמרא כמו מתמטיקה בלי חיות, בלי הקב"ה בתוך הגמרא, רק עם מבחנים והספקים, הרי אם נסתכל על ילד חמד קטנצ'יק בן 12 האם אנו יודעים או חולמים מה חולף לו בראש, האם מותר לנו להשאיר אותו למלחמה עם היצר, עם השטן המשחית עם מלאך המוות בחדר אחד.

הרי הרחוב היום, ממש מקום מלחמה, מקום מסוכן, ואם לא מדריכים, את הילדים בגיל 10, אז זה לא ישתנה לא בגיל 12 ולא בגיל 15 ואנחנו אשמים, למה לא הזהרנו אותו.

הרי אם הילד המתוק שלכם יהיה חייב על פי החוק להיות בחדר בודד עם רשע ותאוותן טמא וחוטא במשך שבוע, כמה תדריכו אותו כמה תסבירו לו, כמה תשקיעו ללמד אותו, אתם תהפכו אותו לגנרל תהפכו אותו לרמטכ"ל, שיהיה לו את כל הכוח להתמודד ולהצליח.

משה רבנו בן 10

ובנקודה זאת אנו חייבים למסור נפש ולהשקיע את כל הכוחות והמרץ וכך נוכל להרוויח ולשנות את כל דור העתיד, אלא ששינוי זה לא נעשה על ידי דרשה אחת או שתים, אלא בתור דרך חיים, דרך שאותה צריכים

ללמוד וליישם ההורים המלמדים הרבנים והמשגיחים, אז נזכה ונרוויח רווח עצום, שלא רק שנעצור את ההתדרדרות בצבור החרדי, אלא כל מי שיזכה להתחנך בדרך זו, הוא מגיע לרמה הרוחנית הגבוהה ביותר וכבר עכשיו בשמים הוא נחשב לאדם גדול, גם אם הוא עדין ילד בגיל 10 או בחור בגיל 15 הוא כבר אדם גדול, כי הוא עושה את רצון השם בהתאם למה שנדרש ממנו בשלמות.

הבורא לא דורש שבגיל 60 נהיה גדולי ישראל, כי אז מה שקורה שב-50 שנה הקרובות זה לא משנה מה נעשה, העיקר שיש שאיפות שנצא לבסוף גדולים, אלא מה שאנו צריכים כבר עכשיו להיות גדולי ישראל, כמו שאומר הרמב"ם **כל אדם ראוי לו להיות צדיק כמשה רבנו** (הלכות תשובה), ולא מדובר שאנחנו צריכים להוריד את הלוחות מהר סיני, אלא כמו שמשה רבנו **עשה בדיוק מה שהבורא דרש ממנו** כך גם אנו נעשה, ואם נשקיע בעניין זה אז נזכה שהילדים והנוער יהיו מחונכים כבר עכשיו לעשות את רצון הבורא בשלמות.

יהיו שיגידו שזה דבר גדול וקשה, אך טעות זו, בעצלות יסודה, משום שאין הבורא דורש מהנבראים אלא רק את מה שהם יכולים לעשות ולא את מה שאינם יכולים, למשל: אם היום אתה יכול ללמד משנה אחת, וזה המקסימום שלך, אז תעשה רק זאת, ותתפלל שיהיה לך הצלחה בתורה, ובעז"ה מחר תוכל ללמד יותר, עד שבהמשך תוכל ללמד 30 דף גמרא ביום, ואז אתה מחויב ללמוד כל זאת, וכן אם היום אתה יכול לעזור רק ליהודי אחד או אפילו רק לעצמך אז זה מה שאתה מחויב לעשות, בינתיים תתפלל להשם שייתן לך את הכח והאפשרות לעזור ולסייע לעוד יהודים, ואז יתכן שתוכל לעזור לעוד עשר יהודים או אפילו 500 יהודים או 5000 אין גבול ואין סוף, ומה שהשם ישלח לך לעזור זה מה שהוא דורש ממך.

מוכנים למלחמה

ועל כן היום כאשר ילד גדל ומגיע לגיל "העשרה" גיל שבו הוא בודק ומחפש, מציץ לרחוב ויכול להיפגע בקלות, אי אפשר לעקוב אחריו

ולשמור את צעדיו 24 שעות ביממה, עם מי מסתובב ואיפה נמצא, רבים ניסו לעשות זאת, אבל ברוב המקרים זה גרם לתוצאה הפוכה הילדים מרדו בשמירה ההדוקה, ודווקא זה מה שהכריח אותם להוכיח שהם משוחררים, ולעשות שטויות, ולכן הדרך היחידה היא, שחייבים לחנך אותנו עוד בגיל צעיר להיות גנרל אמיתי במלחמת החיים, חייבים שהוא יהיה אפילו רמטכ"ל, שיהיה לו את הידע הבסיסי להיזהר ולהישמר ממכשולים על כל צעד ושעל, להסתדר בכל סוג של שדה קרב ומוקשים, חברים רעים, מראות אסורות, אנשים צבועים, מכשירים שונים, ועוד, שיידע לקרוא את כל הוראות התורה וההלכה, ולהתנהג על פיהם בשדה הקרב האמיתי של החיים, וכך לנצח ולהצליח.

אומנם בכדי להישמר ממכשולים לא יעזור רק ידיעה כללית צריך ידיעה מדויקת צריך מפות ברורות, צריך מחסן שלם של כלי נשק וטנקים, הגנות בסיסיות ונרחבות, נכון הוא לא צריך להישאר תמיד בשדה הקרב, אבל לכל אחד יש תקופות, ובתקופות האלו, הוא צריך להיות, מוכן נמרץ ודרוך, ויודע את אשר לפניו.

להיות את הקב"ה

הבעיה המרכזית זה לא רק ידיעת האסור והמותר, אלא שברוב המקרים הניסיונות מתחילים אצל רבים בגילאי 10-15, ילד בגיל זה הוא פשוט רובוט מנוון, הוא עדין לא איש מלחמה, ואין לו יעד מסודר, הוא יודע שהוא חרדי, הוא יודע שיש בורא לעולם, הוא יכול לצעוק אמן ואיש"ר אך הוא לא חי את הקב"ה, הוא לא יודע איך בכלל לעבוד אותו, למה הוא חייב לעבוד אותו, ולמה להקריב בשבילו את ההנאות שלו, מה הוא עושה כאן בעולם, ועוד ועוד, (בוודאי לא ניכנס לשאלות באמונה אלא לידיעת השם, באפן פשוט)

כאן יש חסרון גדול, משום שהשיטה היום ברוב המקומות שאין כמעט מי שמחנך לחיות את הקב"ה בשמחה בכל רגע, לא חיים את הקב"ה אלא מסתמכים על ידיעה כללית, על אמונה רופפת, על מה שהסבירו בבית, ועל זה זועק שלמה המלך חֲנֹךְ לְנַעַר עַל פִּי דַרְכּוֹ גַם פִּי יִזְקֶיךָ לֹא

יסוד מְמָנָה, וכן כותב הנביא טוב לְגֹבֵר כִּי יִשָּׂא עַל בְּנֵעוּרָיו. דווקא אם ילמדו אותנו בגיל צעיר, אז זה מוכרח להמשיך איתנו לכל החיים, אבל כיום המציאות היא שלא מלמדים אמונה ואהבת השם, ובשביל מה באנו לעולם, ואם כן, זה רק זעיר פה זעיר שם, או כמה נקודות לקישוט. **אך לדורנו זה חסר מאד**, הרי במלחמת האמונה שמתוכננת לנו בקרוב כידוע ב"גוג ומגוג", אם לא נהיה מחונכים לזה בדם, לא נצליח, וכיום רק בישיבה גדולה יש "וועדים" על עניני אמונה ובמעט ישיבות יש "וועדים" על עניני קדושה, אחרי שהנער טימא את עיניו ולפעמים גם את עצמו, ואם כן על מי לנו להתלונן אם לא על עצמנו, ועל זה זועק הרמח"ל כנ"ל במסילת ישרים בהקדמה: היתכן שיגע ויעמל שכלנו בחקירות אשר לא נתחיבנו בם, בפלפולים אשר לא יצא לנו שום פרי מהם ודינים אשר אינם שייכים לנו, ומה שחייבים אנו לבוראנו חובה רבה נעזבהו להרגל ונניחהו למצות אנשים מלומדה, ועל כן עד מתי לא ידברו בישיבות ובתתי"ם על עקרי הדת.

אינפוזיה רוחנית

ועל כן זה היעד, אנחנו חייבים ליצור לילד אינפוזיה רוחנית שתחבר אותו לבורא עולם, האינפוזיה הזאת תצליח להתמודד עם כל בעיות היום יום, גם אם יסתובב ברחוב, גם אם ישב באוטובוס ולידו אדם עם סמארטפון וסרטים מגרים, גם אם ינסה איזה חבר או אדם להחטיא אותו, גם אם ימצא במקום סתר עיתון משוקץ, וגם אם ימצא ברחוב דיסק אונקי מלא ברפש, הוא מזהה מיד את האויב, כי יש לו אוהב, לימדנו אותו להתחבר לבורא עולם לאהוב את בורא עולם ולעבוד אותו, ולכן הוא יודע איך לנטרל את הפצצה, ואיך להתמודד עם הניסיון שבא מולו, נסביר לו למה הוא בא לעולם, נסביר לו מה המחויבויות שלו ומה הזכויות שלו, נסביר לו לפי הרמה שלו לאט לאט, אבל את הכל מכלל כל, לא נשאיר אותו תועה ומבולבל, לא נגיד לו כשתגדל תבין, לא נאמר ולא נשאיר זאת להורים שלו שילמדו אותו, וגם ההורים לא יאמרו, את זה ילמדו אותו בישיבה, כי אם אתה לא תלמד אותו, הוא לא יידע ולא יצליח לעולם.

וכך נזכה שהילדים שלנו יהיו מלומדי מלחמה איש חרבו על ירכו, מנצחים בכל קרב ולא נכנעים לעולם, גם אם הם יבינו שהחבר שלהם או אפילו הרב שלהם או האבא לא שומר את העיניים, הם ידעו לקטלג אותו לא כדמות לחיקוי ולהערצה, אלא כדמות פצועה ושסועה שצריך להתפלל עליה, או ח"ו במקרה יותר קיצוני כשמנסים להחטיא אותך, אז אתה מסמן את האדם כרשע גמור שמצווה לשנאו לנדותו ולהרחיקו.

דעת עמי הארץ הפך דעת תורה

ניתן דוגמא עד כמה אנו רחוקים כיום מדרך התורה הישרה, הרי הדעה הרווחת שחס ושלום אסור לדבר עם ילדים על כל מיני מושגים, ונשמור את הילדים, לפי המושגים שלנו מכל משמר, אך לפתע ימצא האדם שבנו מיועד לסקילה מדאורייתא. הרי כל אדם וכל ילד, יש לו פוטנציאל של תאוות, או בשפה המדוברת כל אחד יכול להיות פצצה מתקתקת, ניתן לדגמא משל: על ילדה שקטה ועדינה שלימדו אותה על צניעות וצייתנות בחורה "בת יעקב" בת (12 מאורסת) ולעניינינו אפילו בת עשר או 15, שניגש אליה אדם נחמד וחייכן ובקש ממנה קצת עזרה, או הביא לה שטר של 200 שקל והיא הלכה אחריו, ואז חייב אותה לשתוק והכניס אותה למקום סתר והחטיא אותה, אך היא בחורה שקטה טובה ועדינה לא יודעת לצעוק מה לעשות חוזרת לביתה בוכה בסתר, כי חינכו אותה להסתיר כאלה דברים, (כמו שלמקרא שורות אלו יהיו אנשים שבטעות יתרגזו על שכותבים זאת, בגלל שכך חינכו אותם) אך מה אומרת התורה שצריך לעשות לה, והוצאתם את שניהם אל שער העיר ההוא וסקלתם אתם באבנים ומתו את הנערה על דבר אשר לא צעקה בעיר ובערפת הרע מקרבך, כלומר שהתורה דורשת ממנה את המינימום "תצעקי" ואם לא, את חייבת מיתה.

ואותו דבר נאמר גם על בחור עדין ואציל שמישהו מחטיא אותו, הוא חייב מיתה, הוא חייב סקילה, כתוב במשנה בסנהדרין שיש לך מצוה להרוג אותו, את מי שמחטיא אותך, למה אתה נגרר, לפחות תצעק, מדוע לא תשתולל מי הרשה לך להיות "ילד עדין" מי הרשה לך להיות סמרטוט, יש מצבים שאתה חייב להיות גנרל, הרי אם יבוא אדם וייתן

לך 5000 שקל בתנאי שיחתוך לך חצי מהאצבע או את היד כולה, האם אתה תסכים או לא, האם תהיה שקט ועדין נפש כשיתחיל לחתוך, או שתצעק ותברח בכל הכוח, גם אם כולם יידעו, ככה חייבים ללמד את הבחורים והילדים בגיל צעיר להיות גנרלים מקצועיים אין רחמים בקרב, אם מישהו רוצה להחטיא אותך צועקים.

הרי לדאבוננו כמויות המקרים של הפוגעים והנפגעים היא מפלצתית, אדם או חבר אחד יכול לפגוע ב 20-10 ילדים ובחורים, ומחמת כוח הטומאה והתאוות שנדבק בהם הם גם פוגעים בעוד 10-5 נוספים, וכך גלגל אדיר של פגיעות, שהיה יכול להיעצר על ידי צעקה אחת, אנו ממליצים לכל מי שנפגע גם אם הוא צעיר מאד, שיעשה את התיקונים שבחוברת אלו, זה מוציא לגמרי את הפגיעה, ועוצר את גלגל ההתרסקות, וכבר מאות פוגעים ונפגעים ואפילו כבדים מאד יצאו ע"י תיקונים, במקום לקבל תקציב מביטוח לאומי ולהיכנס למוסד סגור.

היום לדאבוננו משתיקים את זה ונותנים לכולם כדורים, או שמתפרנסים מזה הרבה מאד פסיכולוגים, אמת הדבר שיש הרבה פסיכולוגים ואנשי מקצוע חרדים, **שכועסים מאד על שאנו מפרסמים דברים אלו, משום שזה פוגע להם בפרנסה, וכבר הפסידו מאות אלפי שקלים בשנה האחרונה, מחמת שבחורים במקום לפנות לייעוץ ותסכול בתשלום, ונפילות חוזרת ונשנות, עשו כמה תיקונים והשתחררו מהעוונות, אבל לנו אכפת מהשכינה הקדושה, מנשמות כלל ישראל, ילדי חמד, שנהרגים ונטבחים על מזבח השתיקה.**

ומצדיקי הרבים בכוכבים אלו מלמדי תינוקות

אבל פה האבל הגדול, (נאריך בזה עוד בהמשך, ודברים אלו בין על ההורים בין על המלמדים) על זה תדמע נפשנו תזעק על נפש עוללינו, גולה אחר גולה גלתה יהודה, הרי רבים מהמלמדים הרבנים והמשגיחים, לא הלכו ללמד בתור שליחות למען כלל ישראל, אלא רובם ככולם בשביל להביא פרנסה לבית, והרי כידוע פעמים רבות, המלמדים כיום זה לא השקדנים והתלמידי חכמים של הדור, ואין סיבה גדולה במיוחד שהם יהיו שונים

או מורמים מעם, הרי הם כמו כולם, והרי כלנו נמצאים בניסיונות פה ושם, ולא ימנע שבגיל צעיר יותר, היו בניסיונות, ובוודאי בכל העניין של קירבה להשם וביטול להשם שאינה ירושה, אלא קניין שצריך ללמוד אותו, ולקנות אותו, ובפרט שיש גדולים וטובים שעדיין רחוקים מזה מאד מאד.

האדם יכול להיות עם כל השמונה בגדים, בן של קדושים וכו' אך אם הם עצמם עדין נושאים על גבם עוונות והתמודדויות, א"כ הם לא זכו עדין להיות יראי שמים, וממילא אין דבריהם נשמעים, ואם הם הופקדו על הנוער, קשה מאד שהנערים יהיו שונים מהם, כי הם יונקים מהכוח הרוחני של הרב, ועל כן מכאן תצא קריאה אוהבת לכלל המלמדים והרבנים הרמי"ם והמשגיחים וכו' אל תחטאו בנער, באו תתקנו מעשיכם, ולאחר מכן תוכלו להצליח ללמד בכנות ובאמיתות על קרבת השם על אהבת השם, לחיות את הקב"ה בכל רגע, ומכאן תצא תורה וטהרה לישראל.

וזכינו שכבר מאות מלמדים ורמי"ם זכו לעשות תיקונים אלו, וזכו שדבריהם נשמעים, ויש להם הצלחה גדולה, ומשמעת מיוחדת.

ופשוט הדבר שלולי שיתוף פעולה מצד המלמדים והרבנים עצמם לא ניתן לעשות מאומה, כי הם הם העומדים בחזית המלחמה, הם מתמודדים יום יום הם הנלחמים ללא הרף, הם נתקלים בכל המקרים הגדולים והקטנים, ודברים אלו מסורים ללב, ואינם תלויים אלא בליבו של האדם עצמו, ואין אדם יודע מה בלב חברו, על כן המלחמה היא לא גדולה אלא כי קרוב אליך הדבר מאד בפיו ובלבבו לעשותו, ואין דבר זה תלוי באחרים, אלא אם רצונך ללמד בני ישראל תורה בטהרה אתה חייב להיות טהור ואז יבאו טהורים ויעסקו בטהרה.

הטהרה והקדושה נקבעים בנפש הילד לעולמים

אנו רואים מהמעשה של רבי חיא שהיה מלמד תורה בטהרה עד כמה זה חשוב, זורע פשתן וקוצר, עושה רשתות ותופס צבאיים, שוחט וכותב את התורה בטהרה, כמובא בגמרא בבבא מציעא: אזלינא ושדינא כיתנא וגדילנא נישבי וציינא טבי ומאכילנא בשרייהו ליתמי ואריכנא

מגילתא וכתבנא חמשה חומשי, וכל זה לא עשה אלא בשביל שהתורה תהיה בטהרתה שאז התורה חודרת עמוק לתוך לבבות הילדים, אז בוודאי שאנחנו את המינימום חייבים לעשות, אנחנו אומנם לא רבי היא אבל לפחות לא נהיה רשעים לפני השם, כי אם עשינו עוונות בעבר ולא נתקן את החטאים, אז הטומאה ממשיכה לאורך ימים ושנים לעטוף את נשמותינו, ועל כן ננקה את עוונותינו, נתקן פשעינו כדלהלן, ואז נזכה ל: ואתם הדבקים בהשם אלוקיכם חיים כולכם היום, נשמח ונאהב את הקב"ה וכל תלמידינו יהיו יראי השם, כי לגיון מלך המה, וכל רואיהם יכירום כי הם זרע ברוך השם.

אנחנו לא מדברים עכשיו על ימות המשיח אנחנו מדברים על היום, אנו לא מחכים לא לגוג ומגוג לא לאסונות ולא למלחמות, אנחנו חייבים לישר קו עם הבורא, אם אנחנו רוצים להצליח, שהתלמידים שלנו והילדים שלנו לא ישטפו במגפת הקידמה והפריצות, משום שבכל מלמד ובכל רב או משגיח תלוי העולם, בהמשך נסביר ונדרוך איך ללמד להתקרב להשם ואיך ללמד לשמור על הקדושה באיזה גיל, כמה ולמה.

שאיפות ויאוש מהתקדמות אמיתית

אמת אנו לא מתיימרים לחנך את ההורים או המחנכים ובוודאי לא את המשגיחים והרבנים, אבל באו נתבונן יחד, אם הרב אינו ירא שמים אין דבריו נשמעים, אז מה אנו עושים? עומדים לגדל דור של בולי עץ בלי תורה בטהרתה, הרי לעינינו אנו רואים את הקלקול הגדול, הרי לא מספיק להיות "חרדי" צריך להיות עובד השם, כי אם אתה "חרדי" אז הילדים "חרדים פתוחים" הנכדים "חרדי מודרני" הנינים "חרדי לייט" בני הנינים "חרדי דתי" ועוד ועוד... האם העיקר ההשקפה? העיקר השאיפות? האם לא חשוב מה אתה עכשיו, אלא מה תהיה רק עוד 30 שנה או 50 שנה, מדברים במלים גבוהות גבוהות שאין להם אחיזה במציאות, כאלו מה שחשוב זה רק שיהיה בעתיד "גדול" בעוד עכשיו לא מתייחסים למציאות העכשווית.

בחורים ואברכים ועמך בית ישראל מרגישים בסביבות גיל: 20 או 40

כאילו סיימו את עלייתם ואיפה שהם נמצאים שם ימשיכו וידשדשו ויסתובבו כחמור אחר הרחיים עד יום מותם, מה שלא השגת בשנות הבחרות או בזמן שהיית צעיר, כאילו אינך יכול להשיג עוד.

אבל אין אמת בדבר זה, כי דווקא כאן ועכשיו עיקר עליית האדם בעצמו, כאשר אין חובט בשבט על צווארו, שאומר לו מה ללמוד ומה לעשות, והופכים אותו לעוד חלק מהסרט נע, ללא יכולת לגדול ולפרוח, הרי כאן נמצאת עיקר התפתחותו הרוחנית והגשמית.

והרי כמו שהבאנו לעיל כפי שפסק הרמב"ם כל אחד יכול להיות צדיק כמשה רבנו, וכבר עכשיו אם תעשה את מה שהשם דורש ממך היום אז היום אתה נקרא כמשה רבנו, וכל זה אפשר לעשות אם עיקר המחשבה היא על הקב"ה, איך לעשות את רצונו וללכת בכל דרכיו, לחיות אותו לחשוב עליו לדבר עליו, האמנתי כי אדבר, כדלהלן.

לא להעיר לחינם, ולהכיל את הילד.

לכולנו מוכר המשל ממשלי שועלים ברועה שהיה קורא סתם, זאב זאב, וכאשר באמת הגיע הזאב אף אחד לא האמין לו, כך כשההורים או הרבנים, רגילים להעיר לילד על כל צעד ושעל, לבסוף לא ישמעו להם כשיעירו להם על הדברים החשובים באמת, הרי בדברים החשובים, כגון שמירת הקדושה וזהירות כגון כשמגיעה מכונית לדרוס אותו, גם אם נצעק עליו ונרביץ לו, הוא יבין שאנחנו אוהבים אותו, והוא יבין שאנו רוצים את טובתו ולכן מעירים לו, אך אם נרגיל אותו שאנחנו מעירים על כל צעד ושעל, הנזק יכול להיות גדול, כי הוא מבין שזה לא רציני, אלא זה רק עצבים ולחצים לא ברורים, ולכן ברבות הערות, לא מתאמצים לשמוע להורים ולרבנים, אלא רק משתדלים שלא יתפסו אותם.

נקודה חשובה נוספת, הורים רבים לא מסוגלים להכיל, את מה שהילד שלהם עושה ואז הם משתוללים וכועסים, ילד כזה יסתיר מההורים שלו כל דבר, עשרת מונים, גם אם יקרה לו המקרה החמור ביותר, אפילו איסורי עריות ממש, בעל כורחו, הוא לא יהיה מסוגל לדבר על זה עם ההורים שלו, כי הוא מפחד ממה הם יגידו וכדומה, והוא יאכל את עצמו

מבפנים ויכול להיגרם לו נזקים גדולים, מוכרח להיות להורים קשר חם ופתוח עם הילדים, קשר בגובה העיניים, האהבה חייבת להיות זורמת ביניהם, חיבוקים ונשיקות, זה חשוב מאד בכדי שלא יחפשו אהבה וחיבה במקומות אחרים.

אך אם האבא עושה פוזות על הילדים, או שהוא כעסן גדול, או שהאמא דורסת ורודנת, הם פשוט מסכנים, כי כמעט מוכרח שחלק מילדיהם יתקלקלו, כי הם רגילים להחביא הכול, וצריכים לבד להתמודד עם נסיונות ובעיות קשים, עד שלפתע זה מתפרץ.

כאן לפעמים נעשה נזק גדול שבעתים לדוגמא אם האבא לא בסדר, והאמא כן בסדר, (או הפוך) אז האמא מלמדת להסתיר מהאבא וכדומה, ואז כאשר האבא משדר על תדר אחד, והאמא על תדר אחר, הילד מוצא משהו שלישי וברוב הפעמים זה לא מסתיים טוב.

איך נחסוך לילדים שלנו קשיים וניסיונות

רווח אחד יש לנו, שכל אחד מאתנו לא רוצה, שהילדים שלו יעברו את ההתמודדויות והשטויות שהוא עבר, ותמיד חולמים על עתיד וורוד בשביל הילדים, ובשביל עתיד זה, האדם מוכן לעשות הרבה, אם לא בשבילו אז למען זרעו אחריו, וכפי שהוכח בפועל ממקרים רבים לאין מספר, שההתמודדות של ההורים, ממשיכה לדור הבא, לכן מה שנדרש מאיתנו זה לא להתעלל בילדים, ואם היו חטאים שעשינו בגיל צעיר, ואנו עכשיו בגיל 30-60 אין שום סיבה בעולם לא לתקן עוונות אלו, כי שום דבר לא נמחק, פשוט מישהו אחר מאותו שורש שלך, יהיה חייב להתמודד עם זה, וכמעט תמיד זה מתפרץ אצל חלק מהילדים שלך, פוקד עוון אבות על בנים.

ובפרט בעלי תשובה בין גברים בין נשים, אפילו שחלפו שנים רבות, הרי אין אדם כמעט שלא חטא בכריתות או במיתות בית דין, ובפרט מי שהיה בחו"ל בתור חילוני, ולפעמים כמעט כל התאוות והשטויות מתלבשים על נפש הילדים וגורמים להם לנפילות וסיבוכים.

ובעזרת השם על ידי ספר זה, יוכלו אבות ובנים לעשות את המוטל

עליהם באמת, שזהו לצאת מעוונות ולעבוד את השם, וללמד את בניהם כמו שנאמר על אברהם אבינו: כִּי יִדְעָתִיו לְמַעַן אֲשֶׁר יִצְוֶה אֶת בְּנָיו וְאֶת בֵּיתוֹ אַחֲרָיו וְשִׁמְרוּ דְרָךְ הַשֵּׁם לַעֲשׂוֹת צְדָקָה וּמִשְׁפָּט.

צניעות אצל נשים ובנות

יש כמה נקודות שנמנה אותם שוב, אך ראוי לרכז זאת במקום אחד מסודר, כיוון שחוברת זו היחברת חינוך, והנשים הם אימהות שאמורות לחנך את הילדים, ונשים ובנות הם אלו שלפעמים בטעות ובחוסר ידיעה מוחלט מחטיאים גברים לאין מספר, לכן אנו כותבים זאת, בצורה הכי ברורה, בכדי שיידעו איך לא להיות למכשול.

על האישה והבחורה לדעת ולהבין כלל פשוט שאין עליו חולק, היא צריכה לעשות כל מה שיכולה, בכדי לא להכשיל גברים, למדונו רבותינו שצניעות אצל הנשים היא כמו תורה אצל הגברים.

והזהר הקדוש: נותן הבטחה מיוחדת לנשים צנועות, אימתי בניך כשתילי זיתים סביב לשולחןך, מתי תזכה שהילדים שלך יהיו קדושים וטהורים, דווקא כשאתך בירכתי ביתך רק אז תזכה לזה.

ולכן עלינו להבין מה השתנה בעשרות שנים האחרונות, בציבור החרדי, לקחו הרבה מהגאווה של הנשים הגויות, מחפשים שוויון, מחפשים איפה האישה יכולה להשפיע, אשת חינוך, אשת קריירה, המפרנסת העיקרית, גאווה נשית, מחול, קו נשי, המחנכת הדגולה, עליה העולם עומד, עד שזה ממשיך להתדרדר למקומות לא טובים כלל.

האישה צריכה למסור נפש בכדי לא להיות מחטיאת הרבים, מה הייתה אומרת בחורה או אשה שיודעת שבגלל שהיא יוצאת לרחוב בצורה מסוימת, היא גורמת לעשרה אברכים ובחורים לאכול חזיר, כן חזיר, כי פגם הברית חמור יותר מחזיר, יש בזה גם מיתה בידי שמים, ואחר כך היא לא מבינה למה יש לה ייסורים משמיים, למה היא חולה, למה יש לה דיכאון לידה, חוסר מצב רוח, פחדים, דאגות ובעיות, כן כן, אם את נקראת בשמים מחטיאת הרבים, אל תשאל שאלות.

בכדי להבין את המשמעות לעומק חשוב להתבונן: אצל גבר צריך להיות

רשע אמיתי בשביל להגיע לכזאת דרגה, שנקרא מחטיא הרבים, ממש להחטיא בפועל, (אם לא שמסלסל בשערו ומתייפה יותר מדי וגורם מכשול לגברים ולנשים) כי אצל אשה, מספיק לה שכשהולכת ויוצאת לרחוב שלא בצניעות, אפילו רק פעם אחת או פעמיים, כבר הכשילה כמה מאות אנשים.

וכך כתב הרמב"ם: המחטיא את הרבים עון גדול הוא ואין הקדוש ברוך הוא מספיק בידו לעשות תשובה, ולכן מובן מדוע יש נשים שסובלות. **וחשוב להבין** הרי אנחנו לא נכנסים בשום פולמוס שיש בו מחלוקת, אבל אברכים רבים מספרים שמה שמחטיא אותם ברשות הרבים זה נשים שנראות בדיוק כמו האישה שלהם, שהולכת רגיל לפי קו האופנה הקלאסי עם מגוון ביגוד מושך, צמוד, עכשווי, וכיסויי ראש או פאה. **צוחקים** על נשים שמשתדלות לא להתבלט, הפכו אותם לשק חבטות לעדר ללא רועה, מי שסר מרע, קוראים לו משתולל, טיפשות, הרי הרועה שלהם זה הבורא, אותו הם עובדות.

האושר והשמחה הפנימית העוצמתית תלויה אך ורק בקשר שלך עם הבורא ועם מצוות התורה, לא בגלל מה שאחרים אומרים או חושבים. לכן נכתוב מספר כללים באופן כללי וכל אחת תעשה לפי האפשרות שלה, מי שתקיים זאת, ולא תתבלט ברחוב, תזכה בהבטחה, להיות מהנשים שמקרבות את הגאולה, ולהיות עם אמותינו הקדושות, ופשוט שהם יזכו לילדים קדושים וטהורים, שומרי קדושה וברית.

האישה והבחורה חושבות שהן צדיקות, הלכו לשמח כלה הלכו ללימודים הלכו לעבודה, וחוזרות עם שק של עוונות על השכם, נורא ואיום, כמה תפילות צריך לפני שיוצאים, כמה השתדלויות צריך, כמה לפנות את הדרך לגברים ולא לעמוד במקומות צרים, לא להרים קול ולא להתגודד בקבוצות.

ואין אמצע לצערנו, כי בחורה ואישה יכולות להיות בקלות מחטיאות הרבים, ומי שמשתדלת כן להתבלט, וחושבת שהיא בסדר כי כך נוהגות פלונית ואלמונית, או שרב פלוני התיר זאת, או מנהל סמינר מתעקש על

זה, אין לה תקומה.

בשמים כל כך מקפידים, על נשים שלקחו את העניין של היופי, צעד אחד קדימה, או אפילו עשר צעדים, נסביר זאת, כתוב שלעתיד לבוא הקב"ה ישחט את השטן, והשאלה נשאלת, הרי את הכל עשה בשליחות הבורא, בגלל שאנשים חטאו, אלא כמו שאמרו חז"ל שהוא הידר להחטיא דווקא תלמידי חכמים, רדף להחטיא צדיקים, הוא עשה את העבודה שלו יותר מדי טוב, גם הנשים היקרות, הרי מצד אחד כל עתיד הדור על כתפיהם, אך מצד שני הן הנה היו מכשול שגורם לאלפים ורבבות לחטוא בכל יום, וכאן הטענה על האישה היא כפליים, הרי הקב"ה לא ביקש ממך שתחטיאי, ואעפ"כ לקחו את זה נשים רבות כמה צעדים קדימה, והקימו בראש כל חוצות, קורס יופי, קורס איפור, קורס להעצמת הנשיות, והולכים ברחובות על הקצה הכי דק, והמטרה של כל מעצבי הבגדים שתבלטי, שתמשכי, ולכן זה כל כך עצוב, שנשים שומרות מצוות, גם לקחו על עצמם, את התפקיד של הנחש על שיכמם, כאילו הם השליחות של הבורא להחטיא את האיש, כמו שחווה טעתה והתפתתה לשטן להחטיא את אדם הראשון.

בזכות נשים צדקניות עתידין להיגאל, לכן דווקא בגלל שזה כל כך עמוק, ההיסטוריה, שנשים מחטיאות, דווקא כשאישה, תגרום לבעלה ולגברים להימנע מחטאים, על ידי שתשמור על עצמה, אז היא משנה את כל הטבע, והיא יוצאת מהטומאה, היא כבר לא חלק ממחטיאות הרבים, והם פותחות את שער הגאולה, כי על ידי זה הם הראשונות לצאת מהידיים של השטן, ואז בזכות מסירות נפש זאת, נגד כל החברות, נגד כל דעת העולם, לא לבלוט, להצטנע, להתפלל שלא יחטאו בגללי, לא להתייחס לכל הרחוב שמושך עוד ועוד להחטיא, לוותר על קריירות, ועוד כדלהלן, זו היא מציאות הגאולה ממש.

הכלל החשוב לא לבלוט.

**להתפלל לפני שיוצאים לרחוב, שלא יכשלו בי בני אדם.
לא ללבוש בגדים ותכשיטים מושכים גם אם יש מתירים.
לא ללכת בצורה שמושכת גם אם זה לפי ההלכה.**

לא לחפש לקבל מחמאות מבגדים שלובשים ברחוב.
 להשתדל מאד שלא ישימו לב אלייך.
 לפנות את הדרך לגברים ובחורים.
 לא לעמוד במרכז הרחוב ובאמצע המדרכה.
 לא להרים קול ברחוב או במקום ציבורי.
 בחורות שמתגודדות גורמות לתקלות.
 באוטובוסים להשתדל מאד לא להיות במקום צפוף.
 להשתדל לעמוד בין הנשים.

אם רואים גבר או בחור שצופה בכם במזיד, לומר בקול עדין, ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם.

אם את רואה אשה או בחורה שמשתדלת לא להתבלט תגשי אליה ותשבחי אותה, את קונה את עולמך.

ראוי להעיר בעדינות לנשים ובחורות שיש להם עדיין יראת שמים, ובטעות מתבלטות יותר מדי, ולהסביר להם בעדינות שהן מכשילות בין 10 ל: 100 גברים ובחורים בכל יום.

האישה תשתדל מאד לא להצטלם בחתונות תמונות משפחתיות או תמונות שיישארו למזכרת עוון, כי כמעט תמיד בתמונה זו יסתכלו גם הגברים, לאורך כמה שנים, וראוי בזה להתגאות ולומר מראש, אני לא מצטלמת, בכלל זה נתפשט עוד מנהג גרוע, **שעושים צילום משפחתי של כל המשפחה יחד**, גברים ונשים, ומציגים זאת בבית, של החתן והכלה והסבתות, והמכשלה מאד גדולה, וכן התפשט מאד **מגנט תמונות** של חתונות ונשים ובנות וחברות, על מקררים בבתים, שמכשילים את האחים והאורחים.

האישה תשתדל ללכת לקניות ולא תשלח את בעלה באופן קבוע, רק ראוי שתשתדל ללכת בשעה שהגברים בלימודים, או שהבעל ילך אפילו על חשבון הכולל, והעיקר בשעה שריק ואין תקלות.

להיזהר כשהולכים לטיולים ולשבתות קבוצות של בנות, לא לצעוק ולא לשיר במקום פתוח, גם עם הנהג זו בעיה.

אסור מדאורייתא לנשים ובחורות, להסתכל על אנשים שגורמים תאוות.

גם לא מעזרת הנשים בבית הכנסת,

במקרים חריגים, שיש תקלות, עדיף לא ללכת לעזרת נשים בבית הכנסת אם זה גורם תקלות.

על האישה להתנאות ולקבל מחמאות רק בתוך ביתה.

הרצון לקבל מחמאות הוא הגורם לאשה לצאת לבחוף ולהחטיא אחרים, ולהתקלקל, לכן חשוב מאד, שבחורה אחת תעודד ותפרגן לחברתה, בלי שיחפשו את זה דווקא בחוץ.

גם בסמינרים הטובים ביותר מסתובבים מכשירים ושטויות, לכן להתרחק מאד מחברות כגון אלו.

להתרחק מאד מחברות שמבליטות את עצמם ומחטיאות את הרבים, כי יש עליהם טומאה גדולה מאד.

לא לשוחח עם גברים ועם רופאים, יותר מהדברים הנצרכים ביותר, ולהשתדל בלי חיוך בלי להתראות, ועם תודה יבשה ועם בושה, לכבוד הבורא.

לא צריך לעשות קידוש השם ולהיות נחמדים לגברים חילונים, לפרופסורים ולאנשי מקצוע, למנהלים למעסיקים, לנהגים וכדומה, **לכל אשה** יש את הכללים של הבורא, ואף אחד לא יכול לקבוע כללים חדשים, מודרניים ליברלים או מתקדמים.

אשה שעובדת יחד עם גברים, מאוס הדבר לפני הבורא, ועדיף לעבוד בזבל, מאשר לאסוף כל יום עוד עברות, אלא שלא אסרו זאת החכמים, משום שלא כולם במדרגה להבין את הבעיה.

בכל הנושא של לימודי אקדמיה ותארים, הכל שטויות, כי רובם לא מתפרנסים ממה שלומדים, ואם זה יגרום למכשול, הקב"ה לא ייתן תועלת לפרנס עם זה את הבעל, ולא זה מה שיגרום לו ללמוד יותר תורה, כאשר מצד שני הוא שולח את אשתו למקום עם הרבה ניסיונות, וכידוע כל הקדמיה שורשה מהנצרות משולב עם דעות של אפיקורסיות מוסתרות רח"ל, והרבה גאווה, שבהמשך רק מפריע לשלום בית.

לאשה המפרנסת, עליה לזכור שהבורא הוא המפרנס, הפרנסה לא

קשורה בהשתדלות, הפרנסה היא לא רק כסף זה גם נחת ושמחה, לפעמים יש הרבה כסף עם הרבה צרות, אין צורך שבשביל שהבעל ילמד, האישה תחטא או תחטיא אחרים, ולכן להשתדל לתכנן ולהתפלל שלא יהיו תקלות.

בנושא הסרטים לנשים בחופשה, וההקרנות לנשים, יש בזה הרבה דברים לא טובים, הרבה מאד מושגים של גויים שנכנסים מהדלת האחורית, הרבה שטויות וליצנות, רואים שם בדיוק איך בת ישראל לא צריכה להיראות, ולכן מומלץ במקום זה לקנות גלידה טובה לכל הבנות בבית, ובמקום טיולים מסובכים מבחינת צניעות, לשכור מתנפחים או אטרקציות במקומות סגורים, ללא תקלות.

בדיקה פשוטה לדעת אם הבורא מרוצה מההופעה שלי, האם אני מסוגלת להתפלל להשם שבזכות בגד זה שאני לובשת, נעלים, עגילים, כיסוי, גרביים, וכו' ישלח השם רפואה שלמה, לבן שלי לבת שלי לאחותי, שחולים במחלה קשה, **אם כן, אז זה בגד כשר**, אם לא.....

סך הכל כולנו פה בין 100-70 שנה בזמן הזה במקום להשקיע בהתאווררות ובקרירה, עדיף להשקיע בילדים יראי שמים קדושים וטהורים זכים ונקיים, להכין את הצידה לדרך לעולם האמיתי, להתפלל על כלל ישראל, שלא יהיו אסונות ומחלות להתפלל על הגאולה השלמה, להשקיע בעיקר, ולשבח אותה כל הזמן את מי שכן זוכה להצטנע.

קִינָה מִבְּחֹרִים וְאַבְרָכִים

קִינָה זו נכתבה בדם ליבם של אברכים ובחורים שזועקים על המצב הקיים היום, שגורם להם ליפול ולחטוא, וכל זה לא נכתב אלא משום שחוברת זו מיועדת גם עבור נשים ובנות, כי גם הנשים זה חלק בלתי נפרד מאיתנו, שהרי הם נשותינו אמותינו ובנותינו, הם יחנכו את הדור הבא, וזה לא נועד בשביל הגברים שיצדיקו את עוונותיהם ח"ו, ויאמרו שזו לא בעיה שלהם אלא זו בעיה של הנשים, וכשהאדם ישמור על עצמו ועל עיניו, גם בני ביתו ילכו אחריו.

צרו צעדינו מלכת ברחובותינו

אללי לנו כי פשה הנגע בבתינו
 ולשמור עיניים אי אפשר מפני גיסותינו.
 מתלבשות הם, על פי צו האופנה האחרונה
 ואותנו מכניסים למלחמת חורמה.
מושבים אותנו מולם
ולנו לא נעים, וחוטאים בגללם.
 כמעט אין הבדל בין רחובות בני ברק לתל אביב
 כי נשות אברכים עושות קריירה ושופכות עלינו ביב.
כאשר מורות ומדריכות הם הדוגמא
מה הפלא שאצל בנותינו נפרצת כל חומה.
 הבגדים הצמודים שמבליטים כל מקום
 גורמים לנו לזעוק למרום.
עד מתי נהיה לטבח ולמשיסה
כי כשיש חצאיות קצרות, כבר לא צריך שסע.
 כאשר האחיות והאימהות מתיישבות על הספות
 הרי הם כאחרונות הפרוצות.
דור המבול קטן עלינו
כי כשרות ובד"ץ יש על בגדינו
 איך בת ישראל תמימה נהפכת לכלי משחית
 ובהילוכה ברחוב גורמת לפגם הברית.
עם בגדים מושכים ופאה מהמהמת הולכת
וכאילו טרפות וחזירים בשבילינו מבשלת.
 אפילו לנשותינו איננו מעיזים לומר כלום
 כי תולות הם בנשים גדולות, והמלך ערום.
יהודים שזוכים מעט לשמור ומשפילים עיניים
נכשלים בגרב בצבע הרגל שנראה להם ללא גרביים.

אם אתם מחטיאות אלפים ורבבות
כשהילדים שלכם יתדרדרו אל תשמיעו תלונות.

בנותינו גיסותינו ונשותינו

עד מתי תהיו לאויבינו

אם לא נקום ונזעק מרה

תבוא עלינו קללה ומארה

אם לא נדריך אנו את בנותינו ונשותינו מה הדרך הטהורה

הם כבר ימצאו רב או מנהל שיבטל את התורה

כי אם נחכה לאחרים שיקומו ויזעקו ברמה

אנו כבר נהיה אבודים ללא נשמה.

הדרכות מסודרות

נשתדל מאד לא להיות דוברים וזועקים לחינם, בלי להדריך ולתת כיוון להצלחה ברורה ובטוחה, אנו נשתדל בע"ה לתת קצת כלים מסודרים שיכלו לתת לנו את האפשרות להשתנות, הדרכה מעשית, שבמקום לשנן ולדרוש, פשוט נקיים זאת.

יש שלושה כללים שהם כללים למלמדים למשגיחים ולהורים שאם יקיימו אותם, לא יתכן מציאות בע"ה שילדים יתקלקלו וכדו'.

1. הכלל הראשון: להיות נקי וקדוש וללמד על עניני קדושה: שהמלמד

המשגיח והרב יהיו בתוך תוכם יראים ושלמים, יתקנו את עוונותיהם

וידרשו מעצמם את המקסימום, לא רק דוגמא אישית חיצונית, אלא

פנימיות רוחנית, וכאשר הרב דומה למלאך השם, כאשר הרב הוא ירא

שמים, כל הדברים שהוא אומר מוכרחים להתקבל, אפילו אם עדיין

הוא לא נמצא שם, ואפילו אם הוא לא מצליח לתת דוגמא אישית, כי

העיקר זה היראת שמים הפנימית, מה זה יראת שמים זה לא פחד

מהגהינום או מהעונש, שהרי אומר הזוהר שמי שמפחד מזה הוא

תחת שליטת הס"א שהוא אחראי על פעולות הענש והגהינום, אלא

אנו רק מפחדים ויראים מלעבור את רצון הבורא, כמו שנרעד מלחתוך

את היד שלנו או של אמא שלנו, כי מי שחתך בטעות לאמא שלו את היד, הוא לא מפחד מהעונש או מהצעקות עליו, הוא פשוט בצער עצום על שבטעות גרם כזה נזק לאמא שלו שהוא חלק ממנה, כך גם כלפי הבורא, לא מחמת העונש, אלא בגלל שאנו חלק אלוה ממעל כמו שנבאר בהמשך בע"ה, ובפרט לשנן לכל גיל את האופן המתאים בקרבה להשם ואת עניני הקדושה וההרחקה מהעוונות, כי זה מה שיוציא אותנו מהטומאה ויקרב אותנו לקב"ה.

2. הכלל השני: **לחבר את הנוער לקב"ה**: ליצור צינור שמחבר ישירות בין התלמיד לבין בורא עולם, ולא לתלות זאת בשום אמצעי לא במלמד ולא בהורים, ולא בשום סיבה או מסובב, במהלך כל השיעורים והלמודים מוכרחים להכניס את זה כל היום, שזה יהיה שזור גם בתוך לימוד הגמרא וגם בשעורי חול, ולא רק לרבע שעה של מוסר וכל שאר היום מתנהגים אחרת, וכמובן זה כולל הדרכה מגיל צעיר עם מי להתחבר מאיזה קרובי משפחה להתרחק, לשמור על הקדושה לשמור על העיניים, ובגיל 10-13 לתת הדרכה על עניני שמירת הקדושה כדלהלן, וכן לתת לילד את המימד הנכון על החיים, כלומר שלא לחיות את הרגע הנתון העכשווי, ולכן קשה להתגבר על פינוק על צער או נזק או הצקות, אלא שיתבונן על החיים כמקשה אחת של שמונים שנה, האם עוד שנה יזכור שמישהו פגע בו? וכן כלפי הפוגע, להדריך אותו שבשמים יזכרו לו הכל לנצח נצחים. לא כדאי כלל לשבח את המשג שנקרא **"כשרון"** כי זה מתנה משמים ואין לזה שום קשר ליראת שמים ולקרבת השם של האדם, וכמו שאין בשמים היכל לבעלי שער צהוב והיכל לבעלי שער ג'ינג'י או שחור כי את זה השם עשה, ולא אתה, כך את הכישרון השם עשה ולא אתה, וזו טעות ושטות גדולה להחשיב את זה בתור מעלה מיוחדת, אלא זה רק יכול להביא את האדם ליותר נסיונות. וליותר גאווה, וחשוב לחיות את המציאות של עין רואה ואוזן שומעת, שהילד ירגיש שהמלמד חושש מהקב"ה ולא מהמנהל או מההורים.

3. **הכלל השלישי**: להתבטל להשם באופן מוחלט: כלל זה הינו החשוב

ביותר, לעשות רצון השם בהכל, כל היום, ולהתבטל לבורא עולם באופן מוחלט, אמנם זה כתוב בשני שורות אך זה כל חיינו, תמיד יתבונן לפני כל מעשה, האם זה רצון השם, מה שאני חושב רוצה ועומד לעשות/ לדבר/ ללמוד/ לטייל, ואיך אני עושה את כל מעשי שיהיו כרצון השם, אלא אם את כל הדברים שאני עומד לעשות אני נסמך על הקב"ה ומבקש ממנו שלא נכשל, ומשתדל שלא להיגרר אחרי אחרים, אלא לקבוע זמן למשחק ולטיול, והכל ללא לחץ אלא מתוך שמחה שאני זוכה לעשות רצון השם, ע"י שאני מקיים: בטל רצונך מפני רצונו, **לשרש את הגאווה** עד הקצה האחרון לדעת להרגיש ולחיות שאתה כלום ואתה מתבטל לרצון הבורא בחלק הביטול להשם, ובוודאי לא שייך להיות קשור אל הבורא **ללא דיבור תמידי איתו**, בכל רגע בכל שעה ובכל עת שצריך, לא קשור לתפלה, אלא פשוט לשוחח עם הבורא על כל הצרכים שלך, זה יעזור לך לחוש אותו אתך ולידך, **ארבעה מגדולי האומה** התפארו מאד בנושא הביטול להשם, אברהם אבינו – ואנכי עפר ואפר, משה ואהרן – ונחנו מה, דוד המלך – תולעת ולא איש, לכן מוכרחים אנו לבטל את ה"אני", לבטל את המציאות של "אני" אני עשיתי אני יודע אני מבין, לבטל את הרצון האישי ולהיהפך לצינור שמשפיע ומקבל מהבורא לנבראים בלא לסתום ולעצור את השפע, **לשמוח בכל דבר** כי הכל רצונו גם דבר טוב וגם דבר שנראה רע, כמובן שמותר וחייבים להנות ולשמוח אבל רק במסגרת שלא עוברים את רצון הבורא, איך יידע האדם מה רצון הבורא, בתוך פנימיות האדם הוא יודע תמיד שאינו יכול להתפלל על ילדו שיתרפא בזכות שהוא מסלסל בשערו או בבגדיו וכו' משום שאולי זה לא נגד הבורא אבל בוודאי לא רצונו, כך בהכל יבין ישכיל **ויצליח**, כמובן ראוי לטייל ולאכול ממתקים אבל להעלות אותם קורבן להשם, או לכבוד השם, באופן שקובע לעצמו שאם יילמד כך וכך זמו או סוגיא מסוימת, לאחמ"כ יתענג וכדלהלן.

עד כאן מנינו שלושה כללים שאין לזוז מהם כמלוא נימה, ועתה נוסיף כללים חשובים בענייני הדרכה להורים למלמדים ולמשגיחים לפיגילאים.

חנוך לנער על פי דרכו גם כי יזקין לא יסור ממנה

אין מוקדם או מאוחר בענייני חינוך, אצל כל אחד זה שונה לפי רמת הניסיונות ולפי המציאות בשטח, לכן אנו מונים פה את הסדר הרגיל של ההתמודדויות, אך כל אחד לפי ענינו יקדים או יאחר, הדרכת הילדים בגיל צעיר זה יותר עוזר מאד להחדיר את הכל לבפנים, לתוך הלב, לילד אין את ההתנגדות של ה"שכל" ושל הטומאה והעוונות, והוא מקבל כל דבר כמובן מאליו, ולכן, כמה שנחדיר זאת יותר בגיל צעיר, נרוויח שזה יהיה חלק ממנו, וגם כי יזקין לא יסור ממנה, לכן שני הדברים שאנו מוכרחים להדריך מגיל אפס זה: **קדושה וצניעות, ולחבר את הילדים לקב"ה, ולקיים רצון השם בכל מצב**, כמובן להתפלל על הילדים שיזכו ללכת בדרך הישר זהו הכרח וחוב גמור, כי מכשלות יש לאין מספר, ולא עם ה"שכל" מנצחים את היצר, אלא עם הקב"ה.

גיל 3-0:

ללמד להסביר ולטפף בעדינות לילדים בכל הזדמנות, אנו עושים את רצון השם, ואת כל רצונו מתוך שמחה ואהבה, השם רואה אותנו ושומע אותנו בכל רגע ושמח בדברים הטובים שאנו עושים. לבנות: להסביר קוים כלליים במעלת הצניעות, ולא להלביש בגדים פרוצים בגיל קטן, כי זה חודר לנפש.

בקשר לבנים: לא לגעת ולא להסתכל במקומות צנועים שבגוף, אפילו בגיל צעיר מאד, ראוי להרגיל זאת, מתוך נעימות, ובלי לחץ, וכמובן להדריך לא להסתכל על דברים פרוצים שברחוב, להסביר שאנו בנים של מלך ואנו לא מסתכלים במה שהשם לא מרשה.

וכן לא לקחת ילדים קטנים למקומות פרוצים, כי אם האמא חושבת הילד קטן וזה לא נורא, לפעמים הדברים האלו שהוא ראה, גורמים לטומאה להתפרץ אצלו בגיל יותר מאוחר.

חשוב בכל גיל, לא להכניס את הילדים ללחצים ולהתמודדויות של ההורים, לעולם לא לומר לילד שרוצה משהו, ממתק, משחק, או אופניים, אין לנו מספיק כסף, כי זה שקר, משום שאם הילד היה צריך ניתוח ב-

20 אלף שקל או ב- 200 אלף שקל האם לא היו עושים זאת גם אם אין להם כסף, אלא יסבירו מדוע זה לא חינוכי לתת לו כל מה שהוא רוצה, או שהאופניים מסוכנות, או שהמתקים לא בריאים, אבל לא לעשות חס ושלום משמעות מהכסף כי מי שעושה עסק מהכסף עליו נאמר אלוהי כסף ואלוהי זהב לא תעשו לכם, וללמד את הילדים לזלזל את הכסף, ולשבח את בורא הלחם והכסף כי הוא עושה הכל ונותן הכל.

גיל 4-6:

מוסיפים הסברים והדרכות מתחילים להרחיק מעט בין אחים לאחיות, מדריכים את הילדים לא לשחק עם הבנות של השכנים וכן את הבנות לא לשחק עם הבנים של השכנים, **להסביר לבנות שישתדלו שלא לבלוט ולשמור על צניעות כללית לא רק בלבוש.** (מה שהחזו"א התיר עד 6-7 זה להסתכל אך לא לשחק)

מלמדים את הילדים להבדיל בין חברים טובים לחברים רעים. יושבים עם הילדים הרבה, ומחדירים בהם יראת שמים וקדושה על ידי סיפורי צדיקים ועל ידי הנהגות בבית, כל השקעה בגיל הזה חוסכת שברון לב בגיל מבוגר, להסביר מה המטרה במצוות, בלי טעם בלי סיבה רק לעשות רצון הבורא, משבחים את הילדים שמוותרים או שמתבטלים לרצון השם, או ששומרים על עיניהם ברחוב וכדומה.

בכדי להרגיל אצל הילדים את הביטחון בהשם מומלץ לשאול אותם, האם היה פעם שלא אכלתם אוכל במשך כל היום, או האם אתם חוששים שלא יהיה לחם במכולת, האם מעניין אתכם החשבון חשמל, האם משנה לכם כמה כסף יש להורים בבנק, האם אתם דואגים שלא יהיה לנו איפה לגור, נכון צריך לשאול זאת בצורה בריאה, בשביל שהדאגות של ההורים לא יעברו לילדים, ותסבירו לילדים איך שמאז שנולדו עד היום, היה להם אוכל, אפילו יום אחד הם לא ישנו ברחוב, והכל זה, בגלל שהשם הוא המפרנס והדואג לכולם וגם לכם, וכמה שזה יוחדר יותר עמוק ויותר בשמחה, גם כשהילדים יהיו הורים ימשיכו עם האמונה הבריאה הזאת שתגרום להם שפע עצום.

ילדים שנולדו עם הרגלים רעים, לא להגיד שהוא ילד קטן ולא נורא

אלא לשרש זאת ע"י מבצע שעושים לילד, כי כידוע החטאים של האדם גורמים לו הרגלים רעים ומדות מגונות וכידוע מרבינו האר"י כולנו עברנו גילגולים, והאדם נשלח לגילגול הבא, לא עם העברות עצמם כי עליהם הוא משלם כבר למעלה, אלא עם התכונות הרעות שאותם רכש מהגילגול הקודם, לכן אם יש תכונות רעות של חוצפה של גזל של התעסקות בדברים לא צנועים, או התנהגויות לא רגילות, אם נעשה לילד מבצע קטן, שכל פעם שמתגבר מקבל משהו קטן, זה ישנה אצלו את הטבע הרע שנולד איתו, וכמובן כדאי לעשות זאת כמה שיותר בגיל צעיר כי אז זה נהפך לטבע שני שלו, ואסור להמתין ולומר לא נורא הוא ילד קטן זה יעבור לו, ובוודאי גם מי שחכם ירגיל את ילדיו במידות קדושות ומיוחדות, שהרבה יותר קל לעבוד עליהם בגיל צעיר, וכמובן בלי להלחיץ או לרדוף את הילד בגלל זה, כי אז יוכל להיווצר התנגדות, אלא את הכל לעשות בדרכי נועם בשמחה ובעדינות.

גיל 7-8:

זהו גיל שהילדים חכמים ומבינים כמעט הכל אסור להתייחס אליהם כאילו הם טיפשים, כי הם כבר יכולים בפועל לחטוא או לעשות ולרכוש מצוות והנהגות לכל החיים. לכן מוכרחים לדבר איתם יותר מפורש, ויותר ברור, על כל הנ"ל לקחת כל ילד לשיחה אישית פעם בחודשיים שלושה, לשבת איתו באופן נוח, ולתת לו לחוש שההורים שלו איתו, ובכל תקלה הכי קטנה יהיה כדאי לו לגשת אליהם, וכמובן להתחיל יותר לפתח עם הילד את עניני קדושה ואמונה, שיבין עד כמה זה חשוב גם בשבילו לחיים, וגם במריבות שלו בכיתה או בבית, להסביר לו יותר באריכות על חברים מקולקלים, שישתדל מאד שחברים לא יגעו בו בדרך חיבה, ובוודאי לא במקום מסתור, להסביר שעל ידי התעסקות יותר מדי באותו מקום אפשר להגיע לעונות שחמורים הרבה יותר מאכילת חזיר וכדומה.

לתת הרבה אהבה לילד שיהיה לו מספיק חום, אהבה וקירבה בבית. לקחת אותו לצדיקים ולתת לו הדרכה ודוגמא איך גודלים, להסביר לו שאם יעשה תמיד את רצון השם וישמור על עצמו בקדושה אז הוא כבר עכשיו הוא זוכה להיות אדם גדול.

גיל 11-9:

הילד כבר ממש בוגר, וגם על פי דיני תורה חייב להתרחק מדודות וקרובות משפחה, משום שכבר בגיל זה נהרגים בגללו, לכן בגיל כזה חייבים להתייחס לילד, כילד בוגר לכל דבר ועניין, ואם רואים שהקרובות והקרובים לא מודעים לבעיה שהם יוצרים, אז ראוי לעזור לילדים שלכם ולהודיע לקרובים, אומנם בוודאי מותר הבן ביחוד: עם אימו אחיותיו סבתא וסבתא רבא, והבת: עם אחיה אביה סבא וסבא רבא.

הילדים בגיל זה מבינים כבר עניין ברמה מאד גבוהה, גם אם הם נראים נמוכים וקטנים, הם אוגרים מידע שלא נמחק בקלות מהשכל, כבר אי אפשר לעבוד עליהם... וזהו הזמן הטוב ביותר להשקיע בהם בחינוך אמיתי ואיכותי ולתת להם הדרכה שכוללת הכל מכל כל.

הרי אם אנו היינו יכולים לחזור עם השכל שיש לנו היום לגיל הזה, ולהיות זכים וטהורים, היינו שמחים מאד, אז באו ניתן וננחיל לילדים את כל הדעת והחכמה האפשרית, ואת ניסיון החיים שלנו, כל ההדרכות וההרחקות מהדברים שגרמו לנו ליפול בחיים, משום שבדרך כלל, בגיל שאתה נחשפת או התעסקת בדברים לא טובים, אז גם הילדים שלך או האחים שלך אמורים ח"ו להיכשל, אז כל אחד יהיה חכם מספיק לקחת אחריות ולהדריך את מי שהוא יכול, בכדי שזה לא יקרה אצלו.

וכמובן להשקיע המון בכיוון החיובי, כי הרי רוב החברים של הילד לא מכירים את המושג ששמו התבטלות וקירבה להשם, רצון השם ושמחה בהשם, לכן לתת לו הרבה מאד הסבר ודעת, לעשות לו מבצעים על קריאת ספרי מוסר מתאימים, לדאוג שגם מעבר לתלמוד תורה שיהיה לו חכמה בינה ודעת, וההורים ישתדלו שעד הבר מצווה בנם כבר יידע ש"ס משניות, יידע הלכות, זה יעזור לו לכל החיים, ועיין להלן בעמוד:

86.

להשתדל מאד כבר מגיל זה שלא יהיה עם לבוש צמוד, בפרט בחלק העליון של המכנסיים, וראוי שלא להלביש לבושים מנקרי עיניים ומודרניים כלל, ישנם הורים רבים שמשתדלים להלביש את הילדים ב"מותגים", ונותנים להם להבין שזה מאד דבר חשוב, וכן משקעים בהם

בתסרוקות יותר מדי, ולאחר שהרגילו אותם להתלבש במיטב המחצלות, לפתע לקראת הבר מצווה הוא צריך ללכת שחור לבן, אז הוא מנסה לקבל את אותה תשומת לב שקיבל כשהתלבש על פי צו האופנה, אז גם אחרי הבר מצווה הוא מחפש מותגים ושטויות תספורות וכרובולות, ודבר זה גורם להרבות את הבעיות מאד מאד מאד. וצריך ללמדו שהחברים ואנשים אחרים לא יגעו בו בדרך חיבה, ועל ההורים להשקיע ולתת הרבה אהבה לילד שיהיה לו מספיק חום, נשיקות וחיבוקים, וקירבה בבית, ולא יצטרך לחפש במחוזות אחרים. **לבנים:** להסביר בצורה ברורה שלא לגעת באותו מקום כלל לא להתעסק וכו' להסביר לו איך להתנהג בשירותים והלכות בית הכסא וגם שם לא יסתכל באותו מקום, ובוודאי במקלחת שלא להתעסק באותו מקום עצמו אלא רק מסביב, כלומר בין הרגליים מותר, וראוי להרגיל להשתמש בספוג רחצה, כי זה מונע הרבה מכשלות, ובוודאי שלא להסתכל, וחשוב מאד לא להכניס אותו ללחץ אלא לדבר עם חיוך ושמחה, לא לתת לו להבין שיש דברים שאתה מסתיר ממנו. לדבר על העניין שלפעמים אותו מקום יכול להתקשות, ולא להתעסק ולהתרגש מזה כי אין בזה שום בעיה וזה דבר נורמלי, ורק אם זה מציק לו יסדר את המכנסיים באותו מקום שלא יציק, אך לא יתייחס לזה כלל, כמובן **בגיל זה** ההכרח להפוך את הילד לגנרל ועצמאי זו חובה, משום שהילד רוב היום לא נמצא בבית, ומה שקורה בהפסקות או בדרך ל"חידור" - תלמוד תורה" בזה אף אחד לא יכול לדעת רק הילד בעצמו.

והבנות: חשוב מאד להדריך על צניעות על החשיבות הגדולה שיש בזה אצלה, לא פחות מלימוד התורה אצל הבנים, ושתתבונן שהיא לא מתלבשת בצורה מושכת, ולא מתנהגת בצורה קולנית באוטובוס ברחוב ובחנויות, בגיל כזה כבר היא בת ואישה לכל דבר וצריכה להתרחק מאד מקבוצות של גברים, ואם רואים קבוצה של גברים ראוי ללכת הצידה קצת, וכן להשתדל מאד לא ללכת לפני הבחורים, אלא לתת להם להקדים אותה, וכך להפחית את המכשלות.

כדאי מאד בגיל זה, לתת ידע יותר מקיף על העולם הרוחני שמסביבנו,

לספר קצת סיפורים פשוטים על גילגולי נשמות, ולהסביר ולהחדיר בכל ילד, שהוא הגיע לפה לעולם שוב פעם, לאחר שבפעם הקודמת לא הספיק לעשות כל מה שצריך, לכן כדאי לילד לדעת ולחשוב מה בורא עולם רוצה ממני, דווקא מה שיותר קשה לאדם ויש לו בו יותר ניסיונות דווקא בשביל זה הוא נשלח לעולם, להחדיר זאת בעדינות, אבל מתוך שמחה ורצינות, להסביר שככה זה כולם לא רק הילדים גם ההורים, כולם באותה ספינה.

אם זכית ויש לך שיח טוב אם הילד והוא פותח את סגור לבבו בעניינים עדינים, גם אם סיפר לך דברים חמורים שעשה, אל תצעק ואל תשתולל, רק תשמח ותחבק, תגיד לו שאתה מאד שמח שהוא פנה אליך, ושאתה שמח לעזור לו, תדריך אותו כפי שמופיע בחוברת זו, ותתפלל עליו, אך לדאבוננו פעמים רבות האבות מתביישים להסביר, או שהילד חושש מהאבא ופונה לאמא, לכן ההכרח הוא שהאימהות בעצמם ידריכו ויובילו את הילד ככל הנ"ל להצלחה ולניצחון.

גיל 12-13:

בכדי שילד בגיל זה ישמע ויקיים, מוכרחים להחדיר לילדים יותר שמחה במצוות, לתת להם גאווה מותרת, עד כמה כל פעולה שלהם נחשבת בשמיים, להשקיע הרבה מאד בפרגונים ואהבה, ולהסביר שתכלס' היחידי שיעזור לעצמו להצליח בחיים זה רק הוא עצמו, אם הוא יעשה דברים לא טובים, כגון בהתנהגות או במדות רעות, הוא היחיד שיסבול מזה לאורך כל החיים, כי הוא רוכש לעצמו מדות רעות שיהרסו לו את החיים, ולכן על אף שקשה לו בכל מיני דברים, הוא חייב לקחת כל דבר בשמחה, ולהעביר על מידותיו, ולהבין שהכל מהבורא.

זהו הגיל החשוב והקריטי ביותר, ולכן כאן חייבים להשקיע את כל הכלים, ראוי לעשות כל זה בדרך נעימה וטובה, לצאת רק אתה עם הילד פעם בחודש פעם בשלושה חודשים, **לטיול ארוך ומסודר בקברי צדיקים** בצפון, ובמרכז, להפגיש אותו עם גדולי ישראל, בדרך, לקנות לו דברים שהוא נהנה מהם, ולשבת בנחת ולשוחח, חשוב מאד להיות "חבר" של הילד, להכיר אותו לעומק, מה הוא אוהב מה הוא לא אוהב, להתעניין

לעומק מי החברים בכיתה, מה השמות של אלו שמדברים מילים לא יפות, להסביר לו מתוך חיוך איך הוא יוכל להצליח בחיים אם יתרחק מחברים רעים, וכן זו ההזדמנות הנפלאה ביותר לדבר איתו על עניני קדושה.

ומדוע גיל זה כל כך קריטי: שבו כפי שכותב הזוהר: בשמים יש מלחמה בין הייצר הטוב לייצר הרע, הייצר הרע רוצה שיישאר ברשותו ולא יעבור לידי הייצר הטוב, לכן הוא מנסה בגיל הזה בכל הכח להחטיא אותו, ולטמאות אותו, בכדי שהוא לא ייצא מרשותו, שהרי ביום הבר מצווה הוא מקבל נשמה עליונה וקדושה, ביחד עם הייצר טוב, וכאשר הילד מקבל על עצמו להיטהר ולהתקדש, אז נכפה הייצר הרע ושניהם מלווים ושומרים על האדם, עכ"ל.

ולכן מי חכם ויבין זאת וישכיל להיטהר ולהתקדש, ויידע ממה להיזהר ולהישמר, מחברים שאינם טובים, ולא ללכת לבית שיש לילדים גישה למחשב, והחשש הגדול ביותר זה גם מחברים טובים ואפילו טובים מאד שלא קיבלו הדרכה וחינוך בענייני קדושה, ורבים חללים הפילו, ילדים יכולים להגיע לתהומות מחברים אחרים שמלמדים אותם שטויות או שמראים להם שטויות, ולכן ההכרח הוא לעשות "קנה לך חבר" ממש כמו שקונים משהו, צריך לבדוק אותו אם הוא טוב או לא מקולקל.

ובוודאי להישמר מחברים שיש להם גישה ולסמארטפאונים וכל מכשיר דיגיטלי של דודים ובני דודים, או של שכנים, או אנשים באוטובוס, כלאחד יבדוק וישתדל שלא יבאו בניו או תלמידיו למקומות אסורים, שהפריצות והטומאה מצויה שם, לדוגמא בים להיזהר מאד כי ברוב החופים אין הפרדה ראויה, ובוודאי אין הפרדה בתוך המים, בכל ים יש מכשלות או בדרך לים או בים עצמו, וגם כשיוצאים מטעם הישיבה או התלמוד תורה או בחופשות משפחתיות אסור לוותר ולשלוח למקומות לא כשרים, ובפרט הליכה לנחלים בימי החופש הכלליים זה פריצות לשמה, וקרוב לוודאי שכאשר יגיעו לשם יגלו קבוצות של נערות חילוניות בנחלים, וכבר אין דרך לסגת ופשוט שהדבר אסור באיסור גמור.

צריך ללכת למקומות מסודרים ומודרכים, ובפרט הליכה למלונות עם

המשפחה המצומצמת או המורחבת, זה יכול להיות נזק עצום בל יתואר, כי לעולם לא תדע איזה אנשים ונשים עתידים להסתובב בלובי ובחדר אוכל, זה פשוט להכניס את הילדים לחדר מלחמה בענייני קדושה, כי הוא מגיע להנות להתאוורר ולהשתחרר בבית מלון, ולא לעצום עיניים, ולהילחם מלחמות, וגם אם כל המלון הוכן עבור קבוצה חרדית, הרי עצם המלון נועד בעיקר למי שמחפש מקום לחטוא בו, וכמה טומאות יש בכאלה מקומות של כל איסורי תורה, ואיך אפשר להניח את הראש על הכרית במקום של זוהמה וטומאה רוחנית.

ולגבי הבנות: בגיל זה הבת היא כבר גדולה ובוגרת על פי התורה ואם לא ילמדו אותה את הליכות הצניעות לבת ישראל, כגון לבישת ביגוד לא מושך, ובכוונה אנחנו לא מדברים על איזה ביגוד ועל איזה כיסוי ראש, כי אין לנו שום עניין להיכנס למחלוקת ולהרחיק שום יהודי משמירת הקדושה, כלל אחד מסור בידינו שעליו נזעק ונתריע, שלא תסתובב בת ישראל באופן שבחור יחטא בגללה, כי היא תתבע על זה, וסתם תסבול על כך, וחבל, וכאשר רוצה לדעת אם בגד מסוים או לבוש מסוים כשר בעיני השם או לא, תתבונן האם היא יכולה, להתפלל לפני השם על קרוב משפחה שחולה, ולומר להשם בזכות שאני לובשת בגד זה יתרפא מהמחלה... ומי שלא יכולה לעשות זאת אז היא מפסידה הרבה מאד, משום שהבנות נתבעות על צניעות לא פחות ממה שבנים נתבעים על תורה ועל מצוות.

וכן הבנים הם כבר ילדים גדולים, ואם יתלבשו באופן מודרני ויפה יותר מדי הם גורמים שני מכשולים, או לחברים או לנשים, ואומנם לא צריך להיות קיצוני, אבל לבדוק האם בורא עולם מרוצה מהלבוש הצמוד שלך או מהתסרוקת ע"י שתתפלל שקרוב משפחה שלך יבריא בזכות הלבוש הצמוד או... והעיקר זה לא להשקיע בדברים אלו כי אז הראש תפוס בשטויות וחיצוניות, וקשה לו להתקדם לרוחניות אמיתית.

כאן בגיל זה חשוב מאד ללמד את הילד שגם אם בשלב מסוים יהיו לו שינויים בגופו וכדומה, אין מה להתרגש מזה, קישוי איננו עוון, מה שצריך לשמור בתמידות זה על המחשבה והרהורים שכתוב ונשמרת

מכל דבר רע, שישמר אדם מלהרהר ביום בכדי שלא יבוא לידי טומאה בלילה, וכמובן ללמד על שמירת העיניים, ובפרט במקומות שיש פריצות, ובוודאי שצריך לדבר מפורש וברור למי שגר בערים מעורבות כמעט כמו כל הערים פה בארץ ישראל, כי אף אחד היום לא גר בגטו.

גיל 17-14:

זה גיל מאד קריטי וחשוב, בגיל זה הילד הופך לעצמאי, לטוב ולמוטב, גם אם ינסו לעקוב ולבדוק אחריו, המציאות מוכיחה שמי שרוצה להסתיר יכול להסתיר הכל, לכן אם זכינו עד עכשיו להדריך אותו בדרך הנכונה אין סיבה שהוא יעשה שינוי משמעותי.

כיוון שרוב ככל הקלקולים קורים בגיל זה, או שבגיל זה הילד נהפך לבחור ומתחיל להוציא לפועל את המחשבות שלו, אנו מוכרחים לעבוד באופן המקצועי והטוב ביותר, לקדם את פני הרעה, ובמקום שאנחנו נצטרך לחנך לעקוב ולרדוף אחרי הילד, עדיף וכדאי להסביר לו בצורה ברורה וכך הוא יספוג ויבין עד כמה הוא חשוב בעולם ועד כמה הוא יכול לשנות את כל העולם, כמה עוצמה וכוח יש לו בידיים, איך מפעולה קטנה שלו הוא יכול לעשות: תנו עוז לאלקים, לתת שפע ולהפעיל את כל הספירות העליונות להשפיע שפע בזכותו לכל הנבראים, לתת לילד עוצמה, אתה חלק מכל המערכת האדירה, אבל תזהר מאד ח"ו לא להכחיש כוח פמליא של מעלה ע"י החטאים, ואם הילד יבין זאת ברור הוא ישמור על עצמו ויתרחק ממעשים רעים ומדרכים מקולקלים.

כאן בגיל זה חשוב מאד ללמד את הילד שלכל בן אדם יש תאוות וגם אם בשלב מסוים יהיו לו שינויים בגופו וכדומה, אין מה להתרגש מזה, אם יש תקלות או בעיות אז אין מה להתבייש כי אין ממי, כולם בני אדם, כמו שכתוב כל הגדול מחברו ייצרו גדול הימנו, וגם אנשים גדולים רבנים או הורים, יכולים לבוא להתמודדות, אלא שכל אחד ברמה ובסגנון אחר, זה שיש מציאות של תאוות זה לא אומר שמותר לעורר אותם, כי זה איסורי דאורייתא ממש, ואין שום התר, ובפרט להישמר ולהיזהר מקירבה יתרה לבחורים שגורמים לו תאוה, כי זה גם בכלל פגם עיניים והרהורים, בפרט אם זה גורם לו לקרי וכדומה. וכן במקווה להיזהר ולהישמר מאד, להזדרז,

ולא להתבונן באף אדם ותמיד יהיה ופניו כלפי הקיר, כמובן שאם יש לו נסיונות עם חברים, לא ילך לבריכה כלל.

אצל הבנות זהו הזמן הקריטי ביותר, בחורה שאין לה דעת וזהירות יכולה בקלות להגיע לעמקי שאול, ולכן חשוב להשקיע ולהדריך על הרחקה, על שמירת הלכות "יחוד" על צניעות ברחוב, להתחשב ולהבין שעל שטויות קטנות שהם עושים, הם יכולים להיות בכלל מחטיאי הרבים, להיזהר מאד גם מחוסר צניעות בין בדיבור ובין במעשה, להשתדל לא ללכת לפני גברים, להשתדל ללכת בענווה ולא לעשות רושם ולתפוס תשומת לב, כי עם הנהגות של צניעות היא יכולה לבנות לעצמה היכלות של קדושה, ואם היא רוצה להיות חברה'מנית כמו כולם, היא יכולה לאבד הכל וחבל.

גיל 18-20:

זהו הזמן החשוב ביותר, אצל הבחורים, זו היא תקופת הישיבה גדולה, תקופה שבה האדם מעצב את כל עתידו, הבחור מרגיש כבר עצמאי לגמרי, ומרגיש מספיק נבון וחכם, ובעיקר חושב, לי זה לא יקרה, אני יכול להסתכל יכול לעשות אני כבר תלמיד חכם ואני שולט על הייצר וכו' הוראת התר על ימין ושמאל, עד שלבסוף מוצא את עצמו עמוק מאד בתוך העוונות, ועל זה אומרת הגמרא: מתחילה ייצר הרע אומר לאדם עשה כך ולמחרת עשה כך עד שאומר לו לך עבוד עבודה זרה והולך ועובד.

בחור יכול לדאבון לב, להסתובב בכל מיני מקומות שאין כאן המקום לפרטם, זה מתחיל מקניית ביגוד בכל מיני מקומות לא טובים ולא צנועים, וממשיך למסע עצמאי בטרמפים בכל מיני צורות ומקומות, כאשר רוב הנערים עדיין לא בשלים להתמודד עם בעיות שיכולות להיווצר מכל מיני טיפוסים מפוקפקים או מקומות שונים ומשונים שאליהם הם נקלעים, שזה יכול להיות כולל הצעה לראות איזה סרט מכוער כאשר הבחור שבוי בהכרת הטוב לנהג הנחמד והרשע, על שהציל אותו משינה לילית בצל הטרמפיאדה, ואינו יכול לסרב, וחייב להסכים לכל שטות ודיבור, ייטיבו ההורים אם יתנו לילד כאוות נפשו לנסוע באוטובוס, גם

לטיולים לקברי צדיקים עם חברים, במקום שנראה אלפי בחורים בכל ליל שישי נעים מהדרום והמרכז לכיוון הצפון בטרמפיאדות עמוסות עד להתפקע מבחורי ישיבות.

את מגוון הבעיות ההתמודדויות והתמורות אי אפשר להעלות עלי דף, אבל ראוי וכדאי כמו שהבאנו לעיל להכין את הבחור להיות גנרל, לדעת להתנהל בשדה הקרב, להיות מחובר לבורא ולהיות עובד השם באמת ומבוטל אליו, תהליך זה יכול להציל כמעט מכל הבעיות שעלולות לצוץ במהלך החיים.

וכן לגבי הבנות, הלוא מדובר כבר בנשים לכל דבר ואין להקל ראש כלל, וחשוב מאד להבין ולהחדיר שוב ושוב שאם הבת לא תשמור על צניעות, אז בקלות היא נקראת מחטיאת הרבים, מה שאצל האיש צריך להיות רשע אמיתי בשביל להגיע לכזאת דרגה, אצל אשה כשהולכת ויוצאת לרחוב שלא בצניעות פעם אחת כבר הכשילה כמה מאות אנשים.

גילאים מבוגרים:

גם מי שהצליח להישמר בגילאים הצעירים יותר, כאן כבר אין לנו ברירה בכלל, אם לא נעצור ונחליט בצורה רצינית, אז נגיע לבעיה מאד קשה, בתחילה בחור אומר לעצמו אני רוצה להמשיך ללמוד לא רוצה להתחתן מוקדם, יש עוד 20 בחורים בשיעור, אך לבסוף החברותות מתחתנים, ולא נעים לשבת לבד ב"סדר" ואז מתחילים לקום מאוחר וכדומה, וכבר אמרו רבותינו שהבטלה מביאה לידי שיעמום והשיעמום לידי חטא.

אך באמת הרבה פעמים, הסיפור מאחרי הקלעים הרבה יותר מגוון, כבר מגיל צעיר הבחור נופל וחוטא, לא מצליח להתקדם, לא משתחרר, וצד הטומאה לא מסכים לשחרר אותו, כי אולי אם יתחתן או יחטא פחות או שיפסיק לחטוא, אז טוב להם שהוא נשאר רווק, וכך בשלב מסוים אצל רוב המבוגרים מגיעים נסיונות קשים, שאין כאן המקום לפרטם מגיעים להוראת התר וכו' והורסים לעצמם את החיים.

בחורים רבים גם בגיל מבוגר שזכו לעשות תשובה ותיקונים, הצליחו להתארס ולהתחתן כבר באמצע תהליך התיקונים, וזה מהדברים

המפורסמים, ולכן מי שרוצה להיות רציני ואכפת לו מזרעו אחריו שלא יתמודד ולא יפול באותם נסיונות שבהם הוא נפל, יעשה כל השתדלות שבעולם, לתקן עוונותיו ולהפסיק מידית לחטוא.

פעמים רבות אדם גידל ומגיע מיואש לכיוון גיל: 25-30, הוא חייב להבין שבקלות, הוא יכול לגרור את עצמו לגיל 37 או לגיל 55 ולהרוס לעצמו את כל העתיד בחיים, לכן חייב להתבונן ולראות מה עשה באמת בחמש שנים האחרונות כמה הוא התקדם וכמה לא, הרי אם יתבונן טוב הוא מרגיש כאילו הוא בתוך בור ללא שאיפות, ללא עתיד ללא עוצמה ללא שמחה, וחייב להבין, המציאות הזאת נקראת: שהוא נמצא בידיים של הסטרא אחרא, באחוזים מסוימים, ולכן הוא חייב במסירות נפש לעשות כל אשר הוא יכול בכדי לחיות, אסור לו לאמלל את עצמו, ואם הוא יעזור לעצמו, וישבור את ההרגלים שלו, והמידות הרעות שנוצרו מחמת העוונות, יוכל להתקדם ולהצליח.

מה שחשוב מאד בגילאים המבוגרים להיות בשמחה גדולה, לברוח מהשיעמום והבטלה, לברוח מהיאוש, לשמור סדרים ותפילות, וכמובן לתקן את העוונות, ואז מובטח לו שיתחתן ויצליח מאד.

הכרח האמונה בהשם

קטע זה ראוי לשננו להתעמק בו ולהבינו היטב.

לכל ילד ולכל אדם בכל גיל מציאות האמונה היא הכרחית, וההכרח שזה יבער בליבו פנימה, בידיעה מוחלטת וברורה, משום שכל עוד שהוא יודע שיש בורא לעולם רק בגלל שכך אמרו לו, אז כל אמונתו תלויה דרך האמצעי שאמר לו, ואין יחוד השם אלא בפיהם ובלשונם, ואם מעולם לא התיישב הדבר על ליבו, יכול ח"ו לבוא יום וכשיגיעו קצת תאוות או שאלות באמונה, אז הוא כבר ימצא תירוצים, על בסיס הרעיון של יודעים ישראל בעבודה זרה שאין בה ממש ולא עבדו עבודה זרה אלא בכדי להתיר להם עריות בפרהסיה, לכן מוכרח להיות אצל האדם מקובעים יסודות האמונה, במציאות, ולא רק בסיפורי מופתים ישועה וגאולה, וההסבר פשוט ומבוסס על פי "חובת הלבבות" שכתב שעל זה

נאמר וַיִּדְעַתְּ הַיּוֹם וְהַשַּׁבָּת אֶל לְבָבְךָ כִּי הַשֵּׁם הוּא הָאֱלֹהִים בְּשִׁמִּים מִמַּעַל
וְעַל הָאָרֶץ מִתַּחַת אֵין עוֹד, שֶׁעַל יְדֵי הַיִּדְעָה, זֶה מִתִּייֵשֵׁב עַל לֵב הָאָדָם
בְּצוּרָה מוֹשְׁלֵמַת.

הכרח מציאות הבורא: כל דבר שהוא נוצר יש מי שייצר אותו, כל דבר
נולד יש מישהו שהוליד אותו, השולחן מעיד על הנגר, והעגל על הפרה,
כל דבר שיש לו תחילה יש מישהו שהתחיל אותו, וכל דבר מוגבל יש
מי שהגביל אותו, וההגבלה היא בין בגודל, בין בכוח ובין ביכולת, כי אם
הוא מוגבל במשהו יש מי שמגביל אותו, ולכן מוכרח שמי שהתחיל הכל
את בריאת העולם וכל המציאות הגשמית, הוא הבורא שאין לו מתחיל,
כי אם יש לו מתחיל הוא לא הבורא אלא מלאך או שליח של הבורא,
ולבורא, אין גבולות של כח או של שילטון אלא רצונו הוא לתת לבני אדם
לבחור מעצמם בטוב, לכן ברצותו מגביל כביכול התפשטותו ונותן להם
כח דמיון של שלטון, ויצירה חקירה ודרישה, למען יעבדו אותו מתוך
בחירה מוחלטת.

העולם מעיד על יוצרו: את העניין להביא הוכחות שאת הבריאה כולה
הבורא ברא ולא ביד המקרה, אין לדון בו כלל, כי היא שטות גמורה,
כאילו מישהו מאמין שאותיות אלו יכולות להיכתב מאליהם, איך תיווצר
בריאה כל כך מפוארת כאדם בהמה וחיה, שאף חוקר או פרופסור לא
יודע ליצור כמותם יש מאין, ובוודאי מציאות כל היקום לא תתקיים, לולי
יד מכוונת.

היה הוה ויהיה: ואנו מוכרחים לומר שלבורא לא היה התחלה, נסביר
זאת במשל: חפץ שנמצא לפנינו ואומרים שהוא מחודש ויצר את עצמו,
צריכים אנו לדעת מתי הוא נוצר, אם נאמר אחרי שנוצר, הרי הוא כבר
קיים, ואם נאמר לפני שנוצר, והרי אין האפס עושה מאומה, כי הוא בעצמו
איננו, ולא יכול לעשות משהו שיותר ממנו, ולכן בנמשל: אנו מוכרחים
לומר שלבורא לא היה תחילה מעולם, אלא תמיד היה קיים, היה הוה
ויהיה, כי לא שייך מציאות של היווצרות מאליו ח"ו, כי אין האפס עושה
מאומה, ומעבר לזה אין מציאות לדון, ואסור לשאול לחינם.

אם אין התחלה אין סוף: וכיוון שלבורא אין התחלה, מוכרח הדבר שאין

לו סוף, ונסביר זאת במשל, אם תיקח לדוגמא "חוט" שאין לו תחילה לעולם, וגם אם תלך לאורכו מאה מיליארד שנה לא תגיע לתחילתו, כי ברור לך שאין לו התחלה, אז דבר שאין לו התחלה, אין לו מציאות של סוף, כי לא שייך להגיע לסופו אם לעולם לא תגיע לתחילתו.

אחדות השם: וכן אלו הכופרים שאומרים שאין השם אחד אלא יש כמה אלוקות, זו היא טענה טיפשית, כי אם יש כמה בוראים הרי כל אחד הוא ישות נפרדת, ואין אחד יכול להיכנס לשטח של השני, ואם כן הוא מוגבל בשלטון, או שהם מוגבלים שצריכים אחד לשני לברוא את העולם, ואין הם יכולים לבד, אם כן הם מוגבלים בכוח, וכל דבר מוגבל בין בכוח בין ביכולת, כבר הכרחנו, שיש מי שהגביל אותנו, ואם כן, כל אלו אינם אלא מלאכים שהם מוגבלים, אבל הבורא הוא אחד, ואינו צריך ח"ו לעזרה וסיוע, שמע ישראל השם אלוקינו השם אחד.

עיקר עבודת החינוך

עיקר החשיבות של החינוך זה לא הפרס ולא העונש, הפרסים והעונשים זה רק "הפעלה" להפעיל את הילד שיעשה לפי רצונך, זה לא יעזור לו להתחנך, הוא לומד רק איך להסתדר עם ההורים בכדי לא לקבל עונש, או איך לסחוט פרסים, לא יותר, החינוך עצמו זה כאשר מביאים את הילד שיתחיל לעבוד בעצמו, להנחיל לו חכמה בינה דעת, ולתת לו גאוות יחידה שהוא חלק אלוקה ממעל, להסביר לו מה בורא עולם רוצה ממנו, לא לתת לו להיות כמו כולם ולזרום כמו כולם, כי אז הוא לא ירים את הראש מעל המים, אנו חייבים להגיע למצב שהוא רוצה לרוץ ולהילחם בעצמו, רוצה להצליח לא רק בגלל המבחן או בגלל הכבוד, אלא משום שזה צו השעה צו הבורא.

משל למה הדבר דומה, אם היה אריה בורח מגן החיות, ומסתובב בעיר שלך, ורק אתה יודע מזה, לאיפה היית רץ להודיע ולסגור את הדלת, להורים שלך ואחים שלך הקטנים שלא יסתובבו בחוץ, או לכל החברים שלך, פשוט שאכפת לך יותר מההורים והחברים כי הם חלק ממך. כך גם במלחמת מצווה מלחמת הייצר, אם תלמד אותנו למה נלחמים, כמה צער

יש לשכינה מהחטאים, הן בעונתיכם נמכרתם ובפשעיכם שלחה אִמְכֶם, כך זועק הנביא, בגלל הפשעים שאנו ממשיכים לעשות, השכינה בצער, להזדעזע, וכמו שאמרו חז"ל דור שלא נבנה בית המקדש בימיו כאילו נחרב בימיו, ואותו ילד בן 10 חייב להבין שאם הוא יפעל נכון הוא יכול לפעול לגאולת השכינה, אם הוא יעשה את כל מה שהוא יכול לכבוד הבורא, הרי הוא צדיק כמו משה רבנו, כך יקבל עוצמה כוח ועוז, להילחם מלחמת השם, והחלש יאמר גיבור אני, כי השם איש מלחמה, ואנו בסך הכל חיילים מצעצוע, ואם נפעל טוב אז המלך ינצח, השכינה תצא מהגלות.

ובענייני קדושה עיקר העבודה בימינו ועיקר הקושי מוטל כיום ברובו על המחנכים והמשגיחים, משום שרוב ככל ההורים שולחים את ילדיהם לחיידר ולבית הספר, ללא שום הדרכה מינימלית, לא בענייני קדושה ולא בענייני אמונה, דבר זה גורם במהלך השנים לדאבוננו לכ: 5-10 אחוז מהנוער החרדי לצאת לתרבות רעה, המציאות היא כל כך כואבת שהילד נהפך לפינג פונג ההורים סומכים על החיידר או הישיבה והם סומכים על ההורים וכך הילד יוצא קרח מכאן ומכאן, בחיידר אומרים שעדיין הילדים קטנים ולא בשלים, בישיבה קטנה אומרים, ידברו על זה בישיבה גדולה, ושם כבר סומכים על הבחור עצמו והוא אין לו על מי לסמוך, אלא על אבינו שבשמים, אבל הוא לא מכיר אותו כלומר הוא לא חי את זה, לא לימדו אותו לעבוד את הקב"ה אלא הוא חי באוטומט כמו שהסברנו לעיל, אז הבעיה גדולה, והזעקה גדולה כי הרי מדובר על עצמינו ובשרינו, על הילדים שלנו ועלינו.

מה זוכרים

אם נשקיע בילדים רק בלימוד הרגיל באופן שלומדים היום, הרי רוב הילדים מה שלומדים מכתה א' עד כתה ג' שוכחים, ומה שלומדים עד כתה ז' שוכחים עד היש"ק, ומה שלומד ביישי"ק לא נשאר לו כמעט כלום לישיבה גדולה, חוץ מכמה סוגיות שזוכר במעומם.

אם כן מה הסיבה שאנו מלמדים אותם בגיל צעיר, בשביל להרוויח שני

דברים האחד שהם מצווים בזה וצריך שיתרגלו ללמוד תורה, ויבינו שזה החיים שלהם, והשני, שישתפשו בדרך הלימוד, ויידעו ללמוד מעצמם בהמשך, גם סוגיות אחרות ודברים נוספים.

אבל אם זה כל מה שנשאר להם מכל עמלם, ממש חבל, כי העיקר חסר מן הספר מדוע לא נעזור להם באמת, מדוע נמנע טוב מבעליו, למה לא נשקיע בתועלת עצומה שיכול להיות להם מגיל 6-16 למה לאבד את הימים והשנים הטובים ביותר, למה לא נשקיע שלפחות ע"י לימוד התורה יזכו להידבק בהשם, מדוע לא יכיר ממש שהוא עובד השם, מדוע לא יילמדו אותו איך לאהוב את הבורא או להתחבר אליו, אם לא נעשה זאת, את העיקר אנחנו מפסידים.

ובפרט אם לא נלמד אותם להיזהר בענייני קדושה ולא ליפול בעניינים אלו של שמירת הברית והעניינים וכו' הרי גם אם הם יילמדו הכי טוב שאפשר, אבל אם הם נופלים בפגם הברית וכדומה הרי הם כאוכלי "חזיר" בעיני הבורא, הם נחשבים רשעים, אז מה זה שווה, ובפרט שפגם הברית הרבה יותר חמור מחזיר, לכן אסור לנו להפסיד את העיקר, והם צריכים הדרכה לחיים.

ולכן חשוב מאד להשתדל שכל הלימוד שלהם וכל החינוך שלהם יהיה עם חיבור אמיתי לבורא עולם, עם אהבת השם, עם דבקות בהשם, אז כשיגדלו כל המתנות הטובות האלו ימשיכו איתם, יהיה להם שמחה גדולה ועצומה בלימוד התורה, כי התורה זה הקדוש ברוך הוא, והם חלק ממנו.

וכמו שהסברנו לעיל כמה שנחבר אותם יותר לקדוש ברוך הוא, כך לא יהיה להם ניסיונות.

עבדות אני נותן לכם: הקולר תלוי

ועל כן חוב קדוש הוא לנו המלמדים לשנס מותניים דווקא בעניינים אלו שבהם יש את עיקר התקלות או התועלת לילדים ולבחורים בגיל צעיר, ועל כן ההכרח לא יגונה, וצריך להתייחס לכל ילד כאילו לא קיבל כלל הדרכה, ואם אנחנו לא נדריך אותו הוא יכול להגיע למקומות לא

מתאימים והכל תלוי על צווארנו כקולר, כי מהקב"ה אי אפשר להתחמק, **וכבר מובא המעשה בתנא דבי אליהו** באותו מלמד שהיו לו 200 תלמידים שהיו חוטאים בזה, ולבסוף מת הוא וכל משפחתו וכל התלמידים, ללמדנו שעוון זה גם מי שלא מלמד עליו הרי הוא חייב מיתה בידי שמים, וכמובן בדבר זה אי אפשר להשליך אחריות על ההורים או על המלמדים, אלא כל מי שיש בידו למחות וללמד מחויב מדין תורה, לעשות זאת, ואז נוכל בע"ה להציל את נשמות בחורי ישראל מהחטא.

ראוי להשתדל וליצור אווירה חיובית, שאצלנו מתחברים להשם ועובדים את השם, לכן אצלנו גם מדברים על קדושה, כי היא הפתח לכל עליית האדם, ליצור אווירה של שמירת עיניים.

חשוב מאד ליזום שיחה פרטית בצורה רישמית עם כל ילד עם כל בחור, **מגילאי: 8-18**, ולרומם אותו, רצוי וראוי לפחות פעם בשלושה חודשים, ועדיף פעם בחודש, שהרב או מישהו מטעמו, ישתדל שכל אחד יספר לו בפרטיות איפה יש לו נסיונות בקדושה, אם יש אינטרנט לסבתא, או סמארטפון לאחד הבני דודים, איפה פעם אחרונה ראית דברים לא טובים, או ששומעים ילד פולט מילים לא יפות לברר ממי זה מגיע, וכך הרב יוכל להדריך אותו איפה לא להיכשל, לרשום את כל המידע מסודר, **וכל מי שצריך עזרה מיוחדת, להשקיע ולדבר איתו פעם בשלושה ימים**, לא לוותר בדברים אלו שנראים קטנים, כי בהשתדלות קטנה זו אפשר להציל בחורים רבים מרדת שחת.

ובאמת אין לנו להסתפק בדברים המובאים רק בחוברת זו, צריך ללמוד ולעסוק בספרי מוסר והדרכה שכתבו רבותינו הראשונים והאחרונים, כגון חובת הלבבות, שערי תשובה, אורחות צדיקים, טהרת הקודש, ועוד ועוד, דרך לימוד המוסר שיש בה תועלת היא כמו שכתב הרמב"ן, להתבונן מה אתה יכול לקיים ממה שלמדת בספר המוסר, לא לרוץ ולהמשיך עוד נושא ועוד אחד, בלי לראות איפה אני עומד, אם אתה במצב רוחני טוב אז אתה צריך להיות מאושר גם אם אתה קורא על עונשי הגהינום, ואם לא זכית להשתחרר מהעוונות, אז תתקן את מה שצריך,

ומתי המלמד יוצא ידי חובה: אם כל מחשבתנו ועסקינו עם הבחורים

והילדים יהיו באחריות ובשיקול דעת **מחמת אהבת הבורא**, ובסוף היום להיות עם סיפוק, על שאני משתדל **לעשות את כל מה שאני יכול בקשר לכל תלמיד בכדי לקרב אותו אל הבורא.**

זלמזהיר ולנזהר שלומים תן כמי נהר

הערה: אין כאן התרסה נגד ישיבות ח"ו אלא להתריע ממה להיזהר.

היום לא נהוג בישיבות ובכוללים ללמד ולדבר על שמירת עיניים, והנזק הוא עצום, כי לא צריך לשמור עיניים דווקא בתל אביב או בפתח תקווה ורמת גן אלא גם בירושלים ובבני ברק, אסור להסתכל גם על נשים ועל בנות חרדיות, כל דבר שגורם תאוה, וגם אם לך זה לא גורם תאוה, זה אשת איש זה איסור דאורייתא, התורה קבעה שזה איסור ולכן מהרבה הסתכלויות קטנות שאדם דש בעקביו, הם מסובבות ומביאות אותו לעוונות גדולים יותר, עד מושכים אותו אל יום המיתה.

ולכן כשלא מדברים ולא מדריכים ולא מזהירים, מנין בחור בן 14-13 יידע לשמור על עצמו, אם הוא לא יודע ומודרך, שצריך לשמור עיניים וכדומה, ולכן מה לנו להתלונן אם לא מזהירים ולא מדריכים, בדור כמו שלנו שהפריצות חוגגת, אם לא נדריך בצורה ברורה, אלא נסמוך שהכל יהיה בסדר לבסוף נמצא את הילדים אוכלים חזיר, סליחה פוגמים בברית, זה הרבה יותר חמור.

עוד נקודה כואבת, לדאבוננו כמעט מחצית מעולם הישיבות היום נמצא בערים מעורבות וחילוניות, ולדאבוננו יש רעה חולה מאד, מילא נגיד שבבני ברק ובמודיעין עלית לא צריך לדבר על שמירת עיניים, נכון שזה לא נכון אבל לפחות יש איזו סברא, אבל שלא לדבר על שמירת עיניים בערים חילוניות, זה כבר בעיה גדולה, כי לפתח חטאת רובץ, מאיפה ילד בן 15 יצליח לשמור עיניים, הרי המציאות הזאת לא נורמלית בכלל, האם הוא מלאך, האם התאוות זה משהו רק של בהמות ולא של בני אדם, הרי כל אדם יש לו תאוות אלא שצריך לא לפתח אותם, והמציאות הזאת דומה למה שאמרו חז"ל משל לאדם שהיה לו בן נאה והושיבו בפתח זונות מה יעשה שלא יחטא, זה לא משהו מציאותי להישמר, הרי

הבחורים יוצאים למכולת, יוצאים למקווה הולכים כמה צעדים באזור, אפילו לכיוון תחנת האוטובוס, ופשוט הדבר שהם יתקלו במראות פרוצים ומכוערים להחריד.

ולכן ישיבה שנמצאת בעיר חילונית, אפילו שכל הבחורים מבני ברק וירושלים, אם לא מדברים איתם, בענייני קדושה ולפחות כמה שיחות בשבוע על שמירת עיניים, הרי זה בגדר מזיד, והקולר תלוי בצווארם עד עולם, ומי שלומד בכזאת ישיבה עליו לעמול תמיד בענייני שמירת עיניים וקדושה, ולהזהיר ולעורר בחורים נוספים בכדי להצילם מעוונות, לפני שיווצר נזק רוחני או גשמי.

ובודאי החובה הגדולה מוטלת על הורים שגרים באזורים מעורבים, בין בירושלים בין בשאר הערים, האם אתם חושבים שהילדים שלכם מלאכים, שהם נולדו בלי אופציה של תאוות, שהם בולי עץ, אל תהיו תמימים, מספיק שרואים מראה אסור או שתיים וכבר הילד מתבשל עם עצמו, וזה נפק"מ גם לאלו שגרים בתוך ערים הכי שמורות, וכי הם לא נוסעים באוטובוסים פרוצים, או בטיולים פה ושם.

בעד עמך רחמים שאלו

המציאות הקיימת היום שבחלק ממקומות התורה והישיבות, במקום שהאחד ייסחוף את השני לקדושה, זה מגיע לעניינים כאלו, לסרטים אסורים ומכוערים, ועוד היד נטויה, כמובן שחלק גדול מהבחורים גם מתקדמים בלימוד התורה וכמובן שלא כולם נופלים.

אך בהרבה מקומות ומוסדות וישיבות הכי טובים, המציאות לדאבוננו, שאת הרבנים לא מעניין כלום, רק למסור שיעורים וללכת הביתה, ונדון אותם לכף זכות, כי חלק מהצוות חושב שההנהלה או ההורים, יסתכלו עליהם בצורה עקומה מעוותת וחשודה, אם הם יעזרו לבחורים בעניינים אלו, אבל מניסיון אפשר לומר באופן מוחלט מי שפועל לשם שמים אין לו ממה וממי לחשוש, כי מה התועלת בלימוד התורה, אם במוח של הרבה בחורים רובצות תמונות תועבה.

מי שחושב שבישיבה שלו אין בעיה זה רק בתנאי שיש שם מלאכים

עם כנפיים אך אם לא, אז זה פשוט תמימות אסורה, הוא ייתבע על כל התעלמות, הרי כל רב או משגיח נתקל במשך השנה בחמש אחוז מהבעיות, אבל הוא מעדיף להעלים עין, לטאטאות מתחת השטיח, והבחורים קולטים שזה המצב, והם חוגגים עם השטויות בסתר, והעוון תלוי על צוואר הרבנים והבחורים יחד.

על מה חרה אף השם בכל הדורות רק על קדושה, והנה בהרבה ישיבות גדולות, ראש הישיבה והרבנים רוצים שיהיה להם ישיבה טובה, לכן הם לא מדברים על קדושה, כי כביכול רק בישיבה של בעלי תשובה מדברים על קדושה, הטעות פה לפעמים כל כך גדולה שאם תשאל ראש ישיבה גדולה, הוא יגיד לך שזה בעיות של ישיבה קטנה, ואם תשאל ראש ישיבה קטנה הוא יוכיח לך שכל הבעיה זה רק בישיבה גדולה, מה יעשה מי שיש לו מוסדות של חידר ישיבה קטנה וגדולה, הוא יאמר שההורים צריכים לדבר על שמירת עיניים ועל הקדושה...

אלא מה שנותר לנו זה לסמוך על ההורים, אלא שרבים מההורים, מתביישים לדבר, חוששים שאם ידברו על זה, ואם יגלו שלבן שלהם יש בעיה, אז כאילו הם פשטו את הרגל, וזה טיפשות, כי עם עבודה טובה מראש, בפרט בקדושה ניתן למנוע הכל, כי הילדים הטהורים צאן קדושים רוצים וחפצים לעבוד את השם.

ומדוע זה כל כך כואב ועצוב, הרי מה התועלת בלימוד תורה בהנחת תפילין ובתפילות, בלי הקב"ה, בשביל מה יש ישיבה אם לא מתייחסים לדברים שהכי חשובים לבורא, והתקדשתם והיית קדושים כי קדוש אני השם אלוקיכם.

מהגדול לקטן

ומכאן תצא פניה אל ראשי העם, המשגיחים המשפיעים והדרשנים די בכל אתר ואתר, אתם המשמשים בקודש הקודשים להדריך את כלל ישראל אל אביהם שבשמים, השתדלותכם הרבה ניכרת על דרך העם, על התלהבותו במצוות ובתשובה, אליכם מגיעים הבקיעים והתקלות, ירידת הדורות, והזעקות לסתום פרצות בחומת הדת, עליכם להבין ולהתבונן,

עד כמה זה חשוב, כי באמת אין לאדם ולבחור, כמעט שום תקלה או בעיה או איזה צורך בעזרה, אם לא בגלל דברים הנגרמים לו בעטיים של החטאים הללו, כי מובא בחז"ל שדווקא עליהם הקב"ה ממחר להיפרע ולייסר, ובמקום לנסות לעזור לבחורים בכל הבעיות שלהם שמגיעים חדשות לבקרים לפתחכם, צריך קודם כל לשרש את הבעיה היסודית והחשובה ביותר שהיא שמירת הקדושה. והלוא אם-קטן אָתָּה בְּעֵינֶיךָ רֵאשׁ שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל אָתָּה וַיִּמְשַׁחֶךָ הַשֵּׁם לְמַלְךְ עַל-יִשְׂרָאֵל, בידיכם למנוע את רוב התקלות.

אם תהיה התעוררות לשמירת הקדושה, ידיעת השם וקירבת השם, אם תדברו באזני בני ישראל את מה שהם צריכים לשמוע ולא את מה שהם רוצים, (חֲמַל הָעַם עַל-מֵיטֵב הַצֵּאן וְהַבָּקָר) הרי אם כולם יבקשו את השם, ויחנכו את ילדיהם בזה, אז האמת והשלום אהבו, אך אם כל פעם נתריע רק על בעיה נקודתית מתוך התרי"ג מצוות, הרי כל ימינו נצטרך לצעוק ככרוכיה, כל שבוע על דבר אחר, ואין לדבר סוף.

הרי בשני דברים אלו שהם שמירת הקדושה ואהבת השם ועבודתו תלויים כל המצוות כולם, כמו שאמר רבי שמעון בזוהר, מאן דנטיר ברית כאילו קיים אורייתא כולה, וכל הזוהר והש"ס מלא בעניין היסוד שזה כללות האדם, שאם הוא פגום ביסוד אז כולו פגום, ועוד דברים רבים בעניין זה, אבל העיקר הוא שזהו היסוד לכל המצוות וקרבת השם, ואם היסוד שמור הכל שמור, **ובנושא האמונה** זו הסיבה שהבורא אמר רק שני דברות אנכי השם אלוקיך ולא יהיה לך אלקים אחרים על פני.

אם דברים אלו יהיו מושרשים בלב האומה, כולם יהיו עובדי השם באמת ובאהבה, וממילא ישמרו את כל המצוות כולם, ואז כלל ישראל מקטנם עד גודלם כולם יהיו עובדי השם, גם משה רבינו הוא עובד השם ועבד השם, וגם הילד הקטן ביותר צריך להתבטל להשם ולהיות עבד להשם, ואז מלאה הארץ דעה את השם כמים לים מכסים, ועליכם הזכות הגדולה לזרז את בני ישראל די בכל אתר ואתר בכל דרשה בכל שיחת חיזוק או מוסר, תמיד לא ימושנו מנגד עיניכם, **קדושה וביטול וחיבור** להשם יתברך.

וכל העניינים הנ"ל צריכים להיות שזורים בכל הדרשות ובכל השיחות, בהסבר מעשי שיהיה עובר לעשייתן, ולהסביר איך לקיים זאת הלכה למעשה ממש, הרי עד היום זה לא שלא דיברו לגמרי, אלא דיברו בשביל לצאת ידי חובה, בשניים שלושה מילים, ובאמת אין כל עניין לצאת מדרשה או משיחת מוסר בלי להבין מה אני צריך לעשות עכשיו, ואת השכר על הדרשה מקבלים רק על הדוחק או על הדרך שהולכים, חבל שיוצאים בלי כלום, ורק עם סיפורים נפלאים ומיוחדים, אלא צריך להשתדל להמחיש דברים אלו באופן ממשי הלכה למעשה, ולא דווקא על צדיקים ואנשי מעשה, אלא אדרבה על פשוטי העם, משום שהם צריכים להנחיל זאת להם ולבניהם עד עולם.

אזהרות על תקופות והזדמנויות מסוכנות

בעת מעבר דירה רצוי מאד לעשות השתדלות גדולה ולברר שבעתיים על תקלות ובעיות, משום שלא מכירים את השכנים, וממילא יש מגוון תקלות ובעיות, לא יודעים מי מחביא אינטרנט או מחשב, כי במשפחות רבות התברר, שדווקא תקופה ותהליך זה גרם לילד להתקלקל, ולצאת לתרבות רעה.

לכן להדריך את הילד לא להיכנס לבתים של אחרים, ואפילו חברים מהכיתה, אם לא שבדוק הדבר שהמקום נקי מאינטרנט וסרטים. **לבדוק שבעתיים** על נושא התלות, כי אפשר עי"ז להגיע לחטאים בקלות.

הרב בכיתה או הר"מ בישיבה, יתבונן בעניין החברים הנוגעים אחד בשני, בחברות יותר מדי, ויבדוק אם אין בעיה של קדושה, וישתדל לדבר איתם ברורות, וכן להפריד ביניהם במקומות, וכדומה.

טיולים, מי שחשוב לו נפש ילדיו, ייצא איתם לטיול אפילו על חשבון אמצע הזמן, כי הביטול תורה הקטן הזה שווה את נפש הילד, שלא ייהרס לו כל השנים הבאות, והשתדלו לצאת מתי שלא עמוס בנחלים, כגון בשעות מוקדמות מאד, ובוודאי לא בתקופה שהתחיל בה החופש הגדול, שאז כל באיה לא ישובון בלי תקלות מטיולים.

יש מגוון של מקומות בעיתיים שיכולים להיווצר בהם תקלות, וכל ערום וחכם יעשה בדעת, לזכור ולחשב איפה יש תקלות ואיפה אין.

דרך הלימוד הנצרכת בכדי ללמוד לשמה

בימינו כמעט ולא זכינו שיהיו בני אדם לומדים את התורה לשמה, וזאת משום שסדר לימוד התורה כיום, אינו בעיקרו בשביל לגרום נחת רוח לבורא יתברך, אלא כל אחד מסיבותיו הוא, **האחד** בשביל להתגדל, **השני** בשביל משכורת, **השלישי** בשביל שטאלע' - תפקיד, **הרביעי** משום שכולם לומדים, **החמישי** משום שנהנה מעצם הלימוד זה כיף זה עושה גישמאק, אך אם זה לא מעניין זה לא שווה, מדלגים על עניני המוסר והאגדות כי אין שם "רייד", **השישי** משום שיש מבחנים, **השביעי** כי לא נעים מההורים מהרבנים או מהחברים שמסתכלים עליך, וכן על זה הדרך רוב בני אדם.

וכך לדאבוננו התורה משתכחת מבני ישראל, אם בדורות עברו היו בני ישראל יודעים תנ"ך או מסיימים ש"ס עד הבר מצווה או החתונה, הנה היום בימינו רק הגדולים ביותר זוכים לדברים אלו, כל בחור ואברך, מרגיש זילתוא וזילזול בעצמו ללמוד תנ"ך, ורוב ככל הבחורים והאברכים בני התורה בימינו אף לא למדו פעם אחת כל הכ"ד ספרים חוץ ממה שלמדו בכיתה... גם במשניות כן הוא הדבר, שלא ימצא כמעט מי שלמד כל השישה סדרי משנה, אלא אחד מעיר או שנים ממשפחה.

וגם בלימוד הש"ס לא מצאנו ולא ראינו אצל בני הישיבות ואברכי הכוללים, אלא מעטים שזכו לסיים את הש"ס.

ורק שרידים ויחידי סגולה זוכים ללמוד "ירושלמי" "מדרש רבה" תוספתא" ובוודאי עניני קבלה וזוהר, גם אלו שסוברים ללמוד מגיל 40 לא ראינו באף כולל אברך שסוגר את הגמרא סדר אחד ומתיישב ללמוד קבלה, לא ראינו "חבורה" ללימוד קבלה בכוללים גדולים, כלום, ולומדים רק טיפה מהים, מכל נכסי צאן ברזל של כלל ישראל בכל הדורות.

ולדאבוננו השטן מרקד, מצד אחד מתרבים בני תורה לרבבות, מצד שני הם לא לומדים בדרך הרצויה לפני השם שהנחילו לנו רבותינו בגמרא,

וכדומה.

שלמה בקהלת מזהירנו: בְּנֵי הַזֵּהָר עֲשׂוֹת סְפָרִים הַרְבֵּה אֵין קֶץ וְלֹהֵג הַרְבֵּה יִגְעַת בְּשׂוֹר" והנה היום זכו כביכול בני התורה שיש למעלה ממאה אלף ספרים, והאדם טועם פה וטועם שם, ושוחה בספרי האחרונים, עד שמוצא עצמו בגיל 80 שלא השיג בידו כלום.

תירוץ חידוש "אינפל" "חבורה" גאוה

האדם יושב ולומד, ויש לו קושיא, הוא לא מבין, לפעמים מדובר בקושיא חזקה של ראשונים או של אחרונים, והנה לאחר עמל ויגיעה, פתאום התחדש לו חידוש, ואז הוא קופץ בשמחת התורה, יש לי חידוש יש לי תרוץ, ודווקא כאן נכנס הייצר הרע, הוא מכניס גאוה, אני יודע אני חכם אני מבין.

חשוב להתבונן, הרי לא ידעת כלום, איך לפתע אתה יודע, הרי לא היה פה איזה קוסמות או הקוס פקוס, וזה פתאום בא פתאום האיר, מה זה, אלא זהו "חיבור" קיבלת מהקב"ה מתנה, הוא הסביר לך שלח לך הבנה, ואם כן ממה אתה מתגאה, הרי זה לא אתה בכלל זה הוא, אתה רק היית צינור, כמה שתתגאה יותר תרחיק את הקב"ה ממך, תועֵבַת הַשֵּׁם כָּל גְּבוּהַ לֵב, ואז בפעם הבאה יהיה לך קשה לקבל חידוש במתנה משמיים.

דבר זה הוא יסוד חשוב, וזהו שורש לימוד לשמה, כי אם למדת תורה הרבה אל תחזיק טובה לעצמך כי לכך נוצרת, וגם אם חידשת הרבה וזכית להיות כמעין הנובע, וכבוד סוד שאינו מאבד טיפה, עדיין הכל מהקב"ה גם הכישרון גם הזיכרון וגם החידושים.

לכן לא נותר לנו אלא ללמוד בכדי לקיים מצוות השם, בְּאַהֲבָתָה תִּשְׁגָּה תְּמִיד, בכדי לעשות רצון הבורא, ולהתחבר ע"י התורה לבורא, ועל ידי התורה לדעת את כל מצוות השם ולקיימם.

הזהר הקדוש מתי קשים מזונותיו בתורה

מבאר הזהר הקדוש בפרשת כיתצא, שאם לומדים מיד תורה בלי חביבות שמחה וחשק במצוות, מחמת אהבת הבורא, אלא בצורה אוטומטית, אז **קָשִׁין מְזוֹנֹתָיו בְּאוֹרֵי־תָא,** הוא לא יבין ולא יצליח בלימוד התורה, ולכן מי

שרוצה לעצמו או שיהיה לילדיו הבנה בתורה, יחבב עליהם את המצוות שיקיימו אותם באהבה ובשמחה לכבוד השם, ואי אפשר לשמוח בלי אהבה, ואי אפשר לאהוב בלי שיסבירו לך, כי חלק השם - עמו, החלק של הקב"ה זה אתה, **וכמו כן לא לרוץ אחרי השגות שזהו חכמה**, לפני שנוטל על עצמו את יראת השם, כדלהלן, ששורש הייראה הוא פן לא יהיה שלם לפני הבורא באהבתו, וזהו שאמרו חז"ל כל שיראת חטאו קודמת לחכמתו חכמתו מתקיימת.

אמרו מארי מתניתין, לא המדרש והלמוד הוא העקר אלא מעשה המצוות. כשפקדים ה' קטנה, שהיא מצוה, שורה עליו תורה, שהיא ו'. וכשפקדים יראה לחכמה, שהיא ה' העליונה, שורה עליו חכמה, שהיא י', ונקרא בנים אתם לה' אלהיכם.

וכאשר האדם מפקדים תורה למצוה או חכמה ליראה, מתהפך שמו עליו למדת הדין, כמו זה - הוה". שמתהפך לו הכל לדין, **וקשין מזונותיו באורייתא, וקשים מזונותיו בתורה כמו קריעת ים סוף**.

וזוהו זה שמי - י"ה - לעלם, וזה זכרי - ו"ה. שמי עם י"ה - שס"ה. זכרי עם ו"ה - רמ"ח. וכלם תרי"ג, דהינו תרי"ג מצוות שנתנו לבנים קדושים להיות להם חלק בשמו. זהו שכתוב כי חלק השם, עמו.

מצוה ליראה בדרך כלל ובדרך פרט. שיש על האדם לפחד מלפני הקדוש ברוך הוא תמיד, כמו שנאמר ליראה את השם הנכבד והנורא הזה את ה' אלהיך. וזהו מקום שנקרא יראה, שהיא השכינה ביראה הזו שרויה מכת אש, להלקות את הרשעים שלא שומרים מצוות התורה, ועל זה בדרך כלל יש לירא.

ואחר כך בדרך פרט, כשיודע האדם מהי יראת ה', **ודא איהו דחלא דחביבותא וזוהי יראה של חביבות**, שהיא עקר ויסוד לאהב את הקדוש ברוך הוא. יראה זו עושה כדי לשמר כל מצוות התורה, להיות אדם עבד נאמן לקדוש-ברוך-הוא כראוי. מצוה לאהבה, שצריך האדם לאהב אותו אהבה רבה כמו אברהם שאהב את הקדוש ברוך הוא בכמה אהבות ומסר אליו גופו ונפשו. מכאן למדנו, מי שאוהב את הקדוש ברוך הוא, מקיים עשר מאמרות מעלה ומטה.

העיקר של הישיבות צריך להיות עבודת השם

נקדים ונאמר שאיננו כלל באים למתוח ביקורת ח"ו על הישיבות הקדושות ודרכם הסלולה מרבותינו, אלא שיש לחדד את הדברים, בכדי שלא נבוא ח"ו לידי תקלה ומכשול.

כידוע יש "דרך עולם הישיבות" "נהגו בישיבות" "דרך רבותינו" כל אחד מה שמוכר ונהוג, אך חייבים להבין דבר אחד, כל הדרכים כולם באים רק, לקרב אותנו לקב"ה, ואין הבדל בין דרך השם לדרך הישיבות, זה לא שני דרכים נפרדות, אלא שבדרך הישיבות מצאנו קולות מסוימות שהקלו להם, כמו שמקילים על חיילים בשדה הקרב, כגון שיש ישיבות שנהגו להתפלל "מנחה קצרה" או הקלו על עצמם שלא להתפלל שחרית עם הנץ החמה, אע"פ שזה עיקר הדין, והקלו על עצמם שלא להתפלל מנחה סמוך לשקיעה, כמו שמובא בגמרא, או שהקלו על עצמם לא ללמוד בדרך הנצרכת, כמו שכתב הרב שך, אלא בצורה שיותר תמשוך את הבחורים, זה נקרא דרך עולם הישיבות כמה קולות שהקלו עליהם, אך לא מצינו ישיבות שלא מתענים בי"ז בתמוז או בתענית אסתר, ולכן כל מי שימציא איזו דרך ויחליט מה זה דרך עולם הישיבות, אבל במציאות, הדרך הזאת מובילה את אותם בחורי ישיבות לחטוא באיסורי דאורייתא, אז פשוט שאין זו דרך התורה, כי כל הישיבות נועדו בכדי לקיים את התורה, ולהיות חיל החלוץ אשר לפני המחנה, ואם בישיבות וכוללים מחמת שלא דיברו על קדושה, חלקים גדולים מצבא השם נשבה בידי הסטרא אחרא, חייבים לחשב מסלול מחדש, וללמד את הבחורים והאברכים איך לא יפלו בשבי הטומאה.

ופשוט שדרך עולם הישיבות זה לא לעשות סתם תעניות בשביל להתעלות רוחנית, אך במקרים כגון אלו שמדובר שבחור או אברך חוטא במזיד, אין עצה ואין תבונה נגד השם, צריך לעשות הכל מכלל כל בכדי שזה יפסק, הרי פשוט הדבר שזה לפחות כמו אכילת חזיר, ואיזה בחור יאמר שהוא אוכל חזיר והוא גם בחור ישיבה, אז לכן מקודם עליו לעשות את התעניות, לחזור בתשובה להפסיק לחטוא ואח"כ יכול להיקרא בחור ישיבה.

פריחת עולם הישיבות בזמננו

עולם הישיבות פורח בצורה שלא תאמן, אלפי אלפי ישיבות קדושות וחשובות, אך לדאבוננו גם כאן מצא הצד השני מקום לתפוס בקרני המזבח, והכניס שיטה מיוחדת ללימוד בעולם הישיבות, שעליה זועק להלן הרב שך מקים עולם הישיבות בארץ ישראל.

הרי אם נתבונן, דווקא במקום של מסגרת חזקה לא שייך לגדול, לעומת מה שהיה בדורות עברו, אם היה תלמיד שראו שעדיו לגדולות, נתנו לו לפרוח בלא הפרעות, והקפיצו אותו משיעור לשיעור, אך הנה כיום זה לא יתכן, כי חייבים ללמוד לפי מסגרת הכולל או הישיבה, וכך נוצר מצב, שכמעט ולא שייך להיות גדול בתורה, לפי סדרי הישיבה.

ואם יבוא אדם ובחור ללמוד דברים נוספים שלא לומדים בישיבה, כמעט ויזרקו אותו מכל המדרגות ויבזו אותו, ולא יתנו לו לגדול ולצמוח, ובמקום לגדל דור של גדולי ישראל, מגדלים דור, מתוכנת ומתוכנן, לידיעה חלקית ולשאיפה קצרה של חלקי התורה, כמעט ללא יכולת להתגדל, אלא כמעט רק למי שלא הולך בדיוק בדרך זאת, ועושה זאת בצורה שאינה מקובלת רק הוא יכול לצמוח, וברור ופשוט הדבר שאם היו היום בישיבות הרב אלישיב או הרב עובדיה יוסף ר' חיים קניבסקי שליט"א, היו זורקים אותם מהישיבה, כי הם היו לומדים דברים נוספים וכדומה.

מתי יבקשו תורה מפיהו

אמרו רבותינו: אם דומה הרב למלאך ה' צבאות יבקשו תורה מפיהו ואם לאו אל יבקשו תורה מפיהו, רק מי שאכפת לו מהבורא ומשועבד לבורא כמלאך השם, רק אם תראו ראש ישיבה שגם בדברים פחות נעימים כמו קדושה, אכפת לו לרומם ולעזור לתלמידים, גם אם זה לא נעים לו, אז יש סיכוי שבאותה ישיבה באמת עובדים את בורא עולם, ראש ישיבה או משגיח כזה בוודאי ובוודאי יבקשו תורה מפיהו, כי הוא רוצה לדאוג לכם לא רק לעולם הזה, אלא גם שתנחלו עולם הבא, ותהיו זכאים לפני הבורא.

התנא דבי אליהו מביא מה נדרש מהרבנים: שְׂיִקְשְׁרוּ חֻבְלִים שֶׁל בְּרָזָל

בְּמַתְנֵיהֶם, וַיִּגְבִּיהוּ בְּגִדֵיהֶם לְמַעַלָּה מֵאַרְכְּבוֹתֵיהֶם, וַיַּחְזְרוּ בְּכָל עֵירוֹת יִשְׂרָאֵל, יוֹם אֶחָד בְּבֵית אֵל, יוֹם אֶחָד לְחֶבְרוֹן, יוֹם אֶחָד לִירוּשָׁלַיִם, וַיִּלְמְדוּ אֶת יִשְׂרָאֵל דֶּרֶךְ אֶרֶץ. שְׁזָה מָה שֶׁנִּצְרַךְ, לְבִזּוֹת אֶת עֲצָמָם, וְלִהְיוֹת בֹּבַב בְּכָל מְקוֹם, וּלְקַרֵּב אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְאֲבֵיהֶם שֶׁבְשָׁמַיִם, כְּמוֹ שֶׁהִבְאֵנוּ לְעֵיל, וְלִדְאֲבוּנֵינוּ בְּרֹב הַדּוֹרוֹת לֹא עָשׂוּ כֵן, וְאִם יֵשׁ מִיִּשְׁהוּ שֶׁחֹשֵׁב שֶׁהַעִיִּתוֹנִים הַחֲרָדִים זֶה הַשׁוֹפֵר שֶׁל גְּדוּלֵי יִשְׂרָאֵל, אִזּוֹ אוֹ שֶׁהוּא תַמִּים, אוֹ שֶׁהוּא טִיפֵשׁ, אוֹמְנָם אֵינְנוּ רוֹצִים לְדַבֵּר עַל זֹאת אֶךְ מוֹכְרָחִים לְגַעַת בְּנִקּוּדָה הַעִיִּקְרִית, אִם יֵשׁ רֹאשׁ יְשִׁיבָה שֶׁחֹשֵׁב, אֲנִי צָרִיךְ רַק לְלַמֵּד, וְלֹא אֲכַפֵּת לִי אִם הַבְּחֹר יִנְחוּל חַי עוֹלָם וַיַּעֲבֹד אֶת הַשֵּׁם, אוֹ לֹא, אִזּוֹ זֶה הַשְּׁפִיץ וְהַפִּיסָגָה שֶׁל הַטְּעוֹת הַיְשִׁיבִיתִית, בְּהִרְבָּה יְשִׁיבוֹת זֶה נִהְיָ כְּמַעֲט כְּמוֹ אוֹנְבֵרְסִיטָה לְלִימוּד הַתְּלִמוּד, הַעִיִּקֵר לְלִימוּד, זֶה כֹּךְ כּוֹאֵב, בּוֹדָאֵי שֶׁהַעִיִּקֵר לְלִימוּד, אֲבָל בְּשִׁבִיל מִי, מִי צוֹוֶה עַל זֶה, מָה הוּא עוֹד צוֹוֶה? הֲרֵי כְּמוֹ שֶׁהִבְאֵנוּ לְעֵיל יֵשׁ בְּקוֹרִיאָה הַדְּרוֹמִית מְלִיוֹנֵי גוֹיִים שֶׁבְּקִיָּאִים בְּשׁ"ס לֹא פָחוֹת מִבְּחֹרֵי יְשִׁיבוֹת, וּבְקִיָּאִים בְּכוֹל הַתּוֹסֶפֶתִים וּבְכָל הַסּוּגִיּוֹת, הֲרֵי בּוֹדָאֵי כָּל הַהִבְדָּל בֵּינֵינוּ לְבֵינָם שֶׁאֵנּוּ מְצוּוִים וְעוֹשִׂים, אֲבָל צָרִיךְ לְהִתְבּוֹנֵן מִי צִוּוֶה, אֵיךְ אֵנּוּ מִתְקַרְבִּים אֵלָיו ע"י הַלִּימוּד, לְבִרוּחַ מַחְטָאִים שֶׁהוּא שׁוֹנֵא וְאִזּוֹ נִתְקַרֵּב אֵלָיו.

הַשֵּׁל"ה הַקְּדוּשׁ בְּדֶרֶךְ הַלִּימוּד

בספר "שני לוחות הברית" מסכת שבועות, פ' נר מצווה, וזה לשונו:

וּלְמַדְתֶּם אֶת בְּנֵיכֶם כְּסֹדֵר הַזֶּה, הַנֶּעַר כְּשִׁיתְחִיל לְלִימוּד מִקְרָא לֹא יִזּוֹעַ עַד גָּמַר תּוֹרָה נְבִיאִים כְּתוּבִים הֵיטֵב הֵיטֵב. וְלֹא יִזּוֹעַ מִשׁוּם פְּסוּקִים עַד שִׁידַע הַנֶּעַר פִּירוּשׁ הַמִּלָּה עִם הַפְּעוּלָה וְהַחִיבוּר, דִּהְיִינוּ בִּיאוּר הַפְּסוּק, וְגַם חֵלֶק גָּדוֹל מִחֲכַמַת הַדְּקָדוּק טוֹב לְלִימוּד בְּעוֹדוֹ נֶעַר, שֶׁאִזּוֹ כְּתוּבִים עַל לוּחַ לְבוֹ וְהֵם לְזִכְרוֹן תְּמִיד. **אַחַר כֵּן, מִשְׁנִיּוֹת כּוֹלֵם מִן שְׁתֵּא סְדָרָא, שִׁיֵּהָ שְׁנוּנִים עַל פֶּה. וְאִח"כ הַתְּלִימוּד בְּאוּרֵךְ וּבְרוּחָב וּפּוֹסְקִים, וְאִזּוֹ מִלֵּאָה הָאָרֶץ דַּעָה. וְעִיִּקֵר הַכוֹלָל הַכֹּל יִהְיֶה נֶעֱקֵר וְנִשְׁרַשׁ מִן הָעוֹלָם הַשֵּׁם שֶׁל "בֵּין הַזְּמַנִּים", לֹא יִזְכֹּר וְלֹא יִפְקֹד, רַק כָּל הַעֲתִים שׁוֹיִם לְטוֹבָה, וְהַגִּית בּוֹ יוֹמָם וְלַיְלָה.**

וְעֵנִין הַחִילוּקִים וְהַפְּלִפּוּלִים יִהְיוּ בְּטָלִים וּמְבוֹטָלִים, וּמִי יִתֵּן שֶׁלֹּא יִהְיוּ בְּעוֹלָם. וְהִנֵּה שְׁמַעְתִּי קִצַּת מַחְכְּמֵי הַדּוֹר הָאוֹמְרִים, בְּאִם לֹא עוֹד הַחִלוּק

והפלפול, מה גבר מגוברין? כי אז יקומו הרבה להיות ראשי ישיבה. **על הדברים האלה ראוי לקרוע**, להיות ממעט בכבוד שמים כדי להרבות כבודו. ועוד, מי ייתן כל עם ה' נביאים כי אז יתרבו הדעות.

והנה יש כת משוגעים האומרים, החילוק והפלפול מחדד. האומר כן ראוי לנזיפה. **חדא**, אף אם היה כן, וכי אומרים לאדם חטא כדי שיזכה חברך, קל וחומר חטא גדול ונורא כזה. ועוד, כשנעשה מחודד מה עושה בחידודו, הלא אין חידודו אלא שמבלה ימיו בדבר הזה ומדבר סרה על תורת אמת. ועוד, איך נעשו רבינו תם ור"י וכל בעלי תוספות מחודדים, רק על ידי לימוד תורת אמת ובקיאות מסכתות והתמדה וחוזרים תמיד וזמן בין הזמנים שווים, רק דבר זה הוא מצוה ובו ידבקון.

והביא בעל האורחות צדיקים: ואמרו בויקרא רבה: נכשל אדם בעבירה אחת ונתחייב מיתה לשמים, מה יעשה ויחיה? אם היה רגיל לקרות דף אחד, יקרא שני דפין. או לשנות פרק פעם אחת, ישנה פעמים. או ללמוד פרק אחד, ילמד שני פרקים. **אלמא רוב גירסא עיקר**, כי אם היה הפלפול עיקר, לצעוק ולהרים קול חצי יום בדיבור אחד, אז היה לו לומר: אם מתחילה היה רגיל להקשות קושיא אחת, יקשה שתי קושיות.

ממכתבי מרן הרב שך מתוך ספר הדרכה לבן ישיבה.

חשוב מאד להתבונן בסגנון ובלשון הכואב, שנראה שכותב זאת במילים חריפות ובדם ליבו ממש.

לכל בני הישיבות ה' עליהם יחי'

הנה פונה אני בזה בדבר שכבר כתבתי כמה פעמים, ולא אוכל החריש מלעורר על זה, על סדר הלימוד בישיבות אשר הולך ומתדרדר מיום ליום, רואה אני בדרך כלל **אסון גדול בדרך זו שסללו להם בהישיבות** ונשתנה סדר הלימוד שלומדים כל כך איטי ונזדעזעתי לשמוע מכמה בחורים שבחודש אלול למדו רק דף אחד, וללמוד כמה דפים במשך זמן קיץ או חורף, ותורה מה תהיה עליה, **באמת יש לצעוק על זה מרה כי זה איבוד לדעת ממש**, אין ספק שצריכין ללמוד יותר מהר ממה שרגילים ללמוד בהישיבות **כי זהו ממש הרס**, אין זה דרך לעליה בלימוד, אלא להשאר

עמי הארץ, וכשלומדים לאט מאד זהו **ממש חלילה שיכחת התורה**, ואין לזה שום ערך כי לא זוכרים את זה, ומתוך זה יש הרבה משברים אצל הבחורים כי אינו מוצא סיפוק נפשי שרואה שאין בידו כלום, ולא כולם מסוגלים לקבל חידושים של אחרונים, ואחרי כמה שנים שלומדים בישיבה מוצא את עצמו ריק שאין לו ידיעה אף לא במסכת אחת. וזה מוכרח שיביא לבטלה, כי לא מרגישים שום סיפוק וח"ו יפרוש לגמרי מהלימוד.

וסדר הנכון ללמוד כל יום דף אחד של גמ' רש"י ותוס' ולעיין בראשונים ובפנ"י והרעק"א, ולא לעמוד על כל קטע וקטע מהגמ' ימים רבים, ולא לפחות מדף אחד.

צריכים להיכנס לשיעורים ולהתעניין בהם, אבל יחד עם זה להמשיך ללמוד הלאה, וללמוד דף ביום, ואם אי אפשר אז לכה"פ קצת פחות מזה, ולחזור כמה פעמים אחר כל פרק ואין שיעור לחזרה, וכמה שיותר חוזרים יותר טוב, ולהתחבר עם הבחורים שלומדים יותר מהר.

ובמקום להסתכל בספרי האחרונים והמחברות למיניהם וכיוצא בהם, ובמקום להסתכל בהם יש ללמוד גמרא, רש"י ותוספות, שהם הבשרא דתורה, ואתה לא צריך יותר ואם תתנהג כך תצליח בעזרת השם.

כל הגאולה והחורבן תלויים בלימוד לשמה

הגמרא בבא מציעא דף פ"ה: **על מה אבדה הארץ**, דבר זה אמרו חכמים ולא פירשוהו, אמרו נביאים ולא פירשוהו, עד שפירשו הקב"ה בעצמו שנאמר: ויאמר ה' על עזבם את תורתי אשר נתתי לפניהם אמר רב יהודה אמר רב שלא ברכו בתורה תחילה.

ומביא על זה הר"ן בנדרים פ"א. ומצאתי במגילת סתרים של ה"ר יונה מגריודני ז"ל על שלא ברכו בתורה תחילה אבדה הארץ, כי אם מדובר על עזבם את תורתו, כשנשאל לחכמים ולנביאים למה לא פרשוהו והלא דבר גלוי היה וקל לפרש, שעזבו את התורה, אלא ודאי עוסקין היו בתורה תמיד, ולפיכך היו חכמים ונביאים תמהים על מה אבדה הארץ עד שפרשו הקב"ה בעצמו שהוא יודע מעמקי הלב שלא היו מברכין

בתורה תחלה **כלומר שלא היו עוסקים בה לשמה ומתוך כך היו מזלזלין בברכתה** והיינו לא הלכו בה כלומר בכונתה ולשמה אלו דברי הרב החסיד ז"ל.

והב"ח בפירושו על הטור או"ח סמ"ז, ביאר זאת יותר, והביא שנענשו כל כך שאבדה הארץ, משום שכוונתו יתברך, **שנעסוק בתורה כדי שתתעצם נשמותינו בעצמות ורוחניות וקדושת מקור מוצא התורה,** ברמ"ח אברים ושס"ה גידין במצות עשה ובמצוות לא תעשה, ואז היו נעשים מרכבה לשכינה ממש, אך כיוון שלא נתכוונו לזה עשו פרוד וגרמו לשכינה שתסתלק, וזה גרם חורבן לארץ, ועיי"ש עוד.

היוצא מהדברים שהלכו בגלות ואבדה הארץ משום שלא למדו לשמה, ועד שלא ילמדו לשמה, ולחבר את התורה לנותנה **נשאר בגלות ח"ו.**

גם היום לדאבונינו נתפשט המנהג שרבים בבני ישראל תופסים את התורה בכל מאודם, ועוסקים בה, ושייך אצלם השתוקקות לאהבת התורה, ומדברים הרבה מאד על: **תורה תורה תורה,** אך לא מקשרים אותה לבורא, ולא לומדים בגלל ציווי הבורא, ועושים את התורה קרדום ממש לחפור בו, ומפרידים ח"ו בין הבורא לתורה, וכביכול ח"ו עשו את לימוד התורה **תכלית בפני עצמה,** ואינם יודעים שהתורה היא חלק מהבורא רק אם היא לא נפרדת ממנו, אך אם אין חושבים על יחוד הבורא וכלל ישראל על ידי התורה, כביכול ח"ו עשו את התורה אלוה' בפני עצמה, ובוודאי שוגגים הם, שמפני זה, תפוסים הם בגלות.

והנה כבר בגיל קטן מלמדים אותם ללמוד שלא לשמה, בכתות הגבהות ובישיבות הקטנות והגדולות, לומדים בשביל המבחנים, או שיראו אותך, שכבדו אותך, בגלל המשגיח, ראש הישיבה, הרמ"ם, ההורים, בגלל שזה מה שכולם עושים, בגלל שאין לי משהו אחר לעשות, **בכוללים** אם עדיין לא החכימו ללמוד לשמה, אז יש נזק גדול שלומדים בשביל לקבל שכר, אך אם לומדים מחמת אהבת הבורא, אין בעיה לקבל שכר.

כאשר תבוא ותשאל בחור מה זה לשמה: הוא יסתבך ינסה לומר לך מה כתוב בספר פלוני, ומה בספר זה, אבל תכלס' מה אתה עושה כל יום?

והדברים ידועים אצל החכמים, שכל הסוד בדבר של שמחת התורה, זה רק אצל מי שמחבר את התורה לנותנה, אך מי שלא, אין לו שמחה.

מה זה לימוד לשמה: אדם שאוהב את הבורא ומחמת זה לומד תורתו, ולא מצפה לשכר, וכיוון שכך גם לא מגביל את עצמו בכל מקצועות התורה, ומשתוקק להכיר וללמוד עוד ועוד, ולא מתפעל מבני אדם כלל. **מה זה לימוד שלא לשמה:** אדם שלומד לא מחמת אהבת הבורא, ומצפה לשכר בעבור לימודו, וירא מעונש אם לא ילמד, ולומד מחמת בני אדם שיכבדהו ויגדלהו, ומחמת זה ילמד רק מה שבני אדם מעריכים ומכבדים, ויתבייש ללמוד, הספק, תנ"ך, משניות, זוהר.

הסדר הנצרך בכדי לקבל חשקת התורה

כמובן בשום אופן לא לוותר על הסדר הנלמד בישיבות, משום שאם נתפוס בצד אחד נצא קרחים מכאן ומכאן, אלא או לשלב את המהלך המחשבתי בשביל מה אנו לומדים וכדומה, תוך כדי הלימוד בישיבה, או את שאר ההדרכות בעיקר בזמן הפנוי, או בבין הסדרים, או כשהחברותא איננו, או מי שרבותיו מסכימים, או בבין הזמנים.

מי שרוצה באמת להתקדם חייב לעבוד טוב, אי אפשר להיות כמו כולם ולהצליח, חייבים להסתכן, חייבים להיות משוגעים על התורה, לכן גם אם יהיו כאלה שיעקמו את האף תזכור שאסור לך להתייחס, אתה צריך להצליח לא בשביל שתהיה גדול הדור, ולא בכדי שתקבל איזה תפקיד, או בכדי שיכבדו אותך, אתה צריך להצליח אצל הקב"ה, כי כל לימוד התורה הוא בגלל ציווי השם, ולא בגלל שכולם לומדים, ולכן אנו לא לומדים אם זה יגרום לך לעבור על אחת ממצוות השם כגון להפריע להציק לחבר שלך בגלל שאתה מתמיד, אתה לומד אך ורק בכדי לעשות נחת רוח לבורא יתברך, בין אם תקבל 100 במבחן ובין אם תקבל 20, אצל הקב"ה אתה תמיד מצליח, אם אתה עובד רק אותו, **להשתדל** לעשות "סדר חסד" ללמוד עם בחור שצריך עידוד, עזרה או עליה, גם אם אותך זה מעכב, כי כאן אתה מוכיח שאתה עובד את הקב"ה ולא את עצמך.

על האדם ללמוד כהכוונת חז"ל ללמוד ולהספיק הרבה, ורק אח"כ ללמוד

להתעמק ולהבין סברות, כמו שמובא בגמרא בשבת דף ס"ג: א"ר כהנא כד הוינא בר תמני סרי שנין והוה גמירנא ליה לכוליה הש"ס, מאי קמ"ל דליגמר איניש והדר ליסבר, לכן כדאי וראוי לכל אדם לבדוק כמה זמן לוקח לו ללמוד דף גמרא, אם זה 20 דקות או חצי שעה, וכך יתכנן את סדר יומו ויתקדם, מומלץ מאד להבין כל דבר ולא להמשיך בלא הבנה, לכן כדאי להשיג גמרא עם פרוש וכך אפשר להספיק הרבה מאד, ולבסוף אפשר בשלוש שנים של בין הסדרים לסיים ש"ס ולקבל מושגים בכל הש"ס, שיעזרו לך לסבור סברות יותר מכולם, ועכשיו אחרי שסיימת 10 מסכתות או את כל הש"ס נראה את חברים שלך האם הם צוחקים עליך שלמדת בלי תוספות או בגמרא עם פירוש, הרי הם נשארו עשר ידות מאחוריך, ואין להם פתחון פה, (בגמרא עם פירוש, יקרא רק הגמרא שבתוך הפרוש, והפרוש עצמו עם צריך יביט בעיניו, ואם מבין ידלג את הפירוש) לאחר שאדם למד והבין יכול ללמוד את הגמרא שוב, ואז יכול להוסיף כפי שליבו חפץ, רש"י תוספתים ועוד, ובאמת לאחר שילמד כמה מסכתות, ויהיה לו ידע בש"ס, לא יהיה שום תוס' קשה בעיניו.

לחלק את הלימוד לכמה לימודים או לכמה מסכתות, משום שכך מתרעננים, ורצוי להקיף את כל התורה כגון תורה, **נ"ך, משניות, בבלי, הלכה, מדרשים, ירושלמי, זוהר**, וכמובן הדבר החשוב ביותר זה לפי מה שליבו חפץ, כי אין אדם לומד אלא מה שליבו חפץ ובמקום שחפץ, לכן חשוב מאד שכל אחד ילך לפי טבעו והרגשתו, ולא לפי מה שכולם עושים, והנשמה שלך תדריך אותך ממה היא נהנית ממה היא מתעלת, אך אם לא תלמד לעולם מדרשים, איך תדע, וכן בהכל.

חזרה ושינון: אדרבה כמה שיותר לשנן שוב ושוב זה יותר "לשמה" כי האדם לא מתענג על דברים חדשים, אלא חוזר ומשנן בכדי לקיים את מצוות הבורא, וכמה שאדם לומד, יותר בחשק, ויותר בהתלהבות כמו בפעם הראשונה, בזה הוא באמת עובד הש"ס, כי אינו משנן אלא לכבוד הש"ס, **ודבר זה מצוין עבור בחורים** שאינם יכולים, או שלא נותנים להם, להספיק עוד מסכתות, או עוד לימודים, לדפדף וללמוד במסכת שבידם, וללמוד שוב ושוב 101 פעמים עד כי יחדל לספור, וכל זה רק לכבוד

הבורא, ובוודאי מעלתו גדולה מאד.

לעשות סיומי מסכת, אפילו עם מזונות, או יין, או אפילו בארוחת צהרים או ערב בישיבה, כי בשעה שהאדם עושה סיום מסכת, מכאן ואילך מתלווה אליו המלאך של אותה מסכת לעוזרו ללמוד ולסיים מסכתות אחרות.

אהבת וחשקת התורה מובטחת

מה יעשה האדם ויקבל אהבת התורה וחשקת התורה, כמובן עליו להמשיך בלימוד הרגיל בישיבות כנ"ל, אלא שעליו לרומם את אותו לימוד, קודם להתבונן מפני מה הוא לומד בשביל מי הוא לומד, ועליו לחיות את זה, להתחיל להחדיר את זה פנימה, לא להיכנס לסדר בגלל שהשעה 9:00 והחברותא מחכה, אלא להתבונן משום ציווי הבורא, ע"י זה הוא יקבל הרבה יותר חשקת התורה, ובפרט אם ישתדל מאד להבין שקודשא בריך הוא ישראל ואורייתא חד הוא, ברגע שהוא יחיה את זה, ידמיין כביכול הקב"ה למעלה והוא למטה, ובשעה שהוא פותח ספר התורה מאחדת ומחברת אותו עם הקב"ה.

כמו כן צריך האדם לצייר לעצמו שכל הספירות וכל העולמות העליונות וכל המלאכים הקדושים לא יכולים לפעול את כל הפעולות שעושים בלעדיו, ויחשוב כביכול שני חוטים משתלשלים מהעולמות העליונים ועל ידי לימוד התורה שלו או מעשה המצוות שלו רק אז כל המערכות העליונות והעולמות העליונות יכולים לפעול.

ויתבונן שעל ידי הלימוד תורה שלו הוא מעלה שפע לעולמות העליונים, ומזה אחר כך יורד שפע גדול פי כמה לכל העולמות, וכולם נהנים מזה, וכשרוצה להרגיש זאת, אז פעם פעמיים ביום או יותר, בשעה שמתנדנד בלימודו יחשוב כשמרים את גופו כלפי מעלה אז עולה הלימוד תורה שלו ללמעלה, וכשמוריד גופו כלפי מטה אז יורד השפע אליו ולכל העולמות.

הקב"ה נשבע שמכניס לך את כל התורה בתוך בלב

כתב במדרש פרשת וזאת הברכה: אָמַר הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל חַיִּיכֶם (לשון שבועה) כָּל הַחֲכָמָה וְכָל הַתּוֹרָה דְּבַר אֶחָד קָל הוּא, כָּל מִי

שְׁמַתִּירָא אוֹתִי וְעוֹשֶׂה דְבָרֵי תוֹרָה, כָּל הַחֲכָמָה וְכָל הַתּוֹרָה בְּלִבּוֹ, מִנֵּין, שְׁנֵאֲמַר רַאשִׁית חֲכָמָה יִרְאֵת ה' שִׁכְל טוֹב לְכָל עֲשִׂיהֶם.

מה זה מתירא אותי שהאדם יהיה ירא רק מהקב"ה לא מהגהינום ולא מעונש, אלא ירא מלצער את בורא עולם, משום שמבין שהוא עצמו חלק אלוה ממעל, ומה זה "עושה דברי תורה" שכל דבר שבא לידו יעשה אפילו אם זה לא נעים, כגון הוכח תוכיח את עמיתך, זה לא דבר נעים אבל אם הקב"ה אמר לעשות אז עושים, ומזכים אחרים ומזהירים אותם להתרחק מהעברות, ומלמדים אותם איך להתקרב להשם, לא מדובר בדברים כל כך קשים.

ואז האדם זוכה לשבועה מהקב"ה שהוא מכניס לו את כל החכמה, ואת כל התורה לתוך הלב, אין מתנה יותר גדולה מזה בעולם, כמו אברהם אבינו ששני כליותיו היו יועצות אותו חכמה, ובדברים אלו יכול לזכות גם ילד בן 12 או בחור בן 14, וזכינו להכיר בחורים צעירים רבים שאפשר לשאול אותם בכל הש"ס, ובכל חכמה, ויודעים לענות ולכוון לדברי ראשונים ואחרונים, לא בגלל שלמדו אלא בגלל שהקב"ה הכניס להם את כל התורה בתוך הלב, משום שהם הכינו את הכלי קיבול הנצרך שזה יראת השם וקיום המצוות בפועל.

כמובן מי שזוכה להתחבר ולהתבטל להשם כפי שמובא להלן בעמוד: 185, על ידי שאומר לקב"ה אינני יודע כלום אינני מבין ויודע, ומשתדל לעשות את עצמו כלום, אז הוא יכול לזכות להיות צינור של הקב"ה ולענות תשובות שלא ידע ולא חשב מעולם, וכל רז לא אניס ליה, וכל דבר יכול לדעת ולהצליח.

הנצרות הפרוטסטנטית הודדת בכל הכוח לתוך הצינור החרדי- זהירות

ארגון "הבונים החופשיים" שהחל כארגון מקצועי חומרני והפך לארגון עולמי, שסיגל לעצמו סמלים ואמונות אליליות אשוריות המופיעות בתנ"ך, עם טקסים סודיים וקבלת חברים באמצעות "שבועת מוות" על חבר שיגלה את סודותיו. הוא מורכב מעשרות תת-ארגונים בצורת פירמידה הנשלטים על ידי קבוצת-על, שחברים בו רק מי שהגיע לדרגה ה-33 ומעליהם קבוצת מנהיגים המסומנת בצורת עין בקצה העליון של הפירמידה. **ארגון זה** משתדל ופועל לגייס כל מי שהוא בעל השפעה כלכלית, מדינית, שיפוטית ורוחנית.

חזונו הסודי של הארגון הוא "סדר עולמי חדש" ורצחני, בו אמור להשאר רק חלק קטן של האנושות. על חבריו נמנים נשיאי ארצות הברית ורוסיה, וכל ראשי הציונות, וביניהם רבנים רבים וידועים מאד בציבור החרדי והדתי שקיבלו אות כבוד, או קידום ע"י הבונים החופשיים, לאחר שהשתדלו בפסיקותיהם לקדם ערכים מהדת הנוצרית, הם שמו לעצמם למטרה לחסל את העם היהודי ולהפכו לעם נוצרי-פרוטסטנטי. הבאת אותם יהודים, אשר תנועת ההשכלה לא הצליחה לרסק את יהודיותם, לארץ מסוימת בשליטתם של מתבוללים (אוגנדה או ארגנטינה ולבסוף לארץ ישראל), כדי להפכם שם לאתאיסטים ולהכשיר את דעתם בכלים מודרניים, תנועה זו הצליחה לבצע גם שלב זה בהצלחה די מרשימה על ידי תנועת ההשכלה הציונית, שהזרוע המבצעת שלה היתה הציוניזם הדתי, כאשר המשימה העיקרית היתה לרסק את הוייתם הרוחנית והמנטאלית של כל היהודים והמשכה בקיום בתי-הספר הממלכתיים והממלכתיים-דתיים למיניהם. הם גם הוכיחו את נאמנותם לראשי הציוניזם כגייס חמישי, גם כאשר אלו החליטו לחבל במאמצי הצלת מליוני היהודים בשואה, אשר היו ברובם חרדים וביחד עם ראש ההסתדרות הציונית באמריקה הם פירקו את "ועד ההצלה המאוחדת למען יהדות אירופה", בכל בניני הממשלה והציונות יש סמלים רבים של הבונים החופשיים. כיום עיקר המאמצים ומשאבים אדירים נועדו לשחד רבנים ופוליטיקאים חרדים שיצטרפו לשורותיהם, ועל ידם לנסות להחדיר במסווה של קידמה, את כל עקרונות הנצרות הפרוטסטנטית וזה עושים ע"י פתיחת מוסדות אקדמיה לחרדים, גיוס צבאי ועוד.

הוחלפו: תואר ראשון: כומר, תואר שני: בישוף דוקטור: ארכי בישוף, פרופסור: הקרדינל. **בישראל ישנם** דירות שבהם מתאספים חברי הכת, נראים שם גולגלות, חרבות, לחם יבש ודם עיזים, אך בירושלים, היו מקרים במ נחטפו ילדים שהם דווקא חרדים, אותם הם טימאו במשכ"ז וגם הוציאו מהם דם לצרכיהם הפולחניים, לפי עדויות של הוריהם. **ארבעה כללים** לזהות נצרות הפרוטסטנטית: (1) השוויון בין כל בני האדם, ובעלי החיים. (2) הרע זה לא איסור זה אינסטינקט דחף (3) ארציות וחומריות זה דבר מקודש (4) אין מסורת רק שכל. ומושגים אלו חדרו עמוק לתוככי הפסיכולוגיה, ואנשי מקצוע חרדים. **אחרונים רבים** כתבו נגד כת זאת ביניהם החיד"א ומהורנ"ת, כי נתברר לנו על-פי מגידי אמת, כי אמונה הלזו היא בת בליעל, עבודה זרה גמורה, שורש פורה ראש מדור הפלגה.

ניתן לשמוע שיעורים בנושא זה באריכות ע"י הרב דב ברקוביץ בשלוחה 82

 סדר
 התשובה

סדר מִרְעָה וְעֵשׂוּה טוֹב
 בִּי אִם עֲזַנְתִּיכֶם הָיוּ מִבְּהֵלִים בֵּינֵכֶם לְבֵין אֱלֹהֵיכֶם

התשובה
 סדר

ניסיון העקדה

אבי האומה אברהם אבינו נתנסה בעשרה ניסיונות, הידוע שבהם זה העקדה: והאלהים נסה את אברהם ויאמר אליו אברהם ויאמר הנני ויאמר קח נא את בנה את יחידך אשר אהבת את יצחק ולך לך אל ארץ המצרים והעלהו שם לעלה על אחד ההרים אשר אמר אליך וישכם אברהם בבקר ויחבש את חמרו ויקח את שני נעריו אתו ואת יצחק בנו ויבקע עצי עלה ויקם וילך אל המקום אשר אמר לו האלהים.

אנחנו רואים שכאשר יש ניסיון משמים, אין עצה ואין תבונה נגד השם, וישכם אברהם בבוקר, מיד ברגע הראשון אברהם קם ועושה זאת, **באו נדמיין** שח"ו אברהם היה אומר לקב"ה אני מסכים אבל אני רוצה בינתיים ללמד את יצחק תורה, עד שיגיע לגיל 80 ואז אני ישחט אותו, משום שאז הקורבן יהיה יותר גדול, **או שיאמר** בסדר אני מוכן אבל קודם אני צריך להתפלל שחרית, וגם אני לא מוכן ללכת למקום לא ברור כי אולי יהיה לי בטול תורה, ואני מעדיף לשבת וללמוד, האם זה אפשרי בכלל, כל בר דעת מבין שלא, כי אתה עכשיו מדבר עם הקב"ה וזה מה שהוא רוצה ממך, והרי כל מה שנשלחנו זה לעשות את רצון השם, ואם רצונו לנסות אותנו, אז מה שנדרש מאתנו זה לעמוד בניסיון מיד ועכשיו, הרי מי ציווה על לימוד התורה, ומי ציווה על תפילה, רק הקב"ה לכן כל מצוות עשה דוחות לא תעשה שבתורה, ומחויבים אנו לבטל את כל ההרגלים שלנו, ולעמוד מידיית בניסיון שהבורא שלח לנו.

והנה אתה יהודי יקר, הקב"ה אוהב אותך, ושלח לך ניסיון בקדושה, בשמירת עינים או בשמירת הברית, האם תאמר לו, אחרי החתונה אני יצא מהחטאים? או אינני יכול משום שזה גורם לי לבטול תורה, אז בינתיים אני ימשיך לחטוא, ורק עוד כמה שנים כשירדו לי התאוות, אז אני יעשה תשובה? הרי מי ציווה על התורה ועל לימודה, הרי זהו הבורא שנתן לך את הניסיון, אז הדבר החשוב ביותר שתעמוד בניסיון, ולא לדחות זאת עם תירוצים שלא מתקבלים בשמים.

מתלמידיו של אברהם אבינו

אין שום סיכוי בעולם, שאברהם אבינו יאמר לקב"ה זה לא דרך הישיבות לעקוד את הבן שלי, או **בחסידות שלנו** לא שוחטים ילדים, או שהתייעצתי עם הרבנים החשובים: **"ענר אשכול וממרא"** והחלטתי שלא לשחוט את בני.

כך בדיוק נשמע בעיני הקדוש ברוך הוא אדם שאומר אצלנו לא מדברים על "שמירת הברית" אצלנו לא נוהגים לעשות תיקוני עוונות, לא נהגו כן רבותינו, והשאלה הנשאלת: לדבר על זה אסור, להתענות אסור, אבל לחטוא מותר???

בחור שחוטא במזיד ואומר: התייעצתי עם המשגיח ועם ראש הישיבה וכדומה, והם אמרו לי שלא צריך לעשות תיקונים, כלומר שאני יכול להמשיך לחטוא במזיד, האם מישהו מהם יש לו כתפים רחבות לקחת על עצמו את העוונות שלך, גם אם יביאו לך הוכחות מכל מיני אחרונים שאומרים לא להתענות, אבל האם זהו באמת פסק ההלכה? הרי זה חמור לא פחות מאכילת חזיר, **והרי כל מי שדיבר שלא להתענות**, זה רק לא לעשות 84 תעניות על כל עוון, אבל כאן מדובר, בהדרכה מקצועית, יחד עם כמה תעניות בודדות, שהוכיחו שמורידים את התאוות והניסיונות.

אך באמת הכל תירוצים, כי זה מה שאתה רוצה לשמוע, משום שאם תרצה להפסיק לחטוא, אם יכאב לך על שאתה מצער את הבורא, אתה תקפוץ למים ותעשה זאת!, ואז גם אותם אלו שיגידו לך לא לעשות, לאחר מעשה, הם יהיו שמחים ומרוצים שעשית זאת והפסקת לחטוא.

הנה חטא זה של פגם הברית פסק השו"ע: שהוא חמור יותר מכל העבירות שבתורה, וחייבים עליו מיתה בידי שמים, ותשובה ויום הכפורים תולים וייסורים מכפרים, איך תמשיך לחטוא בחטא חמור כגון זה, הרי אם זה הניסיון שיש לך כרגע, זהו עיקר מה שהשם אלוקיך שואל מעמך, נכון, אסור להילחץ, אבל אסור לזלזל, אסור לדחות, לא שייך לומר זה לא שייך לי, משום שאתה צריך לעשות כל מה שאתה יכול, לא מה שאתה לא יכול, אבל תעשה את כל מה שאתה כן יכול בכדי להפסיק לחטוא, זה

יוכיח לקב"ה שאתה לא רוצה לחטוא.

אפשר להצליח לעמוד בניסיונות במאה אחוז

והנה בסייעתא דשמיא בשנים האחרונות התברר למעלה מכל ספק שיש דרך ברורה ומסודרת על פי רבותינו מצוקי ארץ ובראשם רבי שמעון בר יוחאי והאר"י הקדוש, שכבר הייתה סלולה מימי קדם, אך ברבות העתים הימים והזמנים בגלות המרה והקשה, נשתכח מההמון, הדרך שעל ידה יוצאים מניסיונות תאוות ועוונות, והנה זכינו חדש ימינו כקדם, ונתפרסם הדבר בשער בת רבים, איך ע"י מספר תיקונים ותעניות בודדים אפשר להשתחרר מתאוות ועוונות של שנים על גבי שנים, וכיוון שנתגלתה דרך זו, וכן פסק המשנ"ב בתקע"א שצריך להתענות על עוונות אלו, אפילו תלמיד חכם שקשה לו התענית, וכן סידרו זאת גדולי המקבלים הבן איש חי והרב יהודה פתיא, ובשנים אלו ממש למעלה מרובה של אנשים זכו לעשות תיקונים אלו, ולצאת מהידיים של הסט"א.

וכיוון שתהליך זה הוכח למעלה מכל ספק שהוא עוזר להשתחרר מעוונות דאורייתא או מעוונות של חיבי מיתות בית דין, לכן אדם שיודע שהוא עתיד בתוך חודש לחטוא במזיד ח"ו הוא מחויב על פי ההלכה לעשות סדר זה דלהלן משום: שאם היו מכריחים אותך או לאכול חזיר או להתענות מה היית עושה, והרי כל הפוסקים פוסקים שצריך להתענות, (נתן להאזין לפסקים בשלוחה 84)

על כן חוב גמור ומצוה גדולה שלא יאמר האדם, זה יגרום לי ביטול תורה, כי זה הניסיון שלו עכשיו, ולכן אל תהי צדיק הרבה איפה שלא צריך, וחגור מותנך, ותצא מתאוות ועוונות וניסיונות, עוד היום הזה.

השמחה

השמחה היא הדלק החשוב ביותר בכדי לצאת מכל ההתמודדויות והקשיים, כפי שנפרט בהמשך בהרחבה, אך נקדים כמה נקודות חשובות, כשהאדם לדוגמא: חוטא בשוגג, או חלילה במזיד, בדרך כלל יש לו עצבות מאד גדולה, הרגשה של דיכאון וייאוש, שפעמים רבות זה

מה שגורר אותו לחטאים נוספים.

אדם כזה חיב להתבונן הרי מי רוצה שתהיה בעצבות ובדיכאון, הייצר הרע או הבורא, ברור שהיצר הרע, משום שעל ידי זה שמכניס אותו לייאוש ולדיכאון, ולהרגשה שאי אפשר לצאת מזה, הוא גורם לאדם לשקוע בעברות יותר ויותר עמוק.

לכן האדם חייב להבין שהאויב הכי גדול שלו זה הצד השני, דע לך שיש היכלות של טומאה שנקראים, עצבות, דיכאון וייאוש, ובמקום להתאבל על שנפלת פעם אחת פעמיים, אל תיכנס לעצבות ולייאוש אלא, תחטוף את מה שיש לך, ותברח לזרועות השכינה הקדושה.

משל לאדם שנמצא בשדה הקרב ונפגע באצבע שלו, או אפילו בכל היד שלו, האם בגלל זה הוא יתייאש ויפקיר את עצמו, להישאר בשדה הקרב, הלוא הוא צריך לנוס על נפשו, כך האדם שנפגע ונפל בקדושה כמה פעמים, אסור לו להתייחס לזה בתור ייאוש, כי זה רצון הטומאה להורידו להשפילו, ולתפוס אותו אצלה בשבי הייאוש, אלא צריך לברוח בכל הכוח כמו יוסף הצדיק שברח מהניסיון.

ואיך תוכל להתגבר ולנצח על ידי קבלת דין שמים באהבה, להודות על הרעה כשם שמודים על הטובה, לשמוח שיש לך את האפשרות להוכיח לבורא עולם שאתה שלו ואתה איתו, עם כל זה שנפגעת ונפצעת או אפילו נפלת לשבי ביד הטומאה, **נתאר לעצמנו אדם שנשבה בין לסטים ושודדים**, ובמקום לנסות כל החיים לנוס ולברוח, הוא בעצמו נהיה חלק מהשודדים והתחיל לרצוח בני אדם, כך גם נדמה האדם, שמחמת הייאוש שלו, לא מוכן לצאת מהעברות.

לכן על האדם לשמוח בכל מצב, כי זה רצון הבורא ממנו, כמובן לא שמחה של הוללות, אלא שמחה על המצוות שהוא כן מקיים, שמחה על הניסיונות שכן הצליח להתגבר, לפחות יש לו משהו אחד שהוא דומה לאברהם אבינו גם לו שולחים ניסיונות, שמחה על כל מה שיש לו ומה שהבורא נתן לו, **וראוי לשוחח עם הבורא ולהתפלל אליו על כל צעד ושעל**, זה נותן ביטחון, חוזק, ועוצמה, וברוך השם יש ארגונים רבים

שמעוררים על נושא "התודה" להשם שזה דבר הכרחי וחשוב בכדי לצאת מההתהומות, ומשם יקבל האדם כחות מחודשים לצאת ולתקן את העוונות, ולהשתחרר לגמרי מיד הטומאה.

ועיקר השמחה צריכה להיות לאדם, על שזוכה לתקן את עוונותיו ופשעיו בגלגול זה, וזוכה שנמחלים לו עוונותיו, ומתנקים לגמרי, ולא נשאר כלל רושם, אלא אדרבה, במקום שבעלי תשובה עומדים, צדיקים גמורים אינם יכולים לעמוד.

סיפור קדום מלפני באלפים שנה

תנא דבי אליהו: פעם אחת הייתי מהלך בתוך הגולה שבבבל, ונכנסתי לעיר גדולה של ישראל, ואין שם גוים כלל, ומצאתי שם מלמד תינוקות אחד, וישבו לפניו מאתים נערים שרובן בני שמונה עשרה ובני עשרין שנה, ולשנה האחרת חזרתי לשם, ומצאתי את התלמידים ואין רבם ביניהם אלא בן אחד בלבד שהוא היה בן בן בנו, שבשביל מעשיהן המקולקלים של אותן נערים מת רבן ומתה אשתו ומת בנו ומת בן בנו, ומתו כל הנערים שרובן בני שמונה עשרה ורובן בני עשרים שנה, ולא נשתיירו רק הקטנים, **והייתי בוכה ומתאנח עליהן**, עד שבא אלי מלאך מן השמים, ואמר לי, מפני מה אתה בוכה ומתאנח, אמרתי לו, וכי לא אבכה ולא אתאנח על אלו שבאו לידי מקרא ומשנה ועכשיו הלכו להם והיו כלא היו, אמר לי, לא יפה עשית שאתה בוכה ומתאבל ומתאנח עליהם, אמרתי לו מפני מה, ואמר לי שהן היו עושין דברים מכווערים ודברים שאינן ראויים **ומקלקלין בעצמן, והיו מוציאים שכבת זרע חנם**, והן לא היו יודעים בעצמן שמיתה משיגתן.

ומכאן יידע כל בחור שכאשר הוא חוטא, בגלל שלא לימדו וחינכו אותו לקדושה, אז גם ההורים שלו והרבנים שלו חייבים מיתה בידי שמים, כי כל מי שיש בידו למחות ואינו מוחה, הוא נתפס באותו עוון, כי אם הבן לא יודע מה אסור ומה מותר, בקלות יכול לחטוא, והקולר תלוי בצווארם, וצריך לדעת שגם "ער ואונן" המית אותם השם כבר בגיל שבע, אפילו שעדיין לא היו בר מצווה, ובעוון זה חייבים מיתה בידי שמים.

ועוון זה כבר כתוב בעשרת הדברות והביא זאת בילקוט שמעוני פרשת יתרו, תנא דבי רבי ישמעאל, לא תנאף, לא תהיה בך נאוף בין ביד בין ברגל. אמר רבי אלעזר, מאי דכתיב "ידיכם דמים מלאו", אלו המנאפים ביד. ואם כן, דבר זה איסורו מדאורייתא, וחייבים להתרחק ממנו.

זעקת הזוהר לראשי העם הרבנים המשגיחים ורה"י

הזוהר הקדוש, מתורגם שמות דף ג': שנינו שאין קנאה לפני הקדוש ברוך הוא חוץ מקנאה על ברית קדש, שהיא ברית של השם הקדוש וסוד האמונה. מה כתוב? ויחל העם לזנות אל בנות מואב. מיד - ויחר אף ה' בישראל. **ראשי העם שיודעים ולא מוחים בידיהם, נענשים בתחלה**, שכתוב קח את כל ראשי העם והוקע אותם לה' נגד השמש. רבי אבא אמר, מה זה נגד השמש? **נגד הברית שנקראת שמש**, ועליה נאמר כי שמש ומגן ה' אלהים. שמש ומגן - זו ברית קדש. מה שמש זורח ומאיר לעולם, אף כך ברית קדש זורח ומאיר את גוף האדם. מגן - מה מגן הוא כדי להגן על האדם, אף כך ברית קדש מגנה על האדם, ומי ששומר אותה, אין נזק בעולם שיוכל לקרב אליו, וזהו נגד השמש.

ראשי העם יתפסו בכל דור ודור בחטא זה, אם יודעים ולא מקנאים לו, משום שחובה זו עליהם לקנא לקדוש ברוך הוא בברית הזאת, כי אנכי ה' אלהיך אל קנא. והכל קנאה אחת. ולכן נדחית שכינה מלפניו.

מי שמשקר בברית קדש שחתומה בבשר האדם, כאלו משקר בשם הקדוש ברוך הוא. מי שמשקר בחותם המלך, משקר במלך, ואין לו חלק באלהי ישראל אם לא בתשובה גדולה.

מה תפקיד הסנהדרין, אז והיום.

חוב קדוש לדבר ולהתריע על נושאים אלו, כדאיתא בתנא דבי אליהו: אותן שבעים אלף שנהרגו בגבעת בני בנימין (על עניני קדושה) מפני מה נהרגו, היה להן לסנהדרין גדולה שהניח משה ויהושע, ופינחס בן אלעזר עמיהם, שיקשרו חבלים של ברזל במתניהם, ויגביהו בגדיהם למעלה מארכבותיהם, ויחזרו בכל עיירות ישראל, יום אחד בבית אל, יום אחד

לחברון, יום אחד לירושלים, וילמדו את ישראל דרך ארץ, בשנה בשנים בשלש, עד שיתיישבו ישראל בארצם, והן לא עשו כן, אלא כשנכנסו לארצם כל אחד ואחד נכנס **לכרמו וליינו**, ואמר, שלום עליך נפשי.

חשוב להבין **מדובר פה על גדולי ישראל, מדובר על פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן**, ופשוט הדבר שהם לא הלכו לגדל ענבים ויין, אלא כל אחד הלך לישיבה שלו שנקראת כרם, והתעסק עם יינה של תורה, והתעסק עם קבוצות גדולות של מאות ואלפים ואולי רבבות תלמידים, ולימדו אותם תורה ויראה, **אבל כל שאר בני ישראל** לא היה מי שידאג ללמד אותם איך לעבוד את השם ואיך לא לחטוא, עד שזה נגרר שצעירים משבט שלם, אולי מדובר בכמה מאות או בכמה אלפים, עמדו בפתח הבית ודרשו לעבור על עברות של חייבי מיתות ב"ד, והיה מדובר שם על פחות מ- 50 שנה אחרי שנכנסו לארץ ישראל, בחורים שההורים שלהם היו במעמד הר סיני, מלחמות סיחון ועוג מלך הבשן, עברו את הירדן ואף על פי כן ביקשו לחטוא בחטאים גדולים מאד, ולכן הקב"ה הרג מכל כלל ישראל 70,000 איש.

בדברים דלהלן איננו ח"ו מעבירים ביקורת או לעז ח"ו אלא זועקים לה' נתאר לעצמינו את **כל גדולי ישראל הם עצמם, וראשי הישיבות ליטאים ספרדים וחסידים, כולם יחד אדמורי"ם וגדולי הצדיקים**, מפשילים שרוולים ומסתובבים פעם בשנה מעיר לעיר, ומבית מדרש לבית מדרש, בלי שלוחים, בלי מודעות אנונימיות, זועקים על עניני קדושה על הפריצות שיש ברחוב, על האינטרנט, על שמירת הברית, ועוד בעניינים אלו, **הרי כל הגולה כולה תהיה כמדורת אש**, כולם יחד ישברו את הסמארטפאונים, יתביישו לחטוא, ויעשו תשובה, הנשים יחזרו ללכת עם בגדים צנועים, ואז לא נצטרך להמתין, בסוף הסיבוב הזה שיעשו כל גדולי ישראל, המשיח יהיה מוכרח להגיע, כי כלל ישראל יפסיק לחטוא, נכון, יהיה לאותם גדולים ביטול תורה, ואפילו ביטול תורה גדול, אבל כבוד השם יתמלא בכל הארץ, וזה שווה, כי בשביל זה אנחנו חיים.

וזה מה שזעק ירמיהו הנביא לפני החורבן חסר מי שייצא לבחוץ ויזעק לכבוד השם: שוֹטְטוּ בְּחֻצוֹת יְרוּשָׁלַם וּרְאוּ נָא וּדְעוּ וּבְקִשׁוּ בְּרַחוּבוֹתֶיהָ אִם תִּמְצְאוּ אִישׁ אִם יֵשׁ עֹשֶׂה מְשָׁפֵט מְבַקֵּשׁ אֲמוּנָה וְאֶסְלַח לָהּ.

מחפשים מישהו אחד שאכפת לו מהקב"ה בשבילו אפשר להציל את ירושלים מחורבנה, ובשבילו אפשר לבנות את ירושלים, רק לזעוק ולהחזיר את בני ישראל להשם ולא להתבייש מביזיונות.

נסיונות

אסור לאדם להביא את עצמו לניסיון, דוד מלך ישראל היה צדיק עליון ובערך בגיל 55 לאחר שכבר חיבר את ספר התהלים ובקש מהבורא להיות רגל רביעית במרכבה, אמר לו בורא עולם, אני מוכן, אבל צריך לתת לך ניסיון כמו שנתתי לאבות, הסכים ואמר "בְּחַנְנֵי הַיָּשָׁם וְנִסְנֵי צָרְפָה כְּלִיּוֹתַי וְלִבִּי", ובאמת בורא עולם שלח לו ניסיון עם בת שבע, ולא ניכנס לנושא - אם חטא או לא, אבל תכלס' לעמוד בניסיון הוא לא עמד, **לעומתו יוסף הצדיק**, היה בסך הכל בחור בן 17 והיה במקום של זימה וניאוף, ואף אחד לא רואה אותו... ואף על פי כן עמד בכל עוצמת הפיתויים והניסיונות, וכל זה מדוע? משום שהוא לא הביא את עצמו לניסיון לכן משמים היה לו סייעתא דשמיא, אבל מי שהביא את עצמו לניסיון אפילו אם הוא כדוד המלך, לא יהיה לו סייעתא דשמיא, וצריך להבין שסייעתא דשמיא זה דבר גדול מאד מאד, ואי אפשר בלי זה.

ולפי זה מובן גם העניין של כל הגדול מחברו יצרו גדול ממנו, זה לא שלגדולי ישראל יש יותר יצרים חס ושלום, אלא אם הוא יביא עצמו לידי ניסיון כיוון שהוא יודע שאסור לבוא לניסיון, לכן הוא לא יקבל סייעתא דשמיא שתעזור לו להתמודד עם הניסיונות, וכמו שראינו עם דוד המלך שהביא את עצמו לניסיון, בלי סייעתא דשמיא זה כמעט בלתי אפשרי להצליח, לכן תמיד החוכמה הגדולה זה לברוח מהניסיון.

מלמדנו הזוהר הקדוש מי מצליח להילחם ולנצח בקרב עם השטן: מי שהוא צדיק, מתגבר כנגדו ונלחם בו קרב. מה כתוב? **ויעזב בגדו בידה וינס ויצא החוצה**, יעזוב אותו את הייצר ויתגבר כנגדו ויברח ממנו כדי

להינצל, וכך לא ישלוט עליו. זה הקרב וזה המלחמה האמיתית לברוח מהחטא, ואם כן, הכלל החשוב ביותר, וזה מה שנקרא להילחם בשטן, פשוט לברוח מהחטא, לא לחכות להתמודדות, לא לתת לעצמך את האפשרות לפול.

ודברי הזהור הם הפך גמור מהדעה המשובשת, שאדם נשלח לעמוד בניסיונות, לכן שיהיה חזק ויתמודד כי בשביל זה נשלח לעולם, וכל החיים זה העבודה שלו, ואסור להתחמק ולברוח מהניסיון, כי אם נאמר כן, אז כל בחור ישיבה צריך להטיס אותו לפריז, או לתת לו לצפות כמה שעות באינטרנט פרוץ, ורק אח"כ שילך לישיבה, ברור שזה דעה משובשת, אך כל כך הרבה בני תורה מתבלבלים בזה.

ישנם רבים שהיצר משכנע אותם לעשות תשובת המשקל באופן שהם יבאו לאותו מעשה עברה ויתגברו עליו, ועושים זאת על בסיס דברי הרמב"ם: אי זו היא תשובה גמורה. זה שבא לידו דבר שעבר בו ואפשר בידו לעשותו ופרש ולא עשה מפני התשובה.

דבר זה הוא טעות ושטות אחת גדולה, ובאמת ברוב הפעמים הוא נופל שוב וחוטא, כי כל מה שהרמב"ם דיבר, זה רק בתנאי שזה בא מאליו, וגם בתנאי שעשה תשובה לפני זה, אך כאן זה התוכנית של הייצר, של השטן, איך להחטיא אותך, משום שכשאדם מביא את עצמו לניסיון ולעברה אין לו סייעתא דשמיא וכמעט בטוח שהוא יחטא וזה עצת היצר בכדי להפסידו שני עולמות.

שמירת עיניים

כתב הרמב"ם: המסתכל בעריות מעלה על דעתו שאין בכך כלום, שהוא אומר וכי בעלתי או קרבתי אצלה. והוא אינו יודע שראית העיניים עוון גדול שהיא גורמת לגופן של עריות שנאמר 'ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם'.

לפני הכל, אחד הדברים החשובים בשמירת עיניים, זה לא להסתכל על אותו מקום, כי ברגע שיש לאדם מחסום, פשוט וחשוב זה, הוא כבר

מציל את עצמו מניסיונות ללא גבול, והוא יכול להיות שמור ובטוח.

אינטרנט: ראשית גויים זה האינטרנט על שלל פיתויו ונזקיו, אדם חיב להתנתק ממכשירים ומאפשריות לפול באינטרנט או בסרטים עד הקצה האחרון, אין שום אפשרות להיות טובל ושרץ בידו, אסור להתייחד עם מחשב ואינטרנט פרוצים, כי במציאות הזאת נופלים ולא שייך לצאת, וכביכול מוכרחים לשוב ולחטוא, ולכן **עליו לשבור ולנתץ כל אפשרות של קשר עם מכשירים ועם טומאה**, לעשות גדרות בפני פיתויים, לא להתקרב למרחק של כמה רחובות ממקום שבו אפשר להיכשל.

בכדי להבין את חומרת האינטרנט, נמשיל משל, אם תיכנס לכיתה של 30 ילדים בני 8 ותראה איך נכנסים שלושה ערבים עם סכינים, ושוחטים אותם לעינך לחתיכות, ואת מצליח לברוח רק לאחר 5 דקות, האם החיים שלך השתנו או לא, בוודאי שכן, כך זה באינטרנט, חוץ מרצח מזעזע אפשר להגיע לאתרי פריצות מזעזעים, שיהפכו אותך מאדם טהור לאדם טמא, שכל מחשבתו תפוסה בטומאה.

הפתרון הטוב ביותר בשנות הבהרות, לקבל על עצמו שלא להסתכל על שום מסך שיש בו תקשרת אלחוטית של אינטרנט, בין מסונן ובין כשר, בין גדול בין קטן, וכך גדרים אלו יכלו לעזור לך לשמור על העיניים היטב, כמובן יחד עם התקונים דלהלן שעוזרים למחוק את המחשבות והסרטים שראו, וכן תיקוני העיניים שעוזרים מאד להוריד תאוות אלו ממש.

עיתונים ורחוב: המציאות הזולה שקיימת היום, שלא הייתה בדור הקודם שעיתונים חילוניים מחולקים חנם בכל מקום בארץ בכל יום, והציבור ששומר תורה ומצוות, כבר לא מתבצר בתוך חומות ובמרכזי ערים חרדיות, אלא מתפשט בכל האזורים החילוניים, ושם ניתן למצוא על כל צעד ושעל עיתוני טינופת מלוכלכים, חשוב מאד לשמור עיניים ומרחק מהעיתון עצמו ולא רק מהתמונות שבתוכו, **ואם אנו לא מדריכים לא מדברים ולא מזהירים מפני המכשלות**, אפילו שיש הבנה עצמית בסיסית שזה לא טוב או צנוע, אבל אם לא מזהירים ולא מתריעים באופן ברור, למה שלא יכשלו צעירי הצאן, הרי היצר מפתה, ואין לצעירים את

עוצמת הביקורת שיש לאדם בוגר, וכידוע גם למבוגרים, אין אפוטרופוס לעריות, ובפרט שבחורים גדולים ואברכים גם נופלים בזה.

ואם כן מה יהיה על הנער הצעיר, לפחות תדריך תסביר תשקיע בלעזור לו לבנות חומות נגד הפריצות, אם לא מלמדים את הילד לשמור עיניים ברחוב חרדי פרוץ, הוא גם לא ישמור עיניים מול תמונת תועבה פרוצה, כי מה ההבדל בין הרחוב לתמונה או לעיתון, ולדאבוננו המצב בשמירת עינים מאד קשה (בהרבה ישיבות) מתוך 10 בחורי ישיבה בני 18 ניתן למצוא אולי שלושה ארבעה בחורים שלא ראו דברים מלוכלכים?

חברים: רבים וטובים פגם העיניים שלהם זה לא רק ברחובות, לפעמים זה דווקא בבית המדרש, יש להם חברים שגורמים להם תאוות וניסיונות, מחמת הסתכלות בלבד, ולא מדובר פה בדברים חמורים בדווקא, אלא אפילו במציאות יומיומית שיש בדברים אלו תאוות, והסיבה היא שכל איש וכל אישה יש בהם חלק של זכר ונקבה, בקבלה קוראים לזה מ"ה וב"ן דמ"ה (חלק הזכר והנקבה של הזכר) ומה וב"ן דב"ן (חלק הזכר והנקבה של הנקבה) כלומר שגם לאיש יש חלק של נקבה והחלק הזה נועד לשמש בתור **כרחמי אב על בנים,** שיהיה שייך אצלו מציאות של חמלה וחנוינה, ובורא עולם ברא זאת גם לתועלת מאד גדולה, כגון להיות מלמד ולהצליח להבין את נפש הילדים, ישנם כאלו שלא מסוגלים להבין ולסבול ילדים קטנים ואין להם כח לרעש שלהם, בגלל שחסר להם מאד החלק של החמלה החנינה ההתחשבות בצער הזולת וכו' שמצוי יותר בחלק הנקבה של האיש.

כמובן ישנם גם כאלו שלוקחים זאת לחלק רע ובגלל עוונות שלהם מהעבר הם מפתחים את התאוות שלהם בכיוונים שליליים ואז יש להם תאוות לא נכונות ואסורות, שיכולים להיפסק רק אם יתקנו את עוונותיהם מהעבר כמו שמובא בהמשך ספר זה, ואז ירד להם כמעט כל החלק השלילי, ויישאר להם החלק הטוב, כמובן כיוון שנכשלו בעבר ראוי שימשיכו לשמור על הלכות ייחוד כמו שפסק השו"ע ביורה דעה כ"ד ועיין בעמוד: 173 וזה לשונו: **וּבְדוֹרוֹת הַלְלוּ שְׂרֵבוּ הַפְּרִיצִים, יֵשׁ לְהַתְרַחֵק**

מִלֵּהֲתִיחַד עִם הַזְכָּר עַל עַל

ולעניינינו אותם אלו שקשה להם לשמור עיניים מבחורים שנראים נאה, חשוב שיידעו ששמירת עינים, זה גם בדברים אלו, גם על זה נאמר ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם, בדיוק כמו שצריך לשמור עיניו מנשים, כמובן לא כל דבר זה בעיה, רק כשנגרם מחמת הרהור זה קרי או פגם, וישים האדם בדעתו, שבדרך כלל רק אחד או שנים מכל מאה גורמים איזה תאווה, ובקלות אפשר לשמור מהם עיניים, לא לקבוע איתם חברותות וכו' לקצר עמהם בדבור כמה שאפשר, ולא להתבונן בהם במזיד, אם מגיעים לדבר אתו יקצר אתם כאלו הוא מדבר עם אשה, ישתדל לשבת ולהתפלל סמוך לקיר, וכיוון שדבר זה קשה מאד מכיוון שהניסיונות הם בבית מדרש או באמצע השיעור ואין לו מקום שאליו הוא יכול ללכת, לכן ישתדל לעשות מה שיכול בלי לחץ, ולאט לאט יצליח, כי בורא עולם דורש ממך רק מה שאתה יכול ולא מה שלא.

במקביל ראוי וכדאי לעשות תיקוני עוונות, בפרט על העיניים זה מוריד את הכרח מלהסתכל על אחרים.

חשוב לדעת ולהבין, שחשוב ביותר לא להילחץ, לא כל קשוי זה בעיה, אצל בני אדם רבים אין בזה בעיה כלל, וצריך לא להתייחס לזה, ולהסיח דעת מהמחשבות ועיין בעמוד: 136.

אומנם ישנם אנשים שיש להם כמעט רק חלק רוחני של נקבה ומעט חלק של זכר, וכן נשים שיש להם בעקר חלק של זכר וכדומה ואז הבעיות מתרבות, והאר"י הקדוש כותב מפורש על דברים אלו שזה מחמת שחטאו בגלגול הקודם במשכ"ז, וכמובן שהתיקונים על העוונות יכולים להועיל מאד, וכמובן בבעיות הנ"ל יש מגוון של עניינים שאי אפשר לפרטם כאן ובדברים כאלו ראוי להתייעץ ולקבל הדרכה.

איך שומרים על העינים

אדם שרוצה לשמור על עיניו, צריך וראוי שישתדל להשיג שילטון על העיניים, שיתכנן לאיפה הוא הולך, יתכנן איך יתמודד, ולא ייתן ליצר

הרע להפיל אותו בבת אחת. יזכור איפה היו לו בעיקר ניסיונות ומכשלות בעבר, ויילחם בכל הכוח לא להגיע לדבר שיכול להביא אותו לזה, ישתדל להקים מחסומים פשוטים שירחיקו אותו מהעברה.

הראייה היא דבר קל מאד אך גם כבד מאד מאד, מי ששולט על איבריו ולא מרים את עיניו על כל צעד ושעל הוא יכול לנצח, כי באמת הפיתוי הוא מאד קטן, כשהוא יודע שנמצאת לידו אשה, הוא יודע שזה אסור וזה חטא, רק שלפעמים הוא מוצא לעצמו כל מיני התרים שונים ומשונים, ואז הוא מסתכל רק הסתכלות אחת, הוא מרים רק לרגע אחד את העיניים ומסתכל במזיד, אך אז זה נמשך והוא כבר לא מצליח לעצור, כי כל עוד שאדם ראה מה שראה בטעות ולא במזיד, אין בזה בעיה ומשמים כבר יסייעו לו, אך אם הוא בכוונה הלך למקום כזה, או שהלך למקום שהוא יודע שבעבר הוא נכשל בו, אז הוא כבר לא יקבל עזרה משמים, כי הוא הביא את עצמו במזיד לניסיון..

פעמים רבות העיניים משוטטות לחינם, האדם מרגיש שהוא מוכרח לדעת מי הולך לידו ברחוב, אולי זה חבר, ואולי ואולי... וזה גורם לו לחטוא ולהסתכל בנשים, חשוב לעשות כללים ולא להסתכל כלל ברחוב לא על איש ולא על אשה לא על חבר, ולא על שום אדם, ברחוב אתה במלחמה, במיוחד אם אתה נמצא במקום מרכזי וסואן.

לפני שעולים לאוטובוס חשוב מאד להתפלל שלא ישבו נשים מסביבך וכדומה, ואם כן יש, יבדוק בעצמו האם הוא יכול שלא להפנות את הראש כלל, אך אם לא, אז שיעבר מקום, ואם לא שייך, אז יעצום את עיניו וישים את עצמו כישן, ואם הוא באוטובוס ויש שם שירים ורדיו אז שישב מאחורה, וישתדל מאד שלא ישב סמוך או מאחורי אדם שצופה בסמארטפון בכדי שלא יהיה לו ניסיונות.

ישתדל האדם כל מה שיכול לברוח מהניסיון אך אם נמצא בניסיון לא יאמר לעצמו טוב אין לי אפשרות, אלא יעצור את עצמו, כמו שהיה עוצר את עצמו אם היו מאכילים אותו חזיר, לפחות אל תהנה, ואל תתבייש לעצום או להוריד עינים.

לפעמים האדם נמצא בתוך הטומאה ולא מאמין ולא מבין ששייך בכלל משהו אחר, הוא נמצא בסביבת אנשים שלא שומרים עיניים ולא מאמין שיש אפשרות כן לשמור עיניים, ומדובר באברכים ובחורים מסלתה ומשמנה של היהדות, שלא דיברו איתם מעולם על שמירת עינים, ואינם שומרים כלום, **אולי רק שומרים שלא יראו אותם מסתכלים...** הם צריכים להבין אם הם יזכו לעשות תיקוני עוונות, יקרה אצלם פלא עצום, ורוב ככל התאוות שלהם להסתכל, יסתלקו.

לגבי הליכה ברחוב: כשאדם הולך בדרך, ויש אשה לפניו ישתדל להמתין עד שתחלוף, זה עדיף מאשר לעשות אתה תחרות, **ולנשים** אנו פונים ומתחננים, אנא אל תכשילו גברים תשתדלו, תמיד לא לבלוט, לפנות להם דרך, לא להוות מכשול, ובדבר הזה, תאריכו ימים.

לא יישא האדם את עיניו אלא ישפילם לארץ, ובכדי שלא ישימו לב למנהגו יכול הוא לתפס במבטו הצידה, ימין או שמאל, כאלו משהו שם מעניין אותו, או שכביכול יעשה כאלו הוא משתמש בטלפון שבידו, ומתרכז בו, או בכל חפץ אחר שיש לו.

אדם שלא שומר עיניו מקרובות משפחתו, דודות בנות דודות גיסות, חמות, שלא יצפה שהשם יעזור לו להנצל מראות מראות אסורות ממש, כי זה אסור דאורייתא. ולדאבוננו אנחנו בדור שאצל ציבור בני התורה רגילים לדבר ולשוחח בחביבות עם גיסות, ומדובר באברכים ובחורים תלמידי חכמים שמדקדקים בקלה כחמורה, בכל ההידורים וספק ספיקא, והנה בדבר זה שהוא איסור דאורייתא מקילים מאד מאד, ובפרט זה מצוי בשמחות, ובשבתות וחגים שיושבים יחדיו בערבוב מזעזע, גברים ונשים ומדברים על הא ועל דה, ובטוילים זה בכלל אסון, כי שם פשוט נהנים ביחד וקופצים למים יחד.

הלכות שמירת עיניים, הסתכלות/ראיה

פסק השו"ע אהע"ז כ"א **צריך אדם להתרחק מהנשים מאד מאד**. ואסור לקרץ בידיו או ברגליו ולרמז בעיניו לאחד מהעריות. ואסור לשחק עמה, להקל ראשו כנגדה או להביט בפייה. ואפלו להריח בבשמים שעליה אסור.

וְאָסוּר לְהִסְתַּכֵּל בְּנָשִׁים שְׁעוֹמְדוֹת עַל הַכְּבִיסָה. וְאָסוּר לְהִסְתַּכֵּל בְּבִגְדֵי צְבָעוֹנִים שֶׁל אִשָּׁה שֶׁהוּא מְכִירָהּ, אֶפְלוּ אֵינָם עָלֶיהָ, שְׂמָא יָבֵא לְהַרְהֵר בָּהּ. פָּגַע אִשָּׁה בְּשׁוֹק, אָסוּר לְהֵלֵךְ אַחֲרֶיהָ, אֶלָּא רֵץ וּמְסַלְקָהּ לְצַדְדֵי אֹרֶז לְאַחֲרָיו. וְהִמְסַתְּכֵל אֶפְלוּ בְּאַצְבָּע קִטְנָה שֶׁל אִשָּׁה וְנִתְכַּוֵּן לְהַנּוֹת מִמֶּנָּה, כְּאִלּוּ נִסְתַּכֵּל בְּבֵית הַתְּרָף (עֲרוּהָ) שָׁלָה. וְאָסוּר לְשָׁמַע קוֹל עֲרוּהָ אוֹ לְרֹאוֹת שְׁעָרָה. עכ"ל

רבינו יונה באגרת התשובה פוסק (אות יח): **"ואסור לאדם להסתכל באשת איש מן התורה, שנאמר ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם"**, ואסור להסתכל אפילו באשה פנויה מדברי קבלה, שנאמר ברית כרתי לעיני ומה אתבונן על בתולה", (וכן ברמב"ם)

הרמב"ם פסק (תשובה פ"ד ה"ד) "המסתכל בעריות מעלה על דעתו שאין בכך כלם, שהוא אומר וכי בעלתי או קרבתי אצלה, **והוא אינו יודע שראיית העינים עון גדול שהיא גורמת לגופן של עריות**, שנאמר ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם"

הגמרא בע"ז (ע"ז כ, א-ב): וְנִשְׁמַרְתָּ מִכָּל דְּבַר רָע. שלא יסתכל אדם באשה נאה ואפילו פנויה, **באשת איש ואפי' מכווערת...** ת"ר, ונשמרת מכל דבר רע, **שלא יהרהר אדם ביום ויבוא לידי טומאה בלילה**."

ההסתכלות במזיד אפילו בצנועה אסורה מדינא, כאילו במקום התורף. **במקומות המכוסים** שבאישה חל איסור אפילו על **ראייה בלבד**. כך פסק בפרי מגדים (מש"ז ס"ק א). מקורו מ"שוק באשה ערוה", והרשב"א כתב ששוק נחשב "מקום המכוסה" באשה. מוכח שיש איסור אפילו בראייה בלבד, שהרי הסתכלות שיש בה הנאה, אסורה גם במקום המגולה, ומכאן שדין הסתכלות במקומות המכוסים חמור יותר.

במשנה ברורה (סוף ס"ק ז) מביא את דברי הפמ"ג לדינא: "וכתב הפמ"ג דבמקומות שדרך להיות מכוסה [כגון זרועותיה וכה"ג שאר מקומות הגוף], אף ראייה בעלמא אסור."

המשנה ברורה: "וראייה בעלמא לפי תומו בלא נהנה שרי, **אם לא מצד**

המוסר, ולכן פוסק המשנ"ב שמחמת חילול השם שזהו דרך המוסר אסור.

מאי ראייה בעלמא: לפי תומו-בטעות, רק באופן שלא גורם הרהור, כאשר האדם הולך במקום שלא אמורות להיות בו נשים ולפתע קפצה ובאה בקרן זווית אשה, כמו המקרה עם רבי עקיבא, שם אינו עובר איסור כי לא העלה על דעתו שיש אשה כלל, אך אם הולך ברחוב שיש בו גם נשים בפרט שרוב נשים בזמנינו אפילו הנקראות "חרדיות" הולכות עם בגדים צמודים, שלהלכה דינם כמו בלא בגדים כלל, לכן זה נקרא מקום שנשים עומדות על הכביסה, ובוודאי שישנם כיום רבים שהולכות עם חצאית קצרה, וגרביים שקופות, ועדיין נקראים "חרדיות" ולכן מי שעובר במקום שיש בו נשים כאשר איכא דרכא אחרינא, גם אם עוצם עיניו נקרא רשע, אך בימינו שאין דרכא אחרינא, וכל הרחובות מלאו שיקוץ וטומאה, **לכן אין להקל ולומר ליכא דרכא אחרינא, אלא מה יעשה, לפני שיוצא לרחוב או לחנות, ראוי להתפלל ולבקש מהקב"ה עזרה כי הוא בדרך למקום סכנה, להוריד משקפיים, להוריד עיניים ברחוב, או להביט לצדדין, ישתדל שלא תלך אשה לפניו, ואפשר או ללכת יותר זריז, או לעצור ולהמתין עד שתחלוף 10 מטר וכדומה, ואם ראה אשה בטעות יהרהר בשם גדשנא"ל, וירוק מעט בצינעה, אם יש פקידה בבנק וכדומה, יתבונן על הדפים או על הדלפק, ואין מצווה להסתכל עליה, בפרט במקומות שהולכות פרוץ שזהו איסור גמור מדינא, מוכרת בחנות יסתכל על המוצרים, ולא עליה.**

וכיוון שזה המצב בימינו ישתדל מאד להתפלל על כלל ישראל שיחזרו בתשובה.

ידיעת החטא

איננו יכולים לדעת את גודל החטא של פגם הברית, כי איננו נביאים ולא בני נביאים, ולא יודעים מה המשמעות של זה בשמים, אך כיון שאנו רואים בזוהר בגמרות ובמדרשים, שמתייחסים לזה כל כך בצורה חמורה, נבין שהחטא הזה חמור מאד, הרבה יותר מאכילת חזיר.

פסק השו"ע: עוון זה חמור מכל העברות שבתורה, ואיננו באים ח"ו לצער אנשים בחומר העוון, אלא לתת להם את הכוח והכלים להילחם ולנצח את הטומאה, וחס ושלום אסור להתייאש, כי מי שרוצה לצאת מהעוונות יכול בקלות.

- א. חייב מיתה וכאלו מביא מבול לעולם.
- ב. כאלו שופך דמים ועובד עבודה זרה.
- ג. כאלו משקר בתורה כולה, ונקרא מומר ומנודה משמים.
- ד. אין מכניסים אותו במחיצתו של הקדוש ברוך הוא. ומסלק כל מיני ברכות מן העולם.
- ה. מטמאים אותו ואת נשמתו בכל מיני טמאות.
- ו. מושכים אותו מלאכי חבלה לגהינם.
- ז. אין לו חלק לעולם הבא, ובאלוקי ישראל.
- ח. אינו זוכה לראות פני שכינה.
- ט. הקדוש ברוך הוא נוקם על פגם הברית יותר מכל העוונות.
- י. גורם שהקדוש ברוך הוא יתפרש מישראל, וגורם שישלטו האמות בבני ישראל.
- יא. נוקמים ממנו בחרב נוקמת נקם ברית, ונעשה פגום בכל כללות גופו ונשמתו.
- יב. על ידי פגם זה אין קיום לשמים ולארץ. וגורם עצירת גשמים.
- יג. ראוי למיתות משנות רחמנא ליצלן.
- יד. עוקר את נשמתו מרשות הקדושה לסטרא אחרא.
- טו. לא יזכה לגאולה ולתחיית המתים ולאף השביעי.
- טז. גורם גלות לעצמו וגלות לשכינה.
- יז. נאבדת ממנו נשמתו הקדושה. ומוציאים אותו בשמים מכלל אדם.
- יח. נאבד ממנו צלם אלוקים ומתחלף לצלם בהמות וחיות טמאות.
- יט. יוצא חס וחלילה מכלל ישראל, ואין לו חלק בבני השכינה, ונדון בצואה רותחת.
- כ. נסתמים ממנו מעינות חכמת התורה, ואין לו חשק ושמחה בלמוד התורה.

כא. מוליד בנים רשעים, ותפלתו אינה מתקבלת.
 כב. מזה נבראים קליפות כלב וחזיר, שנוקמים ממנו לאחר מיתתו, ואחר מותו מתגלגל בכלב וחזיר.
 כג. כל הצרות (פיגועים מחלות ותאונות) באים לו ולעולם בגלל פגם הברית.

כד. גורם להרבות את השפע והחוזק לסיטרא אחרא.
 כה. נדבקות בו כל המדות הרעות, ובפרט גאווה וכעס.
 כו. פגם הברית קשה לפני הקדוש ברוך הוא יותר מכל העברות.
 הזוהר הקדוש, מונה עוד דברים רבים ומזעזעים בחומרתם, וחשוב שכל אחד יעיין בדברים אלו בכובד ראש, אך גם מה שכתוב כאן מספיק בשביל להבין את עומק החטא וצריך האדם להתבונן וללמוד דברים אלו לעומקם בכדי לברוח מהחטא, ובפרט שחטא זה גורם לכל העיכובים בחיים כגון רווקות, עוני, חוסר הצלחה בלימוד התורה, חוסר הצלחה עם החברים ובהרבה עניינים.

מה ההבדל בין מי שמתעורר לתשובה, למי שלא, נסביר זאת, שניים עוברים עברה, האחד שנאוי ומשוקץ והשני לא, משום שהאחד אומר למלך, אתה לא מעניין אותי, אין לי כוח אליך, והשני אומר לא הצלחתי, אנא תעזור לי, הראשון נקרא מומר לדבר אחד מומר לכל התורה כולה, ונקרא רשע, אך השני שלא חוטא בשאט נפש ובמזיד גמור, אלא כביכול נגד רצונו נופל, עדיין מרחמים עליו, רק שעליו לרוץ ולחפש איך להפסיק לחטוא.

מעלת השמירה

לא מצינו בכל המצוות שכל כך משבחים אותם חכמינו זכרונם לברכה, כמו מצוות שמירת הברית, כשהאדם רואה את כל המעלות העליונות הללו הוא מתחיל לקבל מושג, למה הקב"ה כרת ברית עם אברהם אבינו דווקא על ברית קודש.

- א. העולם קיים עליו. ואין כל אומה ולשון יכולים לשלוט בו.
- ב. כאילו קיים את כל התורה כולה.

- ג. זוכה לעתיד לבוא לראות את הקב"ה, וזוכה להידבק בהשם.
- ד. הקדוש ברוך הוא מרפא אותנו, ונקרא גיבור.
- ה. הקדוש ברוך הוא שומרו ואין שום דבר יכול להזיקו.
- ו. הקדוש ברוך הוא מתפאר בו בכל יום.
- ז. הקדוש ברוך הוא זוכר אותו תמיד, ונקרא צדיק שלם ותמים.
- ח. כל השפע והטוב בא קודם אליו ואחר כך לכל העולם.
- ט. זוכה לבנים צדיקים, וניצול מהדין למעלה ולמטה.
- י. שר הגיהנום וכל מלאכי החבלה אין להם רשות להתקרב אליו.
- יא. ממשיך שפע לשכינה הקדוש. וזוכה להתענג בעבודת השם.
- יב. זוכה לזכות אחרים ודבריו מתקבלים, וזוכה לאהבת חברים.
- יג. מושגח בהשגחה פרטית יותר מכל העולם, וגורם המתקת הדינים מבני ישראל.
- יד. הקדוש ברוך הוא מעלה את כבודו בעיני כולם.
- טו. זוכה להנצל מחבלי משיח, ולאחר התחיה ביום הדין הגדול יישאר בחיים, וניצול מחיבוט הקבר.
- טז. נעשה שותף לקדוש ברוך הוא.
- יז. הוא רשום וחקוק למעלה, וזוכה לצלם אלוקים.
- יח. הקדוש ברוך הוא מסתיר אותו משונאיו.
- יט. אין שום מקטרג יכול לגעת בנשמתו.
- כ. כל החיצונים והסטרא אחרא מתרחקים ממנו.
- כא. זוכה לכל המידות הטובות, וזוכה להרגיש קדושת השבת.
- כב. מזדעזעים ממנו עלאין ותתאין, זוכה להכניע את ד' קליפות הטמאות.
- כג. בזכותו ניצולים רבים מישראל מפגם הברית.
- כד. זוכה להרגיש שמחה ויראת השם, ושמחה בתורה.
- כה. זוכה להגיע למדרגות גדולות בעבודת השם, ולכל המדות הטובות.
- כו. עיקר הגאולה מלכות בית דוד ובנין ירושלים תלויים בזה.
- סיכום זה הינו קטן מאד לעמת כל מגוון המעלות שמובאים בספרי רבותינו, בפרט ליקט אותם האי גברא רבא ראש וראשון לכל דבר שבקדושה רבנו אהרן ראטה בספרו "טהרת הקדש", ובוודאי כל מי שיוצא מחטאים אלו, ישנן היטב דברים אלו, כי עליו הם נאמרים, וזה יעזור לו במלחמתו לצאת

מהטומאה.

הרמב"ם מסביר עד כמה הדבר המור מבחינה גופנית:

שְׁכֵבֶת זָרַע הִיא כַּח הַגּוֹף וְחַיֵּיו וּמְאוֹר הָעֵינַיִם וְכָל שֶׁתִּצָּא בְּיוֹתֵר, הַגּוֹף כְּלָה, וְכַחוֹ כְּלָה, וְחַיֵּיו אוֹבְדִים. הוּא שֶׁאָמַר שְׁלֵמָה בְּחֻכְמָתוֹ 'אֵל תִּתֵּן לַנְּשִׁים חֵילָךְ'. כָּל הַשְּׁטוֹף בְּזָרַע זָקֵנָה קוֹפְצֶת עָלָיו. וְכַחוֹ תִּשָּׁשׁ. וְעֵינָיו כֶּהוֹת. וְרִיחַ רַע נוֹדֵף מִפִּיו וּמִשְׁחָיו. וְשִׁעַר רֵאשׁוֹ וְגִבּוֹת עֵינָיו וְרִיסֵי עֵינָיו נוֹשְׂרוֹת. וְשִׁעַר זָקֵנוֹ וְשְׁחָיו וְשִׁעַר רַגְלָיו רַבָּה. שְׁנָיו נוֹפְלוֹת. וְהִרְבֵּה כְּאָבִים חוּץ מֵאֵלוֹ בָּאִים עָלָיו. אָמְרוּ חֲכָמֵי הַרוֹפְאִים אֶחָד מֵאֲלָף מֵת בְּשָׂאֵר חֲלָאִים וְהָאֲלָף מִשְׁכֵּבֶת זָרַע. לְפִיכֵךְ צָרִיךְ אָדָם לְהִזְהַר בְּדַבָּר זֶה אִם רָצָה לְחַיּוֹת בְּטוֹבָה. כָּל הַמְּנַהֵיג עֲצָמוֹ בְּדַרְכֵי אֵלֹהִים שֶׁהוֹרִינוּ אֲנִי עָרַב לוֹ שֶׁאֵינוֹ בָּא לִיְדֵי חֲלֵי כָּל יָמָיו עַד שֶׁיִּזְקֶינׁ הִרְבֵּה וְיָמוֹת וְאֵינוֹ צָרִיךְ לְרוֹפֵא. וְיִהְיֶה גּוֹפוֹ שָׁלֵם וְעוֹמֵד עַל בְּרִיו כָּל יָמָיו.

איך גורמים לשטן להזדעזע וליפול

מובא בילקוט שמעוני פ' ויחי: מעשה ברבי מתיא בן חרש שהיה יושב בבית המדרש ועוסק בתורה והיה זיו פניו דומה לחמה וקלסתר פניו דומה למלאכי השרת, שמִיָּמָיו לא נשא עֵינָיו לְאִשָּׁה בְּעוֹלָם, פֶּעַם אֶחָד עָבַר שָׁטָן וְנִתְקַנָּא בּוֹ. אָמַר, אֶפְשָׁר אָדָם כְּמוֹ זֶה, לֹא חָטָא, אָמַר לְפָנָיו הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, רַבִּי מֵתִיָּא בֶן חֲרַשׁ מַה הוּא לְפָנֶיךָ. אָמַר לוֹ, צְדִיק גָּמוֹר הוּא. אָמַר לְפָנָיו תֵּן לִי רְשׁוּת וְאֶסִּיתְנּוּ. אָמַר לוֹ, אֵין אֶתְּ יָכוֹל לוֹ. אֵף עַל פִּי כֵן, אָמַר לוֹ, לֵךְ. נִדְמָה לוֹ כְּאִשָּׁה יָפָה שְׁלֵא הִיְתָה כְּדַמוּתָהּ מֵעוֹלָם מִיָּמוֹת נַעֲמָה אַחוֹת תּוֹבֵל קִין שִׁטְעוּ בָּהּ מִלְּאֲכֵי הַשְּׂרָת, שֶׁנֶּאֱמַר "וַיִּרְאוּ בְנֵי הָאֱלֹהִים אֶת בְּנוֹת הָאָדָם". עָמַד לְפָנָיו. כִּיּוֹן שָׂרָאָה אוֹתוֹ הִפְךָ פָּנָיו וְנִתְּן לְאַחֲרָיו. שׁוֹב בָּא וְעָמַד לוֹ עַל צֵד שְׂמָאֵלוֹ, הִפְךָ פָּנָיו לְצַד יָמִין. הִיָּה מִתְּהַפֵּךְ לוֹ מִכָּל צֵד. אָמַר, מֵתִירָא אֲנִי שְׂמָא יִתְגַּבֵּר עָלַי יֵצֵר הָרַע וַיַּחֲטִיאֲנִי. מַה עָשָׂה אוֹתוֹ צְדִיק, קָרָא לְאוֹתוֹ תִּלְמִיד שֶׁהִיָּה מְשֻׁרֵת לְפָנָיו, אָמַר לוֹ לֵךְ וְהִבֵּא לִי אִשׁ וּמִסְמֵר, הִבִּיא לוֹ מִסְמֵרִין וְנִתְּנָם בְּעֵינָיו. כִּיּוֹן שָׂרָאָה הַשְּׁטָן כֵּךְ נִזְדַּעְזַע וְנִפְּלַ לְאַחֲרָיו. בְּאוֹתָהּ שָׁעָה קָרָא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְרַפְּאֵל אָמַר לוֹ, לֵךְ לְרַפְּאֵל אֶת רַבִּי מֵתִיָּא בֶן חֲרַשׁ. בָּא וְעָמַד לְפָנָיו, אָמַר לוֹ, מִי

התשובה

אָתָּה. אָמַר לוֹ, אֲנִי הוּא רַפְּאֵל, שְׁשַׁלְּחֵנִי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְרַפְּאוֹת אֶת עֵינַיִךְ. אָמַר לוֹ, הַנִּיחֵנִי, מֶה שְׁהֵיָה הֵיָה. חֲזַר לִפְנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, אָמַר לִפְנָיו, רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, כֶּךָ וְכָךְ אָמַר לִי מִתְּיָא. אָמַר לוֹ, לֵךְ וְאָמַר לוֹ אֲנִי עָרַב שְׁלֹא יִשְׁלַט בּוֹ יֵצֶר הָרַע. מִיָּד רַפָּא אוֹתוֹ. מִכָּאן אָמְרוּ חֲכָמִים, כָּל מִי שְׁאִינוֹ מְסַתְּפֵל בְּנָשִׁים, עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה בְּאַשְׁתַּת חֵבְרוֹ, אֵין יֵצֶר הָרַע שׁוֹלֵט בּוֹ, מִכָּאן לָנוּ לְלִמּוּד שְׂכָא שֶׁר מַגִּיעִים הַרְהוּרִים רַעִים לְאָדָם זֶה לֹא סַתֵּם, הַשְׁטֵן וְהַמְזִיקִים מְנַסִּים לְפַתּוֹת אֶת הָאָדָם לְחַטּוֹא, וּמְבִיאִים לִפְנֵינוּ כֹּל מִינֵי הַרְהוּרִים וְתַמּוּנוֹת, מֶה אָנוּ צְרִיכִים לַעֲשׂוֹת, כְּמוֹ רַבִּי מִתִּיבָא בֶן חֲרָשׁ, בְּשַׁעַת שְׂמִגְיַעִים הַרְהוּרִים וְנִיסִּינּוֹת, יֹאמֵר הָאָדָם לְקַב"ה הַרִינִי מוֹסֵר נַפְשׁ מִמֶּשׁ, בְּכַדִּי שְׁלֹא לְהַרְהֵר לֹא לְהַסְתַּכֵּל וְלֹא לְחַטּוֹא, וְאִזּוֹ יִשִּׁים יָדוֹ עַל גְּרוּנוֹ וְיִלְחֹץ מֵעַט בְּכּוּחַ, וְיִפְסִיק נְשִׁימָתוֹ לְמִשְׁךְ כַּמָּה שְׁנִיּוֹת, וְיִחְשׁוּב שְׂמוּכָן לְמוֹת וְלֹא לְעַבּוֹר עַל רְצוֹן הַשֵּׁם, וּבְשַׁעַת שְׂעוּשָׁה זֹאת, הַשְׁטֵן, וְכֹל חֵבְרוֹתוֹ, אֵין לְהֵם כּוּחַ לְעַמּוּד בְּפָנֵי מַסִּירוֹת נַפְשׁ שֶׁל יְהוּדִי, וְאִזּוֹ הֵם מְזַדְעָזְעִים מֵעוֹצְמַת הַגְּבוּרָה שֶׁלּוֹ וְנוֹפְלִים.

(כְּמוֹבֵן יַעֲשֶׂה זֹאת בְּזֵהִירוֹת וּבַעֲדִינּוֹת, וְאִפְשֵׁר גַּם בְּאוֹפֵן שְׂאֲחָרִים לֹא רוֹאִים, וְיִזְהַר שְׁלֹא יִבּוֹא לִידֵי סַכְנָה, כִּי חֲמִירָא סַכְנָתָא מֵאִיסוּרָא) כְּמוֹבֵן אִפְשֵׁר גַּם לַעֲשׂוֹת הַגְּנוּת רּוּחַנִיּוֹת, לוֹמֵר יוֹשֵׁב בְּסַתֵּר עֲלִיוֹן, אֲבָל תַּמִּיד מַסִּירוֹת נַפְשׁ אֲמִיתִית, זֶה יוֹתֵר חֲזַק, וְיוֹתֵר מֵהַר וְעֵיין בַּעֲמוּד: 132.

עֲזִיבַת הַחַטָּא

הַרְצוֹן לְהַפְסִיק לְחַטּוֹא חַיִּיב לְהִיּוֹת אֲצִלְךָ בְּאוֹפֵן מוּחַלֵּט וְחַיִּיב לְפָרוֹשׁ מֵהַעֲבֵרוֹת וּמֵהַחַטָּאִים בְּמֵאָה אַחֲזַז שֶׁל רְצוֹן אֲמִיתִי, כִּי 99 אַחֲזַז זֶה אוֹמֵר, שְׂעַדִּיין אֶתָּה מְרַשָּׁה לְעַצְמְךָ בְּמִשְׁהוֹ אַחַד לְהִיּוֹת מוֹמֵר, וְהַרִי זֶה מוֹמֵר לְכֹל הַתּוֹרָה כּוֹלָה, אִם אָדָם יִדְמָה שְׂמִישָׁהוּ רוֹצֵה לְרַצּוֹחַ אוֹתוֹ אוֹ אִפִּילוֹ לְחַתּוֹךְ אֲצַבְעוֹ אִם יַחַטָּא, הָאִם יְהַסֵּס הָאִם יִסְתַּפֵּק, בּוּדָאֵי שְׁלֹא, וְלִכֵּן אֲסוּר לְהַשְׂאִיר שׁוּם חֵלוֹן אוֹ פֶּתַח לְכִיוּן הַחַטָּא, וּמִנִּיסִּיין עִם אֲלִפֵּי בַחּוּרִים, מִי שְׂרַצָּה בְּאֵמֶת, וְנִיתַק קֶשֶׁר עִם הַעֲבֵרוֹת תַּמִּיד הַצְּלִיחַ. וְעוֹד יֵשׁ רַעַת חוֹלָה, שֶׁהָאָדָם אוֹמֵר לְעַצְמוֹ כְּבָר שְׁבוּעִיִּים אֲנִי לֹא חוֹטָא,

כבר חודש כבר שלושה חודשים, אני כבר צדיק אז אני יכול לשחרר קצת, או שאומר בוודאי הגוף שלי כבר לחוץ ואני חייב לחטוא, אני לא יכול להתגבר, כל אחד כפי המרחק והזמן שקבע לעצמו, צריך להתבונן, לכל אדם יש לו רמה מסוימת קו אדום שהוא החליט, את זה אני לא עושה, הרי אפילו גוי טמא ותאוותן גם אם הוא לא שולט על עצמו, לעולם הוא לא יחטא באמצע הרחוב, כי גם לו יש גבולות, אך יתבונן האדם שהשטן עזר לו לקבוע מה הגבול שלו, שבועיים או חודש, כי אם היו רושמים לו צ'ק על סך מיליון שקל אם לא יחטא חודש, הרי הוא לא יחטא, יקשור את עצמו עם אזיקונים, ואפילו יחתוך לעצמו אצבעות, אבל הוא לא יחטא, ולכן אדם צריך לשים את הגבול שלו אצל הבורא, כמו שכתוב: ושבתם עד השם אלוקיכם, לא חצי דרך ולא רבע, עד השם, כמובן שאדם שנמצא בתוך העברות יכול לעשות את הדרך לאט לאט, אבל יש לו יעד, מטרה, קו גמר, עד השם אלוקיכם.

אדם שנמצא בסביבה שגורמת לו לחטוא, כגון חברים רעים או חברים עם מכשירים וסרטים, חייב להתנתק ממנה, ואם אינו יכול להתנתק כדאי שיקבל יעוץ והדרכה איך לעשות זאת, והכלל, בכל קשר עם החברים, זה לא להיות משפע או נגרר, אלא להיות עצמאי ומחליט, וענין זה חשוב ביותר כפי שאומר הרמב"ם דרך בריתו של אדם להיות נמשך בדעותיו ובמעשיו אחר רעיו וחבריו ונוהג כמנהגם. ולכן אל יתבייש האדם מחבריו, כי כמעט תמיד כעבור מספר חדשים או שנים כבר לא יכיר את החברים שמחטיאים אותו, לכן בשביל מעט שנים אלו לא יהרוס את כל חייו, ולכן ישתדל לעזוב אותם או לעבור ישיבה לחיזוק, או להסתכסך עם מי שמחטיא אותו.

ההתמודדות במקומות הנפילה

לכולם ברור שאם יש אדם שיש לו סמארטפון או אינטרנט פרוץ, כל התיקונים שיעשה לא יועילו לו, משום שהוא טובל ושרץ בידו, הוא יפול בקלות שוב ושוב, לכן כל אחד שנופל צריך לשים לב, איפה הסמארטפון שלו, כביכול, מה גורם לו להיכשל שוב ושוב וליפול, או מה מביא אותו

לעברה, או מי מביא אותנו לעברה ח"ו, וצריך לשבור זאת.

וזהו מה שאמרו בגמ' גיטין דף מ"ה לאו עכברא גנב אלא חורא גנב, כלומר, לא העכבר גנב אלא החור, צריך לסגור את החור שגורם לנפילה, ואפילו במסירות נפש, ואם הוא יצליח להרחיק את מה שגורם לו לנפילה, הוא כבר בדרך לניצחון כי ידו על העליונה.

יתכן שיהיו כאלה שיצחקו על ההדרכות כמה הם פשוטות, או יאמרו שיורדות מדי לפרטים קטנים, אבל זה מה שאמרו חז"ל שלעתיד לבוא הייצר הרע נראה לרשעים כחוט השערה, ואז הם בוכים וזועקים למה לא התגברנו, זה כזה דבר קטן, אלא שכשהיינו חיים אף אחד לא הראה לנו שזה חוט, אז פה אנו עוזרים לאנשים לקלוט מאחורי איזה חוט השערה מתחבא הייצר הרע שלהם, **ע"י איזה הרגל רע**, הייצר מצליח לתפוס אותם ולשבות אותם שוב ושוב, במשך שנים רבות כאילו הם ילדים קטנים, לכן התנערי מעפר התפתחו מוסרי צוארף שביה בת ציון.

ובפרט שיש לנו מזל שהשטן והטומאה הם כסילים, כמו שכתוב: כָּכָל־בְּשָׁבַע עַל קֵאוּ כָּסִיל שׁוֹנֶה בְּאֵלֵינוּ, כך מסביר הזוהר על כוחות הטומאה שהם הולכים בדרך מסוימת כל הזמן, והאדם יכול לקלוט בקלות איפה הייצר הרע תוקף אותו, ולסגור את אותם פינות, ולכן אפשר לנצח אותם עם תחבולות פשוטות, כמו שכתוב וּבְתַחְבֻּלוֹת עֲשֵׂה מְלַחְמָה, ע"י כמה תחבולות אפשר לנצח אותו בקלות.

אם הנפילה שלך זה בשרותים או במקלחת, לפני שאתה נכנס לאותם מקומות שיש לך נסיונות תתפלל להשם שיעזור לך שלא תיפול ח"ו, וחשוב להקפיד על הכללים כדלהלן.

אסור לך באיסור חמור מדאורייתא להסתכל על אותו מקום בגופך, בשעה שאתה יושב ומתפנה, צריך לכסותו, עם הציצית או עם החלק הקידמי של המכנסים התחתונות וכדומה. **וכן במקלחת לא יביט כלל**, ואם צריך להתכופף יעצום עיניו, ולפעמים עדיף לכבות את האור במקלחת.

למסור נפש על ענין הנגיעה שלא לגעת אפילו קצת, כמו שאמרו חז"ל שאפילו אם יש לך קוץ באותו מקום תבקע כרסו ולא יגע בו, כלומר

שהחמירו על חשש נגיעה שמא ייגרר, ועל זה אומרת הגמרא כל האוחז באמה ומשתין **כאילו מביא מבול לעולם**, לכן גם כאן יעשה כל השתדלות שלא לגעת אפילו קצת, כי כך דרכו של יצר הרע מתחלה אומר לו עשה כך וכו' עד שמפילו בדברים חמורים, כי כל אדם אומר לעצמו **אני לא יחטא**, אך אם מתחיל להתעסק אין זה כבר בידו, **ובמקלחת: תמיד עדיף להשתמש עם ספוג רחצה**, וכן לא לגעת באותו מקום כלל, אלא רק מסביב, בסמוך לרגליים, ובמקווה יעשה כל השתדלות שבעולם שלא יביט באחרים, ויהיו תמיד פניו כלפי הקיר.

וכמו כן, חשוב מאד לא להתחיל את ההרהורים, זה איסור דאורייתא, ואם הם מגיעים אז מיד לסלק אותם, וחשוב מאד שכאשר מגיעה מחשבה אסורה, למסור נפש ולעצור את המחשבות האסורות, ולומר לקב"ה שאתה מוכן למסור נפש ולא לחטוא, וזה מועיל מאד, ע"י שתניח ידך על הגרון בחוזקה עד שיפסיק את הנשימה לכמה שניות.

ומצינו בדברי חז"ל עד כמה החמירו לדוגמא על הרחקות, בסנהדרין דף ע"ה. שאמרו חכמים לרופאים: **ימות ולא תדבר עמו מאחורי הגדר**, רואים אנו את הגדרות שבנו חז"ל בכדי להרחיק את האדם מן העברה, לכן כל אדם צריך לעצור בשלב שקל לו הבחירה ולא כשהוא כבר מותקף בתאוות, וכמובן יזדרז מאד ולא ישתהה כלל באותם מקומות שלא לצורך.

במקלחת: אם יש "מראה" שרואה בה מקומות הצנועים, יכסה אותה מיד כשנכנס, או שיסובב פניו לגמרי, ואם זה בידו ישתדל להסירה כי זה מזיק גמור, כמובן רצוי שההורים יסירו זאת, או שישימו טפט נאה בחלק התחתון, כמו כן שירותים שבמקום הורדת המים והידית, יש ניקל כסוף כעין מראה, ירססו תרסיס צבע שקוף.

אם נופל במטה: לא יכנס למיטה אלא כשעייף מאד, ומומלץ לא לישון צהרים, כי אז יהיה עייף יותר, ובפרט שרבים נופלים דווקא בצהרים, ולפני שנכנס למיטה יבדוק שאין מפריעים של רעש, או של דברים אחרים שלא יעכבו אותו מלהירדם מיד,

לקבל על עצמך שבשעה שאתה שוכב, לא להוריד את הידיים מתחת המותניים, בשום פנים ואופן, ואם צריך לגעת ברגליו, אז או שיתיישב או שיעמוד, ולעשות על זה קנס של פרק משניות לקרוא למחרת, על כל הורדת ידיים, או כל 5 שניות שידיו למטה, **וכן אם לא קר במיוחד, לא להכניס ידיים מתחת השמיכה בשום פנים ואופן.**

מי שמתהפך על הבטן לא יתיר זאת לעצמו כלל, ועל כל התהפכות או כל 5 שניות על הבטן יקרא למחרת פרק משניות, ויעשה מסירות נפש שעוזר מאד, יחליט בכל מאודו שאם הוא מתהפך על הבטן אפילו לרגע קט, הוא חייב לעשות כך: להגן עם הידיים על הראש, ולהמשיך את הסיבוב, ולהפיל את עצמו בכוח על הריצפה, ולקבל מכה, זה לא נחמד זה לא נעים, ואם הוא רציני, יש כבר רבים שבעבר היו נופלים על הבטן, וכשקיבלו זאת ברצינות ובאמת, גם לא חטאו וגם לא נפלו לריצפה.

וחשוב מאד מאד שכאשר מגיעה מחשבה אסורה, למסור נפש ולעצור את המחשבות האסורות ע"י שתניח ידך על הגרון בחוזקה כנ"ל וזה מועיל מאד, ומומלץ מאד לא לישון עם שמיכה אם אפשר.

וזהו זמן נפלא ומיוחד להרהר משניות במחשבה בלא דיבור, ותוך כדי להירדם, וראוי מאד, שישתדל בכל מאודו להרהר ולחשוב לפני שירדם על השם יתברך, ואדרבה ינסה לדבק מחשבתו בבורא עד שירדם.

וכן כתב רבי אלימלך מליזענסק: כשהוא יושב בטל לבדו בחדר, או שוכב על מטתו ואינו יכול לישן, יהיה מהרהר במצות עשה זו של ונקדשתי בתוך בני ישראל, **וידמה בנפשו ויצייר במחשבתו כאילו אש גדול ונורא בוער לפניו עד לב השמים, והוא בשביל קדושת השם יתברך שובר את טבעו ומפיל את עצמו להאש על קידוש השם יתברך**, ומחשבה טובה הקדוש ברוך מצרפה למעשה, ונמצא שאינו שוכב ויושב בטל, רק מקיים מצות עשה דאורייתא.

וכיוון שעיקר הפיתוי של הייצר שהחטא יעזור לך להירדם, לכן יקבל על עצמו שאם יחטא ח"ו, יצא מהמיטה ובמשך שעה שלמה ילך ללמוד.

ואם נופל בשעה שמתעורר נופל, ירגיל את עצמו מיד בקומו מהמטה

שלא להשתהות אפילו רגע אחד, **אלא לזרוק את השמיכה**, ולקפוץ מהמיטה, ולא יתייחס כלל לעניין שקם בבוקר והמקום "בקשוי" משום שזה מחמת חמימות השמיכה וכדומה, וכל הקושי שהוא מרגיש בקימה הכל מהסטרא אחרא, וישתדל לרכז את כל הכוחות שלו הרוחניים בקימה מוקדם, וישתדל לא להשלים שינה לא בצהריים ולא שעה בבוקר, כי זה עיקר המלחמה שלו, וזה מה שהבורא דורש ממנו, **לכן יעשה כל מה שיכול בשביל לישון לפחות 8 שעות בלילה**, וכדאי מאד שיאמר לחברו שקשה לו לקום בבוקר, ושישתדל שמישהו יעיר אותו, או שיתקשר אליו, ולא ינתק את הטלפון עד שנוטל ידיים וקם מהמיטה, וכדאי שבמשך היום יקרא שם פיטום הקטורת או ההגנות דלהלן בעמוד: 175.

רגליים: מי שנופל ברגליים יקבע לעצמו איסור גמור, לשים רגל על רגל, ויעשה על זה קנס של פרק משניות על כל 5 שניות. ובשעת ניסיון ישתדל לעמוד, ולמסור נפש כנ"ל.

תקלות יומיומיות: רכבות ואוטובוסים רחובות בעיר, קניונים, מוכרות בחנויות, רופאות, בחור בפגישות, כל אחד והתקלה שלו, **בשביל בורא עולם, על האדם להקריב הכל**, אין צורך להסתכל על המוכרות, כי אף אחד לא קונה אותם, להקפיד להסתכל רק על המוצרים, **לגבי קניונים**, בן תורה, בן של בורא עולם, לא ראוי לו להסתובב במקומות שבהם מרימים את דגל הפריצות והטומאה, גם אם הוא חוסך 500 שקל בסוף עונה, **ברחובות העיר**: ישתדל לשמור עיניים, כנ"ל בעניין שמירת עיניים עיין בעמוד: 108. **וכן ברכבות ובאוטובוסים** כל אחד יעשה חשבון ויבדוק מה גורם לו לתקלה ולמכשול, ולא יעלה על אוטובוס דחוס או על רכבת דחוסה, כי רצון הבורא קודם לרצונך האישי, וגם אם תצטרך להמתין לאוטובוס הבא, או ללכת ברגל, ובגלל זה תאחר לתפילה או ללימוד תורה, לא נורא כך השם רוצה, כי לא עושים מצווה הבאה בעברה, אין שום סיבה בעולם שבחור בגיל 12 ילך לרופאה כשיש רופאים.

אינטרנט וכל מיני מקומות פסולים: מי שיש לו משיכה ללכת למקומות שבהם הוא נתקל בדברים אסורים, ולא מצליח לעצור את עצמו, אין עצה

ואין תבונה בדבר זה, אלא שיגביל את עצמו כמה רחובות לא להתקרב למקום הבעיתי, כמו שמביא שלמה המלך במשלי: עֵבֶר בַּשּׁוּק אֶצֶל פֶּנֶה וְדֶרֶךְ בֵּיתָה יִצְעֵד: הוֹלֵךְ אַחֲרֶיהָ פֶּתָאם כְּשׁוֹר אֶל טֹבַח יָבֵא וּכְעֶכֶס אֶל מוֹסֵר אָוִיל: עַד יִפְלַח חֵץ כְּבִדּוֹ כְּמַהֵר צִפּוֹר אֶל פֶּח וְלֹא יָדַע כִּי בְּנִפְשׁוֹ הוּא: וְעַתָּה בָּנִים שְׁמָעוּ לִי וְהִקְשִׁיבוּ לְאִמְרֵי פִי: אֵל יִשְׁטֹ אֶל דְּרֹכֶיהָ לְבָךְ אֵל תִּתֵּעַ בְּנִתִּיבוֹתֶיהָ: כִּי רַבִּים חֲלָלִים הִפִּילָה וְעֲצָמִים כָּל הָרְגִיָּה: דְּרֹכֵי שְׂאוּל בֵּיתָה יִרְדּוֹת אֶל חֲדָרֵי מוֹת: כלומר האפשרות היחידה זה לקבוע גבול וגדר שאותה הוא לא עובר, ואם בטעות עבר על הקו האדום שקבע לעצמו איפה אסור ללכת, ובאיזה אוטובוס שמגיע לשם לא לעלות, לכן על כל פסיעה שעבר צריך ללמוד פרק משניות, אפילו שלא חטא.

מי שיש לו חברים עם מכשירים פרוצים, או אפילו נגנים עם רדיו או עם שירים חילוניים, או חברים שמביאים ספרים אסורים, ישתדל להתרחק מהם מאד, ואם רואה שהם מחטיאים את הרבים, בספרים ובשירים, מותר לו לקחת את הספרים או את כרטיס הזיכרון לקרוע למחוק ולזרוק, ואדרבה אם יידעו ממנו, אז יסתכסכו איתו וככה הוא לא יתקלקל מהם, וכדאי להתרחק מהם מאד, ואפילו לעבור ישיבה, ואפילו לשבת יחידי בבית כנסת שכונתי, העיקר שלא יחטיאו אותנו, כמו שפסק הרמב"ם, בהלכות דעות: **דֶּרֶךְ בְּרִיתוֹ שֶׁל אָדָם לֵהִיֹּת נִמְשָׁךְ בְּדַעוֹתָיו וּבְמַעֲשָׂיו אַחֵר רָעִיו וְחֻבְרָיו וְנוֹהֵג כְּמִנְהַג אֲנָשֵׁי מְדִינָתוֹ**. לפיכך צריך אדם להתחבר לצדיקים ולישב אצל החכמים תמיד כדי שילמד ממעשיהם. ויתרחק מן הרשעים ההולכים בחשך כדי שלא ילמד ממעשיהם. הוא ששלמה אומר 'הולך את חכמים יחכם ורעה כסילים ירוע'. וכן אם היה במדינה/ **ישיבה שמנהגותיה רעים ואין אנשיה הולכים בדרך ישרה ילך למקום שאנשיה צדיקים ונוהגים בדרך טובים**. ואם היו כל המדינות שהוא יודעם ושומע שמועתן נוהגים בדרך לא טובה כמו זמננו. ישב לבדו יחידי כענין שנאמר 'ישב בדרך וידם'. ואם היו רעים וחטאים שאין מניחים אותו לישוב במדינה אלא אם כן נתערב עמהן ונוהג במנהגם הרע יצא למערות ולחוחים ולמדברות. ואל ינהיג עצמו בדרך חטאים. (בזמננו מתאים לשון הרמב"ם במקום "מדינה", לביתו או לחבריו או לפנימייה, וכדומה)

במקוה: אם יש לו נפילות ח"ו ישתדל לא ללכת, ואם מוכרח, אז יהיה כל הזמן עם פניו כלפי הקיר, בין בחדר ההלבשה בין במקלחות ובין בבור, ולא יביט באף אדם, ויתלה עיניו למעלה, ויזדרז מאד, וראוי ללכת בשעות שאין מכשולות, ישנם אנשים שבשביל להילחם בייצר הרע, טוב להם יותר בשעות שהמקוה ריק, ויש כאלה שצריכים דווקא מקוה מלא, חשוב, לא לדבר אם אדם במקוה מטוב ועד רע, אם שמת לב, שיש מכשולות במקוה, תצעק ותתריע, מותר ומצווה לבייש אדם חוטא בשביל שלא יחטיא אחרים.

בים וברכה: צריך להיזהר מאד אם יש לו נסיונות, לא ילך לשם, כי כמעט אין ים שבאמת כשר, כי יש בעיות, או בדרך, או שאין מחיצות בתוך הים, **ובבריכה:** האדם צריך להכיר את עצמו, מי שיש לו תקלות, יזדרז להתרחק מאד ממי שגורם לו תאוות, והרבה פעמים רצוי שלא ללכת, אם לא למקום פרטי, ללא אנשים, משום שאנשים מגיעים שם להתפרק ולא להתקדש, וממילא מצוי שיש עם חברים תקלות.

מי שיש לו משיכה לחברים או בחורים, לא צריך להילחץ בנושא זה ולא להיכנס ל"נערווין", יש בדבר זה כלל ברור, אם מחשבות אלו גורמים לקרי לילה, או אם חושב או מהרהר על אחרים ומחמת זה חוטא במזיד, במקרה כזה, אין עצה ואין תבונה נגד השם, זה איסור דאורייתא של **ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם אשר אתם זנים אחריהם**, כמובן שזה קצת קשה, כי כל היום הוא מסתובב מסביב לבחורים, אך חשוב לדעת שזה דבר לא נדיר בכלל, ואין כאן בעיה מיוחדת, וזה תלוי בשני סיבות, **האחת:** שכל אדם נברא עם חלק של זכר וחלק של נקבה, ויש כאלה שיש להם יותר חלק של נקבה כפי שהסברנו למעלה, ואין בזה בעיה אמיתית **והסיבה השנייה:** משום ששומר את עיניו מנשים, אז משחרר את העיניים על מי שדומה לנשים, אך אם יתבונן באמת, זה לא כל כך קשה כי רק 2-3 בחורים גורמים לו קשיים, ולכן ישתדל מאד להתרחק מהניסיונות, ולשבת במקום שלא יהיה לו תקלות, וכמובן אם יעשה את התיקונים הנצרכים, רוב תאוות אלו, יסורו ממנו.

עיתונים פסולים וכדומה, כמו שכבר הסברנו, היום לדאבוננו מחלקים עיתונים בחינם, עם כל הפריצות והטומאה, לכן ישתדל לשמור עיניו מהעיתון עצמו ולא רק מהתמונות שבתוך העיתון, אם הוא מכיר את עצמו שיכול להתגבר ולא להציץ, מותר לו לגשת לעיתון ולקרוע אותו לשניים בשביל שאחרים לא יכשלו. וכן מכל מקום שאמור להיות בו עיתונים או מכשלות, והוא מכיר את עצמו שקשה לו מאד להתגבר, ישתדל להקיף את אותו מקום ולעבור לצד השני של הכביש, ועדיף לא לקנוס את עצמו לא לעבור באותו רחוב.

חברים קרובים ותלות: ישנם בחורים רבים שהחברים זה בראש מעיניהם, אם משהו לא מסתדר או שמישהו קצת דיבר עליו או עשה לו פרצוף, כבר נשבר לבבו בקרבו, ונהפך עליו עולמו, ונכנסים לדיכאון ועצבות, ובפרט אם זה חבר טוב, בנושא זה חשוב להדגיש שתכונה זו של פגיעה ועלבון עד עמקי הנפש, היא לא בעיתית אבל היא תכונה של נשים, כמו שהסברנו שכל אדם זכר ונקבה בראם, וכנראה לבחורים אלו יש יותר חלק של נקבה, ודבר זה אינו בעיה כלל, אלא שיש להם להיזהר שלא יהיה להם מחשבות על חברים באופן שגורם קרי, ובדברים אלו יש פעמים שצריך לשמור עיניים מחברים מסוימים, וגם הנושא של "תלות" קשור במציאות זאת, וכמו שפוסק השו"ע אסור גם להתייחד יחד, עיין בעמוד: 173.

שינה מרובה: זהו תחילת תהליך של יניקה, של הצד השני מי שממש לא מצליח להשתחרר מזה, מסתבר שהוא נשלט חזק מאד, ודבר זה גם גורר נפילות ותקלות, חשוב מאד להשקיע ולהתאמץ, כי לפני שיוצאים מזה, קשה מאד לצאת מהעוונות, מומלץ לשנות חדר שינה, או להתקדש יותר, לישון יותר מוקדם, ולהשקיע מאמצים ומעוררים בזמני קימה, כי זה חשוב מאד, גם אם אדם מאד עייף יאמר לעצמו שהוא רק יקום יתפלל יאכל משהו ויחזור לישון, אבל בדרך כלל הוא כבר לא צריך, ויבין שזה המלחמה המרכזית זה עיקר מה השם אלוקיך שואל מעמך, זה עיקר הניסיון שלך ושווה לך להשקיע בו הכל.

פחדים חרדות עצבות, קולות או מחשבות: כל אלו הם בעצם שלב 2-3 אחרי העוונות, כשאדם חוטא תקופה ארוכה בחטאים, אז נפגם הצלם הרוחני שמגן על נשמתו, ואז בורא עולם שולח לו רמזים שיביין שהוא בעל הבית בעולם, חרדות פחדים, **ולפעמים זה מה שגורם לו לחטוא** שמרגיש או שומע, כאילו מצווים אותו לחטוא, או שנלפת בחרדה פחד ועצבות, שחולפים ברגע שחוטא, **אך באמת זה רק מתגבר**, ולדברים אלו שולחים בדרך כלל לרופאי נפש שלא מבינים כלל בנפש רוח ונשמה של יהודי, קוראים לזה סכיזופרניה, אך באמת אין זה אלא, כוחות טומאה מסוימים, שנוצרו מחמת עוונותיו, וכאשר האדם מתקן את עוונותיו רוב ככל הבעיות חולפים, לפעמים מהר מאד, אך לפעמים הפגם הוא עמוק, וצריך סבלנות של כמה חודשים, אך ישנם פעמים שזה כבר תורשה, של פגם בנפש אצל ההורים והם מורישים לילדים רוח פגומה, שיש לה אחיזה, לכן צריך להרבות בלימוד בקדושה, בשמירת עיניים ובמשניות.

ואצל רבים אותו כח רוחני שהיה לו, ששמע או ראה דברים, מתהפך מרע לטוב ובמקום לשוחח עם שדים ורוחות הוא מתחיל לקבל הרגשה טובה ושימחה גדולה, ויכול לקבל דברים רוחניים מיוחדים, **אומנם חשוב לדעת**, שהכדורים הפסיכיאטרים מאיטים את ההתקדמות, משום שהם גורמים שהאדם לא שולט על עצמו, וזה כמו בשעה שהאדם ישן שאינו שולט על עצמו וכוח טומאה נמצא איתו.

כאבים ותאוות אכילה ועוד:: דברים מוזרים שמביאים לחטוא, בדרך כלל זה בעיות והרגלים שנשארו מגילגולים קודמים, ויש מגוון של כוחות טומאה שגורמים לו בעיות, הכאבים מתבטאים באופן שהטומאה גורמת לו לכאבים או למחوشים, או ללחץ לא מוסבר, שכאילו חולף רק ברגע שחוטא, אדם זה, הטומאה כבר סובבת אותו, ולפעמים גם שולטת על גופו, פעמים רבות יש מזיק שנמצא מעל ראשו, שגורם לו מיגרנות וכאבי ראש חזקים, שאף רופא לא יכול להסביר, והכאבי ראש, מגיעים בפרט כשמנסה ללמוד או להתפלל, וכביכול נועצים צפורניהם בתוך המוח, או שגורמים לכאבים או לחצים באזור מפתח הלב, על דבר זה כבר הרחיב רבינו האר"י וסידר יחוד לאלפים, ועוד תיקונים בכדי להרחיק רוח רעה,

ונביאם בהמשך יחד עם שאר ההגנות בסוף פרק זה.

יש לפעמים שמחמת טומאה מרובה האדם כבר תפוס בצד השני ויש עליו כוח טומאה כמעט כמו של כישוף, לכן ראוי לעשות את ההגנות שמתאימות לזה כפי שמובא בהמשך, **וראוי לאדם כזה** לקבל ברכות באופן קבוע מכמה צדיקים, וכמה שיקרא יותר זוהר יותר יתקדש, ותפרח ממנו הטומאה, ובפרט יקרא תיקוני זוהר, ויכוון בקר"ש שעה"מ.

ולגבי האכילה זה לא רק אכילה, זה הייצר הרע החליט לתפוס תרוץ איך להחטיא אותך ויש עוד מגוון של דברים מותרים, או מוזרים, שעל ידם הטומאה גורמת לחטאים, **וכל אלו זה עניינים מגילגולים קודמים**, או של חטאים מרובים מאד בגילגול זה, ואין לזה טעם או סיבה, כגון שרואה משהו מסוים שגורם לו תאוות, **לכן צריך לשמור עיניים ומרחק מאותו דבר ומאותה מחשבה**, ניתן דוגמאות משונות שבאו לידינו שגורמים לאנשים לחטוא, כגון תאוה שמישהו אחר שולט עליהם, לחם פרוס, גרביים שחורות, אסיר, עבד, רגליים ארוכות, אדם גבוה, ועוד ועוד מי שבגלל זה חוטא, מחויב להישמר מהסתכלות והרהור בדברים אלו.

חייב משהו שיגרום לו לחטוא: יש אנשים שחסד עשה איתם הבורא, ואם אין להם משהו ממשי, קשה להם לחטוא עד כמעט בלתי אפשרי אצלם לחטוא, כגון ראיית אשה, או אינטרנט או עיתונים, או חבר, או כל דבר אחר, אומנם אצלם התאוה חזקה, אך זה חסד השם שבלי זה הם לא יכולים לחטוא, והם צריכים לעשות משמרת למשמרתי, ולהוסיף גדרות, ולהרחיק ממה שגורם להם תקלה, עד הקצה האחרון, ללא וויתורים וללא קולות, אפילו לעבור דירה, או לעבור כולל, או ישיבה, העיקר שלא יהיו לו תקלות אלו.

עצבות וייאוש: ישנם כאלה שנופלים מחמת עצבות או מחמת דיכאון, או מחמת ייאוש, אסור להם באיסור חמור להגיע לזה, כי העצבות והייאוש, היא עצמה השטן והטומאה, וחייבים לברוח מזה כמו מאש שורפת, ואדרבה, חשוב מאד שיקנסו את עצמם על כל דקה שהם בעצבות.

ויתבונן איך שבפעמים הקודמות חטא מחמת עצבות, וייאוש, ועכשיו

שוב השטן רוצה לעשות אותו אפס, וזה מה שכתוב בפסוק: כִּי אָזַלְתָּ יָד וְאָפְסָ עָצוּר וְעָזוּב, כִּי רָאָה ה' אֶת עֵינֵי יִשְׂרָאֵל מִרְהַמָּד, וְאָפְסָ עָצוּר וְאָפְסָ עָזוּב וְאֵין עֵזֶר לְיִשְׂרָאֵל, ולכן חייבים לברוח ולברוח.

עבדו את יהוה בשמחה באו לִפְנֵי בְּרִנָּה, אתה רוצה לצאת מהשטן ולבוא לפני השם זה רק ע"י רננה ושמחה, ואפילו ריקוד, וישתדלו כל מה שאפשר לברוח מהעצבות עד הסוף, ואפילו דברי צחוק ובדיחות (בקדושה), ולדבר עם חברים אוהבים, ולדבוק בבורא, שהוא מקור השמחה והוא שורש השמחה, וכאשר אתה נמצא בשמחה אתה נמצא עם השם, ועיין בעמוד: 206.

שלושת השלבים ליציאה מהחטא

שלב א' עברה גוררת עברה

התנא באבות כבר מבאר לנו את המושג של עברה גוררת עברה, וכן כתוב **ששכר עברה זה עוד עברה**, ולכן כל תהליך התאוות, זה משהו רוחני, זה לא הטבע של האדם, לדוגמא אדם שיש לו 200 שקל ביד הוא לא טיפש לאבד אותם, והנה כאן האדם אומר לעצמו אני לא מוכן לחטוא ולבסוף נופל שדוד, ולפעמים האדם אומר לעצמו אני רק יחטא פעם אחת וזהו, ולבסוף נופל שוב ושוב, ולכן השלב החשוב ביותר זה **להבין שאתה לא נלחם נגד עצמך, זה לא רצון שלך לחטוא**, הרי כמה פעמים אתה נלחם ומנסה, ולבסוף נופל שדוד, כל הרצון לחטוא הוא של כוחות הטומאה, והמזיקים שנבראו על ידך, שנתת להם כוח לגרום לך לחטוא וליפול שוב ושוב.

ואיך הייצר כן מפיל אותך? משום שאף אדם לא אוהב להילחם נגד עצמו, ותמיד כשתרצה משהו תשיג אותו לבסוף, והייצר מנסה לתת לך הרגשה כאלו אתה צריך זאת וחייב לעשות את זה, וכך הוא מפיל אותך, כי מחמת החטאים הקודמים שלך, הטומאה שולטת עליך, ויש להם כוח ושילטון לפתות אותך ולהביא אותך למצב של רוח שטות, כי אין אדם חוטא אלא אם נכנסה בו רוח שטות, וכך מפילים אותך.

כל המהלך שאנו מתעסקים בו זה מלחמת הקדושה בטומאה, לא שייך לשחרר קצת, ולהקל בכל מיני עניינים, כגון להמשיך לבקר בקניונים, או לעשות פה ושם עברות במזיד, אין כזה דבר, צריך ללכת עד הסוף, לעבור מהידיים של הסטרא אחרא לידיים של השכינה.

ודע שיש מלחמה משום שהחוטאים נמצאים בתוך בור של טומאה, וכשרוצים להשתחרר חייבים להילחם ולא להיכנע, בתחילה יוצאים מתוך הבור, ע"י שמחליטים באמת לשוב בתשובה, ואז עוברים לשדה הקרב, ולכן יש התמודדות, אך בשלב הבא עוברים לידיים של השכינה הקדושה ואז כל התאוות סרים ונוצר חשק גדול לתורה ולקדושה.

כמובן שכל התהליך של להתרחק מהחטאים חייב להיות משולב, עם ההתמודדות במקומות הנפילה, להתרחק מהחטאים והמחטאים עד הקצה האחרון, כפי שמופיע בעמודים הקודמים.

ותמיד יידע האדם שכל התהליך כאן זה עסק שלו עם בורא עולם, הוא לא יכול לעבוד עליו, והוא לא יכול לעשות בכאילו, אבל כשעובדים עם בורא עולם באמת, הוא כבר מסדר את כל העניינים ואפשר להשתחרר בקלות מהתאוות והניסיונות.

שלב ב' ההגנות

שלב ההגנות, כיוון שהמלחמה, היא בעיקר מלחמה רוחנית לכן חייבים להתחיל מיידית לקרוא 20 דקות זוהר הקדוש או אור החיים הקדוש, לא משנה איזה פרשה ולא משנה אם אתה מבין או לא, או 40 דקות משניות בהבנה, זה עוזר מאד שיהיה ניתוק זמני משליטת הטומאה על האדם, רק כדאי לבקש קודם הלימוד: **יהי רצון שלימוד זה יעזור לי להתנתק מהחטאים ומהטומאה.**

ומדוע לימוד הזוהר עוזר, מובא בזוהר: והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע בהאי חבורא דילך דאיהו ספר הזהר, מן זוהרא דאימא עלאה תשובה. **באלין לא צריך נסיון**, תרגום: בחבור זה שלך, שהוא ספר הזהר, מזוהר האם העליונה שהיא התשובה. **אלה לא יצטרכו לבוא לידי ניסיונות,**

ודבר זה הוא פשוט פלא גדול, שבחמלת הבורא זה עוזר לרוב רבם של הבחורים והאברכים באופן מידי להרגיש שעכשיו הם יכולים בקלות להתמודד ולהתנתק מהחטא.

הסיבה היא שכמו שהגמרא מביאה: שהמזיקים סובבים אותנו "ככיסלא לאוגיא" כמו עיגול המים שסביב לגפנים, והם מכניסים לך כל הזמן תאוות, לכן כשאתה קורא זוהר או אור החיים, זה גורם לאותם כוחות טומאה להתנתק ממך לזמן מה, וזה גורם לך שחרור גדול ויכולת להצליח ולנצח, ומי שזוכה להרגיש שלימוד "אור החיים או זוהר" עוזר לו, הוא חייב להבין באמת שזה הדרך ולא לעצור ולהסתפק באקמול, אלא לרוץ ולהשתחרר באמת עד הסוף, ולעשות תיקוני עוונות על חטאיו.

כמובן שיש כאלו שאין זה עוזר להם, אך כנראה זה תלוי ברצונו של האדם לקבל את ההשפעה של האור החיים או של ר' שמעון.

ואם רואה שלימוד זה, עזר לו ולפתע זה הפסיק לעזור לו, יעשה תשובה על חטאיו כי כנראה חטא, על אף העזרה, ויבקש מחילה מהאור החיים הקדוש או מרבי שמעון בר יוחאי או מרבי יהודה הנשיא, וראוי להדליק נר לכבודם ולבקש זאת.

חלק מההגנות החשובות מופיע לעיל בעמוד: 119. בקשר למסירות נפש, ועוד דברים נפלאים וחשובים והגנות רוחניות מיוחדות, שעוזרות מאד, מופיעים להלן בעמוד: 175.

בכדי לטהר מקום שחטאו בו, כדאי לקרוא פיטום הקטורת במקום החטא, רצוי וכדאי לקרוא פיטום הקטורת עם הכוונות, אבל למי שאין אפשרות אז שיקרא פיטום הקטרת רגיל, כסדר שאומרים בקורבנות, ניתן גם לשטוף את הבית עם **מי ים מלוחים** שידוע שזה עוזר, וכן אם זה שייך לסייד מחדש את אותו חדר, כמובן כדאי גם לבדוק שם מזוזות.

שלב ג' סדר התשובה והבטחת האר"י

גילה רבינו האר"י הקדוש, שאם אנו רוצים לנתק את האחיזה של אותם

מזיקים מנשמותינו ולטהר אותה, עלינו לקצוץ את הענף שממנו הם יונקים, וכיוון שהם יונקים, מחלק מאד גבוה מנשמתנו אנו צריכים להתענות ולכוון באותם שמות/פסוקים, ואז לבטל את כוח אחיזתם, **אך לדאבוננו מדובר בעשרות ומאות תעניות** שבדור חלוש זה, קשה ובלתי אפשרי לעשות זאת, לכן בחמלת הבורא **באו רבותינו החיד"א הבן איש חי והרב יהודה פתיא**, וסידרו דרך מיוחדת לקצר את התהליך, ולבטל את אותם מזיקים ואיך לנקות את הנשמה מהחטאים, **תוך יום אחד של תענית, עם פדיון של שאר הימים**, ומי שחטא פעמים רבות יעשה שלושה תעניות עם פדיו כנגד כל עוון, ובמקום כוונות הביאו סדר פסוקים שמובא בתיקונים בכדי שיתאים לכולם, ומשמים הסכימו איתם.

וזו לשון האר"י הקדוש: תיקון המוציא שז"ל הנה התיקון ההוא יועיל לנקות לו עונו שלא יכנס לגהינם ושימחלו לו עונותיו אלו, עכ"ל.

לכן יעשה אדם תיקון לפי סדר זה, אפילו אם הוא נמצא בתוך העוונות, כי תיקונים אלו, כשעושים אותם עם תשובה טובה, מורידים את התאוות, מפסיקים את הניסיונות, ונותנים לאדם כח לשלוט על עצמו.

אם חטא מחמת הירהורים בקרי: ולא חטא בפגם הברית במזיד, יעשה 3 תיקונים על העיניים ואחד על הברית.

אם חטא במזיד כבר תקופה ארוכה: יעשה 3 תיקונים על הברית ושלושה תיקונים על העיניים, ואחד על המחשבה, וישתדל מדי שנה לעשות תיקון נוסף בתקופת השובבי"ם, אם חטא פעמים בודדות כגון פעם אחת או שתיים, יעשה כמספר חטאיו.

אם צפה בסרטים ובאינטרנט, או שמחשבות לא טהורות באים מולו הרבה, או אם ציור המחשבה והדמיון שלו מדי חזק, יוסיף תיקונים לפגם המחשבה, ולא יפחות משלושה תיקונים על המחשבה, שהם עוזרים מאד למחיקת מחשבות לא טובות, ועל ידי זה אפשר למחוק את כל הסרטים והראיות אסורות, שהאדם ראה.

ובאמת אנשים רבים מספור זכו לתקן את העוונות בדרך כל כך קצרה ומהירה, וזכו שגם ירדו להם התאוות.

ישנם רבים שמחליטים לעצמם על סדר תשובה עצמאי, בוכים מתחרטים וחושבים שהכול עבר, או שכבר חלף הרבה זמן שלא חטאו, והם מרגישים עכשיו משוחררים, אך הם חייבים לדעת שאם הזוהר אומר **שכמעט אין לזה תשובה**, והשו"ע כל כך החמיר **שעוון זה חמור יותר מכל העברות שבתורה**, אז חייבים להבין שזה לא משחק ילדים. צריך לעשות דווקא כמו שסידר האר"י הקדוש, כי הוא ידע והבין את גודל הפגם, והוא ידע באיזה שמות נפגמה הנשמה, ובאיזה שורש אוחזים בה המזיקים בעולמות העליונים, לכן קבע סך תעניות מסודר, וסדר מסודר לכל סוג של עוון.

וכן פסקו המשנ"ב והחיי אדם, בעוונות הידועים המבואר ברוקח ובכתבי האר"י כמה ימים צריך להתענות עליהם, **דבזה צריך להתענות אפילו לא מצי צעורי נפשיה**, (כלומר אפילו שקשה לו מאד לצער את עצמו) ועוד כתב: אבל ביש לו עוונות ידועים שצריך להתענות עליהם, גם ת"ח צריך להתענות **ואפילו היכי שקשה לו התענית**, וגם מה שהביא להקל, בביאור הלכה, מכל מקום הוא מסכים להלכה שצריך לעשות תענית פעם אחת בשבוע עיי"ש.

וראוי שתתבונן, אם ח"ו היו מכריחים אותך או לאכול חזיר או לעשות תיקונים, היית מוכן לצום ולהתענות, העיקר לא לאכול חזיר, ופה שזה עומדנא דמוכח, שכמה אלפים מישראל עשו תיקונים אלו, ומעידים שניצלו מעשרות ומאות פעמים של חטאים, לכן חוב גמור הוא לעשות זאת, במיוחד שעיקר הסיבה של תיקוני האר"י הקדוש זה כיוון שמחטאים אלו נבראו מזיקים שהם יונקים מנשמתך דרך פ"ד מקומות לכן אתה מוכרח לעשות תיקון עם פדיון פ"ד בכדי לנתק אותם ממך.

לגבי בעלי תשובה, או מי שנולד בטומאה, נצטט את לשון הזוהר הקדוש: **אותו זרע שיוליד באותה שעה, מושכים עליו רוח טומאה, וכל ימיו יהיה בטומאה, שהרי הבנין והיסוד שלו הוא בטומאה רבה ותקיפה מכל טומאה שבעולם**. על כן חשוב ומוכרח לעשות לפחות פעם אחת תיקון לעוון הנדה, וכך יתנתק מהטומאה.

העיקר בתעניות: זה סדר התשובה, ופירוט החטאים, להגיע לתוככי **מי שיכול** לקרוא בליל שבת את ספר התהילים, זה עוזר ומרומם מעלה ומזמר את כל הקוצים והובא בשם רבינו האר"י שמועיל לתיקון הברית. לקרוא את האור החיים הקדוש או הזוהר במשך 20 דקות.

הלכות בעניין קישוי וקרי, ומה אינו איסור

המקשה עצמו לדעת הרי הוא בנידוי: אין מדובר אלא במי שמקשה עצמו בכוונה בדווקא על מנת לחטוא, ולבסוף אינו חוטא ממש.

מי שאינו בא לקישוי אלא רק מחמת תאוה גדולה ממש, אז יש איסור באותו קישוי, ועליו נאמר אין קישוי אלא לדעת.

מי שבא לקישוי מאליו גם בלי שום מחשבה והרהור, או מחמת מחשבה קלה מאד או ראייה בעלמא, אין לו שום עוון, ואין בזה בעיה בכלל, ואין לו ממה לחשוש.

לא יִישַׁן אָדָם לֹא עַל פְּנָיו וְלֹא עַל עַרְפוֹ וּפְנָיו לְמַעַלָּה, עַד שְׁיִטָּה מְעַט כְּדִי שְׁלֹא יָבֵא לְיַדֵּי קִישׁוּי (רמב"ם ושו"ע)

הרמ"א פסק שצריך מכנסיים רחבים ודווקא עם בתי שוקיים ואם לא זה איסור גמור, (כמו שנהגו בקהילות החסידים) **לעומת זאת אחרונים אחרים** כתבו שאסור באיסור חמור מכנסיים רחבות **שהרי הוא נוגע בירכו** ומקשה עצמו ומביאו לפגם, וזה איסור חמור, ואין מחלוקת ביניהם אלא אין דבר זה שווה אצל כולם, כמובא בפסחים דף קי"ב: ואינו קשור למנהג, אלא על האדם להכיר את עצמו מה גורם לו תקלה, וילבש מה שצריך.

יש קרי שהוא אונס, והוא בא בלא מחשבה או ראייה אסורה ביום יומיים שלפניו, אינו אסור אינו בעיה, ולא נבראים מזה מזיקים, כי הוא אונס רחמנא פתריה, אלא טומאת הגוף הוא, וצריך מקווה.

קרי האסור, אם מגיע מחמת מחשבות אסורות, או הסתכלויות בין על איש בין על אשה בין על כל דבר שגורם לו תאוה ביום יומיים שלפניו.

פגם הברית, זהו כשחוטא במזיד במעשה, ונזדעזע גופו וכמובן גם בלי מעשה, אם מחמת מחשבה בלבד נזדעזע גופו, הרי זה פגם הברית.

בין קרי בין פגם הברית, יוצא כעין לובן הביצה.

טיפות שקופות, שבאים מחמת קישוי או מחמת הרהור, הקישוי והירהור אסורים כיוון שלא נזדעזע גופו אין בהם איסור או טומאה, כדפסק הרמב"ם.

כיוון שכל אדם, גופו שונה, ראוי שכל חכם יעשה בדעת, ויכיר את עצמו מה גורם לו להיכשל, ומה מביא אותו לתקלה, ויתרחק מזה, ולא יחפש לעצמו, שום צד התר.

יידע האדם שגם אם נתקשה אותו מקום, אין שום צורך ושום תועלת מבחניה גופנית או רפואית להתעסק בזה, ואדרבה יש בזה איסור גדול, וישתדל להסיח דעתו לדברי תורה, או יאמר לקב"ה הריני מקבל עלי מסירות נפש ממש שלא לחשוב ולהרהר כלל, וישים ידו על גרונו וילחץ מעט.

אם יוצא מחמת ההתאמצות כשמתפנה מאחור, אין מה לחשוש, לטומאת הנשמה אלא לטומאת הגוף, ואם הוא חצי יושב חצי עומד יכול למנוע זאת, וכמה שיתקדש יותר, הוא יתרפא מזה.

אם תוך כדי שמתפנה יוצאים כמה טיפות, יש בהם משום טומאת הגוף, אך כיוון שלא יורה כחץ אינו פגם כלל, ולא נבראים מזיקים ח"ו.

זב זה דבר שלא מצוי היום, ואם יש חלישות שמחמתה בא לידי זיבה, יאכל דברים בריאים המחזקים את הגוף, וישתדל להוציא כוחו בתורה.

בעניין המקלחת ראוי להשתמש בספוג רחצה, ואין התר לגעת באותו מקום אלא בסמוך לגופו בלבד, אך למעלה ולמטה בגופו מותר.

בכדי להתפנות מי שיכול לא לגעת כלל לא יגע, ואפשר ע"י בגד, מי שאינו יכול יסייע כפסק השו"ע גבול יש לו מעטרה ולמטה, ומדובר במקום הסמוך ליציאת המים, וכן בשק שמתחתיו, אך האיסור החמור זה לא לאחוז בכל ידו, ומי שאי אפשר אצלו כלל, אפשר להקל מלשון הפוסקים

ואפשר לכוון באצבע אחת, אך לא יתעסק בסתם כלל כדפסק השו"ע לא יושיט ידו לְאִמָּה כָּלֵל, אֶלָּא בְּשָׂעָה שֶׁהוּא צָרִיךְ לְנַקְבֵּיו.

איך מונעים קרי

מה זה קרי: זה כשאדם קם בבוקר או בצהריים, ומוצא רטיבות קטנה, דומה ללובן הביצה, בדרך כלל דברים כאלו קורים מחמת הסתכלות או הרהורים ומחשבות על דברים אסורים, הרבה מאד בחורים לא הרגילו ולא הדריכו אותם לשמור על העיניים, ועברה גורת עברה, עד שקשה להם להתנתק מזה, בדרך כלל זה הסתכלות על נשים ברחוב, ולפעמים זה על חברים שנראים יפה או שגורמים תאוות, ועל האדם להשתדל מאד בשמירת עיניים בכל דבר שגורם לו תאוה, גם אם זה משהו משונה ולא נורמלי.

מי שיצא לו קרי וכדומה, חשוב שיטבול, וכמובן להתפלל על זה שלא יקרה שוב, וכל הבעיה, זה רק אם זה מגיע מחמת הרהורים, אך אם אין זה מחמת הרהורים, אין בזה עוון.

הדבר שעוזר ביותר לדברים אלו זה התיקונים, תיקון לפגם העיניים שלושה פעמים, זה מוריד את ההרגל מלהסתכל על דברים אסורים, מי שראה דברים לא צנועים או סרטים שעולים אצלו במחשבה, הדבר היחידי שיכול לעזור למחוק זאת, זה תיקונים על פגם המחשבה, וכמובן שגם אם לא חטא במזיד בפגם הברית, לפי הרבה שיטות זה נקרא קרוב למזיד, לכן יעשה לפחות תיקון אחד על הברית.

אחד הפתרונות הנפלאים והמיוחדים זה דווקא לשמוח מאד כשזה קורה, כי השטן יש לו עניין גדול להפיל את האדם לעצבות לדיכאון ולייאוש וע"י זה לינוק מנשמתו, כי העצבות הדיכאון והייאוש הם חלק מהיכלות הטומאה, ואם ביום שזה קורה לו עוון הקרי, **בשנייה שמתעורר, יקום בשמחה ובצהלה,** ויודה להשם על הניסיון שניתן לו ויקבל אותו באהבה ובשמחה גדולה, דבר זה שובר ומנתץ את הרצון של הטומאה להפילו שוב, כי הם רואים שהדבר הזה דווקא מרומם אותו ומקרב אותו להשם, ובדקנו דבר זה כמה מאות פעמים, וראינו שאין לסטרא אחרא שליטה

על אדם שנמצא בשמחה, **כי השם עימו** כי השמחה זה הקב"ה, ולכן יתרחק מהעצבות עד הקצה האחרון, ואסור לו להגיע לעצבות לייאוש ולדיכאון כי אז מובטח לו שיראה קרי, לכן ישתדל בעוז ובתעצומות לשמוח שמחה גדולה ולקבל ייסורים אלו באהבה גמורה.

אם שם לב שיש מקומות שבהם זה קורה לו ויש מקומות שלא. מסתבר שהבעיה היא במקום השינה, וישתדל להחליף מיטה, כי פעמים רבות יתכן שבמקום שהוא נמצא שם, חטאו בו פעמים רבות מאד, והטומאה והמזיקים שולטים שם לכן **יקרא** מדי פעם פיטום הקטורת לנקות את המקום, ולקדש את עצמו.

עוד ישתדל לא לשים שמיכה כשישן בחלק גופו התחתון, כך לא יתחמם אותו מקום.

יעשה את ההגנות שיש בחלק ההגנות והשמירות להלן בעמוד: 175.

להשוב קדימה

אחד התכסיסים שהיצר מפיל בהם את האדם זה המהירות והפזיזות, **נקודת הבעיה היא:** עכשיו לא טוב לי אז עכשיו אני יחטא, הרעיון הזה גם משולב עם העניין שאדם לא חושב קדימה, נסביר זאת קצת, הרי **אם מישהו נתן לך מכה כואבת ברגל או שפגע בך**, האם תזכור זאת בעוד 5 שנים לא, ובוודאי גם לא בעוד שנה ולא בעוד חודש, ואפילו לא בעוד 3 שעות, ועכשיו, בשביל מה שהוא הכאיב לך אתה מסוגל להפוך עולמות להפסיד חברות של שנים, להגיע לחטאים גדולים.

הרעיון המרכזי זה תמיד לחשוב קדימה, הרי גם המקרה המצער ביותר ששמו מוות, חולף במשך שנה, לא צריך לעשות עסק מכלום יש רק דבר אחד שהוא נצח, זה הקב"ה לא לפגוע בו ולא לצער אותו.

כך גם לגבי כל תאוה אם תחשוב ותתכנן מה אתה עתיד לעשות ואיך תצטער או אפילו איך תסבול, כמה שנים על כמה שניות של הנאה, אז יהיה לך את הכוח לדחות ספוקים והנאות מידיעות, וזהו שאמרו ח"זל באו ונחשב חשבוננו של עולם **והוי מחשב הפסד מצוה כנגד שכרה, ושכר**

עברה כנגד הפסדה.

ולכן האדם יתבונן ותמיד יתכנן את צעדיו, ולדוגמא לפני שנכנס למקום שיש לו תאוות, כגון במפגש אצל בני משפחה, ברחוב, במפגש חברים, טיולים נסיעות, תמיד יחשוב על ההתמודדות שיכולה להיות לו, יתפלל שלא יבוא לידי נסיון ושאם יבוא אז שיהיה לו את הכח להצליח להתגבר או לברוח.

מה גורם החטא

הקב"ה שלח את הנשמה שלך לעולם זכה ונקיה, בשעה שאתה חוטא נוצר מלאך רע שהוא כביכול כמו כתם על הנשמה, ועד שהוא לא מתבטל, הוא גורם לך סבל, עד שהנשמה תהיה נקיה, הוא עובד בדיוק כמו במכונת כביסה, קצת מכה אותך קצת מחמם אותך, קצת מכאיב לך עד שהוא מתבטל ומתנקה יחד עם אותו כתם, לפעמים זה עברה קלה אז זה קצת ייסורים.

אך לפעמים האדם חטא הרבה, או שיש מלאכים או יותר נכון מזיקים שנבראים מעוונות קשים, והם יש להם כוח אפילו ליטול את נשמתך, במיוחד בחייבי כריתות, אלא שבוראך חס עליך ונותן להם לקחת ממך קצת קצת כל יום, קצת כאב קצת ייסורים קצת חברים רעים קצת ייאוש קצת דיכאון קצת עניות, ועל זה נאמר עני חשוב כמת, במקום מוות, **ולכן אם האדם חטא הרבה**, מתרבים גם המזיקים שנבראו מחמתו, וככל שהם מתרבים ככה הם צריכים להתפרנס מכל הכוחות שאמורים להיות לך בין רוחניים ובין גשמיים, והם נוטלים את כל השפע שלך, ולכן לא תצליח בשום דבר לא בתורה ולא בפרנסה, ולא יהיה לך ברכה במעשה ידיך, ואם כן תצליח אז זה בוודאי בלי אושר, ומלא צער, עצבות דיכאון ייאוש, חוסר הצלחה ושמחה, ולפעמים זה כל כך הרבה מזיקים שזה יכול לקחת עשרות או מאות שנים עד שהם מתבטלים, כי הם הם הייסורים שלך, הם כף הקלע שלך הם הגיהנום שלך, אתה בורא אותם במו ידיך.

משל למה הדבר דומה לאדם שיש לו מוסד עם 1000 ילדים או אפילו 100 הוא לא יכול לפרנס אותם לבד, הוא צריך לטרוח ולאסוף כסף כל

הזמן, כך אדם שחטא הרבה יש לו הרבה כוחות טומאה אלפים ורבבות שיונקים ממנו את כל כוחות הרוחניים והגשמיים שלו, כנ"ל.

דווקא מתוך אהבה

את כל התשובה אפשר לעשות דווקא מתוך "אהבה" גמורה לבורא עולם, כי בלי אהבת השם אי אפשר לשוב בתשובה, זה טעות לחשוב שרק בגלל "יראה" אדם יחזור בתשובה, מאד נדיר שאדם רק מחמת פחד ישוב בתשובה, זה כמו שאדם יחזור בתשובה בגלל שיהיה לו אקדח מוצמד לרכה זה לא אמיתי, וזה לא משמח את בורא עולם, וגם לא נותן לאדם את היכולת האמיתית להתחרט על החטאים, לא שאין כאלה שחוזרים בתשובה בגלל יראה, אלא שאם הם לא ממשיכים ובאים אח"כ לאהבה אז הם בבעיה גדולה, משל לאדם שאביו מתגעגע ואוהב אותו וכשבא לבית אביו נצמד לקירות ובורח מהחלונות כאילו אביו רודף אחריו עם אקדחים ורימונים, איזה צער ובושה גדולה הוא גורם לאביו, כך גם אנחנו אם אנו עובדים רק מתוך יראה.

על זה בכה רבי שמעון כמובא בהקדמת הזוהר: שמי שמפחד מהעונש ומהמלקות ומהגהינום, אז הסטרא אחרא שולט עליו, ולא השכינה, אית יראָה רָעָה דְלָקִי וּמְחִי וּמְקַטְרֵג וְאִיְהִי רְצוּעָה לְאַלְקָא חַיִּיבֵיָא. וּמָאן דְדָחִיל בְּגִין עוֹנֵשׁ דְּמַלְקִיּוֹתָא וְקַטְרוּגָא לָא שְׂרִיָא עֲלֵיהּ הֵהִיא יְרֵאת ה' אֶלָּא מָאן שְׂרִיָא עֲלֵיהּ הֵהִיא יְרֵאת רָעָה. וְאִשְׁתַּכַּח דְּשְׂרִיָא עֲלֵיהּ הֵהִיא רְצוּעָה יְרֵאת רָעָה וְלֹא יְרֵאת ה'.

וכתב בספר רזיאל המלאך: מהו שורש היראה, שהוא מתאוה לדבר, ועוזב הנאת יצרו, בשביל יראת השם, ולא משום שירא מפורעניות העולם או לעתיד בגהינום, **אלא ירא פן לא יהיה תמים לפני הקב"ה באהבתו.**

ומי שירא מהבורא, באופן שמפחד לחטוא בכדי שלא לצער את הבורא, הוא יכול להצליח, משום שהשכינה שורה עליו, ונקרא כאילו שומר את כל התורה. אך בכדי להגיע לזה, האדם צריך לחיות את הבורא באמת ובתמים, על אף שילעגו עליו, לכן לחזור בתשובה זה כמעט אך ורק מאהבת השם, תתבונן בו, תחשוב עליו, תבין שאתה חלק ממנו.

נמשיל משל: אם אדם יקבל מכה או שימות, הרי זה אפילו לא מעניין את נשיא ארצות הברית, ואפילו לא את המנקה רחובות ברחוב שלך, כי הם לא קשורים אליך הם לא חלק ממך, לעומתם, זה כן יפריע ויעציב את הילדים שלך את ההורים שלך, כי הם חלק ממך, ולכן נתבונן, כלפי בורא עולם, אתה חלק ממנו לא רק הגוף אלא הנשמה, זה ממש משפיע, כלומר כל עבירה או מצווה שתעשה, **זה או תנו עוז לאלוקים או פוגע ומזיק לספירות העליונות** וגורם לפירוד וצער לשכינת עוזנו, **כמו שאומרת המשנה:** בשעה שאדם מצטער או חוטא שכינה מה לשון אומרת קלני מראשי קלני מזרועי כלומר, כביכול זה גורם לה כאב ראש, אם אתה מצטער, הקב"ה הוא היחיד שאכפת לו ממך, אתה בן שלו ממש, אין לך לא אבא לא אמא שיהיו איתך לנצח נצחים, כי גם הם לא יהיו איתך לעולם, הם גם ימותו ויצטרכו לתת דין וחשבון, ולא בטוח שהם יכלו לעזור לך מלמעלה.

השמחה והתשובה

השמחה היא חלק מתהליך התשובה, חלק מהחותמת מהפלומבה שאתה עכשיו נמצא בידיים של השכינה, משום שכל המציאות של הטומאה זה עצבות דיכאון וייאוש, עצם המציאות של השכינה זה השמחה, ועל האדם להיזהר כאן מאד, משום שבתהליך התשובה, מנסה הייצר אם לא להחטיאו, אז לפחות להפילו לעצבות ולדיכאון, וכאילו אומר לו שזה לא אסור, **אדרבה ואדרבה,** הוא חייב להבין שלהיכנס לעצבות זה אסור באיסור חמור, כי אז הוא כמעט מוכרח לבוא לבסוף לידי חטא, **וצריך לקום ולשמוח ולתת שיר ושבח על כל ניסיון, ואפילו חס ושלום על הנפילה,** שמחה אמיתית פנימית וחיצונית, היא שוברת מנתצת ומפוררת את הסטרא אחרא לחתיכות, והוא מוכרח להסיר את השליטה שלו ממנו. **כמובן השמחה היא לא דבר ריק** אלא צריך שיהיה לה על מה לחול, כיוון שהשמחה זה הבורא, מה שנדרש מאיתנו זה להתחבר לתהליך של הביטול לבורא כפי שמובא להלן בעמוד: 185. כי אז נזכה, לחיות במציאות של: ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם, שהבורא ישרה בקרבינו,

ואז נהיה המאושרים ביותר עלי אדמות, אז נרצה לרקוד ולשמוח תמיד, כי הנשמה שלנו תהיה דבוקה בשורשה ובבוראה, וגם כל צורת הלימוד תורה שלנו, והמצוות שלנו, צריכים להיות עם קשר ישיר לבורא, לחיות אותנו, לדבר עליו לחשוב עליו ולאהוב אותו.

קשה מאד להיקרא אדם שמח וליישב את השמחה בלב האדם, אם לא שהאדם גם משמח אנשים אחרים, ולעולם אין אדם נקרא אדם שמח, אם הוא רק שמח לעצמו ולא משמח אחרים, לכן רצוי וראוי שכל אדם יקבע לשמח כל יום לפחות שלושה אנשים, ואם הוא רואה אדם שעצוב יבוא עימו בדברים עד שישמחו, כמו שמובא בגמרא על אנשים שעשו כן שהם היו בני העולם הבא, וראוי בשביל זה להקדים שלום לכל אדם לפזר חיוכים, זה בחינם, ולתת לאנשים בסביבתך הרגשה טובה, ואז אתה מוכרח להיות בעצמך בשמחה.

וכמובן ראוי וכדאי לקחת את התשובה לשמחת התורה, ולהוסיף איזה משהו בלימוד, ובפרט שכמה אלפי בחורים שעשו תיקונים אלו, נפתח להם מבועי התורה והחכמה, כדאי לנסות.

כשהאדם חוטא הוא מפריד בין הקב"ה לשכינה, ועל ידי ששב בתשובה, כיוון שאין הבור מתמלא מחוליתו, לכן התנה הקב"ה עוד לפני בריאת העולם עם ספירת "הבינה" העליונה שהיא תוריד אור מיוחד שישלים מה שהאדם פגם, באותה ספירה, כי שם מצוי שורש השמחה, **והאור של הבינה כל כך עצום שכל המזיקים בדלים ממנו** ולכן שורה השכינה על מי שעושה תשובה, אך אם האדם יהיה בעצבות ובדיכאון, הוא מבריח את השכינה ואת הבינה לשרות עליו, ונעשה משכן לסטר"א לכן מוכרח בכל הכוח לשמוח שמחה גדולה עד מאד, על שזכה לשוב בתשובה בעודו בחייו, ואל יתייחס לשום ספקות וטענות ועצבות, כי זה מצד הטומאה לבלבל אותו ולהחטיא אותו.

איך מתחרטים באמת

לא צריך להגיע לתאוות בשעת פירוט החטאים, אלא יפרט באופן כללי על כמות העוונות שחטא, ויזדעזע מעוונותיו, וכן את מי החטיא, כמה פעמים בערך בשנה או בחודש, ויקבל על עצמו שלא לחטוא עוד.

גם אם זה עוונות שחטאת עליהם לפני כמה שנים, אסור שתרגיש יותר מדי צדיק, כי אז לא יתכפרו חטאיך, ולדאבוננו זה עתיד לעבור לזרעך אחריו, פוקד עוון אבות על בנים, לכן אתה צריך לחשוב כאילו חטאת אתמול ולהצטער על זה מאד.

החרטה האמיתית זה כאשר אתה מגיע לבושה, על החטאים כמו שכתוב בברכות י"ב: העושה דבר עבירה ומתבייש בו מוחלין לו על כל עונותיו, כי כל ההבדל בין האדם לבהמה זה הבושה.

אתה חייב להבין ולהתבונן שלעתיד אתה תעמוד באופן מוחשי לפני ב"ד של מעלה לפני מלאכי השרת, לפני הקב"ה, ולפני כל נשמות ישראל, ואתה נמצא בתווך באמצע, **ופשוט משחזר את כל פעולות החטא שעשית**, כמו שיחזור לרצח ממש, וכולם רואים אותך חוטא, ואתה רואה בפועל איך אתה מצער את הקב"ה, וכל מלאכי החבלה ששים ושמחים, וישנם כעין רמקולים ענקיים שאמרים בקול את כל המחשבות שלך בשעת החטא, ואתה לא יכול לעצור את עצמך בשחזור החטא, אפילו שיש לך בושה עצומה ונוראה, **אתה פשוט נהפך לגוש של בושה**, ואתה רואה איך הקב"ה בצער על זה שחטאת, ואתה רואה במו עיניך איך הפגמים נעשים בעולמות העליונים, איך בשעה שאתה חוטא מקבלת החרב העליונה של הקליפה כוח וממשלה, והולכת וחותכת נשמות קדושות וטהורות מהשכינה הקדושה, ואיך השכינה בצער עצום בגללך, ואתה מוסיף בושה על בושה וממשיך לשחזר כל חטא, בדיוק מושלם, **ולמעלה הבושה היא תמידית**, כי אין שכחה לפני כיסא כבודך, ותמיד זוכרים לך את זה, וכל האפשרות שלך למחוק זאת זה רק עכשיו, אם תתבייש ותגיע עד דכדוכה של נפש, ותאמר בבכי או לפחות בקול בוכים, איך חטאתי איך ציערתי את בוראי.

נביא על כך מעשה מהמדרש מתקופת היוונים לבאר את הרעיון המרכזי איך עיקר החרטה זה להצטער על מה שהכעסת את הבורא. **כותב המדרש:** בשעה שבקשו שונאים להיכנס להר הבית אמרו יכנס מישהו מבני ישראל תחילה אמרו למתייוון בשם יוסף משיתא, תכנס אתה

ובשכר זה, מה שאתה מוציא זה שלך, נכנס והוציא את המנורה של הזהב, אמרו לו אין דרכו של הדיוט להשתמש בזו, זה נצרך למלך, אלא תכנס פעם שניה ומה שתוציא יהיה שלך, אך הוא לא הסכים בשום אופן, אמר רבי פנחס **אמרו לו** ניתן לך את כל המכס של ארץ ישראל שלש שנים, זה סכום של מיליארדים, ולא קבל עליו, **אמר לא דיי שהכעסתי לאלוקי פעם אחת אלא שהכעיסנו פעם שניה**. מה עשו לו נתנו אותו בחמור של חרשים, והיו מנסרים בו, **שמו אותו על שולחן נגרים, והתחילו לחתוך אותו כמו פסטרמה חתיכה חתיכה**, והוא היה מצווח ואומר **ווי אוי אוי שהכעסתי לבוראי**, כל מה שציער אותו זה שהכעיס לבוראו, ואיך הגיע לכזאת מעלה, משום שכשהוא נכנס לבהמ"ק, ושם שרויה השכינה, ובמקום שהיא נמצאת אין אחיזת החיצונים, ואז הוא הכיר שהוא עצמו ממש מחובר לקב"ה וחלק ממנו, ואם כן האיך יעז לחטוא שוב לפניו.

לכן כיוון שהאדם הוא חלק מהבורא, ואין שום צד ושכל בעולם שכיוון שחטאת אז תמשיך לחטוא עוד, **כמו שאם נפצעת לא תמשיך לחתוך לעצמך את כל היד**, ועל האדם להתעורר בכוח גדול אפילו אם עבר זמן מרובה ממתי שחטא, יתבונן בדבר זה, שהשכינה עדיין בצער בגללו, ויחשוב על אמא שלו, אם הוא זרק עליה קיר, והיא זועקת מרה תוציא אותי, האם הוא יגיד לה כבר עבר הרבה זמן, זה לא נורא, הלוא בוודאי יקום בצער נורא, וישנס מותניים, **ולא יזוז מהמקום**, עד אשר יוציא את אימו היקרה מתחת ההריסות, ואיך אנו נצער לשכינת עוזנו שבשבלינו מושלכת ארצה ואין לה מנחם, ונלך שאננים ובטוחים ולא נשים לב אליה ואל זעקתה ודמעיתה.

איך לא מסוגלים לחטוא לעולם

הניסיונות: פעמים רבות היצר מגיע לאדם בצורה של להתענג ולהתרפק על החטאים מהעבר, ללטף אותם, ולחשוב איזה כיף היה לי פעם, גם חזרתי בתשובה וגם היה לי כיף, ומוסיף לחשוב, אם כבר חטאתי אז מדוע לא חטאתי יותר, או אולי באופן אחר הייתי יותר נהנה, או שחושב אני יעשה זאת עוד פעם אחת וזהו, הרי בין כך אני עושה תשובה, אדם כזה

הטומאה עדין נלחמת לאחוז בו, הוא מועד לפורענות כי הרבה פעמים כך היצר מגיע לאדם, בהתחלה אומר לו איזה כיף היה, אחר כך אומר לו זה לא כל כך נורא, **אל תחטא, רק תהרהר**, אחר כך מתחיל לחשוב על התאוה וההנאה, ואז בגלל שמהרהר הוא עובר על **איסור דאורייתא של לא תתורו**, לכן יש רשות משמיים לייצר הרע להכניס אותו לניסיון קשה שכמעט תמיד הוא נופל שדוד.

בכדי להתעורר, האדם צריך להתבונן כאילו הוא לקח מסור חשמלי לחתוך קרשים, וחתך לאמא שלו בטעות את היד, האם הוא יפחד מזה שהיא תרביץ לו ביד השנייה, או מהצעקות שיצעקו עליו, או מזה שיחקרו אותו במשטרה, לא ולא, כל מה שמעניין אותו זה אוי לי שחתכתי לאמא שלי את היד, כאשר אדם מגיע להתבוננות זאת, הוא גם מגיע לנקודה, של אוי לי שהכעסתי לבוראי, ולעולם הוא לא יחשוב בערגה, איזה כיף היה עם המסור החשמלי מי ייתן שאני יחזור לנסר בו שוב, אולי אזכה לחתוך את היד השנייה של אמא שלי, למה הוא לא יאמר זאת לעולם, כי אמא שלו זה הוא, והוא חלק מאמא שלו, כמו שלעצמו הוא לא יחתוך את היד השנייה, **ומה יעשה הוא רק ידפוק את הראש בקיר ויזעק מרה אוי לי שחתכתי לאמא שלי את היד.**

ואם היצר מגיע ללטף אותך עם המחשבות האסורות, ועל ידי זה מנסה להפיל אותך ולגרור אותך לחטוא, מיד יתבונן, ויראה שהוא לא מסוגל לומר דיבורים אלו, **(וכך אסור לומר)** בורא עולם אני הולך לדפוק אותך, אני כמו הנוצרים, כמו עובדי האלילים, אני כמו האינקוויזיציה אני שונא אותך, אני הולך לחטוא דווקא נגדך אתה לא מעניין אותי, אני רוצה לעצבן אותך ולתת לשטן כוח לשלוט בעולם, ושאתה תמשיך לסבול בגלות, האם יש יהודי שיהיה מסוגל להוציא כאלו מילים מהפה, ברור שלא, הרי אפילו אם מישהו ייתן לך 5000 ₪ בשביל לדבר לשון הרע דווקא נגד השם לדפוק את השם, אתה בטוח לא תהיה מוכן, אז בוודאי בשביל עוון יותר גדול, בוודאי שלא תסכים לעשות אותו בשביל לצער ולהכעיס את הבורא.

ואז מיד כשבאים המחשבות, אז אתה יכול להוציא זאת מפוך בצורה הפוכה, ולזעוק לקב"ה, אני מוכן להישחט ולהיטבח ולהישרף על קידוש השם כמו אבותינו במסעי הצלב והאינקוויזיציה, ובשבילי, להרהר ולחשוב מחשבות של תאוות, זה נגד השם ונגד משיחו, בשבילי זה כמו להתנצר אם אני יתענג לחשוב מחשבות אלו.

וכך מיד תקלוט את הרמאות של הייצר הרע, איך שמשקר אותך ואיך רוצה שתעשה דברים דווקא נגד השם, וכאן יש לך את האפשרות למסור נפש כמו כל היהודים בכל הדורות, שנשרפו חיים באש או שנטבחו ונשחטו בחרב, בשביל אמונת השם, כך אתה תהיה מוכן להישרף ולהישחט ולא לעשות דברים נגד השם ח"ו.

ואם אתה אמיתי ואתה הרוצה לחטוא, אז בוא תהיה רציני עד הסוף, לך תיסע לירושלים תכנס למסגד ותצעק יחד עם כולם "אללה אַכְּבַר", או ח"ו לכנסיה של הנוצרים ושם תסתדר טוב מאד עם הצלבים, והפסלים, גועל נפש, אף יהודי לא מסוגל לעשות זאת, וכך תשחט את הייצר הרע שלך.

וכיוון שחז"ל ביטלו את הייצר של הע"ז. הרבה יותר קל להתגבר על זה, כי "מין במינו בטל" הייצר הרע של העריות מתבטל יחד עם הייצר של הע"ז, ואל תסכים לדון עם ייצר העריות כלל, עד שאתה לא מוסר נפש בפועל למות, משום שאתה לא מוכן להיות מומר לדבר אחד, כי א"כ אתה מומר לכל התורה וכיוון שאתה לא מוכן לעבוד עבודה זרה, ומוכן ממש למסור על זה נפש, וכשם שתתגבר ולא תמות מחמת הע"ז כך גם לא תחטא בעריות, ובפגם הברית.

להרגיש מיליונר

פעמים רבות אדם שחוטא מרגיש כאילו הוא מסוכסך עם בורא עולם, וכאשר הוא נמצא בחטאים אז הוא לא מרגיש טוב עם "מוסר", עם "יראת שמיים" עם הקב"ה, טוב לו כרגע איפה שהוא נמצא, וממש לא מתאים לו שיבוא המשיח, זה מפחיד אותו, כי אם יבוא מן הסתם הוא ימות מרוב החטאים שחטא, אז אדם כזה הוא בבעיה קשה, משום שהנשמה

שלו צריכה סיפוק רוחני, כמו שאומר הזוהר, **מי זה האדם זה הנשמה**, לא הגוף, והנשמה היא חלק מהבורא, אז אם היא מסוכסכת עם מקור החיות שלה, כביכול מסוכסכת עם בורא עולם, **אז הוא מוכרח לקבל חיות רוחנית מינימלית**, לפחות **מהחברים** שמחייכים לו שמתייחסים אליו, ולכן **העבודה**, היא החיים שלו, או כל מיני סיפוקים עכשוויים שזה בשבילו פסגת האושר, אך מה יעשה אם חברים שלו לפתע יריבו איתו, או אם יפטרו אותו מהעבודה, אז הוא לפתע נשבר לחתיכות, כי אין לו על מי להישען, ואז הוא מרגיש בדיכאון ובעצבות ולא יודע מה לעשות עם עצמו.

וכמו כן רבים וטובים כיוון שאין להם קשר מסודר עם בורא עולם הם עושים עסק גדול מהחיצוניות, איך הם לבושים איך הם נראים, וזה בשבילם דבר חשוב מאד, נתבונן בדבר, למשל אם אתה בחור שאכפת לו מאד איך אתה נראה, ולחוך מאד ממה שיגידו עליך החברים, **ולפתע זכית בהגרלה של חמש מליון דולר**, וכולם יודעים שיש לך בכיס חמש מיליון דולר, האם אתה כל כך תתרגש אם טיפה נקרע לך הבגד, או אם אתה לא מסורק, **הרי אתה מליונר**, אתה מרגיש מלא, כאילו כל העולם שלך אתה לא צריך לעשות רושם על אף אחד, וכן לדוגמא אם אנו רואים מישהו מהבורסה שנכנס עמוק לתוך הפח בכדי **להציל שקית של יהלומים ששווה הון**, האם מישהו ילעג לו, האם כל כך יעניין אותו אם הוא מלוכלך מקטשופ או מטחינה... כך גם אתה, אם אין לך כלום אז כל החשיבות שלך וכל כולך מתבטא בחיצוניות שלך, כי זה מה שאתה חי, אבל אם יהיה לך פנימיות אמיתית ותחיה את הקב"ה לא יהיה אכפת לך מהחיצוניות, או ממה שיגידו עליך, וכדומה.

ולכן אם אתה תתחיל להתחבר לבורא עולם לחשוב עליו להתבטל אליו, אז יהיה לך את בורא עולם אצלך, וכשתזכה להרגיש שלם עם בורא עולם, לאחר שתתקן את החטאים, אז תרגיש כאילו יש לך, לפחות **חמש מיליון דולר בכיס**, וכל הזמן תהיה שמח ומאושר ללא גבול, ואז לא יעניין אותך החברים או הסובבים, ולא צריך לעניין אותך כלום כשיש לך את בורא עולם אצלך, כשהשכינה שרויה אצלך, כלום לא חסר לך, בפרט מי

שזוכה להתבטל להשם, זוכה להגיע למעלות עליונות של עובדי השם.

או תשובה או ייסורים וחולאים

כתב רבינו הרש"ש שכל אדם חייב לתקן ענייניו ולברר את הניצוצות השייכים לו, וזה מוכרח להיות: או על ידי תשובה ומעשים טובים, או על ידי ייסורים וחולאים, עד כאן לשונו, ולכן כל עצלות מלשוב בתשובה, או לעשות את רצון השם, מי שבסופו של דבר, יצטרך לשלם על זה, זה לא אח שלך ולא אמא שלך זה **רק אתה**, ואם אכפת לך מעצמך אז אל תצבור חובות ואל תגרום לעצמך ייסורים, וזהו סוד הבריאה והסיבה שבה הבורא מאריך אף, כי הוא ממתין, שמא, תשוב בתשובה, אך לפעמים הוא פורע ומעניש, משום שיש הצטברות עצומה של ניצוצות שלא התבררו או של חטאים שלא תוקנו, כמו שהיה בשואה שהצטברו כמויות עצומות של בירורים שהמתינו זמן רב עד שהתבררו על ידי מוות וייסורים של מיליונים מכלל ישראל.

וחייבים לדעת שדבר זה הוא אמת לאמיתה, ורק אתה יכול לעשות זאת ולא מישהו אחר, משום שישנם חלקים ששייכים רק לך, לכן לא ידח ממנו נדח, כמו שהביא עוד רבינו הרש"ש וזה לשונו: **אמנם תיקון כולם עליונים ותחתונים תלוי בתיקון הקב"ה והשכינה, ותיקונם תלוי ביד כלל ישראל שנקראים בנים וע"י התפלות של ישראל מתבררים מבירורי הניצוצות ומבחינת הנשמות שיעור קצוב בכל תפילה ותפילה וכפי גודל כוונתם וזכותם ומעשיהם וזכות הזמן שבו נאמרה התפילה ההיא כך גודל תיקונם להעלות ניצוצות רבים אם בכמות אם באיכות ובכל יום מעלים ניצוצות חדשות מחדש, ואין יום דומה לחברו ואין ברייה דומה לחברתה ואין צדיק דומה לחבירו.** וזהו גודל חיוב התפילות והמצוות וכל אחד מתקן ומעלה כפי בחי' הראויה אליו ולכן הכל צריכים זו לזה ולא יוכל שום אחד מישראל לעשות מה שיעשה חברו.

עצבות דיכאון וייאוש

היצר הרע מקצועי להכניס לבני אדם דמיונות, שהם צריכים כל מיני

דברים, ואפילו מבלבל אותם עם מצוות, שבשביל לעשות מצוות מסוימות, הם מוכרחים לעשות כל מיני חטאים, וכך הולך ומבלבל אותם עד ששולט על הלב ועל המוח של האדם בצורה מוחלטת.

אדם שחוטא, לא מבין למה הוא עצוב ומדוכא אפילו אם יש לו את כל העולם, והסיבה היא, שעצם מציאות הצד השני זהו עצבות, ודיכאון, כי אין לו משהו אחר למכור, אלא שעל ידי הדמיונות שהוא נותן לאדם שאם יעשה עברה פלונית יהיה לו טוב, אז הוא מרמה את האדם בדמיונות ועושה לו את זה הכי בצורה הכי וורודה שבעולם, כמו שאמרו חז"ל מים גנובים ימתקו, והוא מכניס לאדם חשק עצום לשמחה אסורה, וכיוון שכל המציאות שלו זה עיצבון, ברגע שהאדם סיים לחטוא הוא נתפס ברשת של השטן, ומונח בחיקו, ולכן הוא מרגיש עצב ודיכאון מוחלט, כי המציאות של הצד השני זה ערבוב הרע בטוב ולא לתת לאדם אפשרות לזהות שמה שהוא עושה זה רע, אלא נותן לו דמיונות שזה אפילו מצווה. **וכלל זה יהיה מסור בידך** לדעת איפה אתה נמצא, ברשות הסטרא אחרא, או ברשות השכינה, יעצור האדם ויתבונן באמת בתוך חדרי ליבו אם הוא עצוב ומדוכא, אז הוא בידיים של הצד השני, אם הוא מאושר ושמח באמת, (לא בגלל כסף, ולא בגלל שאנשים חושבים שהוא מאושר) אז בוודאי הוא בידיים של השכינה.

דרך ידועה ומקצועית יש לו לשטן, צריך להכיר אותה, ואסור לטעות בה, הוא מכניס לבני אדם עצבות וייאוש, מה שנקרא בלשון העולם "משבר" נותן לאדם להרגיש אבוד, כאילו בין כה וכה אין לך סיכוי, נותן לאדם להרגיש דפוק בלי חברים ללא עתיד ואז נותן מחשבה בלב האדם, טוב, אם אין לך כלום אז תחטא, לפחות תהנה קצת, כל אחד זה מגיע אליו באותו רעיון או דומה לו, **צריך לדעת אסור להיות עצוב**, אסור לילל, השם של אשת השטן זה לילי"ת משום שהם גורמים ייללה בעולם ועל ידי זה מחטיאים בני אדם, **כל עצבות, זה רוח רעה, רוח טומאה חייבים לסלק אותה**, כל אדם צריך לעשות כל מה שיכול לצאת מזה לפעמים מספיק אפילו לצאת לרחוב ולהתרענן, לפעמים לפגוש חברים טובים, או

לומר יושב בסתר עליון או פיטום הקטורת, ובמו עינך תראה שהטומאה שהיא העצבות עוזבת אותך.

הלא גם האדם המיואש ביותר בטוח שעוד עשר או עשרים שנה המצב ישתנה והוא כן יצליח, הוא חייב להבין שאפשר לקצר את הזמן הזה לחודש, אם יתבטל להשם כדלהלן, ויעשה את התיקונים שאומרים לו אבל בדיוק, וללא התחמקויות.

פעמים רבות בגלל ייאוש או קימה בשעה מאוחרת, וכן חוסר לימוד של כמה ימים, האדם נופל לחטאים גדולים, ולא מבין שדבר זה משולל הגיון כי אם הפסדת אלף שקל למה להיכנס לחובות ענקיים של מאה אלף שקל, ולכן יתגבר וישמח, גם במה שמחזיק את עצמו בשיניים.

איפה אני נמצא

איך האדם ידע איפה הוא נמצא ובאיזה מקום הוא, חוץ ממה שהסברנו לגבי הדיכאון והעצבות יש עוד דרך לבדוק, אם הוא בידיים של הטומאה או בידיים של השכינה, אפשר לעשות בדיקה מאד פשוטה, תעצום עיניים ותראה בחמש דקות הקרובות איזה מחשבות עולים לך, בפרט לפני שאתה הולך לישון, האם עולים לך מחשבות של קדושה של חיבור לקב"ה או פסוקים וגמרות, זה אומר שאתה לא בידיים של הטומאה אלא של הקדושה, בידיים של השכינה הקדושה, ולכן באופן אוטומטי זה המחשבות שאמורות לעלות לך, אך אם עולות מחשבות לא צנועות או דברים לא יפים, או דמויות פרוצות, וכדומה, קרוב לוודאי שאתה נמצא בידיים של הטומאה, ותפוס שם חזק לכן הם שולטים לך על המחשבות שלך, והם יחליטו לך איזה מחשבות יעלו לך, הרי לדוגמא כל אדם ראה הרבה נופים יפים, ואף אחד מאותו נוף לא עולה במחשבתו, כי אין מי שיהיה אחראי להעלות זאת, לעומת זאת את מחשבת העברה, הייצר הרע, מסדר כבר הכל, ובפרט בשעת התפילה, או לימוד התורה, או בזמן קדוש, משום שעל ידי זה יש לו אחיזה/יניקה מאותה תפילה שאתה מתפלל או מאותו לימוד או מצווה וכדומה, לכן על כל אדם להזדרז לעשות את התיקונים הנצרכים, על העיניים המחשבה והברית, ויראה

איך הוא משתחרר מכל המחשבות האלו באופן פלאי.

איך נדע אם קיבלו את תשובתי בשמיים

חשוב שהאדם יהיה בשמחה גדולה ויהיה סמוך ובטוח על הבורא, שאם עשה מה שצריך, ובפרט כפי שפסק הרמב"ם להלכה, ועשה תשובה בזה הסדר, אין שום סיבה בעולם שלא יקבלו אותו בתשובה למעלה, אלא בוודאי הוא כבר אהוב ונערץ ונכבד מאד מאד.

וצריך להיות בשמחה עצומה שזכה לעשות תשובה, כי השטן מסית ומדיח, שתרגיש רע, כאילו לא עשית תשובה, בכדי לגרום לך צער ועצבות, בכדי לנסות להחזיר אותך לחטאים, ואתה צריך להשליך אותו, ולהיות תפוס ודבוק בהשם יתברך, ולהיות סמוך ובטוח בהשם.

וזה לשון הרמב"ם, הלכות תשובה.

כָּל מִצְוֹת שְׁבִיתוֹרָה בֵּין עֲשֵׂה בֵּין לֹא תַעֲשֶׂה אִם עָבַר אָדָם עַל אַחַת מֵהֶן בֵּין בְּזָדוֹן בֵּין בְּשִׁגְגָה כְּשִׁיעֲשֶׂה תְּשׁוּבָה וַיָּשׁוּב מִחֻטְאוֹ חָיֵב לְהִתְוֹדוֹת לְפָנָי הָאֵל בְּרוּךְ הוּא שֶׁנֶּאֱמַר 'אִישׁ אוֹ אִשָּׁה כִּי יַעֲשׂוּ וְגו' וְהִתְוֹדוּ אֶת חַטָּאתָם אֲשֶׁר עָשׂוּ זֶה וְדוּי דְּבָרִים. וְדוּי זֶה מִצְוֹת עֲשֵׂה.

כִּיצַד מִתְוֹדִין. אוֹמֵר אָנָּה הַשֵּׁם חַטָּאתִי עָוִיתִי פָּשַׁעְתִּי לְפָנֶיךָ וְעָשִׂיתִי כֶּךָ וְכָךְ וְהָרִי נַחֲמֵתִי וּבִשְׁתִּי בְּמַעֲשֵׂי וּלְעוֹלָם אֵינִי חוֹזֵר לְדַבֵּר זֶה. וְזֶהוּ עֶקְרוֹ שֶׁל וְדוּי. וְכָל הַמְרַבֶּה לְהִתְוֹדוֹת וּמְאָרִיךְ בְּעֲנָן זֶה הָרִי זֶה מְשַׁבַּח.

בְּזִמְנֵן הַזֶּה שָׂאִין בֵּית הַמִּקְדָּשׁ קִיָּם וְאֵין לָנוּ מִזְבֵּחַ כַּפָּרָה אֵין שָׁם אֶלָּא תְּשׁוּבָה. הַתְּשׁוּבָה מְכַפֶּרֶת עַל כָּל הָעֲבֵרוֹת. אֶפְלוּ רָשָׁע כָּל יָמָיו וְעָשָׂה תְּשׁוּבָה בְּאַחֲרוֹנָה אֵין מְזַכְרִין לוֹ שׁוּם דְּבָר מִרְשָׁעוֹ שֶׁנֶּאֱמַר 'רָשַׁעַת הָרָשָׁע לֹא יִכָּשֵׁל בָּהּ בְּיוֹם שׁוּבוֹ מִרְשָׁעוֹ'.

וַיֵּמָּה הִיא הַתְּשׁוּבָה. הוּא שְׁיַעֲזֵב הַחוּטָא חַטָּאוֹ וַיִּסְרוּ מִמַּחֲשַׁבְתּוֹ וַיִּגְמֹר בְּלִבּוֹ שְׁלֹא יַעֲשֶׂהוּ עוֹד שֶׁנֶּאֱמַר 'יַעֲזֵב רָשָׁע דַּרְכוֹ וְגו'. וְכֵן יִתְנַחֵם עַל שֶׁעָבַר שֶׁנֶּאֱמַר 'כִּי אַחֲרֵי שׁוּבֵי נַחֲמֵתִי'. וַיַּעֲד עָלָיו יוֹדַע תַּעֲלוּמוֹת שְׁלֹא יָשׁוּב לָזֶה הַחַטָּא לְעוֹלָם שֶׁנֶּאֱמַר 'וְלֹא נֹאמַר עוֹד אֱלֵהִינוּ לְמַעֲשֵׂה יְדִינֵנוּ וְגו'. וְצָרִיךְ לְהִתְוֹדוֹת בְּשִׁפְתָיו וְלוֹמַר עֲנִינֹת אֵלוֹ שֶׁגָּמַר בְּלִבּוֹ:

כָּל הַמִּתְוֹדֶה בַּדְּבָרִים וְלֹא גָמַר בְּלִבּוֹ לַעֲזֹב הָרִי זֶה דוֹמָה לְטוֹבֵל וְשָׂרַץ בְּיָדוֹ שָׂאִין הַטְּבִילָה מוּעֵלֶת לוֹ עַד שִׁישְׁלֶיךָ הַשָּׂרַץ. וְכֵן הוּא אוֹמֵר וּמוֹדָה וְעִזָּב יָרַחֵם. וְצָרִיךְ לְפָרֵט אֶת הַחֲטָא שֶׁנֶּאֱמַר 'אֲנֵא חֲטָא הָעַם הַזֶּה חֲטָאָה גְּדוֹלָה וַיַּעֲשׂוּ לָהֶם אֱלֹהֵי זָהָב':

אֵל יְדֹמָה אָדָם בַּעַל תְּשׁוּבָה שֶׁהוּא מֵרַחֵק מִמַּעֲלַת הַצְּדִיקִים מִפְּנֵי הָעוֹנוֹת וְהַחֲטָאוֹת שֶׁעָשָׂה. אֵין הַדְּבָר כֵּן אֵלֹא אֶהוּב וְנִחְמָד הוּא לְפָנֵי הַבוֹרָא כְּאֵלוֹ לֹא חֲטָא מֵעוֹלָם. וְלֹא עוֹד אֵלֹא שֶׁשָּׂכְרוּ הַרְבֵּה שְׁהָרִי טַעַם טַעַם הַחֲטָא וּפְרַשׁ מִמֶּנּוּ וְכָבַשׁ יָצָרוֹ. אָמְרוּ חֲכָמִים מְקוֹם שֶׁבַעֲלִי תְשׁוּבָה עוֹמְדִין אֵין צְדִיקִים גְּמוּרִין יְכוּלִין לַעֲמֹד בּוֹ. כְּלוּמַר מַעֲלַתְּן גְּדוֹלָה מִמַּעֲלַת אֵלוֹ שֶׁלֹּא חֲטָאוּ מֵעוֹלָם מִפְּנֵי שֶׁהֵן כּוֹבְשִׁים יָצָרֵם יוֹתֵר מֵהֶם:

כָּל הַנְּבִיאִים כָּלֵן צוּוּ עַל הַתְּשׁוּבָה וְאֵין יִשְׂרָאֵל נִגְאָלִין אֵלֹא בַתְּשׁוּבָה. וְכִבֵּר הַבְּטִיחָה תּוֹרָה שֶׁסּוֹף יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה בְּסוֹף גְּלוּתָן וּמִיָּד הֵן נִגְאָלִין שֶׁנֶּאֱמַר 'וְהָיָה כִּי יָבֹאוּ עֲלֶיךָ כָּל הַדְּבָרִים' וְגו' 'וְשָׁבַת עַד ה' אֱלֹהֶיךָ' וְשָׁב ה' אֱלֹהֶיךָ' וְגו':

גְּדוֹלָה תְּשׁוּבָה שֶׁמְקַרְבֶּת אֶת הָאָדָם לְשִׁכְנָה שֶׁנֶּאֱמַר 'שׁוּבָה יִשְׂרָאֵל עַד ה' אֱלֹהֶיךָ'. וְנֶאֱמַר 'וְלֹא שָׁבַתְּ עַדִּי נָאֵם ה''. וְנֶאֱמַר 'אִם תְּשׁוּב יִשְׂרָאֵל נָאֵם ה' אֵלַי תְּשׁוּב'. כְּלוּמַר אִם תִּחְזֹר בַּתְּשׁוּבָה בִּי תִדְבֹק. הַתְּשׁוּבָה מְקַרְבֶּת אֶת הַרְחוּקִים. אָמַשׁ הָיָה זֶה שֶׁנֶּאֱמַר לְפָנֵי הַמְּקוֹם מִשְׁקָץ וּמֵרַחֵק וְתוֹעֵבָה. וְהַיּוֹם הוּא אֶהוּב וְנִחְמָד קְרוֹב וְיָדִיד.

כִּמָּה מַעֲלָה מַעֲלַת הַתְּשׁוּבָה. אָמַשׁ הָיָה זֶה מִבְּדֵל מַה' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל שֶׁנֶּאֱמַר 'עוֹנוֹתֵיכֶם הָיוּ מִבְּדָלִים בֵּינֵיכֶם לְבֵין אֱלֹהֵיכֶם'. צוּעֵק וְאֵינוֹ נֶעֱנָה שֶׁנֶּאֱמַר 'כִּי תִרְבוּ תִפְלָה' וְגו'. וְעוֹשֶׂה מְצוֹת וְטוֹרְפִין אוֹתָן בְּפָנָיו שֶׁנֶּאֱמַר 'מִי בִקֵּשׁ זֹאת מִיָּדְכֶם רִמַּס חֲצָרִי', 'מִי גַם בָּכֶם וַיִּסְגַּר דְּלָתַיִם' וְגו'. וְהַיּוֹם הוּא מִדְּבֵק בְּשִׁכְנָה שֶׁנֶּאֱמַר 'וְאַתֶּם הַדְּבִקִים בַּה' אֱלֹהֵיכֶם'. צוּעֵק וְנֶעֱנָה מִיָּד שֶׁנֶּאֱמַר 'וְהָיָה טָרֵם יִקְרָאוּ וְאֵנִי אֶעֱנֶה'. וְעוֹשֶׂה מְצוֹת וּמְקַבְּלִין אוֹתָן בְּנִחַת וְשִׂמְחָה שֶׁנֶּאֱמַר 'כִּי כָבַד רָצָה הָאֱלֹהִים אֶת מַעֲשֵׂיךָ'. וְלֹא עוֹד אֵלֹא שְׂמֵתָאוּיִם לָהֶם שֶׁנֶּאֱמַר 'וְעָרְבָה לָה' מִנְּחַת יְהוּדָה וִירוּשָׁלַם כִּימֵי עוֹלָם וְכִשְׁנַיִם קְדַמְנִיּוֹת'.

הַתְּשׁוּבָה

בְּעַלֵי תְּשׁוּבָה דֶּרֶכַן לֵהֵיטוֹת שְׂפָלִים וְעַנּוּיִם בְּיֹתֵר. אִם חִרְפוּ אוֹתָן הַכֹּסִילִים בְּמַעֲשֵׂיהֶם הָרָאשׁוֹנִים וְאָמְרוּ לָהֶן אָמַשׁ הָיִיתָ עוֹשֶׂה כָּךְ וְכָךְ וְאָמַשׁ הָיִיתָ אוֹמֵר כָּךְ וְכָךְ. אֶל יִרְגִישׁוּ לָהֶן אֶלָּא שׁוֹמְעִין וְשׂוֹמְחִים וְיֹדְעִין שְׂזוֹ זְכוּת לָהֶם. שְׂכַל זְמַן שֶׁהֵם בּוֹשִׁים מִמַּעֲשֵׂיהֶם שְׁעָבְרוּ וְנִכְלָמִים מֵהֵן זְכוּתָם מְרֻבָּה וּמַעֲלָתָם מִתְגַּדְּלֶת. וְחֻטָּא גָּמוּר הוּא לּוֹמֵר לְבַעַל תְּשׁוּבָה זְכוּר מַעֲשֵׂיךָ הָרָאשׁוֹנִים אוֹ לְהַזְכִּירָן לְפָנָיו כְּדִי לְבִישׁוֹ. אוֹ לְהַזְכִּיר דְּבָרִים וְעַנּוּיִים הַדּוֹמִין לָהֶם כְּדִי לְהַזְכִּירוֹ מָה עָשָׂה. הַכֹּל אֲסוּר וּמִזְהָר עָלָיו בְּכֹלל הוֹנֵית דְּבָרִים שֶׁהַזְהִירָה תּוֹרָה עָלֶיהָ שֶׁנֶּאֱמַר 'וְלֹא תוֹנוּ אִישׁ אֶת עַמִּיתוֹ':

מעלת הניסיונות

האדם צריך לדעת שגם לאברהם אבינו היה ניסיונות, ואין אדם שעולה בדרגה רוחנית, שלא מזמנים לו ניסיונות, ורק אם הוא אדם ששקוע בתורה או דבוק בקב"ה, אז הניסיונות שלו יותר קלים, המקבל ע"ע עול תורה מעבירים ממנו עול מלכות ועול דרך ארץ, והניסיונות שלו הם רבים וקטנים ומתגבר.

והסיבה האמיתית לניסיונות, לפעמים היא סיבה חיובית, כמו שכשהאדם עולה מכתה ח' ששם הרגיש גדול ושולט, לשיבה ושם הוא הצעיר והקטן, וכן כשעולה אח"כ משיבה קטנה ש"ג, לגדולה, הוא שוב פעם הקטן ביותר, כך זה גם בעולמות העליונים ששם יש קומות ועליות בלי סוף, וכל פעם שעולים יש בהתחלה הרגשה של קטנות, ולפעמים הרגשה של ירידה, אך אסור להתייחס לזה כי זה התהליך של העלייה.

צריך לדעת כשאדם נופל הרי הוא כבר איש מקצוע יש לו ניסיון ביד, והמכשלות האלו בסוף יעזרו לו להוציא עוד יהודים מהעוונות.

אומנם ישנם אנשים, שהתחילו לתקן את העוונות, ומרגישים ניסיונות מדי פעם, וזה משום שבשעה שמתחיל לתקן את עוונותיו, הוא מוציא בולעם מפיהם של כוחות הטומאה, לכן הם מנסים לייאש אותו ע"י תאוות וניסיונות, ויכול להיות שיהיו לו ניסיונות לפתע פיתאום בכדי שלא ימשיך להילחם, הוא חייב לדעת שהכל זמני, לכן גם אם היה נפילה קטנה או קרי לא להתרגש להמשיך במלחמה עד הניצחון, הרי גם אם

עשית חלק מהתיקונים ולפתע נפלת, זה הרי לא הורס את מה שתיקנת, אלא עליך לעמוד ולהתבונן מה גרם לך את הנפילה, איך הגיעו בדיוק הניסיונות, ואז לחסום זאת, כפי שמופיע בקשר להתמודדות במקומות הנפילה בעמוד: 121. ומומלץ בתקופת התיקונים להשתדל ולקרוא אור החיים הקדוש או זוהר 20 דקות, זה נותן שמירה והגנה נפלאה, ישנם עוד הגנות ועזרה רוחנית בעמוד: 175.

יזהר האדם מאד שלא להגיע לעצבות כי פעמים רבות ע"י העצבות מגיעים הנפילות, ולפעמים מתדרדרים לעומק הנפילות וזה גורם לנפילה אחרי נפילה, לכן יעצור האדם ויתבונן מי רוצה שהוא יהיה עצוב, בורא עולם או השטן, ברור שזה השטן, ולכן אסור לשחק לידיים שלו, אסור לעבוד אצלו, וצריך, עם כל הקושי לקום ולהילחם בעוצמה.

אם אדם נופל פעם או פעמיים אחרי התיקון אין זה הורס את תיקונו, אבל פשוט שזה מעכב את הצלחתו, וחובה עליו להזדרז ולבדוק מפני מה נפל ולעשות כל מה שאפשר בכדי לא ליפול שוב, ועל זה נאמר שבע ייפול צדיק וקם כלומר אם ע"י זה הוא יודע איך לקום אז הוא עדיין צדיק, אבל אם הוא לא סוגר ולא מסדר, את מה שגרם לו ליפול אינו אלא רשע, כי בעצם הוא יודע מה גורם לו ליפול ונכנע לטומאה ולא נלחם, ובאמת אין כזה דבר לצאת מהעוונות ב 99 אחוז אלא רק במאה אחוז, אומנם הוא יכול להתחזק לאט לאט, אבל שהיעד יהיה מאה אחוז, וכל עוד שהוא לא נמצא שם, יתפלל ויתחנן לקב"ה שיעזור לו להגיע לשם.

על האדם לדעת ולשנן את חומר האיסור, וללמוד זאת בספרי מוסר, בשו"ע בגמרות במדרשים, ובזוהר, לחקור וללבן לעומק את גודל האיסור, כמו שאומר המשנ"ב שתבלין היצר הרע היא תוכחת מאמרי חז"ל. וצריך להבין בפשיטות שעוון זה של פגם הברית, זה יותר חמור מאכילת חזיר, ולזכור את דברי השו"ע שעוון זה חמור מכל העברות שבתורה. **כמובן שכדאי במקרים של תקלות להתקשר, ולקבל ייעוץ והדרכה בחינם.**

הכוח הגדול בקריאת שמע שעל המיטה

אם ישאל השואל מדוע הרעישו חכמינו זכרונם לברכה, על זה העוון

יותר מכל עוון אחר, עד כדי שהשו"ע פסק להלכה שעוון זה חמור יותר מכל העברות שבתורה, מסביר רבינו האר"י הקדוש וזה לשונו, בעניין השז"ל, הנה התיקון ההוא (סדר התעניות שמובאים להלן) יועיל לנקות לו עונו שלא יכנס לגהינם ושימחלו לו עונותיו אלו אבל עדיין צריך תיקון אחר גדול וחזק ממנו כמשי"ת עתה בכונת ק"ש זו, והוא לתקן ולהחיות אותם הטיפות בעצמם שיצאו לבטלה ונכנסו בקלי' ולהחזירם אל הקדושה. (כלומר התיקונים מנקים את עונו, ואינו נכנס לגהינם, אך עדיין כל השפע שלו הולך לאותם מזיקים שהוליד, כי הם כביכול ילדיו, ועליו לפרנסם) **דע שבכל עבירות שבתורה אפי' החמורות, אין בהם מי שמוליד מזיקין ממש כמו המוציא שז"ל, כי אפי' הבא על כל העריות שבתורה נולדים משם ממזרים גופניים בעולם הזה והאמת הוא שמי שעובר שאר עבירות מתלבשין בו המזיקין ונעשים קטגורים עליו אבל המוציא שז"ל עונשו גדול לאין קץ. הלא תראה מה שהפליגו בזהוהר במקומות רבים, ובפרט בפרשת ויחי שאמרו שכל העבירות תליין בתיובתא לבד ממוציא שז"ל דלית ליה תיובתא, בר בטורח סגי ויתיר, ולא חזי אפי' מלכא לעלמין וכו' וע"ש. וזה ענינה דע כי המוציא שז"ל פוגם במחשבה כי אינו משתמש בשום כלי ובשום ערווה ועונשו גדול שפוגם בדעת עליון דאו"א ויוצא לחוץ אל הקלי' הנקראת אשת זנונים, דס"א פתי לחווה באמצעות קליפת נוגה, ונמשכת אותה הנשמה אליה ואז מתחבר בה כח מזיק אחד הנמשך מאותה אשת זנונים ונעשים בחינת גוף אחד אל אותה הנשמה. נמצא שהמוציא שז"ל גורם שאותם טיפות של הנשמות שעתידות לצאת ממנו בבחינת בנים שיתערבו בסטרא אחרא, ושם יתלבשו בגופות הנעשות מסטרא דנחש אשת זנונים ונמצא שהפך והחזיר הקדושה אל הטומאה, והטוב אל הרע.**

והנה כדי לתקן עוון זה צריך שימית אותם הגופות הטמאות המלבישים לאותם הנשמות ועי"כ אותם הנשמות יברחו משם ויחזרו אל שרשם שבקדושה עכ"ל.

ואם כן רבינו האר"י מסביר, שמה שאומר הזוהר, דלית ליה תיובתא, משום שאין התיקון שלם עד שלא יעשה גם קר"ש שעל המיטה.

ועוד כתב האר"י: וזה ענינו הנה אחר אשר נתבאר כי עוון זה פוגם עד "אבא ואמא" אם כן צריכין אנו להוריד שפע מזלא קדישא עלאה דאבא ואמא, הנקרא דעת עליון, החופף על אבא ואמא כנודע, דבמזלא אתכלילן, ומרוב האור הגדול ההוא הנשפע משם, אין יכולת אל הקליפות להתגבר ולקבל הארה ההיא כלל ועיקר ואז הם מתים.

ועל כן השלב הבא שמוכרח זהו קריאת שמע, שעל ידם הורג ומשמיד את המזיקים מכל וכל, כי אומנם התיקונים רק מנתקים בינך לבינם והקריאת שמע הורג אותם, וכיוון שהם יונקים ממקום מאד גבוה, צריך להוריד הארה מאד גדולה בכדי להורגם. ובזה לא שייך שום דבר אחר גם אם תבכה 90 שנה זה לא הורג מזיקים, הם עדיין נמצאים בעולם, וגורמים בגללך אסונות תאונות פיגועים ומחלות.

את הקריאת שמע, ראוי לכל אחד לקרוא ולכוון גם מי שאינו נשוי או שהוא צעיר מאד, משום שאם יש לו ביטוח חיים שהוא יחיה עד גיל ארבעים או אפילו עד מחר אז הוא יכול לדחות זאת, אך כיוון שאף אדם אין לו ביטוח כל אשר לאיש ייתן בעד נפשו, וראוי להתרגל לומר זאת, ואפילו לדעת זאת בע"פ לפחות את הכוונות של פסוק ראשון ושני.

הקריאת שמע אין זה קשור ליום התיקון, וכתב האר"י שצריך לכוון במשך מספר ימים, כמספר הפעמים שחטא.

עצלנים ומפונקים

יש חבורה של אנשים ובחורים, שנקראת עצלנים ומפונקים, או אפילו פחדנים, זה נובע ממצב שאדם לא מסוגל להתגבר על רצונות קטנים וכל דבר שהוא רוצה הוא חייב לקבל, ייתכן שזה בגלל חינוך לקוי, או שהוא בכור, בן זקונים בן יחיד יתום וכדומה.

כולם יודעים שגם אם אתה מפונק מאד, וכל מה שאתה רוצה אתה חייב לקבל, זה באמת שקר גדול, משום שכשאתה רוצה אתה מתגבר, משום שלא מצינו מישהו שהיה לו תאוות, וניגש באמצע הרחוב למי שגורם לו את התאוות ועושה בו מה שליבו חפץ, הרי אפילו הגוי המאוס והמשוקץ

ביותר מתגבר על עצמו בזה, ולכן מה מתברר שיש לך כוח איפוק, רק פשוט החלטת שעל זה אתה נלחם ומתאפק ועל זה לא, אין לך קו אדום שעוצר אותך, איפה שהייצר הרע שלך החליט שם אתה נמצא, וכל פעם הוא מזיז את זה עוד ועוד קדימה, ולך אין קו אדום שאתה לא עובר, כי אתה לא שולט על עצמך.

כאן אתה מוכרח לבצע שינוי בחשיבה, ולהחליט שאתה עושה רק את רצון השם, וכמובן זה על ידי תירגול ולימוד מוסר, לשבר את המידות הרעות, חלק מהתירגול יכול להתבצע במלחמה לשנות את הטבעים שלך, תתחיל להיכנס למים קרים אפילו שאתה לא סובל, תתחיל לאכול דברים חריפים או חמוצים שאתה לא אוהב, ככה תתחיל לשנות את טבעך המפונק, וכמובן להתפלל על זה.

חלק מאותה עצלות זה ממשיך לשינה ולשיעמום, חוסר מוטיבציה לכולם, שזה חלק מהשליטה של כוח הטומאה על האדם, שהוא מוצא את עצמו בסופו של יום שהוא כמעט לא לומד ולא עושה כלום, ואז הוא נמצא בשליטה של כוחות הטומאה שעושים בו כרצונם, וחלק חשוב בכדי להתמודד זה לתכנן את היום שלך, לקחת דף ועט, ולסדר זמני שינה זמני קימה, זמני לימוד וזמני הפסקה, ולא לשכוח לבדוק אם אתה עומד ביעד, ולעשות חשבון נפש מדי פעם.

ובכדי לצאת משליטת השעמום של הטומאה, חייבים להילחם בכל מצב, חייבים זמנים קבועים, לפחות להשקיע בשעות הבוקר לקום מוקדם להתפלל, וגם אם אתה עייף מאד תאמר לעצמך שאחרי התפילה אתה הולך לישון, לאחר שאתה מתפלל תשתדל ללכת לאכול וללמוד שעה שעתיים, וכך להכריח את עצמך להיכנס לדפוס מסודר.

כל היכולת שלך להצליח זה כאשר תהיה בעל הבית על עצמך, וזה חשוב לכל אחד בכל מצב, כי לכל אחד יש עצלות מסוימת, לדוגמא אתה תחליט לכמה זמן אתה יוצא מהסדר, אף אדם בעולם לא יזיז אותך מהחלטה שהחלטת, כגון אתה רוצה לצאת ל 5 דקות לעולם אל תתן לזה להפוך לחצי שעה שיחה במסדרון, אתה מחליט כמה זמן אתה לומד עכשיו,

וכמה זמן הפסקה או משחק, כך כל החיים אתה המחליט, אל תיגרר כי אם נגררים בסוף נופלים תהיה המוביל, אם החלטת על חצי שעה משחק/ טיול אז תעמוד על הזמנים שלך, אל תוותר, אך כמובן אם החלטת שאתה צריך זמן ארוך יותר אז תחליט מראש על חמש שעות או יומיים, כך גם בתפילה החלטת על חמש דקות תפילה, על שעה תפילה, גם אם שמונה חברים קוראים לך אתה לא אז, אתה תהיה גבר אתה תהיה מוביל.

הרבה הצלחות קטנות אבל לא לרצוח

בורא עולם נהנה מכל התגברות של האדם וכל התגברות אפילו הקטנה ביותר היא נחשבת בשמים הרבה מאד, והעיקר הוא, שכמה שאדם פחות נהנה מהעברה אז נברא מלאך רע פגום וחיגר, ובוודאי אם חס ושלום האדם נכשל ימעט הנאתו ככל האפשר, ועל ידי כך מבטל מעליו דינים קשים, ודע שאין עברה מכבה מצווה, וחלק מהעניין זה לומר לעצמך לדחות את התאוות חמש דקות, אני כן יכול, ועוד חמש דקות, ואחר כך שעה ועוד שעה עד שאתה מצליח לדחות זאת לגמרי, אבל צריך לדעת שאנחנו חייבים לנצח במכלול המלחמה, זה ממש כמו מלחמה עם האויבים, למשל אם אתה נמצא בשבי האויב, הרי בוודאי שכל פעם שאתה משגע את הסוהר שלך, או שאתה לא נכנע לאויבים ושומר בגאון את העמדה של המדינה שלך, זה דבר נפלא זה כבוד לאומה, ולאחר שתשתחרר תספר לכל המדינה שלך איך צחקת על האויבים, כאשר תצא מהשבי אתה תהיה מנצח אמיתי לא תצטרך את העידודים הקטנים, החיים שלך לא יהיו תלויים בחיוך שמישהו יחייך לך, או שיגידו לך "אשריך" וכדומה אתה כבר תגיד לאחרים "אשריך" אתה כבר תהיה מחוץ לטומאה ותוכל להוציא אחרים מהבור.

אומנם ישנם אנשים, שהם לוקחים נקודה זאת בכדי לתרץ את החטאים שלהם, הם אומרים לעצמם כבר התגברתי 200-100 פעמים, אז עכשיו זה כבר לא נורא כי בורא עולם יודע שניסיתי וניסיתי, ואני כבר לא יכול אז לא נורא.

משל למה הדבר דומה, לגננת ששומרת על ילדים שובבים מאד, 8 שעות

כל יום, זה לא היה לה קל, היא עבדה חצי שנה בלי להתלונן, עבודה קשה מאד, ולאחר חצי שנה היא החליטה שאחת הילדות הגזימה, אז היא שחטה אותה, רצחה אותה, האם נסתכל כאן על כל החצי שנה שהיא התאמצה, או שנסתכל עליה בתור רוצחת, הדברים פשוטים שהיא רוצחת, **וצריך להחדיר זאת**, את כל לבבות דורש השם והוא יודע מעשה אדם ותחבולותיו, בין בסתר בין בגלוי, ויודע מחשבות בני האדם, לכן אם האדם באמת אנוס ולא מחפש תירוצים, ומנסה לעשות הכל בכדי לצאת מהעוונות, אז מסתכלים על ההשתדלות שלו, מתייחסים לזה, אך אם לא, ובעומק לבבו זה רק משמש אתו בתור תרוץ שניסיתי ולא הצלחתי לכן אני נשאר ברפש ובבוץ, לא מסתכלים כלל על ההשתדלות שלו, אלא הוא נקרא רוצח, ועל זה אומרת הגמרא בנדה י"ג. - א"ר יוחנן כל המוציא שכבת זרע לבטלה חייב מיתה שנאמר וירע בעיני ה' אשר עשה וימת גם אותו, רבי יצחק ורבי אמי אמרי כאילו שופך דמים שנאמר הַנְּחָמִים בְּאֱלִים תַּחַת כָּל עֵץ רַעְנָן שִׁחְטֵי הַיְלָדִים בַּנְּחָלִים תַּחַת סְעֵפֵי הַסְּלָעִים אַל תִּקְרֵי שׁוּחְטֵי אֵלָא סוּחְטֵי.

אתה, מול בורא עולם

צריכים להבין כל סדר התשובה והתיקונים זה תהליך שלך מול בורא עולם, עסק פרטי שלך ושלו, הוא מכיר אותך את כל העוונות מגילגולים קודמים, הוא יודע בשביל מה באת לעולם, ולכן אין מה לבוא אליו בטענות כי אל אמונה ואין עוול צדיק וישר הוא, ועל כן תהליך ירידת התאוות וההצלחה לצאת מהחטא זה לא אחד ועוד אחד, זה לא חישוב בנקאי עשיתי שלושה תיקונים אז צריך להיות לי כבר טוב, אין כזה דבר, זה תלוי ב"את כל לבבות דורש השם", תעשה תשובה טובה ורצינית בכל פעם, עד שתיכנס לך לגידים ולעצמות. להתחרט באמת איך ציערתי את בורא עולם, איך פגמתי בשכינת עוזינו. עד שתמרר בבכי או לפחות בקול בכי מרוב צער על עוונותיך.

חשוב מאד להתבונן עד כמה החטאים פגמו, לדוגמא על חטא אחד חמור של חייבי מיתות ב"ד כתב הרב יהודה פתייא שתיקונים אלו פוטרם את

האדם מכמה מאות שנים שהיה ראוי להיות נדון בכף הקלע ובגלגולים שונים ובגהינם, לכן האדם שעושה תשובה חייב לבוא בענווה גמורה, בכניעה ובשפלות קומה ולחשוב עד כמה, לא מגיע לי כלום, ופשוט, להתפלש בתחנונים, ולבקש מהבורא מחילה באימה ברעדה ברתת וחלחלה, ואם לא התקבלה תשובתו שיקום כארי ויעשה זאת שוב ושוב בלא להתלונן עד שיצליח.

לא לעשות עסק מהתענית בלבד, לא להתענות יומיים שלוש רצוף בכדי לשבור את הגוף, אלא לעשות עסק מתשובה אמיתית, עד שיהיה חם ליבי בקרבי בהגיגי תבער אש, ככה לזעוק לבורא עולם, אפילו אם אתה יצור יבש, הרי כשתגיע ללמעלה ותראה במו עינך איך ציערת את הקב"ה שם תצעק זעקה שאין לה תקומה כאשר תגיע לשם, תצעק לנצח תמרוט שערות ראשך, אבל כבר לא יהיה לזה תועלת.

אדם שעושה תיקונים ולא מרגיש שינוי יתכן שזה מחמת שכבר תקופה ארוכה אינו חוטא, ובוודאי האר"י לא דיבר על הרגשות אלא על מחילת חטאים, וישתדל לעשות קריאת שמע עם כוונות ברצינות ובהבנה פשוטה.

אחטא ואשוב

מי שאומר אחטא ואשוב הוא מפסיד, כי אז בורח ממנו הסייעתא דשמיא ההצלחה והסיכוי לשוב בתשובה, אנשים לא מבינים מה זה סייעתא דשמיא, אבל מניסיון, ההבדל הוא שמים וארץ, בלי סייעתא דשמיא זה קשה מאד, זה כמו להילחם בקיר, ובכדי להחזיר את הסייעתא דשמיא צריך מסירות נפש מצדך שבועיים שלושה, ואז גם אתה מקבל סייעתא דשמיא כל אחד ברמה שלו, הייצר לפעמים תופס את האדם בכל מיני כיוונים וגורם לו להתנגד, לפלפל ולהיתקע במושגים שלו, **או ליפול בחטאים יותר גדולים**, ולהגיע למצב שהוא פשוט מדומיין שהוא לא יכול להשתחרר, זו הייתה הבעיה של "אחר" שלא היה לו סייעתא דשמיא, ולכן נשאר עם חטאיו.

אדם שחטא ותיקן ונפל שוב, מחמת תאוות, מחמת טעות, מחמת ניסיון

קשה וחזק, הוא עדיין לא נקרא בגדר אחטא ואשוב, רק מי שחוטא במזיד ובשאת נפש, ומתכוון לחטוא לכתחילה, ואומר אני אחר כך יתחזק, הוא נקרא, בכלל האומר אחטא ואשוב.

שני בעיות מרכזיות יש באומר החטא ואשוב, גם התשובה שלו לא טובה כי אין לו קבלה לעתיד, לכן גם לא ירדו לו התאוות, ועוד שכאשר הוא חוטא, הוא ממש חוטא במזיד גמור, הוא נכנס בשביל לחטוא, ולכן הוא הורס את כל התשובה שלו, כי גם אם אדם חוטא בטעות או בשוגג, הוא לא הורס את התיקונים הקודמים שלו, אך אם זה במזיד הרי הוא בשאת נפש מצפצף על בורא עולם ועיין בעמודים: 143. 145. איך יוצאים מזה.

היו כאלה שחשבו שאפשר לעשות תיקונים בשביל שהם יוכלו להמשיך לחטוא, מסכנים הם חטפו מכות, נסביר מדוע, משום שכאשר אדם שקוע בעוונותיו מאריכים לו אף ממתינים לו, אך ברגע שהוא מתחיל עם תהליך תשובה אמיתי שגורם לתזוזה בכל המערכת הרוחנית שלו, והרי כשעושים זאת אז תוך שני תיקונים כבר מתייחסים לאדם אחרת לגמרי בשמים, ואז הנשמה שלו מתעוררת לבקש שישלים זאת, ומתחילה לזרז אותו, אם זה על ידי שמחה גדולה. והצלחה בכל תחום, או להציק לו במקרה שהוא לא רציני, במיוחד כשממשיך לכתחילה ליפול במזיד, אז, בכלל זה לא נחמד.

לא להיות בידיים של הצד השני

ואל תביאיני לידי עברה. אומר האר"י הקדוש שאדם שחוטא באופן קבוע, ובמיוחד בעברות של קדושה, אז כל התורה והמצוות עשה שלו הולכים לטומאה.

מובא בספר חסידים תתקע"ד: אם צופה בנשים הרי ייענש גם על מה שלמד כבר. דוגמת נביא שעבר על מה שנאמר לו. נסביר זאת באופן שיהיה מובן יותר, אם תיקח מטבע קטן ותסגור עליו את כף ידך אז

איפה נמצא המטבע סגור אצלך, כך כשהאדם חוטא הוא נכנס לתוך הצד השני והם שולטים עליו, הוא כאילו בשבי אצלם, והם אלו שמפרנסים אותו ומגישים לו אוכל ושתיה, **ואומנם האדם מחויב לעשות מצוות וללמוד תורה**, ובאמת כל השפע של התורה והמצוות מגיע אליו, אלא שהוא נמצא בצד השני, תפוס אצלם בידיים, לכן הם יונקים מהשפע הזה, משום שהם צריכים לפרנס את אותו אדם, אבל באמת האדם צריך להמשיך ללמוד ולעשות מצוות, משום שברגע שישתחרר מהטומאה, אז הוא משתחרר עם כל התורה והמצוות כי הם בקרבו, אלא שהוא עד היום היה שבוי אצלם.

ולכן מובן למה הבבלים הרומאים הצרפתים האנגלים והגרמנים, שלטו על כל העולם, כי המציאות של כלל ישראל היה שבוי אצלם, וכל השפע של השכינה הקדושה מוכרח לבוא אל בני ישראל לזונם ולפרנסם, וכיוון שהם היו שבויים אצל האומות אז השכינה הוצרכה להשפיע לגויים את השפע הגדול, בכדי שיתנו חלק מזה לכלל ישראל ששבויים אצלם, ולכן כל מה שהם עשו הצליחו וכבשו את כל העולם, וכל האפשרות שלהם לשלוט זה היה דווקא כאשר בני ישראל היו שבויים אצלם, ולכן הם לקחו את ישראל לגלות בתוכם בדווקא, כי הם היו חכמים וידעו סוד גדול זה, ולכן גם כיום איפה שנמצאים הרבה יהודים מבני ישראל מוכרח שיהיה שפע, כגון באמריקה ובשאר המדינות, וגם כל "הכלכלה המצליחה" של ארץ ישראל זה בגלל שהשכינה משפיעה לבניה, אלא שהערב רב שולטים עדיין, וחומסים את רוב השפע, ואומנם במקומות כמו אפריקה מתים אנשים מרעב כי כלל ישראל לא היה שם לכן אין שם שפע.

איך יוצאים מהצד השני לתמיד

כל המלחמה של הצד השני זה לשלוט על האדם, משום שאז הוא מרוויח שכל השפע של האדם הזה עובר דרכו, וזה בעיקר קורה ע"י עוונות ומכשירים פסולים, אבל זה גם קורה בהרבה צורות נוספות כגון

ע"י לקיחת כדורים פסיכיאטרים שגורמים שהאדם לא שולט על עצמו, (כמובן לא מדובר על כדורי ריטלין וכדומה, וכן חוץ ממי שמסכן עצמו ואחרים) או חס ושלום לקיחת סמים, או אפילו **שינה מרובה** שלא לצורך, שאז שולט עליו הצד השני ברמה מסוימת, **או מי שנמצא במצב של בטלה ושעמום קבוע**, זה מוכרח לבסוף להביאו לידי חטא עוון ודיכאון, אומנם בוודאי רוב הפעמים יש לצד השני רק שליטה חלקית, **ובכדי להשתחרר מהצד השני לגמרי**, כותב הזוהר שצריך בשעת התשובה להגיע לשיברון לב, ואז זוכים להבטחה מבורא עולם שלעולם לא נשוב לידיים של הצד השני והטומאה, וזה לשון הזוהר הקדוש פ' פנחס:

רבי אבא פתח, זבחי אלהים רוח נשברה וגו'. פסוק זה פרשוהו, שרצון הקדוש ברוך הוא, אין רצונו בקרבן של אדם על חטאיו, אלא רוח נשברה. ובני אדם לא יודעים מה אומרים. וכך שמענו מבוצינא קדישא (רשב"י) שכאשר בא אדם להיטמא בחטאיו, ממשיך עליו רוח מצד הטומאה, והרוח מתגאה על האדם, ושולט עליו, לכל רצונו. ואותו צד הטומאה מתגבר בכוחו ומתחזק, ושולט עליו שיעשה רצונו.

אך כאשר בא אדם ושולט עליו להיטהר - מטהרים אותו. בשעה שהאדם מקריב קורבנו - כל כפרה שלו תלויה עליו, עד שיתחרט וישבור לאותה הרוח מתוך גאוותו וישפיל אותה. זוהי השבירה של הצד השני של הטומאה. וכאשר נשברת אותה רוח הטומאה ומקריב קרבנו, אז זה מתקבל ברצון כמו שצריך.

ואם לא נשברת אותה רוח, אין קרבנו כלום, ונמסר לכלבים, שהרי קורבן זה אינו של הקדוש ברוך הוא, אלא מהכלבים. ומשום זה, זבחי אלהים כמו שצריך הוא רוח נשברה, שישבר אותה רוח טמאה ולא תשלוט עליו. ועל זה, מי שישבר אותה כמו שצריך, עליו כתוב, רוח הולך ולא ישוב. **יהיה אותו אדם בהבטחה שלא ישוב לידיים של הסטרא אחרא לעולמים**. זהו שכתוב, ולא ישוב. לב נשבר ונדכה - אותו אדם שלא התגאה ולא התענג בתענוגי העולם - אלהים לא תבזה, בכבוד הוא אצלו.

לסיכום: כל המהלך של תיקון העוונות ותשובה: זה בדיוק כמו המהלך

של הקרבת קרבן בבית המקדש, האדם מגיע ומקריב קרבן, והקורבן היום, זה התענית והפדיון, וכביכול נסמך על הקורבן, ומתוודה על חטאיו, אז אם שובר את לבבו הערל, ועושה תשובה אמיתית בשיברון לב ופירוט חטאים וקבלה לעתיד, אז קורבנו נרצה, ולא ישוב לעולם לידי הצד השני, אך אם לא, אז גם אם יקריב אלף קורבנות, ויעשה זאת עם גאווה, הכל הולך לצד השני.

חן וכבוד מאת השם, וחברים אוהבים

חן, לא תלוי בהשתדלות בני האדם כי בורא עולם יקבע למי יהיה חן ולמי לא, לדוגמא נתאר לעצמינו אדם מכוער או שחור והוא מלא חבורות ופצעים, אבל הוא מיליארדר עצום, האם אנשים לא ישמחו בו, בוודאי שכן, נכון יתכן שהם צבועים, אבל במציאות יש לו כרגע גם חן וגם כבוד, לעומת זה אשה יפה וסרת טעם, היא יכולה להיות הנאה ביותר בעולם, אבל אם היא רצחה את הילד שלך או את אמא שלך, האם תתרגש מחמת היופי שלה, או שתשנא אותה שנאת מוות ובליבך תאוות נקם בלבד, וכל זה משום שחן וכבוד מאת השם, לכן, כל הבורח מן הכבוד, הכבוד רודף אחריו, וכל הרודף אחר הכבוד, הכבוד בורח ממנו.

לכן מה שמצוי היום שישנם בחורים שרודפים אחרי הנוי והיופי אחרי התסרוקות ולבושי האופנה, הם צריכים לדעת שחן וכבוד מאת השם אם אדם רוצה שחבריו יכבדו אותו ויעריכו אותו זה תלוי אך ורק בדבר הפסוק בַּרְצוֹת הַשֵּׁם דַּרְכֵי אִישׁ גַּם אוֹיְבָיו יִשְׁלַם אֹתוֹ, כאשר הקב"ה מרוצה ממך הוא כבר יסדר שכולם יהיו מרוצים ממך, אפילו האויבים שלך יהיו מוכרחים להשלים איתך, ודברים אלו מוכחים בפועל, ורבים שזכו לעשות תשובה אמיתית, כל הסובבים אותם אמרו להם שהם השתנו לטובה, וכיף להיות במחיצתם.

והסיבה היא שאנשים אלו, לפני שחזרו בתשובה, היו הולכים עם מאות ואלפי מזיקים מסביבם, בפרט מי שחטא בעוונות חמורות יותר, וכאשר הם נכנסים לחדר מסוים זה יחד עם כל הפמליא שהולכת איתם, זה גורם מבחינה רוחנית הרגשה רעה לסובבים אותם, ולפעמים המזיקים האלו

ממש מציקים לסובבים, ובפרט אם הם הולכים לאנשים או לחברים, יותר נקיים או צדיקים, הם יכולים להרגיש בסביבת הרשעים עצבות עייפות או דיכאון, והנשמה שלהם לא סובלת את זה לכן היא גורמת לו להסתכסך עם החבר.

הלבוש והשער מוביל לעברה

כיוון שמצינו מקרים רבים מאד אצל בחורי ישיבות שיש ביניהם התעסקות גדולה בעניין הלבוש והשער, ודבר זה גורם ומוביל לתאוות בין אחד לשני, לכן נצטט את דברי חז"ל.

ולא באנו להחמיר, אלא לתת חומר למחשבה ולהתבוננות, וכל ערום יעשה בדעת, ולא צריך לקפוץ מדרגה לדרגה, אלא יעשה מעט מעט לפי כוחו ויכולתו.

המקור הקדום ביותר הוא ספר אדם הראשון הנקרא ספר רזיאל המלאך: וזה לשונו, הרשע ראשו נטויה בגהינם מפני שבראשו ציצית שערות גדולות ארוכות להתגאות בגאון שבראשי ציצית, עד כאן לשונו, כלומר ראשי השערות שבראשו גורמים לו להתגאות ולהיכנס לגהינם.

ומובא מפורש בגמרא בברכות: אל יצא כשהוא מבושם לשוק א"ר אבא בריה דר' חייא בר אבא אמר רבי יוחנן במקום שחשודים על משכב זכור, אמר רב ששת לא אמרן אלא בבגדו, אבל בגופו זיעה מעברא ליה, כלומר: אם זה נועד להעביר זעה וריח רע מותר, ואם זה בשביל להתנאות אסור, ולעניינינו גם אם לא מגיעים לכאלו עברות, אך רבים וטובים כיוון ששומרים עיניהם מנשים, משחררים עיניהם על בחורים שנראים נאים וחוטאים בגללם, ובאמת זהו איסור של ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם מדאורייתא, כי בתורה לא כתוב נשים, אלא כל אחד מסוגי העריות, ובכללם הזכר.

כתב הזוהר הקדוש כאשר יצר הרע שולט על האדם, (הוא גורם לאדם שיהיה) מתקין אותו ומקשט לו את לבושו, מסלסל בשערו. זהו שכתוב ותתפשהו בבגדו לאמר שכבה עמי, הדבק עמי. כלומר בתחילה גורם לו

להתנאות בלבושו ושערו, ולבסוף מפילו בעברות חמורות.

אסור לאיש להתנאות בתיקון וקישוט גופו כאשה בכל דבר שדרך הנשים להתקשט בו אם כוונתו לנוי וליופי, משום איסור "לא ילבש גבר שמלת אשה", שדבר זה מעורר הטבע לעבירה ח"ו ולפ"ז אסור לאיש להתקשט ולהתנאות בגופו או בבגדיו או לסלסל בשערו משום איסור "לא ילבש" במדרש שוח"ט קי"ד: "ג' מדות טובות היו בידן של ישראל במצרים ובזכותן נגאלו שלא שינו את שמם ולא שינו את לשונם ולא שינו את לבושם.

ולכן חוב גמור לא לעשות עסק מלבוש או משער, אם אתה לפעמים מתלבש מדי יפה, מכנסיים צמודים וגזרה נמוכה או חולצה צמודה וזה גורם להבליט את האברים, הרי בשביל זה ייצרו את זה בפריז... וכדאי שבחור בשעה שקונה מכנסיים יתבונן ויחשוב, שבגלל מכנסיים אלו, בחורים אחרים יחטאו כמה מאות פעמים, לכן יעשה השתדלות גדולה לכבוד השם, ויבדוק היטב, שהחלק העליון של המכנסיים לא מדי נמוך, כי זה גורם צער לקב"ה.

וכן בלוריות או צ'ופים אם אתה משקיע בזה וחושב על זה, אז מתלבש בך רוח טומאה שגורם לחברים שלך לחטוא בגללך, ולפעמים זה כמו במעגל סגור, הטומאה שנוצרה אצלם גורמת גם לך ליפול ולחטוא, ואתה אפילו לא מבין למה, כמובן אין שום עניין חס ושלום להיראות מכוער, יש להתלבש באופן סביר המכבד את בעליו, אין בעיה להיראות טוב, אבל לא באופן מושך, לא שיתלהבו החברים מכל לבוש או מכל תספורת שלך, צריך קצת ענווה, ידוע הסיפור על ר' שמואל רוזובסקי ראש ישיבת פוניבז' שאמר לאחד הבחורים שיוריד את הבלורית, התחצף הבחור ואמר אבל גם לרב יש, ענה לו הרב לי זה מעל הראש לך זה בתוך הראש.

ברית הלשון וניזול פה גורם לקרי

אמרו חז"ל (שבת לג): בעון נבול פה בחורי ישראל מתים, יתומים ואלמנות צועקים ואינם נענים, וצרות וגזרות מתחדשות. כל המנבל פיו

אפי' חותמין עליו גזר דין של שבעים שנה לטובה הופכין עליו לרעה אמר רבה בר שילא אמר רב חסדא כל המנבל את פיו מעמיקין לו גיהנם, רב נחמן בר יצחק אמר אף שומע ושותק שנאמר "שמר פיו ולשונו שמר מצרות נפשו". {משלי כ"א, כ"ג}:

כתוב בזהר: אמרו רבי יוסי ורבי חייא ולא יראה בכ ערות דבר. כיון שאמר: ולא יראה בכ ערות, למה (כתב גם) דבר? אלא רשעי העולם הללו שגועלים ומטמאים את עצמם בדבורם שיוצא מפיהם, וזהו ערות דבר.

וכל כך למה (ניבול פה חמור) ? משום שהוא (הקב"ה) הולך לפניך. ואם אתה עושה כך (שאתה מנבל פוך), מיד ושב מאחריך. שלא ילך עמך וישוב מאחריך. (ואז השם מתרחק ממך)

ועוד מובא בהקדמת הזוהר: אל תתן את פיך לחטיא את בְּשׂוּרְךָ - שלא ייתן בן אדם את פיו להביאו להרהור רע, ויגרום להחטיא אותו בשר קדש שחתום בו ברית הקדש, שאם עושה כך, מושכים אותו לגיהנום.

מובא בספר הקדוש "קב הישר" ואם הוא רגיל בקללות או בדברי ריבות, אז תדע שנשמתו הוא מסטרא אחרא, משרש נחש וצפעון, ואינו מגזע קדוש, כי אם מערב רב. ואף שיש לו אב ואם צנועים וחסידים, מכל מקום גלגול נשמתו מערב רב, עד כאן לשונו.

כתב בספר חרדים: אם תרצה להיות צדיק טוב, מרכבה ליסוד שקלקלת, צריך לומר תמיד גם זו לטובה ולדון לכף זכות, ולדבר טוב ולשתוק מדבר רע כלל, **ואם חס ושלום שחת זרע בברית קודש** לא תוסיף להשחית ישראל בברית הלשון בקללה בר מינן, אדרבה ברך ולמד סניגוריא לכפר, ולמד ילדי ישראל תורה ויראת ה' ברחמים, וכן בהחטיא נפשו בכל ישראל עושה רושם, לכן תעורר נפשך בכונה גדולה לשוב בתשובה ולכוין שעמך ישובו כל זרע ישראל.

ועוד כתב בספר חרדים: דע לך כי פיך אבי אבות הטומאה, ומטמא רמ"ח אברין ונפשך, ומיד שכינה מסתלקת מעליך ולא תדע ולא תרגיש, הרי אמרו בזוהר כי על ידי הכעס נטמאת כאמור, וכן על ידי לשון הרע

ושתיהן עיקרן בפה. גם אמרו כי בהוצאת זרע לבטלה נטמא נמי ונראה שהוא הדין כמו שבברית קודש זרע לבטלה מטמא, **כן בברית הלשון, הדברים בטלים מטמאין, ונבלות הפה מטמא כמו הזנות**, ובהדיא כתיב ולא יראה בך ערות דבר ושב מאחריך, הרי ארבע טומאות, ונראה שהוא הדין שאר התועבות התלויות בפה נמי מטמאות, כגון דבר שקר מרמה חנופה גאווה ליצנות שתיקה לצורך מצוה, כדכתיב (תהלים ל"ט) נאלמתי דומיה. השם יצילנו מדרך חטאים ויקרבנו לעבודתו.

ועוד כתב: ברית הלשון וברית קודש הם מכוונים ואם ידבר דברים האסורים כמו לשון הרע ושקר ונבלות הפה וליצנות, מלבד עונשו הראוי על כל דבור ודבור, עוד זאת יתירה שמטמאין אותו בלילה ופוגם גם בברית קודש והוא לא ידע ואשם, ואוי לו אהה על נפשו כי מרעה אל רעה יצא עד שישתרש בחטא ויוסר הקדושה מתוכו ושם ינוח הסטרא אחרא, לכן יתעורר מאד ויתגבר כארי לשוב אל ה' ואף שהרבה לחטוא, אם ישוב אל ה' ימינו פשוטה לקבל שבים אליו בכל לב, וידע כי הדבר תלוי בו, והבא ליטהר מסייעין, אותו וכמו שאמר הכתוב כי לא אחפוץ במות המת נאם ה' אלהים והשיבו וחיו.

הנשמה עצמה קדושה מאד והעברות לא מכבות אותה

צריך להתבונן ולהבין שהנשמה היהודית היא קדושה מאד, והיא לא מקבלת טמאה, אותם עברות שהאדם עושה הם כמו קליפות שמכסות ומסתירות את אור הנשמה, אך גם יהודי חוטא ופושע, ואפילו אדם שעבר על כל התורה כולה, זה לא אומר שהנשמה שלו פצועה זה רק כסוי על אור הנשמה, אולי הוא יצטרך לסבול ייסורים או לעשות תשובה בכדי לנקות אותו, אך הצינור והשורש של הנשמה נשאר נקי ללא רבב, וזהו מה שאמרו חז"ל ישראל אע"פ שחטא ישראל הוא, ולכן אם מעירים את הניצוץ הקדוש אפשר להוציא ולהפריד ולקלף את כל הקליפות והטומאה שסובבת סביב לאדם ואז לגרום ליהודי שבו, לנשמה שבו, להאיר ולפרוח בצורה חזקה כמו שרק היא יכולה.

ולכן גם לאדם במצב הכי חשוך והכי נפול, לזכור את עוצם קדושת נשמתו

אשר בקרבנו, ויחד איתה לעלות ולהתחבר לקב"ה ולהרחיק ממנו את כל הטומאות והשיקוצים, עד שיזכה לשוב אל הבורא.

והעניין שהנשמה נשארת בקדושתה, כתב האור החיים הקדוש ויקרא ט': אם הנפש החוטאת משפטה היא איך יביא קרבן ויפטר, ונראה כי טעם נכון יש בדבר על פי המשפט, כי כשהאדם חוטא אין בחינתו בחינת אדם, על דרך אומרם ז"ל (סוטה נ. ג.) אין אדם עובר עבירה אלא אם כן נכנס בו רוח שטות, ונעשה בהמה וביום שחזר בתשובה עלה ממדריגת בהמה למדריגת אדם, האם ראוי הוא להמית אדם זה תחת בהמה.

לשמר את העליה והקדושה

בחורים ואברכים רבים שזוכים לתקן את עוונותיהם מרגישים התעלות והתרוממות גדולה מאד, גם בלימוד התורה, וגם בשמירה על הקדושה, לפתע לא מגיעים לא נסיונות לא תאוות, אין שום בעיות בעיניים, ממש סור מרע ועשה טוב, זה נשמע כמו חלום, ורבים מאד שואלים איך לשמר את הדבר הנפלא הזה.

התשובה היא להיזהר מהמזיד, זה חשוב מאד, ישנם כללים פשוטים וברורים, ואם אתה תישמר אז משמיים כבר יעזרו לך מהשוגג.

אומנם לא צריך להשתגע, כי יש שמירה מדהימה, אבל כיוון שנתקלנו בכאלו שהפסידו מעלות עליונות אלו, לכן סידרנו כללים.

לימוד תורה, וקביעת עיתים לתורה הוא דבר הכרחי, כי הבטלה מביאה לידי שיעמום והשיעמום לידי חטא, והדבר שמגן ושומר ביותר זה לימוד התורה תמידין כסידרון, לכן הכרח וחובה לא להתבטל, אומנם מי שנאלץ לעבוד לפרנס את בני ביתו, שיעבוד, העיקר לא להתבטל.

חשוב מאד לעולם לא לעצור מבחינה רוחנית, אלא להתקדם הלאה והלאה, להתבטל להשם ולהתקרב אליו, כמו שמופיע בהמשך, כי אין סוף דרגות יש, בלהתקרב לאין סוף ברוך הוא.

לשמור על הלכות ייחוד כפי שמופיע בעמוד: 173, בפרט אם בעבר היה לו תקלות עם חברים מסוימים חייב להקפיד להתרחק ולשמור על עניין

הייחוד, לפעמים היה לאדם קשר עם דברים לא טובים עם חברים לא טובים, אם הוא לא מספיק מתנתק מהם ומתרחק מהם, אז הדבר פשוט, שהוא לאט לאט יחזור לידי תקלה או לידי עברה, ולכן אם יש מישהו שגרם לו תקלה, יש לו מצוות עשה דאורייתא להסתכסך איתו, **לזכור ממה היית נכשל בעבר** ולהתרחק מזה עד הקצה האחרון כמו שאמרו: הנכווה ברותחין נזהר בפושרין.

הקב"ה מקדים רפואה למכה והרבה אנשים ובחורים שיש להם נסיונות גדולים הקב"ה נתן להם משקפיים, והם צריכים להיזהר בשמירת העיניים, באופן שיורידו את המשקפיים בדרך, זה עוזר בצורה מוחלטת, ואסור בשום אופן להתבייש מאחרים, כי מי שרואה אותך, בסתרי לבבו אומר, הלוואי שאני הייתי יכול לשמור עיניים כמוהו, (וגם אתה חושב כך על אחרים), ולדאבוננו **אנשים היום מתנהגים לפי מה שהם חושבים שאחרים חושבים עליהם**, וחוששים מה יגידו עלי, וכדומה, ובאמת הכל שטויות, אף אחד לא חושב עליך כלום, ואם תתבוננו בזה, תבינו שזה או מצחיק או עצוב.

בבית להיזהר מגיסות וכן הדבר בדודות, ובבנות דודות ובכל דבר שאסרה התורה וחז"ל, כי יש טעות נפוצה שמושיבים בחורים מול גיסות וכדומה, וכל מי שיכול להתריע על זה ולזרז שלא ישבו אלו מול אלו, ולעשות השתדלות שלא יראו ולא יסתכלו, אלו על אלו, זכיות בלא סוף עומדים לו.

וכמובן להרחיק משחוק וקלות ראש וטיולים עד הקצה האחרון, ולשים סייג בדיבור, לקצר לחתוך, לא לדבר כלל על מה נשמע וכדומה, אלא על עניינים מעשיים כגון, יש מלח – תודה, על בסיס דברי חז"ל שאמרו "באיזו ללוד", להתרחק מחבורת שוגגים ומזידים מבני המשפחה, המשוחחים נשים וגברים כאחד, זה עצמו חטא.

להיזהר מאד, משבתות משפחתיות ושבת שבע ברכות, יש מגוון בעיות לכל הגילאים, ואם אין תיכנון מתאים ומוקדם, יכולים להגיע לבעיות רבות.

אם יש מקום שבו נגרמו מכשולות אז שירחיק ממנו כמה קילומטרים, וחייב להקים גדרות הרבה הרבה, לפני המקום שבו נכשלים, ויקבע לעצמו מקומות שאסור לו לעבור בהם, וכך יוכל לנצח במערכה.

איך מתכוננים לבין הזמנים ולטיולים

אוי לו לאדם שלומד במשך כמה חודשים טובים, אך לא מתכנן את הטיולים והחופשים, שלא יהיו בעיות ותקלות, הרי כמה אלפי בחורי חמד בכל שנה, נהרסים להם החיים מחמת בין הזמנים, בגלל חוסר תיכנון מוקדם, בגלל תמימות אכזרית, הם נחשפו לדברים שאין הנפש היפה סובלתן, וכל התורה שלמדו, הרי הם כאותיות הפורחות באוויר.

כל האפשרות להינצל מנפילות תקלות ובעיות, זה אך ורק בתכנון מוקדם, אסור לחשוב, את הילדים שלי זה לא מעניין הם "צדיקים" כי לכל אדם יש תאוה, השאלה היא האם עוררים אותה או לא.

לכן, כאשר יוצאים לטיולים, לא להשתטות ולהיכנס למרכזי קניות.

להיזהר מאד ממקומות ומסלולים שיש בהם כניסה למים, כי שם לפתח חטאת רובץ.

בהליכה לקרובי משפחה רחוקים או קרובים סבתות ודודים, ייתכן מאד שיש שם מכשירים פרוצים, או שיש שם ספרים או עיתונים אסורים, החכם עיניו בראשו, ולא סומך על אחרים, על חשבון נפש ילדיו.

בטיולים, בכל תקופת החופש הגדול לציבור הכללי, הנזק עצום, כי בכל נחל וכל פינה ברחבי הארץ, מצויים נערים ונערות שאינם שומרים תורה ומצוות, והולכים בצורה פרוצה לגמרי, ולאחר שטורחים כל המשפחה להגיע לאפיק נחל במשך 5 שעות, לפתע מוצאים שם קבוצות קבוצות, של נשים פרוצות וכדומה, אפילו תלמודי תורה שלמים, נכשלים ומכשילים בזה, לכן רצוי לצאת באמצע הזמן לטיול על חשבון הלימוד, מאשר להפסיד את כל התורה והטהרה, או ללכת למקומות סגורים, או מקומות בדוקים שאין בהם תקלות.

להיזהר מאד מללכת לבד למעיינות, בקרבתם יש אנשי בליעל.

יציאה תמימה, של משפחה, עם דודים ובני דודים, סבא וסבתא, לפארק משפחתי, או לטיולים משותפים, זה אם כל חטאת, ובעיות גדולות ומגוונות יכולים להיווצר.

להיזהר מאד בבתי מלון, שהמקום גורם, וזה מקום שנועד לחטוא בו, ורוב אלו ששהו באותו חדר עשו חטאים גדולים, כי לזה נועד המלון בעיקר, לכן להשתדל לישון במיטות הצדדיות, ולומר פיטום הקטורת, יזהר מאד בלובי, ובחדר האוכל, ישתדל מאד לשמור עיניו וראוי שיטריח את אימו או אחיותיו שיגישו לו הכל.

אם ח"ו יוצאים לחו"ל ולא שייך להישאר בארץ, ישמור עיניים כפליים, בשדה התעופה, ויישב במטוס ליד אביו או אימו, או אדם גדול בכדי שלא יכשל בהדלקת מסך האינטרנט, להיזהר בחו"ל, הפרסומות והשילוט בחו"ל זה ברמה של גועל נפש, לא לתת לעיניים לשוטט כלל.

לקבוע עיתים לתורה זה ערובה לשמירת הקדושה.

ראוי שגם מי שסיים את התיקונים דווקא בתקופות אלו, שישוב

הלכות יחוד, שו"ע אהע"ז כ"א-כ"ד

אָסוּר לְהַתְיַחַד עִם עֲרוּהָ מְהַעֲרִיּוֹת, בֵּין זְקֵנָה בֵּין יְלָדָה, שְׂדָבָר זֶה גּוֹרֵם לְגַלוּת עֲרוּהָ. חוּץ מֵהָאֵם עִם בְּנָהּ וְהָאָב עִם בִּתּוֹ וְהַבֶּעַל עִם אִשְׁתּוֹ.

כְּשֶׁאַרְעֵ מַעֲשֵׂה אִמְנוֹן וְתָמָר, גָּזַר דָּוִד וּבֵית דִּינּוֹ עַל יַחֲוּד פְּנוּיָהּ. (בחורה) וְאַף עַל פִּי שְׂאִינָה עֲרוּהָ, בְּכֻלָּל יַחֲוּד עֲרִיּוֹת הִיא. וְשִׁמְאִי וְהֵלֵל גָּזְרוּ עַל יַחֲוּד כּוֹתֵתִית (גויה). נִמְצָא, כָּל הַמְתַיַּחַד עִם אִשָּׁה שְׂאִסוּר לְהַתְיַחַד עִמָּה, בֵּין יִשְׂרָאֵלִית בֵּין כּוֹתֵתִית, מִכֵּין אֶת שְׁנֵיהֶם מִכַּת מְרִדוֹת, הָאִישׁ וְהָאִשָּׁה, וּמְכַרְיָזִין עֲלֵיהֶם.

לֹא תִתְיַחַד אִשָּׁה אַחַת, אֶפְלוּ עִם אַנְשִׁים הַרְבֵּה, עַד שֶׁתְּהִיָּה אִשְׁתּוֹ שָׁל אֶחָד מֵהֶם שָׁם. וְכֵן לֹא יִתְיַחַד אִישׁ אֶחָד, אֶפְלוּ עִם נָשִׁים הַרְבֵּה.

אִשָּׁה שְׂבַעְלָה בְּעִיר אֵין חוֹשְׁשִׁין לְהַתְיַחַד עִמָּה, מִפְּנֵי שְׂאִימַת בְּעֵלָהּ עֲלֵיהָ. וְאִם הָיָה זֶה גַם בָּהּ, כְּגוֹן שֶׁגִּדְלָה עִמוֹ, אוֹ שֶׁהִיא קְרוּבָתוֹ, אוֹ אִם קָנָא לָהּ בְּעֵלָה עִם זֶה, לֹא יִתְיַחַד עִמָּה אֶף עַל פִּי שְׂבַעְלָה בְּעִיר:

בֵּית שְׁפָתָחוּ פָּתוּחַ לְרִשּׁוֹת הַרְבִּים, אֵין חֲשַׁשׁ לְהִתְיַחַד שָׁם עִם עֲרוּה:
תִּינָקֶת שְׁהִיא פְּחוּתָה מִבֵּית שְׁלֹשׁ וְתִינּוֹק פְּחוּת מִבֶּן תִּשְׁעַ, מִתָּר לְהִתְיַחַד
עִמָּהֶן, שְׁלֹא גָזְרוּ אֶלָּא עַל יַחּוּד אִשָּׁה הָרְאוּיָה לְבִיָּאָה וְאִישׁ הָרְאוּי לְבִיָּאָה:
לֹא נַחֲשָׁדוּ יִשְׂרָאֵל עַל מִשְׁכַּב זָכָר וְעַל הִבְהֻמָּה, לְפִיכֹךְ אֵין אֲסוּר לְהִתְיַחַד
עִמָּהֶן, וְאִם נִתְרַחַק אֶפְלוּ מִיַּחּוּד זָכָר וּבִהֻמָּה, הֵרִי זֶה מִשְׁבַּח. וְגִדּוּלֵי
הַחֲכָמִים הָיוּ מִרְחִיקֵי הִבְהֻמָּה, כְּדֵי שְׁלֹא יִתְיַחַדוּ עִמָּה. וּבַדּוֹרוֹת הַלְלוּ
שְׂרַבּוּ הַפְּרִיָצִים, יֵשׁ לְהִתְרַחַק מִלְּהִתְיַחַד עִם הַזָּכָר:

רְאוּי לְאָדָם לְהִרְגִיל עֲצָמוּ בְּקִדְשָׁה יִתְרָה וּבְמַחְשָׁבָה טְהוּרָה וּבְדַעַת נְכוֹנָה,
כְּדֵי לְהַנְצִיל מִלְּהַפְּשֵׁל בְּדַבַּר עֲרוּה. וְיִזְהַר מִהִיחּוּד שְׁהוּא הַגּוֹרֵם הַגָּדוֹל. וְכֵן
יִנְהוֹג לְהִתְרַחַק מִהַשְׁחֹק וּמִהַשְׁכָּרוֹת וּמִדְּבָרֵי עֲגָבִים (פְּרוּשׁ, דְּבָרֵי שְׁחֹק
וְחֲשֵׁק). וְלֹא יֵשֵׁב בְּלֹא אִשָּׁה, שְׁמִנְהֵג זֶה גּוֹרֵם לְטְהוּרָה גְּדוּלָּה. יִתְרָה מְכַל
זֹאת אָמְרוּ: יִפְנֶה עֲצָמוּ וּמַחְשָׁבָתוֹ לְדְבָרֵי תוֹרָה וְיִרְחִיב יָדָעְתוֹ בְּחֲכָמָה,
שְׂאֵין מַחְשָׁבַת עֲרִיּוֹת מִתְגַּבֶּרֶת אֶלָּא בְּלֵב פְּנוּי מִהַחֲכָמָה:

מעלת המקווה

בעניין המקווה הוא טוב לכל דבר ולכל התקדשות והתחדשות, אלא שהמון העם לא יודעים בכלל מה הטעם ומה התועלת שהם יכולים להפיק מהמקווה, ואם היו יודעים היה להם תועלת גדולה **בשעה שטובל** ירהר בתשובה, ויכוון שהטבילה היא בשביל טהרה, וחשוב מאד לכוון שטובל בשביל להיטהר, **כי האר"י הקדוש כתב שאם לא מכוון זאת, אז הוא מקלקל יותר ממה שמתקן ח"ו.**

בעניין הטבילות, רצוי עשרה פעמים כנגד עשר ספירות, או 26 כנגד שם הויה, או 40 כנגד הארה של אמא עילאה, או 260 כנגד עשרה פעמים הויה, או ש"י טבילות ונביא מדברים שהביא בעל הראשית חכמה: וכל עיקר הטבילה משום שהמקווה הוא נכנס בסוד נשמתו במים העליונים ההם שהם בסוד עוה"ב והוא נסתר בסתר העליון שהוא בבינה, ואימא מסתרת אותו בכנפיה, וגם יכוון שניצוץ הקדוש המתלבש בו, גם כן נטהר מהפגם אשר קבל, ועל ידי הטבילה מפשיט מעליו רוח הטומאה ומתלבש בו סוד הנשמה שנסתלקה, **והטבילה לה הוא סיוע גדול לקניית**

הנשמה, כי טהרה מבפנים, וקדושה מבחוץ, וכיון שנכנס בו, שלא נשאר כלום חוץ מגופו בזה הפשיט מעליו כל צד רוח הטומאה, **כי בכוח אימא לבטל החיצונים**.

לכן כל עניין המקווה הוא להשתהות בדווקא בתוך המים, כמה שיותר זמן להיות בלי אחיזה של הטומאה, וזה מועיל מאד למי שיש לו אחיזות ותקלות, להיות כמה שיותר זמן מנותק מהסטר"א כי לבסוף זה יעזור לו להתנתק לגמרי, ולכן כדאי וראוי להשתהות מתחת המים, לכוון ולהתפלל ולבקש על מה שצריך, כי שם אין מי שיעכב את תפילתו וכוונותיו.

ועוד טעם לטבילת מקוה שהוא כעין חזרת כלים לכבשן, כדי שיטהרו ויתלבנו, וביציאתם מהכבשן המה חדשים, גם האדם כן בהיכנסו אל המקווה, הוא כדי להיכלל ולחזור הנשמה הפגומה ואיברים הפגומים ממקום שיצאו משם, והמה מתעלמים כעובר המתעלם בבטן אימו שאין העין החיצוני שולט בו, והוא שמור מכל פגע ומקרה, והוא כמו ילד שיצא מבטן אימו.

ולכן יש עניין גדול כאשר נמצאים במקווה להתקפל כמו תינוק, ולכוון שהוא במעי אימא עילאה, וכן כדאי שיתוודה קודם שיכנס למקוה ולכל הפחות יהרהר בתשובה מקודם, אז מרגיש לאחר טבילתו רוח חדשה מניצוץ הנשמה שחזרה אליו.

הגנות רוחניות ומעשיות

לימוד הזוהר הקדוש מועיל מגן ושומר ומועיל להורדת הנסיונות, מפני ששורשו באימא עילאה (זוהר פרשת נשא קכד:)

רבים שלמדו אור החיים הקדוש 20 דוקת בכל יום על התורה, עזר להם מאוד לירידת הנסיונות והתאוות. אמירת למנצח בצורת מנורה עוזר לשמירה רוחנית מהסטרא אחרא

יִשְׁתַּדֵּל לְהִרְחִיק מִכָּל דְּבַר שְׂאֵמְרוּ חַי"ל שְׂמוֹסִיף טְמֵאָה כְּגוֹן גְּזִיזַת צִיפּוֹרְנִיִּים מֵעַל הַבֶּשֶׂר, או נְטִילַת יָדַיִם בְּבִקְרָה סְמוּךְ לְמִטָּה, וְעוֹד.

מי שצריך הגנה ושמירה ראוי וכדאי שילמד מסכת סוכה, משניות וגמרא בעיון, כי אז הוא מושך על עצמו ומאיר, את אותה הארה של

חג הסוכות, שהיא אמא עילאה שהיא שורש השמחה והתשובה, ואין הטומאה והמזיקים יכולים להתקרב למי שאמא עילאה מסוככת עליו, לכן ישתדל לכוון ולבקש בשעת הלימוד שהאור של אימא עילאה והאור של השכינה יסוככו ויגנו עליו.

כשיבא לו ח"ו מחשבה רעה, יאמר כמה פעמים "ונשמרת מכל דבר רע", ויהרהר אז בדרשות חז"ל שדרשו עליו שלא יהרהר אדם ביום ויבא לידי קרי בלילה, ולא יניח ח"ו לשהות המחשבה רעה במוחו שלא לטמאות שכל העליון ח"ו:

ר' אלימלך מליזענסק: להרהורים לא טובים יאמר:

הַחַיִּים וְהַגְּרָאֵשִׁי וְהָאֱמֹרִי וְהַכְּנַעֲנִי וְהַפְּרָזִי וְהַחֲזִי וְהַיְבוּסִי.

הרמ"ק: להרהורים ומחשבות זרות יחזור ויאמר:

אֵשׁ תַּמִּיד תּוֹקֵד עַל הַמְּזַבְּחַ לֹא תִכְפֶּה

המגיד לבית יוסף: להרהורים אסורים יאמר בכוונה:

קַר"ע שֵׁט"ז

כשיבא ח"ו לידו בהזדמנות כנגדו הסתכלות רעה ח"ו, כגון כל דבר שגורם לו הירהור אסור בין באיש בין באשה, או טפח מגולה באשה, יאמר תיכף ומיד הפסוק "ולא תתורו אחרי לבבכם", ולא יטמא את שכלו ח"ו, ויכוון בשם: **גְּדִשְׁנָאֵל** ואפשר ללחוש זאת בפיו בלא להוציא מפיו.

עוד יעצה גדולה ונוראה מצדיקי קדמאי, על הפתוב **לְדוֹד בְּשָׁנוֹתוֹ אֵת טַעְמוֹ לִפְנֵי אָבִימֶלֶךְ**, אז עשה עצמו כמשוגע, והוציא לשונו ורירו מפיו, עד שאמרו עבדי המלך שאין זה דוד רק איזה משוגע וגרשוהו משם, **וְדַע כִּי יֵשׁ בָּזֶה סוּד**, כי אבימלך נקרא היצר מלך זקן וכסיל, והוא עומד רק על אדם שהוא בר דעת, אבל כשמתלבשים בלבוש של שטות, בעל פרחו מוכרח לסור מן האדם, לכן כשעומד אדם בסכנה של התגברות היצר וקישוי ח"ו, תיכף ומיד יוציא לשונו ויוריד רירו, ויעשה איזה תנועה של שטות בהצנע, ואז תיכף יסור ממנו כח ההתגברות של היצר, וזה

הַדָּבָר מְקוּבָּל מִצְדִּיקִים שְׁבָדוּק וּמְנוּסָה. (טהרת הקודש)
 אָמַר רַב יְהוּדָה אָמַר רַב הַאי מֵאן דְּעָיִל לְקַרְתָּא וְחָמֵי נָשִׁי שְׁפִירוּ, יִרְפִּין
 עֵינָיו וַיִּמָּא הָכִי, סָךְ סָפָאן אֵיגְזֹר אֵיגְזֹרָא קִרְדִּינָא תְּקִיל פּוּק פּוּק דְּאָבוּי
 קְדִישָׁא דְּשַׁבְּתָא הוּא.

(זוהר פרשת וירא - דף קיא ע"א)

ושמעתי משם אנשי אמת (קב הישר פ"ב) כי דיוקן האב תגביר כח
 הקדושה בבן ותמנעהו מבוא אל התיעוב, והוא אומרו סמוך למצות
 העריות אביו ואמו תיראו, ולזה מי שתקפו יצרו יצייר בין עיניו יולדיו
 ויהיה לו למשיב נפש:

(אור החיים ויקרא י"ט ג')

שמרגיש שאינו מצליח לשלוט בעצמו והתאוות מתגברות ראוי להרהר
 בשם זה 40 פעמים בכל יום (עדיף תחת מי המקווה בעל פה) וירשום את
 שמו בין האותיות בדילוג ויכול לרשום שני אותיות יחד אם צריך.

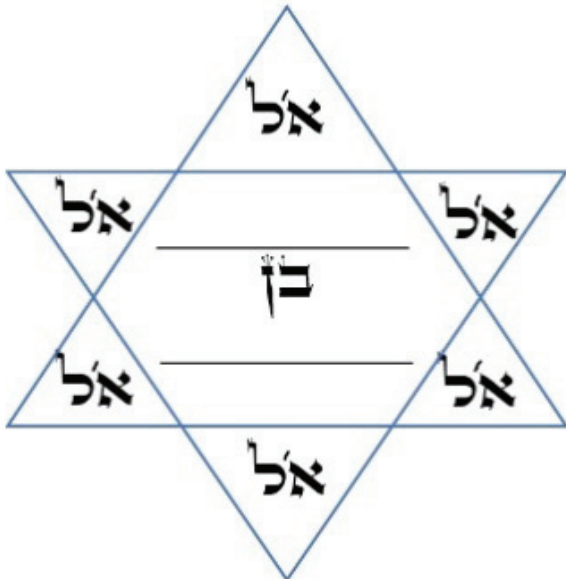
ויכוון: הו"ה בלבן, גדשנא"ל באדום, ושמו בחום צבע אדמה.

וְגִדְהָ שְׁנֵי וְאֵלְהָ

ים של שלמה, זו היא
 כוונה להגן ולבנות מקיפים
 מסביבך. וכך יכוון: שהחדר
 מכל סביבותיו, מוקף בשם
 אהי"ה בצד מזרח שם אל"ף
 וזה כולל גם את התקרה,
 בצד שמאל צפון שם ה"ה,
 בצד מערב שם יו"ד ויורד
 גם כלפי הריצפה ובצד ימין
 שהוא דרום שם ה"ה, ויכוון
 כאילו כל החדר מתמלא

התשובה

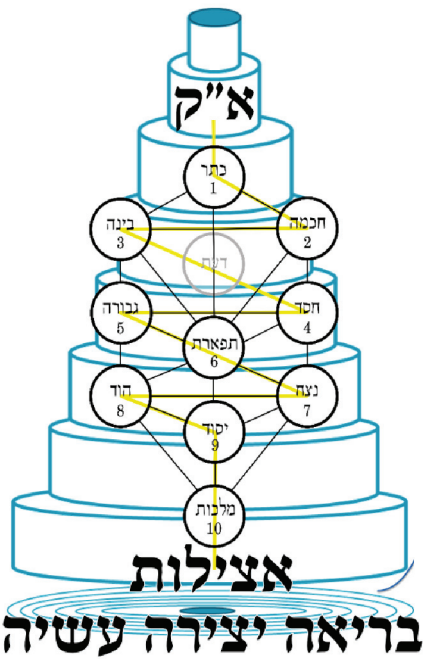
במים ובתוכו שם יהי"ה בצבע זהב. אם מגיע לו התקפה של תאוות, ואפילו במקום טמא יהרהר בצורת מגן דוד שבכל אחת מ: 6 פנותיו בתוכם רשום א"ל ובאמצע שמו ושם אימו, ויכון שזה מגן ומקיף אותו, ועוזר מאד להרחיק את התאוות והטמאה.

לפני הניקיון יכוון בשם: אלוה בכדי להלביש לבוש לנשמה, יכוון: מסביב לאדם נגד השעון.

יש עוד דרכים שמוכרחים לעשות בכדי להרחיק את הצד השני, שעברו מדור לדור אצל מקובלים גדולי עולם, עד האר"י הקדוש ולמעלה.

וכל אדם שנקי כיום מעוון פגם הברית, ומשתדל לעשות רצון השם, יכול לעשות זאת לו ולחבריו. ניקיון האדם ובנית מקיפים זה דבר חשוב מאד לכל מי שמתעסק בקדושה ומזכה הרבים, שצריך הגנה מהצד השני, בכדי שלא יהיה אחיזה, וכן למי שכבר ניזוק קצת ח"ו מחמת עונותיו וכדומה. וכך יכוון או יאמר, (ציור זה הינו דוגמא בלבד, ואפשר גם בלי זה)

יהי רצון שירד אור מהאין סוף ברוך הוא לנקות את כל הא"ק ואבי"ע של נשמת פלוני, וכל הספירות של נשמתו, וכל הצנרת של נשמתו, וכל

הנקודות והחלקים השחורים שבנשמתנו, יהפכו ללבנים, ויהיו מסביבו הגנות ומקיפים.

לפני ואחרי כל כוונה תיקן האר"י הקדוש לכוון זאת לאחר כל כוונה. פעמיים שם אלהי"ם יחד עם עשר אותיות עולה למספר יעקב, ויחד עם הניקוד שכל נקודה היא 10 ופתח זהו 6 זהו פעמיים יעקב, שזה גמטריא: השטן. רמז: וַיַּעֲקֹבֵנִי זֶה פְּעַמִּים ע"י פעמיים "יעקב מתבטל כח השטן. ויכוון זאת: מסביב לאדם נגד השעון.

אֵלֵּי לַהֲהִיִּים

התשובה דרך

בינה דבינה

חסד דבינה

יְהוָה

יְהוָה

חיבור חסד עם בינה

יְהוָה הוֹדָה

תשובה

פשיטת יד ימין

יְהוָה

יְהוָה

יחוד להחזיר רשע בתשובה:

כתב רבינו חיים ויטאל: מעשה בבנו של רבינו משה אלשיך שעזב דת ישראל ונשתמד, וביקש מרבינו האר"י תיקון איך להשיב בנו בתשובה, ונתן לו רבינו האר"י היחוד דלהלן, והועיל לו ושב לדת ישראל.

וחשוב ביותר לכוון זאת על כל מאכל או משקה שנותנים לאותו חוטא, וכיוון שהנפש זה הדם, והדם נוצר ע"י המאכל, תתעורר נפשו לשוב למחצבתה.

יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו שתחתור חתירה מתחת כיסא כבודך, ותקבל בתשובה את עבדך בן אמתך פלוני בן פלוני כי ימינך פשוטה לקבל שבים.

יכין לקשור החסד שהוא הוי"ה דסגול הנקרא ימין, עם הבינה שהיא הוי"ה דצירי הנקרא תשובה, ותפשוט הבינה את יד ימינה שהיא הוי"ה דסגול לקבלו בתשובה הנקרא בינה שהוא הוי"ה בצירי.

ימינך פשוטה לקבל שבים.

הַרִינִי מִכּוּוֹן לַעֲשׂוֹת עֲצָמִי כֶּסֶא וּמִרְכָּבָה לִשְׂכִינָה

ראשי כתר

יְהוָה

מוחי שמאל בינה

יְהוָה

מוחי ימין חכמה

יְהוָה

דעת

גבורת

יְהוָה

חסדים

יְהוָה

אזני שמאל גמ' און

יוד הי ואו הוה

אזני ימין גמ' און

יוד הי ואו הוה

חוטמי

נקב שמאל גמ' חוטם

יוד הי ואו הוה

נקב ימין גמ' חוטם

יוד הי ואו הוה

עין שמאל גמ' עין

יהוה יהוה

יהוה

יהוה יהוה

עיני ימין גמ' עין

יהוה יהוה

יהוה

יהוה יהוה

פי גמ' ס"ג ועוד כ"ב = פה

יוד הי ואו הוה

אווה"ע גיכ"ק דטלנ"ת זסשר"ן בוב"ף

זרוע שמאל גבורה

יְהוָה

גופי תפארת

יְהוָה

זרועי ימין חסד

יְהוָה

ירך שמאל הוד

יְהוָה

ירך ימין נצח

יְהוָה

ברית קודש יסוד

יהוה וו הוה

עטרה מלכות

יְהוָה

למי שיש יותר חלק של נקבה יעשה את הכוונה להורדת התאוות בעמוד: 177. וישתדל לכוון פעמים רבות, את יחוד המרכבה, להמשיך עליו את הצד של החכמה (כחול) שהוא זכר.

מי שמרגיש שיש בו כבר ממש אחיזה, ומרגיש שיש איזה דבר טומאה שנתפס בו, ומרגיש הרגשה חזקה באזור מפתח הלב, או כאבים חזקים במרכז הראש, בפרט כשלומד תורה, ייתכן שזה רוח או מזיק, ישתדל מאד לא לשוחח ולא לדבר עימו לא במחשבה ולא בפה.

מועיל גם למי שיש דיכאונות חרדות ופחדים.

ויכוון את צורת המרכבה המופיע בסידורים עם צלם שלם בכדי להגן ולהקיף את נשמתו, משום שהצלם שלו נפגע.

וראוי לעשות זאת פעמים רבות ולעשות עצמו מרכבה לשכינה ויאמר:

יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו שתשלים צלמים שלי אם נפגמו ולא יהיה אחיזה לטומאה להידבק בי, אלא אך ורק לשכינה הקדושה.

התשובה

סדר תיקון יחוד לאלפים שתיקן האר"י הקדוש:

לשון האר"י: וזה הייחוד הנזכר הנה כאשר מתגרה היצה"ר באדם ושולטין עליו סמאל ונחש הנקרא מצולות ים, ויהיו בין עיניך סדר השמות האלו ובפרט בעת שתעסוק בתורה תכוונם תמיד במחשבתך אם תראה שהיצה"ר מתגרה בך ועי"כ לא ישלטו עליו מצולות ים הנז'. ולא יתגרה בו היצה"ר ובפרט אם האדם עושה תיקון ש"ז לבטלה שהוא תיקון טיפות ניצוצות הקדושה שנשפעו ונתערבו בקליפות כי אז החיצונים מתגרים באדם מאד: (ניתן לכוון זאת גם בלי ה"יהי רצון" דלהלן)

יהי רצון מלפניך ה' אלהינו ואלהי אבותינו שימשך שפע רב ואור מהויה דמילוי יודין שבתיקון השמיני נוצר חסד **יוד ה' ויך ה' דדיקנא דאריך אנפין**

להמתיק מספר אהיה דההין וי' אותיותיו שהוא גימ' אלפים שהוא תיקון התשיעי

אלף ה' יוד ה' אלף ה' יוד ה'

וגם להמתיק מס' ב' שמות אלהים ואדני וט' אותיותיהם שהם גימ' אלפים

אלהים אדני אלהים אדני

וגם להמתיק אלהים דאלפין, גמטריא אר"ץ לתקן מה שפגם קין בשכינה שנק' ארץ.

אלף למד הא יוד במ

מ נ צ פ ר דין דין דין דין דין

וגם להמתיק ש"ך ופ"ר דינים דזו"ן, שהם שורש הגבורות שבקדושה.

ותשליך במצולות ים דס"מ ונחש את כל חטאתינו, וכל המשחיתים אשר נבראו על ידינו ותמנע אור יניקתם משמות הקודש אלהים אדני של נשמותינו

אלהים אדני

ובכח תיקון השלושה עשר דדיקנא ונקה העולה קס"א.

אלף ה' יוד ה' אלהים אדני אלהים אדני

ותיקון זה הוא כמספר אלהים אדני עם ט' אותיותיהם והכולל, יעלו כל הנשמות וכל הניצוצות הקדושה שנתפזרו על ידינו בין הקליפות, חיל בלע ויקיאנו מבטנו יורישנו אל, ויחזרו אל הקדושה כמשפט הראשון מנוקות מכל רע, ואת נפשותינו תטהר מכל החיצונים לבל יגשו אלינו ולבל יתאחזו בתפילתינו ובלימוד תורתנו,

הָגֵם קֶשֶׁב טַלְתָּא פְּכֵן שְׁנַטְמִי פְּבִידְקָמִי מֵאֲצַד פְּנִצִּי

למי ששומע קולות או דיבורים או רואה מזיקים או דברים משונים, או כאבי ראש, או כאבים מוזרים, או שמרגיש שמוחו לא עובד, זה תפיסה חזקה של טומאה או איזה כישוף או כוח טומאה וכדומה, יכוון בשמות אלו, ומוצאם מהפס': צרי דבש, נכאת, ולט, בטנים, שקדים, ושם אחרון מצפ"ץ אדנ"י משולבים.

יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו שבזכות שמות אלו שכיוונתי תחוס ותחמול עלי, להסיר ממני את כוח הטומאה, ותשרה עלי את השכינה הקדושה.

תיקן מוהר"ן מברסלב

לומר עשרה מזמורי תהילים למי שראה קרי בשוגג

ט"ז. ל"ב. מ"א. מ"ב. מ"ט. ע"ז. צ'. ק"ה. ק"ז. ק"נ.

תיקן האר"י הקדוש

לומר תיקון מ"ח בזוהר לתיקון פגם הברית

בְּרֵאשִׁית תִּמְן תִּרְ"י תִּמְן שֶׁבַ"ת, כְּגֹוְנָא דָא בְּ רֵאשִׁי"ת בְּרָא שִׁי"ת, וְאִינוּן תִּרְי שִׁבְתוֹת, עֲלִיָּהוּ אֲתִמֵּר (שמות לא טז) וְשִׁמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשְּׁבֶת לַעֲשׂוֹת אֶת הַשְּׁבֶת וְגוֹמֵר, תִּרְיִן זְמַנִּין אֲדַכִּיר הֶכָא שְׁבֶת, לְקַבֵּל שְׁכִינְתָא עֲלָאָה וְתִתְּאָה, לְדִרְתָם מֵאֵי לְדִרְתָם, אֶלָּא זְכָאָה אִיהוּ מָאן דְּעֵבִיד לוֹן דִּירָה בְּשִׁבְתַּת בְּתִרְי בְּתִי לְבָא, וְאֲתִפְּנִי מִתִּמְן יִצֵּר הָרַע דְּאִיהוּ חֲלוּל שְׁבֶת, בְּרִית עוֹלָם דָּא צְדִיק, דְּשִׁרְיִין תִּרְוִיָּהוּ עֲלִיָּה, חַד לְאֲמִלָּאָה לִיָּה וְחַד לְאֲתִמְלִיא מִיָּנִיָּה.

בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אִינוּן תִּרְיִן כְּלִיִּין נְצַח וְהוּד, בְּנוֹי דְּיִשְׂרָאֵל סְבָא עֲמוּדָא דְּאֲמָצְעִיתָא, תִּלְתַּת שְׁבִיעֵי שְׁבִיעֵי אֶלִין תִּלְתַּת אָבְהוֹן, עֲנַג שְׁבֶת וְנ"הָר יוֹצֵא מִעַד"ן לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגִּ"ן (בראשית בי), וְנִהָר, אִיתַּנְהָר וְאִיתַּנְהָר, אִיתַּנְהָר דְּאֲתִקְרִי נִהָר פְּלָגִיו, וְאִיתַּנְהָר דְּאֲתִקְרִי נַחַל קְדוּמִים, עַדן עֲלָאָה עֲלִיָּה אֲתִמֵּר (ישעיה

סד ג) עֵין לֹא רָאתָה אֱלֹהִים זֹלָתְךָ, הֲאִי נָהָר אִיהוּ ו', דְּנָפִיק מֵעֵדן עֲלָאָה דְאִיהוּ א', וְאֶעְבֵּר בֵּין אָבָא וְאִימָא, וְאֶזִּיל חֲמִשׁ מְאוֹת שָׁנָה, וּמְטִי עַד צְדִיק שְׁבִיעִי, וּמִתַּמָּן אֲשִׁקִּי לְגִנְתָּא דְאִיהִי שְׁכִינְתָּא תַתָּאָה.

זָכָאָה אִיהוּ מָאן דְּנָטִיר דִּירָה לְשַׁבַּת דְאִיהוּ לְבָא, דְלֹא אֶתְקַרֵּיב תַּמָּן עֲצִיבו דְטַחֹל, וְכַעַס דְמָרָה דְאִיהוּ נוֹרָא דְגִיְהֵנָם, דְעֲלָה אֶתְמַר (שְׁמוֹת לֵה ג) לֹא תִבְעֵרוּ אִישׁ בְּכָל מוֹשְׁבוֹתֵיכֶם בְּיוֹם הַשַּׁבָּת, וְהָכִי הוּא וְדַאי דְכָל מָאן דְכָעִיס כְּאִלוּ אוֹקִיד נוֹרָא דְגִיְהֵנָם, אֲרַבְעִים מְלֹאכוֹת חֶסֶר חַד אֵינּוּן לְקַבֵּל אֲרַבְעִים מְלֻקְיוֹת חֶסֶר חַד בְּשַׁבָּת, וְאֵינּוּן עֲשָׂרָה דְלָקָה אָדָם וְעֲשָׂרָה לְחַוְיָה וְעֲשָׂרָה לְנַחֵשׁ וְתַשְׁעָה לְאַרְעָא, וּבְגִין דָּא אֲמַרוּ מְאִרֵי מִתְנִיתִין אֵין לוֹקִין בְּשַׁבָּת, דְאֵלִין מְלֹאכוֹת אֵינּוּן חֲשִׁיבִין לְיִשְׂרָאֵל לְקַבֵּל מְלֻקְיוֹת.

יְצִיאֹת הַשַּׁבָּת שְׁתִּים. אֵינּוּן עֲקִירָה וְהִנְחָה, דְעֵבִיד לוֹן בְּבַת אַחַת, מָאן דְאֶעְקֵר חֲפֵץ מֵאַתְרֵיהּ וְאַנַּח לִיהּ לְבַר מֵאַתְרֵיהּ וּמְרֻשׁוּתֵיהּ, כְּאִלוּ אֶעְקֵר אֵילָנָא דְחַיֵּי דְאִיהוּ אוֹת בְּרִית, וְאַנַּח לִיהּ בְּרֻשׁוֹ נוֹכְרָאָה, מָאן דְעֵבִיד דָּא גְרִים דְאֶעְקֵר נְשֻׁמְתֵיהּ מְרֻשׁוֹת דִּילָהּ, וְאַנַּח לָהּ בְּרֻשׁוֹ אַחְרָא דְאִיהִי מְרָה וְטַחֹל, וְדָא גְרַם לְיִשְׂרָאֵל דְאֶתְעַקְרוּ מֵאַרְעָא דְיִשְׂרָאֵל, וְאַתְגְּלִיאוּ בְאַרְעָא נוֹכְרָאָה דְאִיהִי רְשׁוֹת הַרְבִּים, וְהָכִי אִיהוּ מָאן דְאֶעִיל אוֹת בְּרִית קִדְשׁ דִּילֵיהּ בְּרֻשׁוֹ נוֹכְרָאָה, שַׁבָּתָא"י אִיהוּ טַחֹל חֲמ"ה, אֶתְתָּא בִישָׂא מְרָה, שַׁבָּתָא"י עֵלִיהּ אֶתְמַר (בְּרַאשִׁית לז כד) וְהַבּוֹר רַק אֵין בּוֹ מַיִם, מַיִם אֵין בּוֹ אֲבַל נְחָשִׁים וְעַקְרָבִים יֵשׁ בּוֹ, וְאִיהוּ רָעַב וְצָמְאוֹן וְקִינָה וְהַסְפֵּד (דף פה ע"ב) וְחֲשׂוֹכָא וְקַבְלָא, וְאִיהִי גְלוּתָא לְיִשְׂרָאֵל. וְצָרִיכִין יִשְׂרָאֵל לְמַעַבְד לָהּ שְׁנוּי בְּכָלָא וְהָא אוֹקְמוּהָ, וְאִיהוּ דְבוּר דְחֹל דְאִיהוּ אָסוּר בְּשַׁבָּת, וְכַד לֹא אֲשַׁכַּחַת אֶתְר לְשִׁרְיָא תַּמָּן, אִיהִי בְּרַחַת, כְּגוֹוְנָא דְשַׁפְחָה דְאַבְרָהָם דְאֶתְמַר בָּהּ (בְּרַאשִׁית טז ח) מִפְּנֵי שָׂרִי גְבֻרָתִי אֲנֹכִי בְּרַחַת.

טַחֹל עֲלָה אֶתְמַר (שְׁמוֹת ג ה) שֶׁל נֶעְלִיךָ מֵעַל רַגְלֶיךָ, נֵעַל מְטוּנְךָ דְטַפָּה סְרוּחָה, כִּי הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אַתָּה עוֹמֵד עָלָיו אֲדַמַּת קִדְשׁ הוּא, דָּא שַׁבָּת, וְעֵלִיהּ אֶמְרַת שְׁכִינְתָּא פְּשֻׁטְתִּי אֶת כְּתַנְתִּי אֵיכְכָה אֶלְבָּשְׁנָה, רַחֲצִיתִי אֶת רַגְלֵי אֵיכְכָה אֶטְנַפֵּם (שִׁיר ה' ג), וּבְגִין דָּא צָרִיךְ בַּר נִשׁ בְּשַׁבָּת לְשְׁנוּיֵי בְּלָבוּשֵׁין בְּשִׁרְגָא בְּמַאֲכָלִין, וְצָרִיךְ לְמַהוּי מוֹסִיף מַחֹל עַל הַקִּדְשׁ, וְכָל הַמוֹסִיף מוֹסִיפִין לִיהּ נֶפֶשׁ יִתִּירָה בְּשַׁבָּת, וְכָל הַגּוֹרַע גּוֹרַעִין לִיהּ הֵהִיא נֶפֶשׁ יִתִּירָה חֶסֶם וְשָׁלוֹם.

הַשַּׁבָּת הַזֹּאת

 דרך
הביטול
זהדבקות

וְנִשְׁמְדֶתֶם מֵאֵד לְנַפְשֵׁיכֶם
 לְאַהֲבָה אֶת-יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם

הביטול
 דרך

חדר אוצרות

יהודי עמל וטורח בעולם הזה משקיע את כל ראשו ורבו בתורה הקדושה משתדל, לעשות את המקסימום האפשרי למיטב ידיעתו, מתמודד, משקיע ומתאמץ, ואת כל הטרחות הטרדות והקשיים הוא פותר בצפייה דרוכה, לשכר העצום שמחכה לו לעולם הבא, מסתיימים החיים שלו עלי אדמות, והנה הוא מגיע לעולם שכולו טוב, והנה שם נותנים לו להיכנס לחדרי האוצרות ולגנזי גנזים, **אך לפתע שוד ושבר, הוא מוצא את עצמו נכנס, למקום מפואר וענק אבל זה מחסן עצום של חנות "הכל בשקל" עם כל הממתקים והמשחקים...** כמובן זה רק משל, אבל זה האמת לאמיתה, כאשר בני אדם שאיפתם טרחתם והשגתם היא לפי המציאות והמושגים שלהם, ולזה פחות או יותר הם מצפים, והם דורשים את השכר המובטח, בטוחים שמגיע להם, הם עבדו קשה כל החיים בשביל השכר, אז לדאבוננו זה פחות או יותר מה שמקבלים, אולי פי מיליון אבל באותם מושגים, כמובן מומלץ לכל אדם באשר הוא לא לצפות לשכר מסוים, אלא מה שהבורא ייתן יהיה טוב, ותמיד מה שהוא נותן יהיה יותר טוב ויותר מושלם.

הסוד בדבר זה (ונאריך עוד בזה בהמשך כמה פעמים) כמו שכתב רבינו האר"י (בהקדמה לעץ חיים) כי תורת עולם הבא איננה כפשטה, רק שם עוסקים ברזי התורה וסודותיה וזה שלא בחר בה ולא טרח בעולם הזה מערב שבת לא יאכל בשבת.

ועליהם נאמר: לָכֵן כֹּה אָמַר אֲדֹנָי אֱלֹקִים הִנֵּה עֲבַדְי יֹאכְלוּ וְאַתֶּם תִּרְעָבוּ הִנֵּה עֲבַדְי יִשְׁתּוּ וְאַתֶּם תִּצְמָאוּ הִנֵּה עֲבַדְי יִשְׁמְחוּ וְאַתֶּם תִּבְשּׁוּ הִנֵּה עֲבַדְי יִרְנוּ מְטוֹב לֵב וְאַתֶּם תִּצְעַקוּ מִכָּאֵב לֵב וּמִשֶּׁבֶר רוּחַ תִּיִּלְלוּ. (ישעיהו ס"ח)

אומנם כל זה נאמר לגבי סודות התורה, שבוודאי השכר עליהם עצום, אך יש גם דברים נפלאים ומיוחדים מעבר לזה, אמרו חז"ל: עולם הבא אין בו לא אכילה ולא שתיה, אלא צדיקים יושבין ועטרותיהן בראשיהן ונהנין מזיו השכינה. נכון זה מה שיש למעלה, אבל עלינו לזכור רק צדיקים זוכים לזה, לא כולם, רק מי שציפה לקב"ה עוד בהיותו בעולם הזה רק מי שציפה וייחל להשראת השכינה, רק מי שעוסק בכבודו של מלך, רק הוא ראוי להתעטר בעטרותיו, כי רק הוא יהנה מזה, לאחרים זה יהיה כאילו סבל, תחשבו על אדם שאצלו התענוג האמיתי הרוחני שלו הוא וורט נפלא, או קושייא עמוקה בתוס', אז את זה הוא יקבל, כי ממהו אחר הוא פשוט לא יהנה, ולא ישיג.

נמשיל משל, כל החילים מתפרנסים מהמלך, גם הגנרל והרמטכ"ל, אלא שכל אחד אין השכר שלו שווה, השכר של החייל זה הרבה כסף הרבה אוכל, השכר של הגנרל זה ארמון עם הרבה משרתים, והשכר של הרמטכ"ל להיות מלך, כל אחד במה שהוא השקיע ונהנה, זה מה שיקבל, ובסייעתא דשמיא בדברים שלפניך תוכל לקבל הדרכה איך גם אתה תוכל להיות צדיק כמו משה רבינו כבר היום, איך כבר היום תהיה גנרל ורמטכ"ל אצל הקב"ה, איך תעבוד את הבורא יתברך בביטול מוחלט, שאז השכר הוא מאוצר מתנת חנם בלי שום גבול.

מטרת הבריאה

בורא עולם ברא את העולם למטרה פשוטה וברורה, אף על פי שהיה יכול לבורא מלאכים בלא סוף מכל מקום הם אין להם בחירה, ומלך על עבדים אינו מלך, וגם מלך שיש לו מיליארדי רובוטים שעושים את רצונו אין לו בזה שום הנאה, כי מה החכמה שכולם מרימים או מורידים את היד, זה קורה בלחיצת כפתור, ולכן רצון הבורא לברוא

אדם שיעשה את רצונו מתוך הרגשה של בחירה, וכאן אנו מגעים לשורש כל הבריאה,

בכדי שיהיה דמיון של עולם השקר, מה עשה הבורא הוא טמן חלקים קדושים וגדולים, הנקראים רפ"ח ניצוצין, ששייכים לבורא עצמו, בתוך הטומאה, ממש, מכיוון שנשמת האדם היא חלק אלוהי היא שואפת אל בוראה, וכיוון שחלקים מהבורא נמצאים ושבויים בצד השני, האדם מתפתה לחשוב שבתוך הטומאה והתאוות יש גם משהו טוב, משהו שיספק אותו, אבל האמת הוא שהכל דמיונות.

משל לאדם שיתנו לו בעד 10,000 שח לשתות כוס אקונומיקה, אין אדם שיסכים לשתות זאת, כי יש לו ידיעה מוחשית וברורה שזה רעל, ואפילו אם ירביצו לו ויכו אותו אין סיכוי שיסכים. אבל אם יבוא מישהו ויפתח בקבוק ספרינג קר בטעם תות בננה, ובאמת הוא שם שם אקונומיקה, אלא שהצליח לשים בתוכו, חומרי טעם וריח מוצלחים של תות בננה, רוב הסיכויים שאתה תשתה, רוב הסיכויים שתתבלבל, וזה התפקיד של השטן לבלבל אותנו שאקונומיקה זה טעים ושפריצות זה כיף, ועבירות זה לא נורא, וכך אנו בטעות נרוץ אחריו, וזה בעצם מה שקורה לרוב בני האדם, הבורא נתן לו רשות לגרום לנו דמיונות, לשכנע אותנו שהאמת זה שקר והשקר זה אמת, שהאקונומיקה זה תות בננה, ובחסידות קוראים לזה כוח המדמה.

מדוע היה הכרח שחלקים אלו ייתפסו בצד השני כי לולי זה לא היה אפשרות של הצד השני לפתות אותנו, ונסביר זאת, אם הייצר הוא רע ומאוס ומשוקץ, איך אנחנו לפעמים מתבלבלים והולכים אחריו, הרי הנשמה שלנו היא חלק מהבורא, ועליה להתחבר לבורא בלבד, אלא מכיוון שחלקים של הבורא תפוסים אצלו, לכן הנשמה שלנו

ששואפת לאור של הבורא, מתבלבלת ורוצה ללכת לצד השני, וכך הוא מצליח לפתות בני אדם לרוץ אחרי הכסף או אחרי עריות, משום שהוא מלביש על כל מיני דברים גשמיים בהמיים את אותם ניצוצות וחלקים קדושים, ואתה שאתה חלק אלוה רץ אחריהם, והאמת לאמיתה שדבר זה לטובה, משום שאם תתגבר אתה מצליח לפדות את אותם ניצוצות וחלקים של הבורא, וממש להיות מאלו שעושים "תנו עוז לאלוקים" כי דווקא בשביל עניין חשוב זה, נשלחת ללמטה.

מי אני

אנו כולנו, צאצאי אדם הראשון, ואדם הראשון עצמו, נשלח לתקן ולהעלות את כל ניצוצות הקדושה הנ"ל, עולמות **עשיה יצירה ובריאה**, אל עולם **האצילות**, אך לא זכה להשלים זאת, ולא רק זאת, אלא **ע"י החטא שחטא** גרם להפריד בין הקב"ה לשכינה, ואנו באנו לתקן זאת, לכן בכל מעשה מצוות שאנו עושים, אנו עושים 2 פעולות, **האחד: מעלים את הניצוצות שנפלו, והשני: מחברים בין הקב"ה לשכינה.**

אנו עצמינו חלק אלוקה ממעל, כאשר הדבר הזה יהיה מוחשי אצל האדם ולא רק בתור ידיעה, הוא חוסך לעצמו את כל המלחמות והתקלות, לכן חשוב מאד להתבונן מה זה חלק אלוקה, שפשוט אתה חלק מהבורא, הוא שלח חלק ממנו לעולם העשייה לעשות פעולות **שהוא החליט שאתה תעשה**, להבדיל, כמו שבשביל המשפחה שלך בשביל אמא שלך, היית מוסר נפש להציל אותם ממוות, בלי שישלמו לך כי אתה חלק מהם, כך להבדיל אתה חלק מהבורא, ובאמת, כללות כלל נשמות בני ישראל, זו היא מציאות הבורא שנתגלה בהסתר גדול בעולם העשייה.

יש רבים שחושבים שלהרגיש שאתה חלק אלוה ממעל זה מעלה

לצדיקים עליונים, לקדושים אשר בארץ המה, אך הם חייבים להתבונן, שקשה, וממש לא מציאותי לקיים כמה מהמצוות העיקריות שבתורה לולי זה, כגון ואהבת את השם אלוקיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאדך, זה כמעט ולא שייך, רק למי שמרגיש וחושב על זה שהוא חלק אלוקה ממעל, זו אהבה ללא תנאי וללא הגבלה,

איך מגיעים להבנה זאת בצורה ברורה יותר, כאשר אדם מתבונן ולומד איך שמהמעשים שלו נוצר **"תנו עוז לאלוקים"** מהמעשים שלו נוצר **"ועתה יגדל נא כח השם"** ולהיפך ח"ו מהמעשים הלא טובים שלו נוצר שהוא **מתיש פמלייא של מעלה**, בוודאי מי שמתבונן עוד בספרים ורואה איך כל מעשה מצווה וברכה שלו, מעלה ומבררת ניצוצות קדושים ששייכים לנשמתו, ואותם הוא מעלה למקום עליון מאד, ולאחמ"כ זה יורד חזרה ונהנים מזה כל העולמות העליונים וכל העולם כולו וכו', אז בוודאי הוא מתחיל להבין **שאין כזה דבר יהודי פשוט**, כל פעולה נחשבת לזכות או לחובה, ועי"ז ישכיל האדם ויבין, שבוודאי לו אין שום כח לעשות כל זאת, אם הוא לא היה באמת **חלק מהבורא**, כי היהודים כללות בני ישראל, **הם כביכול מציאות הבורא בעולם העשיה**, וכל אחד הוא חלק מהכלל.

אהבה עצמית עוצמתית

לדאבוננו אם יבוא בחור או אברך לחברו, ויאמר לו אני אוהב את השם, זה ישמע לרוב בני התורה משונה, כמו איזה מישהו קצת "לא מאה" והדבר הזה הוא כל כך טעות, כי אנו מצווים על זה מפורש, **וְאֶהֱבֶתְךָ אֱלֹהֶיךָ בְּכָל לְבָבְךָ וּבְכָל נַפְשְׁךָ וּבְכָל מְאֹדְךָ**, הקב"ה מצווה אותנו לדבר נשגב, אך מוכרח, כי אך ורק על ידי אהבת השם נגיע להכל ונעשה הכל, **לדוגמא נביא** את אהבת האם לבנה, אמא מוכנה לנקות

לנגב ולהחליף לילד שלה, גם מאות, ואלפי פעמים, אך אם נבקש ממך להחליף טיטול או לנקות לילד של השכנים, (בלי תשלום) אין סיכוי שתסכים, כי היא לא אוהבת אותו, הוא לא חלק ממנה, ברגע שמישהו מסוים זה חלק ממך אז תסכים לעשות בשבילו גם דברים לא נעימים, וגם אם זה קשה אז לא מתלוננים, בפרט האדם לעצמו. **נתאר לעצמינו אדם שנפל לתוך בור של ביוב מסריח, האם הוא יהיה נגעל מלנקות את עצמו, בוודאי שלא, הרי הוא יהיה מוכן לשלם כל הון שבעולם לרחוץ ולנקות את עצמו, והעיקר שלא להיות מטונף, ואין צורך לשכנע אותו או להכריח אותו לזה, אומנם כל זה להבדיל אלפי הבדלות, אבל אם באמת נבין באמת שאנחנו חלק מהבורא, חלק אלוקה ממעל, הרי נעשה כל מה שהוא רוצה, דורש, מצווה, ומבקש מאיתנו, גם בלא שנקבל על זה עונש או שכר, כי אנחנו אוהבים אותו ונאנחנו חלק ממנו, כי אין אהבה כמו אהבה עצמית.**

ומה היא אהבת השם האמיתית: שיחשוב האדם תמיד על הבורא, וידבק בו מחשבתו, יפרסם את שמו ואת גדולתו, בפני הקרובים ובפני הרחוקים, כי ע"י הדיבור והמחשבה, יש לאהבה שלו על מה להתקיים.

הדבקות בהשם: כולל דבקות בין כלל ישראל
 וזהו עיקר השורש והקרבה בין כלל ישראל, כי אם הוא חלק מהבורא, אז גם חברו חלק מהבורא, ואיך שייך לצער את חברו, או להכעיס אותו, או לעשות דברים נגדו, זה כמו שאדם יחתוך את האצבע השנייה שלו, לכן אחת מהשאלות הראשונות ששואלים אדם כשמגיע לשמים זה: המלכת חברך עליך בנחת רוח, כי זהו חלק מהמלך חלק מהבורא.

לצערנו רוב האנשים לוקים באהבה עצמית מופרזת, וכל אדם מרגיש כאילו הוא מרכז העולם, וכל החיים צריכים להסתובב סביבו, האיך

החברים מתייחסים אליו, איך ההורים איך הישיבה ואיך העבודה, הכל מתוך משקפיים צרות, ומסגרת מצומצמת, וזה כל כך לא נכון, משום **שהבורא הוא מרכז העולם, וכולנו צריכים לראות איך אנו מתקרבים אליו, ואיך אנחנו מקרבים את הסובבים שלנו אליו, מה אנו צריכים לעשות בכדי שההורים והחברים שלנו יתקרבו אליו, ואם כך נסתכל על החיים נקבל מימד אחר לגמרי, אהבת דוד ויונתן** זו הייתה אהבה שאינה תלויה בדבר, מסבירים המפרשים משום ששניהם אהבו את בורא עולם, וכל אחד עזר לשני להתקרב לבורא עולם.

יש אנשים שרוצים לנצח לשלוט, ולהיות מעל השני, והרי הוא חלק אלוק'ה ממעל, בדיוק כמוך, ההסתכלות צריכה להיות שונה, כי אם אני עבד השם אמיתי, **מני ומיניה יתקלס אלוה.**

לדאבונונו ישנם רק יהודים בודדים שאכפת להם מצרת הכלל, שחיים את השני, שמתפללים על הצרות של כלל ישראל, נתבונן לדוגמא: אם באמת היו בני אדם אוהבים זה את זה, **וכל יום, היו אלף או מאה אלף בני אדם שמתפללים שלא יהיו תאונות אצל בני ישראל, שיתרפאו החולים, שלא יבאו אסונות ומלחמות, שלא יהיו צרות וגזירות, שיחזרו כל היהודים בתשובה,** הרי כמה חרון אף הם היו מסירים מהעולם, כמה אנשים היו מתרפאים, וניצולים, אך כיום כמעט כל אחד חי לעצמו, ומתפלל על קרובי משפחתו, ורק כשיש מלחמה, אז ישנם רבים שמתפללים על כלל ישראל, אך למה צריך לחכות למלחמות בשביל זה.

אָמַר לָהֶם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל: בְּנֵי אֱהוֹבֵי, כְּלוּם חֲסִדְתִּי דָּבָר שְׂאֲבִקְשׁ מִכֶּם? וּמָה אֲנִי מְבַקֵּשׁ מִכֶּם, אֶלָּא שְׂתִּהְיוּ אוֹהְבֵינִי זֶה אֶת זֶה וְתִהְיוּ מְכַבְּדֵינִי זֶה אֶת זֶה וְתִהְיוּ יֹרְאִים זֶה מִזֶּה, זֶה מֵה שֶׁהַקֵּב"ה שׁוֹאֵל

מעמנו, ובודדים בלבד זוכים לעשות זאת.

אדם יהודי שלא משתתף עם צרת כלל ישראל, הרי הוא פורש מן הציבור, ולכן נפסק בהלכה, שנועלים דרכי תשובה בפניו משום שכשהציבור עושים תשובה, והוא אומר "שלום עלי נפשי" ואינו מצטער בצער ציבור לכן אינו זוכה בזכות שעושים.

ולכן כל בר ישראל מחויב לשתף את עצמו עם כלל ישראל, לעשות לפחות משהו קטן, בכדי לזכות יהודים מכלל ישראל, לחשוב על כלל ישראל ולא רק על עצמו, כי יהודי שאינו חושב על יהודים אחרים, כמעט ואינו חלק מכלל ישראל, **כמו שמובא על ראשי הערב רב והציונות שהיו יכולים להציל מיליון יהודים בשואה, אבל אמרו והכריזו, שעדיף להם, פרה חולבת אחת בארץ ישראל יותר ממיליון יהודים באירופה**, לכן הם ערב רב גמורים, ואין להם חלק ונחלה בכלל ישראל, אבל לנו אסור להיות כמותם גם לא באצבע קטנה, כי אם אתה לא יכול לשעבד את גופך למען כלל ישראל, או לאסוף צדקות או לתרום, או לטרוח עבור יהודים, **לפחות תעמוד ותתפלל כל יום על כלל ישראל**, ואל תסתפק בתפילות הכלליות, כי את רובם אתה אומר כגוף בלי נשמה, אלא תוסיף עוד סדר לימוד מיוחד למען כלל ישראל, או תפילה מיוחדת או פרק תהילים, ותוסיף יהי רצון בלשונך, שאת זה אתה עושה בשביל כלל ישראל, שלא יהיו אסונות מחלות וכדו' **יש דברים** קטנים ומעשיים שכל האדם יכול לעשות כדי לעזור לשני, לדוגמא להוריד קצת מההישגים ומההספקים שלך, בכדי לעזור ליהודי לעשות תשובה, לעזור לחבר חלש להצליח בלימוד.

נמשיל משל למלך שאחד הבנים שלו מורד בו והשני עושה את רצונו, אם יבוא הבן השני לפני המלך וישבח את עצמו, וידרוך על

אחיו, הרי המלך יזעק עליו טיפש מטופש, הרי אח שלך פוגע בכבוד הממלכה בכבודי ובכבודך, במקום לדרוך עליו וללעוג לו ולהיות מוצלח על חשבוננו, לך, תעזור לו תרים אותו, תתלכלך גם אתה קצת, העיקר שתציל את כבוד הממלכה, הרי איזה מלך אני אם חסר לי חלק מהאצבעות...

ושכנתי בתוכם

כמה שהאדם יקדש ויבטל את עצמו לבוראו, וישתדל להיות כלום, ויהיה יותר ענוותן, כך יזכה להיות יותר מחובר לבורא ותשרה עליו השכינה, שנאמר ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם, בתוך כל אחד מבני ישראל שעושה עצמו משכן וכלי קיבול לשכינה, שורה בתוכו הקב"ה, אך צריך לדרוש את השם, לצפות, לחשוב, להתבונן, ולערוג אליו.

אבל אם האדם מגדיל את עצמו ומתגאה אז הוא מפסיד הכל, ועליו אומר הקב"ה אין אני והוא יכולין לדור בכפיפה אחת, הקב"ה לא סובל אותו, ועל ידי הגאווה בין במחשבה בין בדיבור ובין במעשה, האדם מסלק ומרחיק ממנו את הבורא, לכן הקב"ה מסתלק ממנו ולא מסוגל להיכנס לתוכו, ואז שורה עליו הצד השני שמבלבל אותו מאד.

וכן ראוי להתבונן בדבר הידוע שכל התרי"ג מצוות כנגד תרי"ג אברים בכדי לחבר אותנו, בכל חלק וחלק מגופנו ונשמותינו, לתת מקום לשכינה להתפשט ולהיכנס לתוכה.

כל יהודי עיקר עבודתו זה להיות מחובר ישירות לקב"ה אנו רואים זאת ממשה רבנו, איך עבד לחבר את כלל ישראל לבורא, בלי שום מציאות של להגדיל את עצמו, אלא כל ענינו היה שיתחברו ישירות לבורא, ומנין אנו רואים זאת, מובא במסכת סנהדרין ק"י. "וישמע משה ויפל על פניו". מה שמועה שמע? - אמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי

יונתן: שחשדוהו מאשת איש, שנאמר "ויקנאו למשה במחנה". אמר רבי שמואל בר יצחק: מלמד שכל אחד ואחד קנא את אשתו ממשה, מכאן שכולם מיד התרחקו ממשה, אנו לומדים שמשה רבנו לא חיבר אותם דרכו לקב"ה כי אם כן, אז הפה שאסר הוא הפה שהתיר, הוא היה מתיר גם אשת איש, אך הם הסתכלו על משה רק בתור אדם שמדריך אותם איך להתחבר לבורא ישירות, ולא לשים את עצמו במרכז, ודרכו מתחברים לקב"ה.

ברוך השם, בעזרת השם.

בכדי שנזכה להשראת השכינה, לעשו לי מקדש ושכנתי בתוכם, אנו מוכרחים להתבטל לקב"ה זה לא רק בדברים גדולים אלא בעיקר בדברים קטנים, זה השפיץ של דרגת הביטול, **אפילו אצבע אני לא יכול להזיז בלי הקב"ה**, בכל פעולה עלי לחשוב שאיני יכול לעשות אותה לולי רצון הבורא, ואם כבר התחלתי איזו פעולה, לחשוב באמת, שאיני יכול לסיים אותה אם לא שהשם יסייע לי בזה, המושג כיום **"בעזרת השם"** נהיה מושג נדוש שאנשים לא מייחסים לו משמעות אלא על בסיס של שלום מה נשמע – **ברוך השם**, ובני אדם אינם חושבים ומתבוננים כלל, זה חייב להיות מציאות שונה, כי לולי עזרת השם לא שייך לעשות כלום, ובוודאי כפי שידוע בענייני המחקר שעל כל תנועת אצבע, פועלים כמה עשרות ומאות תנועות של מערכת העצבים ושרירי המוח, שלולי שהבורא יפעיל זאת, הכל יהיה מושבת. **ועוד להתבונן** שכל מציאות וחפץ שקיים בעולם, לא יכול להתקיים לולי ההויה שמהווה אותו ומקיימת אותו בכל רגע, וזהו הסוד שנקרא "אטום" שגילו החוקרים, שזו הסיבה שבכל חפץ יש שינוי במרקם שלו, קשה או רך תלוי במהירות הסיבוב של החלקיקים שסובבים

סביב גרעין האטום, שנקראים הפרוטונים והנייטרונים, ומי מפעיל את זה, את כוח המשיכה שגורם לכל הסיבובים, ולכל קיום מציאות הבריאה, **זה רק הבורא**, לחוקרים אין הסבר מי אחראי על כח המשיכה, ולכן ברגע שהבורא יחליט שיפסיק כוח המשיכה שלהם, אז מידית **כל העולם יהפך "לתהו ובהו"** עיר שלמה תהיה בגודל קופסת גפרורים של חלקיקים שלא עובדים, וכל דבר בעולם, זה מציאות של קיום הבורא שמקיים אותו **ומהוה את ההויה שלו בכל רגע.**

ולפני שנסביר איך מתבטלים נקדים שאדם שרוצה להתבטל חייב להשליך את הדעת שלו שנקראת: **אני חושב, אני רוצה, אני יודע**, משום שהחיבור האמיתי להשם זה רק בביטול הדעת, וזה מעלה את האדם מעל הדעת.

חזקיהו מלך יהודה

חזקיה מלך יהודה הוא הדוגמא והרב של כל מי שמתבטל לבורא יתברך, וזהו מה שכתוב בנביא: **וַיַּעַשׂ הַיְשָׁר בְּעֵינֵי הַשֵּׁם כְּכֹל אֲשֶׁר עָשָׂה דָּוִד אָבִיו: הוּא הִסִּיר אֶת הַבָּמוֹת וְשִׁבַּר אֶת הַמִּצֵּבֹת וְכָרַת אֶת הָאֲשֵׁרָה וְכָתַת נְחֹשׁ הַנְּחֹשֶׁת. בְּהַשֵּׁם אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל בָּטַח וְאַחֲרָיו לֹא הָיָה כָּמֹהוּ בְּכֹל מַלְכֵי יְהוּדָה וְאֲשֶׁר הָיוּ לְפָנָיו. וַיִּדְבַּק בְּהַשֵּׁם לֹא סָר מֵאַחֲרָיו וַיִּשְׁמֹר מִצְוֹתָיו אֲשֶׁר צִוָּה הַשֵּׁם אֶת מֹשֶׁה. וְהָיָה הַשֵּׁם עִמּוֹ בְּכֹל אֲשֶׁר יַצֵּא.**

ואמרו רבותינו כאשר הגיע סנחריב עם מאה שמונים אלף ראשי גייסות להשמיד את ירושלים, לאחר שכבש את כל העולם, חזקיהו מלך יהודה, היה בטוח בהשם בצורה מושלמת: **חזקיה מלך יהודה אף כף גם אמר, איני יכול לא לזמר ולא לרדף ולא להלחם בקרב, מה פתוב?**

וַיְהִי בַלֵּילָה הַהוּא וַיֵּצֵא מִלֶּאךָ ה' וַיֵּן בְּמַחְנֵה אֲשׁוּר מֵאָה וּשְׁמוֹנִים
וַחֲמִשָּׁה אֶלֶף וַיִּשְׁכְּמוּ בַבֶּקֶר וְהָנָה כָּלֶם פְּגָרִים מֵתִים. וַחֲזַקְיָה הָיָה
יוֹשֵׁב בְּבֵיתוֹ, וְשׁוֹכֵב בְּמִטָּתוֹ, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הֵרַג אוֹתָם.

חזקיהו מלך יהודה הוא ראש המתבטלים והדבקים בהשם, הוא הצליח להגיע לכל כך מציאות של ביטול, עד שהיה מסוגל לשכב במיטתו במנוחה, ולישון, ולהיות ממש שלו ורגוע, בידיו של הבורא בצורה מוחלטת וברורה, ללא שום דפיקות לב מיותרות, וללא שום חשש, כי את הכל הבורא עושה, ואם אנו עושים את רצונו, אין ממה לחשוש.

למציאות זו של ביטול להשם ודבקות בהשם, יכול להגיע כל יהודי באשר הוא, בין עני בין עשיר, בין תלמיד חכם או אדם פשוט, בין ילד בין מבוגר, אלא שיש לזה תנאי אחד שאי אפשר לוותר עליו, לברוח מגאווה עד הקצה האחרון, לעבוד על ביטול מציאות ה"אני" ולהידבק בהשם כבר היום, כי אם אדם ידחה את הדבקות בהשם זה יברח ממנו תמיד, והוא לא יוכל להידבק בהשם גם לעתיד לבוא.

בגמזול עליו אמו בגמזול עליו נפשי

יש שחושבים שזה דבר מאד קשה להגיע למציאות של ביטול להשם, אך במציאות יש כיום בבני ישראל, **למעלה ממיליון יהודים שבוטחים ביטחון מוחלט בהשם**, הם זכו להגיע לכזאת דרגה, שכל מה שהם מבקשים מיד הם מקבלים, לא דואגים, לא לאוכל ולא לשתייה, זה מגיע אליהם על ידי משרתים באופן קבוע, יש להם ביגוד והנעלה ללא שום השתדלות מצידם, אינם צריכים לחפש עבודה, אין להם דאגות של שכירות או קניית דירה, ולא מעניין אותם המינוס בבנק, אין להם דאגות כלל, לא מעניין אותם אם מדברים נגדם או בעדם, ומקבלים

את הכל בסבר פנים יפות, הם תמיד מחייכים שמחים וצוהלים ללא גבול.

בוודאי כולם מתפלאים מי הם? בוודאי הם צדיקי הדור הגדולים, לא ולא הם התינוקות והילדים עד גיל 3 לא חסר להם כלום, לא מעניין אותם חשבון הבנק, יש מכולת, יש בוקר, השמש זורחת, יש אוכל, יש שתיה הכל מוכן, ובוודאי התינוקות היונקים שלא יודעים אפילו לדבר, אצלם הביטחון שלהם, זה מיליון אחוז, אין מציאות שיהיה חסר להם משהו או שיהיה להם איזו שהיא דאגה בעולם.

כן, גם אנחנו כולנו יכולים לבטוח על השם בצורה מוחלטת, להידבק בו, ולסמוך עליו, באמת ובלב שלם בדיוק כמו התינוקות, אם אותם הוא מסדר, למה לנו הוא לא יסדר את החיים ואת הפרנסה, לכן צריך להפסיק לדאוג, ולבטוח בו באופן מוחלט, **וְהַבּוֹטָח בַּיהוָה חָסֵד יְסוּבְּנּוּ.** זו היא מציאות מוכרחת לכל מי שבוטח על השם.

ואתם הדבקים בהשם אלוקיכם

איך נדבקים בבורא הלכה למעשה, ע"י קיום רצון הבורא שזה תכלית הדבקות, וזה לא רק **בידיעה או בהבנה,** אלא עיקרה זה **ברגש,** חשוב מאד **להרגיש** את הדבקות בהשם, כי אז הדבקות היא בכל מהותו של האדם בכל הרמ"ח אברים ושס"ה גידים, **לנסות להרגיש איך השכינה שורה עליך, כביכול איך אתה נכנס בתוך מדורת אש, והגוף מצטמרר,** אסור להשתמש בשכל, אע"פ שיש לשכל אפשרות להשפיע על הרגש, אבל השכל הוא אמצעי בלבד להוריד את החכמה לכלים של האדם, השכל הוא כלי לחוכמת השם, כלי קיבול להכניס את הרגש בכל המהות והפנימיות של האדם, בכדי שיהיה אפשר להגיע לדביקות בהשם, וזהו שאמר דוד המלך: **בְּבַיִת אֱלֹהִים נִהְלַךְ**

בְּרָגֶשׁ, להרגיש שאנו בבית של הבורא, שעל ידי הרגש משיגים זאת ולא על ידי הידיעה.

אך עדיין צריכים אנו לדעת לאיזה הרגשה ורגש לה' צריך להגיע, ולאחר מכן נוכל להבין ולברר איך מגיעים אליה ואיך משיגים אותה.

המחשבה

אומר הבעל-שם-טוב הקדוש, במקום שהאדם חושב שם הוא נמצא, והזוהר כותב זאת בלשון אחר: מי הוא האדם – זה הנשמה, וכידוע הנשמה, זה המחשבה, נסביר זאת, להבדיל, אדם שקורא ספר מתח או משהו אחר שמותח אותו, הוא חושב על זה ומרגיש שהוא נמצא וחי באותו מקום, ומי ששקוע במחשבה מתנתק מכל המציאות מסביב, ואע"פ שהגוף שלו כאן, הנשמה שהיא המחשבה נמצאת לגמרי במקום אחר, וכיוון שהמחשבה והנשמה הם רוחניות, נמצא שהנשמה של האדם שהיא רוחנית יכולה להיאחז במקום רחוק וגבוה מאד, על אף שהגוף החומרי נמוך מאד.

כיוון שהמחשבה היא הנשמה, והיא אינה מוגבלת, היא נמצאת בכל רגע בכל מקום, לכן כאשר האדם חושב על בוראו הוא כבר שם, ואילו ניתן רשות לעין לראות היה צופה ורואה, וכמה שיותר האדם מרגיל את עצמו, לעלות ולהידבק בבוראו, הוא זוכה לקבל מהאור העליון, וכשהוא יורד ללמטה הוא יורד עם שפע עצום, אך באמת החכמה הכי גדולה היא להשאר תמיד דבוק למעלה להיות מחשבתו תפוסה בבוראו, ואז מסתכל על כל הגשמיות והמציאות, כדבר קל ושפל, ולאחר שמתרגל להידבק בבוראו, הוא מצליח להשיל מעל עצמו את רוב הגשמיות, וקל לו להידבק ברוחניות, עד שהוא עצמו הופך להיות אדם קדוש, כי כל מחשבתו בקודש.

כל מעשיו של האדם תלויים במחשבתו, גם השכר והעונש תלויים במחשבה, כפי שנבאר בהמשך, גם "פיגול" זה במחשבה בלבד, כיוון

שעיקר הקשר שלנו עם בורא עולם זה במחשבה, ובכוונה, לכן מצוות צריכות כוונה, המחשבה היא כל כך חזקה, שחילל שבת בלי מחשבה, פטור, כי רק מלאכת מחשבת אסרה תורה, המחשבה היא כל האדם, לכן כשהאדם משקיע במחשבתו לחבר אותה לשורשה, לחבר אותה לבורא, לחשוב על זה שהוא חלק מהבורא, להתבונן כמה שיותר פעמים במשך היום על הקשר והחיבור שלו לבורא, אז האדם מתחיל לקבל שפע רוחני ואור חדש, לחשוב ולהתבונן בכל הטוב שהבורא נתן לך, ולהשתדל להיות ראוי לקבל אותו, אז אפשר להתחיל להרגיש קשר של אהבה לבורא עולם.

וכפי שביארנו לעיל כמובן גם כשהחיבור לבורא במחשבה הוא דבר גבוה מאד, צריך לקחת ולחבר את עצמך לבורא גם על ידי לימוד התורה, ועל ידי קיום המצוות.

עיקר קיום המצוות והתורה להדבק בהשם

וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בַּהֵשֶׁם אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כְּלַכֶּם הַיּוֹם, מִי שֶׁדָּבַק בַּקִּבּוּץ הַזֶּה הוא אוּחַז בַּעֲץ הַחַיִּים מִמֶּשׁ, וְהוּא "בְּבַחֲנִית" וְלָקַח גַּם מֵעֵץ הַחַיִּים וְאָכַל וְחָי לְעַלְמֵם, וְעַלֵּיו נֹאמֵר, צְדִיקִים בֵּין בַּחֲיֵיהֶם בֵּין בְּמִיתָתָם קְרוּאִים חַיִּים, כִּי כִּוּוֹן שִׁזְכָּה בַּחֲיֵיו לֵהוֹיֵת דְּבַק בַּהֵשֶׁם, אִזְּ הוּא מִמְּשִׁיךְ אֶת זֶה לְעַתִּיד, אֵל הַמְּצִיאֹת, שֶׁל צְדִיקִים יוֹשְׁבִים וְעַטְרוֹתֵיהֶם בְּרֹאשֵׁיהֶם וְנִהְנִים מִזֵּיו הַשְּׂכִינָה.

וְכֵן כָּתוּב בַּמִּדְרָשׁ רֹת: פָּתַח רַבִּי יוֹדָאִי וְאָמַר אֲשֶׁרֵיהֶם יִשְׂרָאֵל, שֶׁהֵם מְצִינִים תָּמִיד בְּמִצְוֹת, בְּשִׁבְתָּם וּבְלִכְתָּם, בְּשִׁכְבָּם וּבְקוּמָם, וְשִׁיְהִיו יִשְׂרָאֵל מְעֻטְרִים בְּתוֹרָה וּבְמִצְוֹת, כְּדִי שֶׁיִּדְבְּקוּ תָּמִיד בְּקְדוּשַׁת בְּרוּךְ הוּא, שֶׁכָּתוּב וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בַּה' אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כְּלַכֶּם הַיּוֹם. וְכָל הַדְּבָק בְּקוּנּוֹ, אֵינּוּ נִזְדַּק לְעוֹלָם.

וְלֹא עוֹד, אֲלֹא שְׁשֵׁנִי מִלְּאֲכִי הַשְּׂרֵת מְלוּיִן לוֹ לְאָדָם, אֶחָד בְּיָמֵינוּ וְאֶחָד בְּשִׁמְאֵלוֹ, שֶׁכָּתוּב כִּי מִלְּאֲכָיו יִצְוֶה לָךְ לְשִׁמְרָךְ בְּכָל דְּרָכֶיךָ. וְלֹא עוֹד,

אֵלָא שְׂאָם תְּמִיד מְצוּי בְּמִצְוָה שֶׁהִיא דְּבִקּוּת בְּהַשֵּׁם, כְּבִיכּוּל שֶׁהֶקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נַעֲשֶׂה לוֹ שׁוֹמֵר, שְׁנֵאמַר ה' שִׁמְרֵךְ.

מָה עוֹשֶׂה הֶקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא? נוֹטֵל מִלְאָךְ הַהוֹלֵךְ בְּיַמֵּינוּ, וּמַעֲמִידוֹ לְפָנָיו, וְהוּא עוֹמֵד בְּמִקּוּמוֹ, שְׁנֵאמַר ה' צִלְךָ עַד יַד יְמִינֶךָ. וְאוֹתוֹ הַמְּלַאָךְ שֶׁהוּא מְשֻׁמָּאֵלוֹ, מַעֲמִידוֹ אַחֲרֵי הָאָדָם, וְהֶקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מִיָּמִין וּמְשֻׁמָּאֵל. נִמְצָא הָאָדָם נִשְׁמַר מִכָּל צְדָדָיו, מִי יוֹכֵל לְהִזְיֵק אוֹתוֹ.

מעלת הדבקות בהשם ושורש האהבה

הגאון מווילנא כתב בפירושו על הזוהר פרשת פיקודי שכל פעם שהאדם חושב על השם, ונדבק בהשם הוא מקבל תוספת של חלקים חדשים של הנשמה שלו שלא היו בו לפני כן, ולכן כמה שאדם יחשוב יותר, וידבק מחשבתו בבוראו, הוא מוסיף לעצמו, 1000 מונים יותר ממה שיכול להשיג באופן אחר, וכידוע, הגאון עצמו מגיל 40 לא פתח ספר נוסף חוץ מתנ"ך שדרכו היה מתחבר להשם, ולומד את כל התורה כולה, ממה שהיה מקבל מלמעלה.

כתב הזוהר בפרשת ויצא: רַבִּי חֵיִיא פָּתַח וְאָמַר, דְּבִקָּה נַפְשֵׁי אַחֲרֵיךְ בִּי תִמְכָּה יְמִינֶךָ. בְּפִסּוּק הַזֶּה יֵשׁ לְהִסְתַּכֵּל, דְּבִקָּה נַפְשֵׁי אַחֲרֵיךְ - מִשׁוּם שְׂדוּד הַמְּלָךְ הָיָה מְדַבֵּיק תְּמִיד אֶת נַפְשׁוֹ אַחֲרֵי הֶקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְלֹא חָשַׁשׁ לְדַבְּרִים אַחֲרָיו שֶׁל הָעוֹלָם, אֵלָא לְהַדְבִּיק נַפְשׁוֹ וּרְצוֹנוֹ בּוֹ. וְכִיּוֹן שֶׁהוּא הָיָה נִדְבֵק בְּקְדוּשׁ - בְּרוּךְ-הוּא, הָיָה הַקַּב"ה תּוֹמֵךְ בּוֹ וְלֹא עוֹזֵב אוֹתוֹ. מִכָּאֵן שֶׁכָּאֲשֶׁר אָדָם בָּא לְהַדְבִּיק בְּקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, הֶקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אוֹחֵז בּוֹ וְלֹא עוֹזֵב אוֹתוֹ.

וכתב בספר רזיאל המלאך: מהו שורש האהבה, שהנפש מלאה וקשורה בעבותות האהבה בשמחה רבה, ואותה שמחה מבריחה מליבו הנאת גופו, ותענוג העולם, ואהבה ושמחה עזה מתגברת על

ליבו, ומחשב בכל עת, איך אעשה רצון הקב"ה, ושעשועי ילדיו וטיולי אשתו הם כאין וכאפס נגד אהבת בוראו, וכל ההנאות הגדולות ביותר, הם כאין נגד עשיית רצון הבורא, ולזכות אחרים, ולקדש עצמו, ולמסור עצמו למיתה בעבור אהבתו, ואינו רוצה טיולים ודברים בטלים, ויטרח ויעמול לעשות רצון בוראו, וינעים וישיר זמירות, למלאות שמחה לאהבת השם. ושורש האהבה הוא שורש היראה, כי יראת השם היא לעבדו מחמת אהבה, וזה מחמת יראה שירא פן לא יהיה תמים באהבת השם.

טרדות

ככל שאדם קרוב לבורא אין לו טרדות, אם יהודי מרגיש שאין מחשבתו דבוקה בהשם, אלא יש את טרדות היום יום, וריצה סביב עצמו ומשפחתו בלא התבוננות ומחשבה בהשם, כגון שמחשבתו תקועה בבנק, בקניות, ברכב, בבית, בדירה, בחובות, באוכל וכו' וכו' התוצאה היא שהוא מובדל ומורחק מהשם, משום שאינו חושב עליו, אלא איך אני יסדר את זה ואת זה, זו המציאות, ואז מגיע לשיברון לב לבעיות ולטרדות בלי סוף, וק"ו מי שחושב מחשבת עברה נגד רצון השם זה מרחיק אותו לגמרי מהקב"ה,

אומנם האדם יכול וצריך לעשות את כל עיסוקי העולם הזה, אך זה לא סותר לדבקות שלו בבורא, יקנה ויעשה את כל הנצרך משום שזה מה שהשם שואל ממנו ולכבודו יתברך, משום שהבורא רוצה בקיום הגוף, ואדרבה כמו הלל הזקן שגם בשעה שהיה רוחץ גופו היה מקדש זאת ע"י מחשבתו שזהו צלם אלוקים דמות המלך ולא לצורך עצמו. **רוב בני האדם** רחוקים מלדבק את מחשבתם בבורא, בעיקר משום שהם טרודים כנ"ל בענייני העולם הזה וחושבים שהם צריכים לסדר

את הכל את הקניות ואת התשלומים את חובות ועוד, ואינם מבינים שכאן טמון הסוד הגדול, הבורא לא דורש מהם הרבה רק שיתנהגו כמו ילדים בני 3, הם קמים בבוקר יש אוכל יש תלמוד תורה, יש מלמד, יש ארוחת צהרים וארוחת ערב, הולכים לישון יש שמירה ומיטה, כך הבורא רוצה שכל אדם יתנהג במציאות של השלך על השם יהבך והוא יכלכלך, אם אתה צריך אוכל יהיה לך אוכל, שתיה יהיה לך שתיה, מיטה יהיה לך מיטה, הרי תתבוננו, כמה אנשים נורמליים בכל עיר, אין להם בית וישנים ברחובות? לכולם יש, לחלקם דירה קנויה ל: 50 שנה ולחלקם דירה שכורה ל: 10 שנים. כמה ילדים רעבים ללחם? אין, כולם אוכלים, זה יותר וזה פחות, אבל השם זן ומפרנס לכל, האחד השם סידר לו עבודה לשני תמיכה, והשלישי אוסף כסף, לכולם יש, אז למה לדאוג על איבוד דמיו ולא על איבוד ימיו, הרי הכל כבר מסודר מימי קדם, ואתה רק כמו האדם שמכוון תנועה בצומת מרומזר לפי הרמזור.

והאדם חייב להתבונן ששום דבר לא תלוי בו אלא הכל מתוכנן, ואין אדם נוקף אצבעו מלמטה עד שמכריזין עליו מלמעלה, ואסור לו להיות מוטרד או עצוב מכלום, אנחנו בידיים של השם כְּאִשֶׁר יִשָּׂא הָאִמֹן אֶת הַיֵּינֶק, ובני אדם רק צריכים לדעת שהם לא קובעים כלום ולא מסדרים כלום, השם קובע את הכל, מי שחכם, בוטח בהשם, והבוטח בהשם חסד יסובבנו, וכל חייו על פי השם ואוגר תורה ומצוות, ומתקן את מידותיו בכדי שיוכל להידבק בהשם כל ימיו, ומי שטיפש יעבוד קשה, וכל החיים יהיה טרוד ולחוץ תמיד, יכעס ויקפיד, ובסוף יגיע באותו גיל לקבר, שגם אותו הוא יקנה בכסף שחסך...

הכסף וההשתדלות

כסף כסף כסף. זה אבי אבות הטומאה, לא תעשון אתי אלהי כסף ואלהי זָהָב לא תעשו לָכֶם, כולם צריכים לכסף ודרך זה השטן שולט על האדם, כי הוא השליט על לבבות בני האדם לרדוף אחרי הכסף, ולא אחרי הבורא, ובאמת, היום כולם רודפים אחרי הכסף, וקשה למצוא אנשים שהכסף לא מעניין אותם, אפילו צדיקים וחסידים, אלא שאפשר לתפוס אדם בגיל 70 ולשאול אות, האם כל כך מעניין אותך כסף, האם אחרי כל כך הרבה שנים לא הבנת, שבורא עולם הוא זה שמפרנס אותך, האם בכל אותם 70 שנה היה יום שלא אכלת, או שלא ישנת?.

אדם שמתבטל לבורא, הוא לא תלוי בכסף אלא תלוי בבורא, אז הוא זוכה שגם הכסף שלו עובר לקודש, ועליו נאמר, **לִי הַכֶּסֶף וְלִי הַזָּהָב נְאֻם ה'שֵׁם צְבָאוֹת**, הוא מקבל הכל ישירות מהבורא יתברך, הכסף לא מסתיר ממנו את הבורא, לא רק כשיש כסף הוא מאמין, וכשאינ כסף הוא לחוץ, לא, הוא תמיד עם הבורא, אדם כזה יכול להמשיך לעלות במעלות גדולות ועליונות.

השתדלות היא היום מאבות הטומאה, אנשים עשו מההשתדלות, **קריירה עסקים, קניונים, בנינים ומשרדים**. טיפשים, וכי לפני 200 שנה אנשים מתו מרעב בגלל שלא היה להם קריירה וקניונים, צריך לקחת את ההשתדלות בפרופורציה המתאימה, כל מי שידאג - **לסדר, להשתדל, ולעשות**, ולא להשאיר כלום לביטחון בהשם, אז הקב"ה ישליך אותו להסתדר לבד, לסדר את ההתמוטטות של העסקים, להסתדר עם החובות של הבנקים, לכן חשוב מאד שההשתדלות תהיה "כשמה" בדבר הקטן ביותר שאפשר, בכדי שיהיה לברכה על

מה לחול בעולם העשייה, ולהשאיר את כל השאר לקב"ה.

ביטול להשם

ועתה נתבונן איך מכוונים את המחשבות להיות תמיד עם השם, בַּיטל רְצוֹנָךְ מִפְּנֵי רְצוֹנוֹ, כְּדֵי שְׂיִבְטַל רְצוֹן אַחֲרִים מִפְּנֵי רְצוֹנְךָ. כלומר האדם צריך לבטל את רצונותיו ויכולותיו וכל ישותו ומחשבתו, לרצון הבורא, ולנסות תמיד לבחון ולהבין, מה רצון הבורא ממנו עכשיו, ואת זה לעשות, וכל מאורעות האדם זהו רצון הבורא, אם הפסדתי את האוטובוס זהו רצון הבורא, וזה הדבר הטוב ביותר בשבילי, משום שהשם מנהיג אותנו באופן מוחלט, ואם כן הספקתי את האוטובוס אז התקיים בי רצון השם לא בגלל רצוני, ואני, איני נוסע איני אוכל ואיני שותה אלא אם זה רצון הבורא, ורצון הבורא מתברר לנו לפעמים רק לאחר שהתקיים המעשה, ופעמים רבות לעולם לא יתברר לנו מה רצונו, **אלא בשעה שאנו סומכים עליו, ומובלים על ידו, זה נקרא רצונו**, רצונו שנקיים את המצוות מתוך שמחה, ונהיה אוהבים זה לזה. **ואם אין** לאדם רצונות משלו אין לו גם מדות רעות, אך בוודאי לא יאמר האדם אני יעשה מעשים מושחתים, ואני יתלה שזה רצון הבורא חס ושלום, כי ניתן לאדם יכולת לטעות, להשחית דרכו על הארץ, ולהיענש על שקלקל את מעשה הבורא, ואת רצונו.

ומה היא הדרך הטובה למי שמבוטל לבורא להתפלל: כאשר האדם מתפלל על דבר מסוים יתפלל כך, אם רצונו של הבורא שדבר זה טוב בשבילי, אז אני מבקש כך וכך.

פחד וחרדה עצבות ודאגה: לא שייכים אצל אדם שמתבטל להשם, משום שהבורא מוביל אותך, הוא מחליט במקומך, הוא יודע מה טוב לך, אתה נשען ונסמך עליו לגמרי, אין לך חששות הכל ממנו, ואתה

בידו, הוא אחראי על כל היקום, לכן לא שייך לפחד כלל, ותשתדל להיות בשמחה גדולה, כאילו אתה תינוק בידיים של אבא שלך שהוא כל יכול, אז מי יכול להזיק לך ולהתקרב אליך, אלא שתפסיק את החטאים, המחשבות וההרהורים, ואז תוכל להרגיש בידיים של הבורא.

טעויות ואיחורים לא שייכים כלל אצל מי שמתבטל להשם, כי הוא עושה הכל והוא מתכנן הכל, לכן אין טעויות וגם אם נראה לך שטעית, לא, זהו רצון הבורא, ומה שמוטל עליך לשמוח בו, **וכן איחורים** אין כזה דבר, מתי שהגעת זה הזמן הטוב ביותר בשבילך מששת ימי בראשית, ודע לך כמו שאין הבורא מתבלבל בין טיפה לטיפה או בין שערה לשערה, כך הכל מדויק ביותר וזה הזמן הכי טוב בשבילך אלא שעליך לקבל זאת בשמחה, **וכשהאדם חושב מחשבות כאלה כל הזמן, ממילא מחשבתו תמיד דבוקה בהשם.**

רבי עקיבא הוא שורש השמחה

השמחה מביאה לאמונה, והאמונה לגאולה, אמונה ללא שמחה אינה אמונה, ושמחה בכל מצב, זה גילוי הבורא ממש, **מי שמלמדינו שמחה וביטול להשם, זה התנא רבי עקיבא, שהשמחה זה המציאות של רבי עקיבא, הוא הצליח להיות שמח בכל מצב, אפילו בחורבן בית המקדש וביציאת שועלים מקודש הקודשים, זה לא היה רק שמחה אלא צחוק אמיתי, כי היה מוחשי אצלו שאת הכל הבורא עושה, ובוודאי זה לא רק בשביל טובה בעתיד, אלא שזה עצמו טובה גדולה, כשנפטר בנו שמח שמחה גדולה והיה יושב ודורש כל היום כולו. וכן המעשה הידוע בעניין הנר התרנגול והחמור שעל כל אחד מהם אמר "כל דעביד רחמנא טב עביד" וכן כאשר נשברה הספינה, אמר דף של**

ספינה נזדמן לי וכל גל וגל שבא עלי נענעתי לו ראשי, מכאן אמרו חכמים אם יבואו רשעים על אדם ינענע להם ראשו, כלומר שיקבל על עצמו בביטול גמור כל מה שקורה עמו, **וכן קיבל באהבה ובשמחה, מיתה של 24 אלף תלמידים**, והמשיך ללמד חמישה תלמידים בשמחה של תורה, בלי שיגרם לו שום חלישות הדעת, כי מה שהבורא עושה, זה הטובה הגדולה ביותר.

משה רבינו אמר לקב"ה שייתן את התורה על ידי רבי עקיבא, ומה הסיבה, מדוע משה לא יכל לעשות זאת יותר טוב, משום שרבי עקיבא אחז במידת השמחה בצורה המושלמת ביותר והגבוהה ביותר, ורק מי שאוחז בכזאת דרגה, יכול להוריד בחינה של לוחות ראשונות בלי שבירה, **ובאמת רבי עקיבא הוא זה שהוריד את תורת הסוד על ידי תלמידו רבי שמעון בר יוחאי**, כמו שמובא במסכת גיטין: אמר רשב"י לתלמידיו בניי שנו מדותי, שמדותי תרומות מתרומות מידותיו של רבי עקיבא, ולכן מקובלנו מאליהו הנביא: שרק הזוהר הקדוש יישאר לעתיד לבוא, ולכן חשוב מאד ללמוד ואפילו לגרוס זוהר, בכדי לזכות ללמוד תורת השם לעתיד, וכל התורה שיש היום עתידה להיגנז למטה, ואפילו כל תורת האר"י עתידה להיגנז, אלא שתיגנז למעלה.

עובד השם מוזכר להיות בשמחה

איך יבוא האדם לשמחה, על ידי שיהיה מבוטל לבורא, ויהיה עבד השם בצורה מוחלטת, ומה שהשם עושה בין טוב בין רע תמיד יאמר תודה, וצריך להוציא בפה **ולומר יום יום שהוא עבד השם**, כי זהו שורש העבודה, בכל הזדמנות יוכיח ויאמר שהוא מתבטל לרצון השם, ואז השמחה מוכרחת לבוא, כי יש לו במי לבטוח ובמי להישען, אינו מוגבל בממון כי "לי הכסף ולי הזהב נאום השם" אינו מוגבל בשום

דבר לא בחכמה, לא בחברים, ולא בהצלחה, כי אין אחד יותר גדול מהשני וכולנו עבדים של הבורא.

עבד השם איננו שפל או מסכן, אלא הוא בעצמו מקבל עליו להיות עבד השם, וזו היא המלכות והשלטון של האדם על עצמו, והכנעה עצמית מחמת הידיעה האלוקית, וכאשר כך האדם עושה, אז הרי הוא מלך בעצמו, כי הוא משעבד ומכין את גופו רוחו ונפשו להשראת השכינה, ועושה את גופו מקדש להשראת השכינה, והמלך יבוא לבקר בהיכלו, ולתת לו כתרים, כמו לבני ישראל במעמד הר סיני, כי עבדות אמיתית להשם היא המלוכה על כל הטבע על כל המציאות שהשם ברא.

השמחה צריכה דעת ועוצמה וריקוד, **דעת** כדי שלא תהיה שמחה של הוללות, **עוצמה** צריך בכדי להמשיך את השמחה לכל הגידים והעצמות, **וריקוד** בכדי שיתפשט בכל האברים, ויאחז בכל הסובבים. השמחה היא מציאות שמבטלת ושוברת כל דבר, היא נותנת כוח אמיתי גם כשנמצאים במקום הכי אפל וקודר, השמחה נותנת חיים כי היא מחברת אתך, לנותן החיים.

התינוק יש לו שמחה אמיתית ופנימית, מאותו שורש שהוא נטול דאגות, ונסמך לגמרי על אחרים, כך אנו צריכים להיסמך לגמרי על הבורא ולהיות שמחים בהשם תמיד, כי שמחה זו תחזק אותנו נגד העצבות והדאגות, כי אין להם בסיס אמיתי ואין להם קיום.

השמחה היא בונה את הכלים של האדם לכל היכולות הרוחניות שלו, השמחה היא גם מביאה את האור והמילוי הרוחני לכלי הנשמה, השמחה עצם מציאותה זהו גילוי השכינה, השמחה היא זאת שמשמידה ומבריחה את העצבות הדיכאון והייאוש המזיקים

והמשחיתים שהם שייכים לצד השני ולטומאה, משום ששורש השמחה זה באמא עילאה ומחמת האור שלה, אין יכולת למזיקים להתקרב, וזהו שכתוב בגמרא: **אין שכינה שורה לא מתוך עצבות ולא מתוך עצלות ולא מתוך שחוק ולא מתוך קלות ראש ולא מתוך שיחה ולא מתוך דברים בטלים אלא מתוך דבר שמחה של מצוה.**

לגבי שמחה כתוב בפסוק: תַּחַת אֲשֶׁר לֹא-עַבְדָּתָ אֶת-יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּשִׂמְחָה וּבְטוֹב יָלֵבּ וּמְרֹב כָּל: וְעַבְדָּתָ אֶת-אֱיִבֶיךָ אֲשֶׁר יִשְׁלַחְנוּ יְהוָה בְּךָ בְּרָעַב וּבְצָמָא וּבְעִירָם וּבְחֶסֶר כָּל וְנָתַן עַל בְּרָזְלָ עַל-צְוֹאָרְךָ עַד הַשְּׁמִידוֹ אֶתְךָ: אנו רואים את הייחוס של התורה לעניין השמחה במצוות, וכן מסופר על האר"י הקדוש עצמו שאמר שכל מה שהגיע לדרגתו ולמעלתו, משום שהיה שמח בקיום המצוות מאד מאד.

השמחה בהשם היא דבר הכרחי, כשהמלך רואה שהעם שלו שמח בו אז הוא משקיע, הוא נותן, אבל אם הכל בצורה אוטומטית ויבשה, זה לא נותן לו חשק להשפיע לעם שלו, לכן אדם שרוצה לקבל שפע בין גשמי בין רוחני, מאת הבורא מוכרח להיות שמח, וכן מצינו בנביאים שאם לא הייתה עליהם שמחה לא הייתה שורה עליהם השכינה, ויהי כְּבֹאֵךְ שָׁם הָעִיר וּפְגַעְתָּ חֶבֶל נְבִיאִים יִרְדִּים מֵהַבִּמָּה וּלְפָנֶיהֶם נִבֵּל וְתוֹף וְחֶלֶל וְכַנּוּר וְהִמָּה מִתְנַבְּאִים.

השמחה מבטלת את הגאווה ואת ה"אני"

איך באמת אדם יבטל את ה"אני" שלו, דווקא על ידי השמחה, כי השמחה מבטלת כל דבר, כי בשמחה ישווה קטן כגדול עשיר ועני טיפש וחכם, כשיש חתונה כולם ישמחו, **כשאומרים בדיחה כולם יצחקו**, לכן דווקא השמחה התמידית תעזור לבטל את הגאווה, כי כידוע אדם מכובד שמחשיב את עצמו, הוא בעל גאווה, לכן עושה

פרצוף חשוב וכעוס קצת, בקושי מחייך, ומרגיש כאילו הוא הכל, אני מחליט אני יודע אני מבין, וזה לפעמים מגיע ממש לכפירה, ואומר לך, אני החלטתי תסמוך עלי, **כאילו הקב"ה אחראי רק בבוקר, והוא אחראי מאחה"צ ואילך ח"ו**, ולכן צריך להתרחק מבעלי גאווה ולברוח מהם, כי באמת שורש הגאווה היא הכפירה בעצמה של אני ואפסי עוד.

ואם אדם רוצה להרגיש בעצמו עד כמה השמחה היא הכרחית לנפש האדם, הוא יכול לעשות ניסיון ויגזור על עצמו במשך שלושה ימים ושלושה לילות רק להיות עצוב ולחשוב מחשבות דיכאוניות, ויראה איך הוא קומל ללא חיות וללא חיים כלל.

שמחה זה הדבר שמרפא את כל הבעיות, בין בעיות בכלכלה, בין בעיות בבריאות, אדם ששמח זה מראה שהוא שלם, אפילו אם חסר לו יד, אדם שהוא עצוב-הוא שבור, אפילו אם הוא מיליונר, אדם צריך להיות שמח בכל מצב כי אז הכל כבר טוב אצלו במציאות העכשווית. **כיוון שמציאות השמחה** בהשם נתפסת, אצל אנשים מסוימים, כפעולות חיצוניות בלבד, או אצל אחרים זה דבר נעלם שאין לו דמיון, לכן חשוב להסביר ששמחה היא שמחה פשוטה ותמימה כמו ילד קטן ששמח לפגוש את ההורים שלו, לאחר זמן שלא ראה אותם, שהוא רץ אליהם ומקבל חיבוק אוהב ועמוק, כך אנחנו צריכים להיות שמחים בהשם ודבקים בו, זה אבא שלנו לכן נרוץ אליו וכמו שכותב בספר תנא דביה אליהו, עד כמה הקב"ה אוהבן ומחבקן מגפפן ומנשקן לישראל מכל מקומות מושבותיהן.

עצה פשוטה להתגבר על הגאווה, כאשר משבחים אותך, או כאשר אתה מרגיש איזה גאווה מדברים טובים שעשית, להוריד ולכופף

מעט את ראשו, ישפיל עצמו, ותעשה עצמך מרכבה לשכינה, וכך יהיה לך מאד קל להרגיש: שאתה כלום.

השכל לעזמת החכמה

השכל הוא טוב, רק כשהוא משרת את החכמה, כמו שכתוב בתהילים, יִרְאֵת חֲכָמָה יְרֵאת הַשֵּׁם שִׁכֹּל טוֹב לְכֹל עֲשִׂיהֶם תְּהַלְתּוּ עֲמֻדַת לְעַד, כלומר את החכמה משיגים על ידי יראת השם, שזהו הביטול להשם, ואז השכל משועבד לחוכמת השם ונהפך לטוב, והוא עוזר לבנות כלים לחכמה, ועוזר להוריד את החכמה לכלים.

משום שעיקרו של השכל הוא שורש ההסתר מהבורא, השכל הוא היפוך של החכמה, החכמה היא הבורא והשכל נגד הבורא.

שורש הבעיה בקשר לשכל הוא, מפני שאם האדם צריך להבין כל דבר בשכל הוא נקרא אתאיסט וכופר, לא מאמין, משום שהשכל זה היפוך האמונה, מה שאתה לא מבין בשכל, פשוט לא קיים, הדבר הזה הוא נזק עצום וגדול.

ומה שישנם אנשים, שמנסים להסביר את התורה על פי מה שהכירו אותה המדענים והפרופסורים על פי שכלם וחקירתם, זה בהכרח הפך התורה, משום שהתורה שלנו היא חוקים, שלא אמורים להיות מובנים לאף אחד, אלא רק בגזרת הבורא לעשותם, ואפילו החכם מכל האדם אמר אֲמַרְתִּי אֲחַכְמָה וְהִיא רְחוּקָה מִמֶּנִּי.

מדוע מי שמתמש בשכל בתור עיקר זה כל כך בעיה, משום שהשכל נועד להסתיר את הבורא, אני עשיתי אני יכול אני חכם אני מבין, זה הופך אותך לישות פועלת בפני עצמה ללא קשר לבורא, בגלל שאני מבין עד כמה זה חשוב לכן אני עושה זאת, או אפילו מישהו בדרגה גבוהה יותר, שמבין בשכל, שיש מציאות של עונש ושכר מוחשי כבר

בעולם הזה, ובשביל לקבל טובה או לא לקבל עונש, הוא עושה את המצוות, אז כל המצוות שלו זה ביזנס זה איך להרוויח, כל המציאות הזאת זה חישוב ששווה לי וכדאי לי, אבל זה לא מציאות של ביטול להשם.

החכמה היא ההפך מהשכל נסביר זאת לדוגמא: תבוא לבדואי שתמיד רוכב על גמלים במדבר ומימיו לא ראה רכב, ואתה אומר לו שיש כזה דבר שנקרא ג'יפ שאיתו אתה יכול להגיע לכל מקום במהירות עצומה, אז הוא ישאל אותך מחמת השכל אלף שאלות, איך זה זז, מה זה דלק, איך זה עובד, מה זה חלונות, מה זה כיסאות וריפוד, ואיך לא נכנס חול, ועוד ועוד, אך אם תביא ג'יפ לפניו ותראה לו אותו, לא יהיה לו שאלות איך זה עובד כי זה עובד, אין שאלות, כי הוא ראה זאת במציאות, הוא לא צריך לפרק את הרכב בכדי להבין איך הוא עובד, אין שאלות כי יש מציאות קיימת, זה נקרא חכמה.

לדוגמא המצוות הם לא משהו שכלי, אי אפשר להבין בשכל למה ללבוש ציצית, למה להניח תפילין, למה צריך פרה אדומה, למה לנענע בלולב, וגם אם יש הסברים, זה לא על פי השכל אלא רק לפי חכמת הקבלה, ועיקר התורה והמצוות זה חוקים בלי הטעם, וזה מה שכתוב בספר דברים: וּשְׁמַרְתֶּם וַעֲשִׂיתֶם כִּי הוּא חֻקֵיכֶם וּבִינְתְּכֶם לְעֵינַי הָעַמִּים אֲשֶׁר יִשְׁמְעוּן אֶת כָּל הַחֻקִּים הָאֵלֶּה וְאָמְרוּ רַק עִם חָכְם וְנָבוֹן הַגּוֹי הַגָּדוֹל הַזֶּה. שבגלל החוקים והמצוות שעושים בלי טעם, רק בגלל זה יראו כל העמים שאנחנו עם חכם ונבון, אומנם אמרו חכמים: חכמה בגויים תאמין, אך חשוב להדגיש, שאין מדובר כאן על שכל, אלא על הנביאים שעמדו לאומות העולם.

נעיר הערה כואבת מאד, ישנם בחורים שיש להם טעות בסיסית,

ומסוגלים לומר אני מבין בשכל למה להיות יהודי, ואם מישהו יוכיח לי בשכל שצריך להיות נוצרי אז זה ייתכן, ע"ל, זה השפיץ של השכל, ברגע שנותנים לשכל מקום של כבוד, אפשר להיות כופר גמור.

איך משיגים את החכמה

החכמה זהו ביטול הדעת, כי באמת אי אפשר לדעת כלום ולא לשאול כלום, אלא לקבל, מה שהבורא נותן, החכמה היא ביטול למציאות, והמציאות, זה הבורא שנמצא ומקיים בכל רגע את כל המציאות, ואין צורך לשאול שאלות, כי יש דברים שלעולם לא מובנים כגון: אין אדם בעולם גם לא גדולי הפרופסורים שידעו להסביר **מה זה נפש ומה זה רוח ואיך הגוף מתקיים**, או אפילו מה זה אטום, הם רק יודעים שיש חומרים מסוימים שמסתובבים, אך מי מסובב אותם הם לא יודעים.

או לדוגמא הרי כידוע לכולם, האש צריכה חמצן, אוויר בכדי לבעור, ובלי אוויר זה לא שייך, והרי כידוע בתוך כדור הארץ בעומק של 50-6371 קילומטר יש שם, לבה רותחת, אש שורפת שנקראת "מגמה עם 5000-7000 מעלות חום, **ואם כן איך יש שם חמצן איך יש שם אש כל כך חזקה, אף מדען ופרופסור בעולם לא יכול להסביר.**

בכדי להגיע לחכמה, על האדם להתבטל ביטול גמור לבורא, וממילא יש רק מציאות של השם בעולם, והמחשבה צריכה להיות על הבורא, וממילא מקבלים הכל מהבורא, ובפרט את החכמה שכוללת הכל. ואין אפשרות להשיג את החכמה בשכל, או בכישרון, אלא בביטול מוחלט לבורא, הדרך היחידה שאפשר לקבל חכמה זה רק במתנה, ומתנה זה לא תלוי בך אלא בנותן, שהוא הבורא, ואז תזכה להיות חכם ומבין בכל מלאכה, ולענות כל תשובה, כמו שידוע על כמה וכמה מגדולי ישראל שראו והשיגו בכל דבר, כגון בניתוחים מורכבים, או

שראו איפה נמצאים ילדים שנחטפו, או שידועים מה רוצים לשאול אותם עוד קודם ששואלים, כל זה, זה רק מחמת ביטול השכל לחכמה האלוקית, ואדם שמכין כלי של ביטול להשם, הוא מסוגל לקבל ולהשיג את החכמה האלוקית.

וזה מה שכתוב בתורה מפורש, **וּבְלֵב כָּל חָכָם לֵב נְתַתִּי חֶכְמָה**, בורא עולם הוא נותן החכמה, ובלב מי הוא נותן זאת, במי שמכין את הכלי לחכמה, שהבין בליבו שאין מאומה מבלעדי השם, וזה מה שאמרו חז"ל: **יהיב חכמה לחכימין**, וחשוב מאד לבטל את ה"אני" ולהפוך אותו ל"אין" ורמז לדבר **וְהַחֶכְמָה מֵאֵין תִּמְצָא**, ומדברי הפסוק משמע שזה כמו מציאה, זה מגיע ממקום נעלם, ונמצא בהיסח הדעת, כך גם החכמה והנבואה אינם באים אלא בהיסח הדעת, אבל בתנאי שהאדם יכין כלי קיבול, שהם ביטול להשם, ומחשבה תמידית על הבורא, לעשות רצונו ולשמוח בו.

איך נדע מה רצון הבורא

הדבר החשוב בכל הליכות האדם הוא להכניס רצון שמים בכל דבר ועניין, כי אם אדם לא חושב על רצון השם אלא על עניני עצמו, או על צורכו, או שעושה כמעשה קוף בעלמא, תמיד יכנס הצד השני וינסה להפריע ולבלבל.

האדם צריך לא לרצות מאומה בעולם, חוץ מרצון השם, לבטל את הרצון העצמי לגמרי, ולרצות את רצון השם בלבד, כדלהלן.
לפני שאתה עושה כל דבר תבדוק אותו בשבע בדיקות האם זה רצון השם באמת, ובדבר הזה אסור להיות פזיז.

ואיך באמת נדע אם מה שאנו עושים זה רצון השם, יש כלל שלפיו נוכל לבדוק כל דבר אם הוא רצון השם, אם אתה חושב ובטוח שאתה

יודע מה שאתה עושה, וברור לך הדבר כשמש בצהרים, ואין לך עוררין או ספקות אלא אתה בטוח בדרכך שהיא דרך נכונה, אז תדע שאתה טועה אינך בדרך הנכונה, כי אם אתה בטוח, אז אתה לא נסמך על הבורא, אלא אתה נסמך על דעתך, על רצונך ועל מחשבתך, וכאן נכנס הצד השני.

אלא מה יעשה האדם יתפלל לבורא שיכוון אותו לעשות רצונו, שלא יטעה ולא יתבלבל, ובסוף מובטח לו שיכוונו אותו משמיים לדרך הנכונה, ודבר זה גורם לאדם להיסמך על השם לבדו באופן מוחלט, כי הוא עצמו לא יודע לא מבין ולא חכם, וכמה שיהיה יותר ביטול להשם בין ברצון, בין במחשבה, בין במעשה, ובין בדיבור, כמה שאתה יותר מבוטל אתה יותר מחובר לבורא עולם כי אתה לא עושה שום צעד שום מחשבה ושום רצון בלעדיו.

ודווקא אצל הקב"ה יש מעלה גדולה מאד, למי שיש לו **חוסר ביטחון עצמי, ביטחון עצמי נמוך, דימוי עצמי נמוך, חוסר ביטחון חברתי, חוסר הערכה עצמית, דימוי עצמי שלילי, נחיתות, ביישנות, הססנות, חוסר ביטחון רגשי, הערכה עצמית נמוכה, חוסר ביטחון תזונתי, חוסר ביטחון כלכלי,** כי הם יכולים בקלות להישען על השם בלבד, ללא שום מפריעים או מעכבים, וזהו מה שאמרו חז"ל: רבי אליעזר הגדול אומר כל מי שיש לו פת בסלו ואומר מה אוכל למחר אינו אלא מקטני אמנה.

צינור

אדם שרוצה לקבל מהבורא יתברך, חייב להיות צינור ומשפיע לאחרים, כמה שהאדם יהיה יותר אפס, יותר כלום, כך הצינור שלו יהיה יותר כלי קיבול לקבלת והעברת השפע מהבורא לנבראים, אסור לו לעצור ולהתעסק רק בעצמו הוא חייב לתת לאחרים, אחרת הוא

יקבל רק שפע מצומצם בשבילו בלבד, ולא יותר, וגם כל זה יהיה רק לפי זכויותיו, ואם זכה ויודע להתבטל ולהתחבר להשם, ומקבל שפע, ראוי וכדאי לו להשפיע ולתת לאחרים, בין מרוחו בין מממונו בין בתורה בין בכל אשר לו, כי כך יקבל עשרת מונים יותר, וגם מפני ששום דבר זה לא נכס שלו, אלא הכל של הבורא יתברך, גם האדם בעצמו.

וכמו שאמרו חז"ל במסכת גיטין: אם רואה אדם שמזונותיו מצומצמין יעשה מהן צדקה, משום שאז הוא יהיה צינור לשפע הרבה יותר גדול, ואם ייתן את מה שיש לו הוא יקבל יותר, ודברים אלו לא מובנים בשכל בכלל אלא כך זה גזרת הבורא, ובאמת תמיד זה עובד.

הצינור המדובר הוא לא דמיון בעלמא, אלא כעין קשר ישיר שמחבר בין נשמת האדם לבראו, כעין חבל שעולה מהראש שלך עד שורש נשמתך בשמיים, אם אדם חוטא, אז הוא גורם לפגמים ולחתכים באותו חבל באותו צינור שמעביר את השפע האלוקי לנבראים, ואז מרגיש שקשה לו מאד להתחבר ולהכיר את בראו, וכמה ששב בתשובה או מתוודה, גורם לצינור הזה להיות מחובר לשורשו, כאשר אדם מתקן את עוונותיו, או עושה תיקון כרת, אז כל החתכים שבצינור זה משתלמים, וכאשר האדם מתדבק בבוראו, גורם לשפע להימשך אליו, אך זה כמעט בלתי אפשרי להתקרב לבורא יחד עם עוונות ופגמים מהעבר ומההווה, לכן על האדם לעשות תשובה ותיקונים, ולאחר מכן להתדבק ולהתקרב לבורא.

והלכת בדרכיו

והלכת בדרכיו להדבק בהשם, זו הנקודה המרכזית של הדבקות, עיקרה במחשבה, שהמחשבה תהיה תמיד דבוקה בהשם, ואת כל

מעשה בני האדם ומחשבתם, עליהם לחבר אותם לבורא. ויש בזה חמישה מדרגות, **נפש, רוח, נשמה, חיה, יחידה**, כמובן שיש דרגות על גבי דרגות, שאין להם סוף בתהליך הקרבה לבורא, רק אלו הם הקומות והכללים המרכזיים, אלא שצריך להתחיל לאט לאט לעלות במעלות.

נפש: מצוות מעשיות, כגון לולב וסוכה, אני עושה זאת במו ידי.
עבודת הנפש: לבטל את המעשה העצמי, ולשייך הכל לבוראי.
רוח: תורה שבכתב, ותורה שבע"פ, הכתב ההבנה והסברא, מגבילים את החיבור לבורא, כאילו זה דבר שאני מבין שאני יודע.
עבודת הרוח: הכתב להבין שזה רק שער לחכמה, והסברא וההבנה, לשעבד אותם לבורא, ולבקש בכל דבר מהבורא שיעזור לי להבין.
נשמה: לימוד הקבלה, השמות והספירות, הם צמצום האור של הבורא.

עבודת הנשמה: לדעת שהייחודים והשמות מובילים אותך קדימה, ולאחר שתגיע לדבקות מושלמת בבורא, כבר לא תצטרך להם.
חיה: לחיות את הבורא בכל רגע, שכל דבר ומקרה בבריאה זה מהבורא.
עבודת החיה: לחיות במציאות, שכל דבר בעולם מחבר אותך לבורא.
יחידה: שכל המציאות והבורא הכל אחד באחד, אין שום פרוד.
עבודת היחידה: להיכנס לתוך הבורא, ולתת לו להוביל אותך לגמרי, וכן לא להסיח דעת מהבורא כלל.

רפואה, ברכה, וישועה.

היום אנשים לא מנסים לתקן את עוונותיהם אלא כל בעיה שיש להם מחפשים איזה רופא שירפא אותם או איזה צדיק שיברך אותם, אך לתקן את החטאים אינם מתקנים, זה נהפך כבר למוסדות של

רפואה ובתי חולים, וישועה וברכה. צריך להבין, אדם שיש לו חולי או מחלה, מדוע זה בא לו, בוודאי זה כדברי הגמרא **אין מיתה בלא חטא, ואין יסורים בלא עוון**, זאת אומרת, שכאשר האדם נחלה בין בגוף בין בנפש, הוא מוכרח, קודם כל לשוב בתשובה, על החטאים שחטא, ואז במקביל יוכל לפנות לרופאים, אך כל עוד שלא מתקן את עוונותיו, ואת פשעיו, רוב הסיכויים שגם אם מרפא את החולי שלו, או שאיזה צדיק הושיע אותו, בלא להחזיר אותו בתשובה, אז מוכרח שתבוא לו בעיה אחרת, רפואית ממונית או נפשית או רוחנית. כי אין חפץ להשם לעשות רע לברואים, ובוודאי הצדיקים לא יותר טובים או מרחמים ממנו, אלא הוא רוצה להשיב אותם בתשובה אליו.

ומה שבדרך כלל הצדיקים יכולים לעשות ע"י הברכה, זה או לדחות את הגזרה, או לקחת את זה על עצמם, ולסבול בשבילו, וזה נדיר שהם יעשו זאת, אך מי שיכול לעזור יותר מכולם זה דווקא החולה עצמו ע"י שעושה תשובה, אז הצדיק יכול להיות לו לסנגור ולמליץ למעלה. **חשוב מאד** להבין וכן אמרו מפורש צדיקים גדולי עולם מדורות עברו, שבעבר ביקשו לשנות כל מיני מהלכים שבורא עולם עשה, אך לבסוף ראו שזה המהלך הנכון והאמיתי, ומה שהם עשו רק גרם נזק, לכן צדיק אמיתי שרואה מספיק רחוק, רק יאמר ברכה בעלמא, ואם רצון השם לשנות משהו שישנה, אך פשוט הדבר שהכל לטובה.

ומפורשים הדברים בגמרא ובזוהר, שכל העניין של ביקור חולים זה בכדי לעורר את האדם לחזור בתשובה, וזה לשון הזוהר (שמות רנ"ב):

כָּל אוֹתָם שְׁמִסְתְּכָלִים עַל חוֹלָה כְּשֶׁהוּא בְּבֵית חָלִיו, וּמְשַׁגְּיחִים עָלָיו וּמוֹדִיעִים לוֹ שֶׁיִּתְּבוֹנֵן בְּחַטָּאָיו וּבְמַעֲשָׂיו וְיָשׁוּב מֵהֶם לְרְבוֹנוֹ. מִשׁוּם שֶׁכָּל מִי שְׁמִשְׁתַּדֵּל עִם אוֹתוֹ חוֹלָה, שֶׁיִּסְתַּכֵּל בְּמַעֲשָׂיו וְיָשׁוּב בְּתִשׁוּבָה

לפני הקדוש ברוך הוא, הוא גורם לו להנצל ולהשיב לו את רוחו, ועל זה כתוב, אשרי משכיל אל דל ביום רעה ימלטהו השם. אך היום אנשים מתביישים לעשות זאת, לא מעיזים לבוא אל החולה ולנסות לעזור אותו לתשובה, חשוב שיידעו זה לא נקרא חבר אלא אכזרי, משום שמחמתו לא חזר בתשובה.

וכן מובא בגמרא מסכת ברכות דף ה: על רב הונא שקרה לו נזק ועלו לפניו חכמים ואמרו ליה לעיין מר במיליה (תבדוק את המעשים שלך) אמר להו ומי חשידנא בעינייכו אמרו ליה מי חשיד קב"ה דעביד דינא בלא דינא, הרי מוכרח שיש דין עליך מחמת איזה עוון, וכשתיקן מה שאמרו לו, אז התבטל הנזק שהיה לו.

וכן מביא הזוהר ויקרא כ"ג: בשעה שאדם חוטא לפני הקדוש ברוך הוא ולא משגיח על חטאו לחזר בתשובה לפני רבונו, וזורק אותו אחר כתפו, נשמתו ממש עולה ומעידה לפני הקדוש ברוך הוא, ואז מצוה הקדוש ברוך הוא לכנסת ישראל ואומר: או הודע אליו חטאתו אשר חטא, הושיטי את הדין עליו והודיעי לו את חטאו, כמו שנאמר הודע את ירושלים את תועבתיה, אחר שמגיע עליו הדין, אז מתעוררת רוחו לחזר בתשובה לפני רבונו, ונכנע להקריב קרבן, שהרי מי שלבו גם בו, חוטא, ושוכח חטאו ולא משגיח עליו, והקדוש ברוך הוא מזמן פנגדו, ומצוה להודיע לו את אותו החטא, כדי שלא ישתכח ממנו.

ולכן חשוב להבין שלעשות עסק יותר מדי מרופאים ורפואות זה ממש לא דרך השם, וכמעט אפשר להגיד שלעשות בתי חולים גדולים, ולעשות עסק מרפואה, זה נגד רצון השם, כי הרי יש סיבה אמיתית למה בורא עולם גרם לו את החולי, זה הרי כפירה לחשוב שזה קרה בטעות, נכון, ניתנה רשות לרופא לרפאות, אך זה רק רשות,

בדרך אגב, אסור לו להתגאות אלא להבין שהוא שליח של הבורא, וכמה שהרופא יהיה יותר מחובר לבורא, ועושה זאת בתור שליחות, כך המלאך רפאל יהיה יותר מצוי אצלו, וכן כמה שפחות להשתמש בחומרים מלאכותיים שיכולים לגרום נזקים לגוף האדם, כי הם לא באים מהקדושה, ולכן כל הצדיקים האמיתיים בכל הדורות השתדלו כמה שיותר להתרחק מהרופאים הגאווותנים אלא ללכת לחובש, אולי בימינו זה לא כל כך שייך, **אבל לפחות שיעשה תשובה כי זה העיקר**, ואיך יידע האדם מחמת מה בא לו החולי, אז בדרך כלל האדם יודע, מפני מה הוא חולה או מפני מה בניו הקטנים חולים, אך אם אינו יודע, יתבונן באיזה אבר לקה, וינסה להבין איזה חטאים עשה ע"י אותו אבר, ועליהם ישוב בתשובה, וכמובן אם אינו יודע, אז יתפלל לבורא שיאיר עיניו, וישתדל לתקן פגם הברית והכעס, שעליהם אמרו חז"ל שפוגמים בכל האדם כולו.

אכילה או כל תאוה מותרת

כתב הבעש"ט פ' עקב, תחילת בריאת כל העולמות כדי לברר ניצוצין קדישין ע"י אומה ישראלית, בשביל ישראל שנקרא ראשית שיבררו ממאכלים מותרים וכשרים, וכל אכילה שאדם אוכל ושותה הם ממש חלקי נצוצות שלו שהוא צריך לתקן, וידבק את מחשבתו באותו חלק רוחני שבאותו הדבר ולא לחומריות עצם המאכל עכ"ל.

כאשר אדם רוצה לאכול טעים מה יעשה, האם אסור לו כי זה רצון עצמו, או כשאדם רוצה לעשות את הדברים המותרים על פי ההלכה, איך הוא יקדש זאת, איך הוא יהפוך את זה לרצון השם, מה שצריך לעשות, זה להידבק בבורא במחשבה, ולהעלות את הטעם או את ההנאה שיש לו, כביכול קרבן להשם, ומה הקרבן שיש כאן? זה

שאתה מקריב על המזבח את התאווה הבהמית, ובמקום לחשוב על תאוות אתה חושב על הקב"ה, אז אתה מקדש את כל התאוות ואת כל המחשבות.

והדברים פשוטים שאם נתבונן יש מעלה גדולה באכילה הרבה יותר מלימוד או תפילה, כמו שמצינו בבית המקדש, שהאכילה הייתה בתוך בית המקדש, ואילו התפילה הייתה בירושלים, ולימוד התורה היה בשאר ארץ ישראל, אבל האכילה הייתה רק בבית המקדש, משום שבאכילה יש את עיקר הבירורים, ואותם הכי קשה לברר כי צרך לזבוח את התאווה העצמית ולהקריב אותה לבורא.

לחשוב ולהתבונן שבכל דבר קיים מציאות הבורא, ואם אתה רוצה חפץ פלוני, זה בכדי לקבל את המציאות הרוחנית שבו ששייכת לך בו.

ובפרט שכתב האר"י הקדוש שכל מאכל או חפץ שיש לך יותר תאווה לעיניים לאוכלו או להנות ממנו, זה אומר שיש כאן ניצוצות ששייכים לך, שרק אתה יכול לברר זאת. ולכן שגור הפתגם: על טעם וריח אין להתווכח, כי לכל אחד יש חלק אחר לברר אותו.

התאווה היא לא פסול, היא לא אסורה אלא שצריך לקדש אותה, ולכוון להעלות את ניצוצות הקדושה שנמצאים בהם, וע"י זה מבררים רע מ טוב, ומעלים את זאת על גבי המזבח לפני השם, שזובחים את תאוותיהם ונותנים זאת מתנה להשם ע"י שמכוונים בו וחושבים עליו בכל רגע.

כמובן שכל הנ"ל לא גורע מהעניין הידוע שאמרו חז"ל קדש עצמך במותר לך, וכל אחד יקדש עצמו בדרך שהוא מרגיש יותר קדושה, או כנ"ל, או על ידי מניעה של חלק מהתענוגים כידוע.

הביטול מביא להשתוות

מידת ההשתוות שלא להבדיל בין בזיון לכבוד, היא מעלה עליונה שכבר דיברו עליה ראשונים ואחרונים, אלא שלישים זאת בפועל, מסוגל רק מי שעובד על זה, משום שגם אם כלפי חוץ אדם מסוגל לא לכעוס, אבל כלפי פנים לפעמים נפשו עליו תרגז, שהרי דרך בני אדם וטבעם, לחפש שישבחו אותם, ולהתרחק מביזיונות, הדרך להגיע להשתוות עוברת בין אדם לחברו, ובין אדם למקום, ובין חדרי הלב, כי בדבר זה האמת צריכה להיות מוחלטת, רק אם נתבונן איך מתייחסים לזה בשמיים, אולי נצליח להשיג זאת.

השבח צריך להיות מבוזה על האדם, ולהרגיש כאילו דוקרים אותו בשפודים של אש, תתאר לעצמך שבגלל שבח עלוב זה, או גאווה קטנה שלך, אתה מאבד את רוב השכר שלך לעולם הבא, אם כן כמה צריך לברוח ולשנוא את הכבוד, וכמה צריך לאהוב את הביזיון כי הביזיון מנחילו עונג ושבח לאין שיעור, לעומת הכבוד שגורם לו נזק עצום.

נמשיל זאת לאדם שניצח בקרב והשמיד את כל אויבי הממלכה, והמלך רוצה להנחיל לו כבוד גדול, והנה בדרכו למלך זועק לו כל העם יחי המלך יחי המלך, אם הוא יקבל זאת בחיוך ובגאווה, ישלח אותו המלך אל ארץ גזרה בשביל שלא יבאו למרוד בו, אך אם ישתיק את העם ויזעק עליהם לכבודו של המלך, יגדילו המלך יכבדו ויינשאו מעל כל השרים אשר איתו, לכן האדם שמתגאה משתמש בכתר המלך, ואין הבורא יכול לסבול אותו, והוא מפסיד את הכל, **אבל הבורא מן הכבוד** מוכרח שהמלך יכבדוה ויינשאו, ואם לא בעולם הזה, אז לעולם הבא, ובאמת מי שאוהב את הבורא קל לו למאוס בכבוד, תתאר

לעצמך שאם מכבדים אותך, זה גורם צער לשכינה ואריכות הגלות, וסבל לכלל ישראל, הרי במקרה כזה תהיה בורח מהכבוד עד הקצה האחרון.

כמובן אדם שזכה להגיע לביטול להשם, מוכרח להיות מבוטל גם לבני אדם כי הם שליחים של הבורא, לעשות לו טוב או רע, אבל זה דבר קשה מאד, משום שאדם מוכן לקבל בליבו שיאבד לו אלף שקל, ולא שחברו יגנוב לו מאה שקל, אך באמת אין שום הבדל, כי שניהם זה גזירת הבורא, וכמו שאמרו חז"ל הכופר בטובתו של חברו ככופר בטובתו של מקום, כי אם את חברך שאתה מכיר ויודע, אתה דורך עליו, אז בוודאי את הבורא שהוא נעלם ונשגב קל יהיה בעיניך לכפור בטובתו.

ועל זה צריך האדם לחזור ולשנן יום יום, שהכל מתנת חנם, ולא מגיע לו מאת הבורא מאומה, ואין פה הסכמים, של עשיתי ומגיע לי. **הבורא יודע** מפני מה נשלחת לעולם, כמה גילגולים עברת, ומה עליך לעבור בכדי להגיע לתיקונך השלם.

האם יש בחירה?

כיוון "שגלה עמי בלי דעת" קטע זה מיועד רק למי שהתחיל להתבטל. **הַעֲדַתִּי בְּכֶם הַיּוֹם אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ הַחַיִּים וְהַמְּוֹת נָתַתִּי לְפָנֶיךָ הַבְּרָכָה וְהַקְּלָלָה וּבַחֲרַת בַּחַיִּים לְמַעַן תִּבְחַר אֶתְּהָ וְזָרַעְךָ.**

הבורא לא נותן אפשרות לבחור במוות או בקללה, אלא רק בחיים.

האם יש לך בחירה, האם להכניס את היד שלך לאש עד שתשרף?

האם יש לך בחירה, לקום ולהרוג את ההורים שלך או אחים שלך?

לא, באמת אין בחירה, לא היה בחירה ואין בחירה.

כי אין בחירה לבחור ברע, אין בחירה לבחור בשטן ואין בחירה לעבור

עברות, כי אתה חלק של הבורא איך כביכול תחתוך את היד של עצמך?

אָנִי מֵאֲמִין בְּאֱמוּנָה שְׁלֵמָה, שֶׁהַבּוֹרֵא יִתְבַּרְךְ שְׁמוֹ הוּא בּוֹרֵא וּמְנַהֵג לְכָל הַבְּרוּאִים, וְהוּא לְבָדוֹ עֹשֶׂה וְעוֹשֶׂה וְיַעֲשֶׂה לְכָל הַמַּעֲשִׂים.

מי שמצליח להתבטל להשם, מבין שאין מציאות אמיתית לעשות דברים נגד השם, וגם השאלה הידועה של הרמב"ם אם הבורא יודע הכל קודם שנהיה, מה שעתיד להיות אם צדיק הוא או רשע, מפני מה האדם נענש, **אלא ברור הדבר** שהקב"ה נותן לאדם תכונות מסוימות שיותר יהיה קל לו להיות צדיק, או תכונות שיותר קל לו להיות רשע, וכידוע מספר הזוהר, **הכל בגלל סוד הגלגול**, ואין לנו מה להתעסק בזה.

לגבי מצוות עשה, אם זכית לעשות אותם, אז התברר שהיית שליח מאת הבורא לעשות זאת, ותרוויח שכר על זה שהיית שליח טוב, ולכן עיקר השכר זה לא על המצווה ולא על לימוד התורה, **אלא על המחשבה שלך ועל הרצון שלך לעשות את רצון הבורא מתוך שמחה**. וזהו שכתב הזוהר: שמות רי"ג. שהשכינה, כל ההנאה שיש לה מהמצוות ומהתורה של הצדיקים, זהו רק מהרצון שלהם, לעשות רצון הבורא במצוות ובלימוד התורה.

רָזָא דָּא לְמֵאֲרִי מְדִין. כִּד הָאִי נְקוּדָה (השכינה) אֶתְעַבְרַת, כְּאֶתְתָּא דְמִתְעַבְרָא, אֶתְהֵנִי מֵהֵיא הֵנָּא וְתָא, דְאֶתְכְּלִילַת נְשִׁמְתָּא מֵהֵיא עֲלֵמָא, בְּאֵינוֹן עוֹבְדִין, וּבֵהֵיא אוֹרֵייתָא דְאֶשְׁתַּדְּלַת בְּהַ בְּיִמְמָא. וְנִטְלָא הֵוּא רְעוּ דְהֵיא עֲלֵמָא, וּבִיהַ אֶתְהֵנִי בְּחֻדָּה, וְאֶתְכְּלִילַת מְכָל סְטָרִין.

וכן מפורש בתורה: **תחת אשר לא עבדת את השם אלהיך בשמחה ובטוב לבב מרב כל**, לא מדובר שלא עשית מצוות ולא למדת תורה,

אלא אתה נתבע על שלא עשית זאת בשמחה, זה כל העוון. **מצוות לא תעשה, הרצון לעשות את העברה זהו עיקר העברה,** כי באמת אין מציאות לעשות דברים נגד השם, וכל הכוח שנתן הבורא לייצר הרע, זה רק לגרום לנו דמיונות, ואם אדם נשבה בדמיונות של הייצר הרע, הוא נכנס לתוך מקום שכאשר ייצא ממנו הוא יצטרך ייסורים, ומגלגלים חובה על ידי חייב, ואומנם באמת הוא מובל ע"י הבורא, ואם כן למה הוא יורד, כידוע מהאר"י הקדוש, עצם הנפילה והירידה והגלות, זה כדי להעלות ניצוצות, **אלא שאם הוא נהנה מהעברה ושמח לעשות נגד רצון השם, על זה הוא נענש.** (אומנם כל זה לגבי הדין למעלה, אך בעולם הזה כיוון שזה מקום שליטת הטומאה, בוודאי שייווצר מכל עברה נזק ומכשול, אפילו לילד קטן (בן 7)

השבירה של הצד השני

לפני הגאולה יבאו צירים וחבלי לידה קשים מאד, רק מי שיהיה מבוטל לקב"ה בשלמות, יוכל לשרוד, זה יהיה בעיקר ניסיון מוחלט באמונה, ולא בתורה ובמצוות, לכן מי שירגיל את עצמו כבר היום לפחד, לשמוח, ולחיות, את הקב"ה ולדעת להרגיש ולחוש שהכל בידו ומאיתו, להיסמך ולהישען עליו באופן מוחלט, בביטול גמור, הוא מובטח לו שהוא יהיה שאנן ובטוח.

כי באותו זמן שישחט הצד השני, כל מי שיהיה תפוס בצד השני, בין בכסף בין בשררה בין בכבוד, בין בתאוות ועוונות, כמה שזה יותר טבוע בתוך נפשו כך הוא יצטרך להיקרע ולהיחתך לחתיכות, וייהפך לשבר כלי ממש עד שיתבטל מציאות הצד השני מקירבו, כל מי שמרגיש שהוא תלוי במשכורת או בתפקיד, בכסף או בדירה, לפתע הכל לא

יהיה שווה כלום זה יהיה ניירות, יהיה פחד עצום שלא יהיה שייך ללכת ד' אמות, ואם הוא לא ירגיל את עצמו כבר עכשיו להיות שאנן ובטוח במיליון אחוז שהוא חי מהבורא ושהוא בידי הבורא, לא יהיה לו שום אפשרות לשנות הרגלים לא טובים, והוא יישבר וספק אם יהיה לו תקומה.

ולכן כמה שהאדם יותר יתבונן ויחיה את הביטול לבורא, כך לא יהיה לו שום התפעלות כלל מכל מה שעתידי לבוא, ואין שום תועלת לאגור מזון ואוכל, כי זה מראה שאתה לא סומך על הבורא, (אומנם מותר שיהיה אוכל אך לא לבטוח בזה כלל) ועליך לסמוך על הבורא באופן מוחלט, כי השפע הגשמי, גם אז, יבוא באופן רוחני בלבד, למי שסמוך על השם, כמו ה"מן" שהגיע לבני ישראל במדבר.

רק משוגעים מצליחים

"האור החיים" הקדוש כתב, שאלו היו ישראל יודעין גודל מתיקות וערבות התורה, היו משתגעין ומתלהטין אחריה.

האור החיים היה משוגע על התורה, לכן הוא יצא האור החיים, בני אדם צריכים להבין, להבדיל, שגם עשירי העולם בשביל להיות עשירים היו צריכים להיות משוגעים על הכסף, אוכלים כסף, ישנים כסף, ואין להם חיים חוץ מכסף.

וזו האמת מי שלא משוגע על דבר מסוים, לעולם לא יצליח, ולכן גם בעניין הזה של הביטול להשם, וקירבה להשם, אומנם אף אדם מסביב לא אמור להבחין, אבל אתה חייב להיות משוגע על להתבטל להשם, אם לא תהיה משוגע לא תצליח, אבל אם תהיה משוגע על זה, אתה מוכרח להיהפך לאדם גדול, כי אתה תהיה צינור להעביר את השפע של הבורא לכל הנבראים.

לדוגמא, כתוב כל המזכה את הרבים אין חטא בא על ידו, לא מדובר על אדם שתרם כסף, או על אדם שמוסר שיעורים מחזקים, אלא אדם שרוב עסקו, או כל עסקו זה לזכות אחרים, שיהיו זכאים ולא חייבים, רק אז בשמיים מחשיבים אותו למזכה הרבים, כך זה בכל דבר, לא יחשיבו אותך בשמיים לאדם שמבוטל להשם, אם תיקח את זה בתור תחביב, אתה צריך להיות מבוטל, ולחשוב על זה חלק גדול מהיום, ולחיות את זה למעשה, עד שתזכה להיות מחובר לבורא כל היום כולו.

איך אדם צריך ללמוד באופן שלא יבוא לידי גאווה

הביטול הוא, גם אם אדם התחדש לו חידושים גדולים או שלמד היטב ישתדל מאד לא להתגאות ולחשוב שהוא מבין ויודע, **אלא עליו להתבטל לבורא,** וצריך להבין דבר יסודי שהרבה טועים בו, אדם יש לו קושיא בלימוד, ותוך כדי שהוא מנסה לתרץ, עולה לו תרוץ/חידוש, ואז הוא מתפעל ככה חידשתי ככה תירצתי, יש לי "אינפל" יש לי "חבורה", זה כל כך טעות, הרי לפני 2 דקות לא ידעת איך עכשיו אתה יודע, האם זה הקוס פוקס ח"ו, אלא שזכית ולימדו אותך זאת משמיים, ואם כן מה לך להתגאות על הידיעות שלך, כמה שיותר תצטנע כך תקבל משמים יותר ויותר, ותהיה כמעין המתגבר מאיליו. **ואפשר גם לחשוב לעצמו,** כמה כבר אני יודע ומבין לעומת גדולי ישראל בדורי, והם הרי לא נחשבים למאומה בפני תנאים ואמוראים, והם לא נחשבים למאומה לצדיקים בזמן המקדש, והם לא למאומה בפני משה רבנו, ומשה רבנו אינו כלום לעומת הקב"ה, ואני בוודאי אפילו לא כלום לעומת הקב"ה ועל כן תבקש מהקב"ה שייתן לך חכמה ובינה לענות למי ששאל אותך, וכך תהיה צינור להעברת השפע ותוכל

לענות גם דברים שאינך יודע.

מי שכבר למד להתבטל להשם, יכול להתחבר תוך כדי לימוד, ולענות תשובות, בתנאי שיזרוק את עצמו, ויתחיל לענות עוד לפני שהגיעה התשובה לפיו, ותוך כדי דיבורו יבקש מהשם שיענה לו, ויתנו לו משמים תרוץ לקושיא.

הקב"ה מתבטל לעשייה

מציאות השם בעשייה שהוא מתבטל כביכול למעשים שעושים בעשייה, אם עושים מעשים רעים וחטאים, אז הוא גם מתבטל לעשייה, כי את הארץ נתן לבני אדם, וזה מה שקרה עם הצד השני שבגלל מעשה בני האדם הרשעים, כל עולם העשייה נתפס בצד השני, **וזה מה שקורה** במציאות שיש כיום בארץ ישראל שהרשעים מצליחים ושולטים, משום שהם עשו מעשים בפועל, לכן ניתן להם כוח שילטון וממשלה, אך אם אנו נעשה כל מה שנוכל, ולא נתבטל אליהם אלא רק לקב"ה, אז הקב"ה יהיה אצלנו, וייתן לנו כוח ויכולת לעשות כל מה שנצרך.

וכאשר עושים בני אדם מעשים טובים וחושבים דברים טובים, ועושים מעשים ומצוות בפועל, אז בעצם הקב"ה מתבטל לקדושה שבעשייה, וזה שאיפתנו וחפצינו, כי על ידי זה כביכול מוכרח הבורא להיות איתנו ולגאלנו.

מצוות בטלות לעתיד לבא

פסק הרשב"א אנו קיימא לן כרב יוסף דאמר במסכת נדה (סא, ב) מצוות בטלות לעתיד לבא.

ומדוע באמת כל המצוות בטלות, כי הקב"ה מבטל את הצד השני, וכיוון שאין צד שני, אין צורך במצוות כי כל המצוות לא ניצרכו אלא

בכדי ליצור מקיף והגנה מהצד השני, לדוגמא מצוות כמו מזוזה טלית ותפילין לא נועדו אלא להגנה מהצד השני, וכאשר לעתיד לבוא אין את הצד השני ונהיה כולנו מחוברים לבורא, לא נצטרך עוד לחבר את תרי"ג אברי גופינו דרך תרי"ג מצוות, שזהו בעצם שורש המצוות להתחבר לבורא, אלא כולנו נהיה מחוברים לבורא בתכלית הדבקות, "צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם ונהנים מזיו השכינה" ולעתיד לבוא לא יהיה שייך מציאות של עברות של בין אדם למקום, כי לא יהיה שייך לעשות דברים נגד הבורא, זה כמו שלא שייך שאדם יחתוך לעצמו את היד, כמובן עברות של בין אדם לחברו כן יישארו, אך גם זה יהיה רחוק מאד כי, נהיה מחוברים אחד לשני בדבקות אחת לבורא.

ואומנם זאת התורה לא תהיה מוחלפת, אך כיוון שלא יהיו כל תרי"ג מצוות לכן המדרש קורא לתורת משיח תורה חדשה, כי היא תרד בלא לבושים ומשלים, ויהיו בתורה את אותם אותיות לא תהיה חסרה אות אחת רק זה יהיה בסדר שונה לגמרי, ובתורה זו, לא יהיה מציאות וקיום של טומאה ושל טהרה אלא אך ורק רצון קרבה והשתוקקות אל הבורא, ולאחר תורת משיח, תבוא תורת השם, שהיא תהיה לנצח נצחים.

מתנגדים לגאולה כמו בזמן המרגלים

הנכתב להלן לא ח"ו נגד אף אדם, אלא בכדי להכין את כלל ישראל. כתבו המפרשים שכל מה שהתנגדו המרגלים שהיו נשיאי ישראל, גדולי האומה, להיכנס לארץ ישראל משום שידעו שהם יאבדו את השררה שלהם.

גם לעתיד לבוא כך יהיה, הרי נתאר לעצמינו שהמשיח יהיה לא

מישהו מפורסם, כי הרי באמת אין זה מעניינינו מי המשיח, משום שהוא רק **בובה על חוטים של הבורא**, זה לא משנה מי הוא, צעיר או מבוגר, עני או עשיר, חכם או טיפש, אשכנזי או ספרדי, תמני או אתיופי, את מה שהוא צריך, הקב"ה ייתן לו בשלמות מוחלטת, ונתאר לעצמינו לדוגמא בחור בן 17, שהבורא החליט שהוא המשיח, ועשה אותות ומופתים כמו שכתוב בהלכה, ולדוגמא כבר למחרת היום, הוא מוציא כרוז, **שהבורא אמר להפסיק להניח תפילין** כי מצוות בטלות, הנה בוודאי כמעט כל כתבי העת למיניהם ייצאו נגד מלך המשיח, שח"ו הוא עוכר ישראל וכו' כמו שאחאב אמר לאליהו, וכמו שהביאו בספר הדור האחרון, **בשם הבעש"ט**: שפעם אחת נסע והלך אל היער להתפלל מנחה, וראו התלמידים שמכה ראשו מאוד באילן וצועק ובוכה צעקות משונות ובכיה רבה, והמה ראו כן תמהו ושאלו פה קדוש, מה זה ועל מה זה, והשיב, שצפה ברוח קדשו על הדורות שיהיו סמוכים למשיח, וראה שיהיו רביים רבנים ואדמורי"ם כארבה לרוב, והם הם יעכבו את הגאולה מלשלח האם מעל הבנים. עכ"ל, ובפרט אם המשיח לא מאותו מגזר וכדומה, הרי הרבה רבנים ששולטים היום על הציבור מאד מאד יהיה להם קשה לקבל זאת, משום שחוששים לאבד כבודם ושררתם והם מסוגלים לצאת נגדו בקול רעש גדול, וכמובן כל פקידי הערב רב והלבלרים, שלא ירצו לאבד את המשרה שלהם, אלא יחפצו להמשיך בשלטון שניתן להם. **ולכן אנו צריכים** כבר עכשיו להחדיר לקרבינו את היכולת להתבטל לבורא ביטול מוחלט, אפילו יאמר לך על יום שהוא לילה ולילה שהוא יום, הרי אנו מבוטלים לבוראינו, ועצם המעלה הגדולה היא, שאם נהיה מבוטלים לבורא באמת, נזכה להגיע לדרגה של מי יתן כל עם ה'

נביאים, וכולם יקבלו את הוראות המשיח, ישירות מהבורא.

ניסיון האמונה באחרית הימים

אנשים חושבים שהנביאים בעבר היו מראשי האומה, אליהו הנביא ישעיהו הנביא ירמיהו הנביא אלישע הנביא.

באו תראו איך היו לועגים להם בזמנם כל גדולי האומה המלכים והשרים, עד כדי שנקבע שאין נביא בעירו, משום הזילזול והמיאוס, אף אחד לא ישמע לו.

אליהו הנביא: ויבקשו את נפשי לקחתה.

ישעיהו הנביא: גווי נתתי למכים.

ירמיהו הנביא: וישלכו אתו אל הבור בַּחֲבָלִים וַיִּטְבַּע בַּבַּיִט.

אלישע הנביא: ויתקלסו בו ויאמרו לו עליה קרח עליה קרח.

כך היה אז, כל העם הלכו אחרי המלכים ואחרי גדולי האומה, ואילו נביאי השם, כמעט כולם היו הולכים מגודלי שער, עם אזור עור וכדומה, חיים רק כפירצון השם, וכל הזמן ציפו לנבואה ע"י התפשטות הגשמיות.

וכן מובא מרבותינו ז"ל חדשים גם ישנים בספריהם הקדושים, **שעיקר הבירור בסוף הימים יהא באמונה**, כאשר כביכול יהיה חושך אצל הצדיקים, והאור ירד אצל האנשים הפשוטים, זה יגרום בלבול מאד גדול, וזה מכיוון שאצל הקב"ה שנואים כל בעלי הגאווה, וכבר מובא בגמרא עליונים למטה ותחתונים למעלה, וכן כתב הזוהר **מאן דאיהו רב איהו זעיר ומאן דאיהו זעיר איהו רב**, וזה יהיה קשה מאד להרבה אנשים, שחושבים על אנשים מסוימים שהם גדולים וצדיקים, ומצד שני מזלזלים בעובדי השם הפשוטים, כשהם יראו איך הבורא מתייחס לרבנים שלהם שלא הוכיחו אותם, כמו שמובא במסכת שבת, ממקדשי תחלו. וכתוב ויחלו באנשים זקנים אשר לפני

הבית, תני רב יוסף אל תאמר מקדשי, אלא **מקודשי אלו בני אדם שקיימו את התורה כולה מאל"ף עד תי"ו**, וכל זה משום שלא הוכיחו את הרשעים, וכך גם יהיה לעתיד וזה יהיה ניסיון עצום להרבה מאד יהודים, שיראו את גדולי האומה "בעיניהם" נופלים, ואנשים יראי השם תמימים, שעד היום היו נדרסים, איך אור השם זורח עליהם, ואם הם לא יבינו זאת עכשיו שתיתכן כזאת מציאות, הבלבול בעתיד יהיה כל כך גדול שהם יהיו מסוגלים ח"ו לכפור בעיקר מרוב תסכול.

אמרו חז"ל במדרש רבה שיר השירים: **דֹר שְׁפָן דְדֹד בָּא, חֲכָמֵי הַדֹר יִמָּתוּ וְהַנּוֹתָרִים עֵינֵיהֶם כְּלוֹת בִּיגוֹן וְאַנְחָה, וְאֵינָנוּ יוֹדְעִים אִם מְדוּבָר בְּדוֹר זֶה אוֹ בְּדוֹר הַבָּא, אֲךָ זֶה יִהְיֶה בְּקֵרוֹב**, וכל החכמים שנותרו עיניהם כלות ביגון ואנחה, ולא יודעים מה לעשות ומה להחליט, ואיך להעלות את כלל ישראל אל הבורא, ואם לא נקדים רפואה למכה ונתחבר להשם, לא יהיה לנו יכולת לחיות בצורה נורמלית, כי זה יוכל להביא את בני האדם לבלבול גדול, וכל האפשרות של האדם לחיות בזמן הגאולה, זה רק על ידי שיהיה מחובר להשם יתברך.

כי כולם ידעו אותי למקטנם ועד גדולם

הנביא ירמיהו אומר: "וְלֹא יִלְמְדוּ עוֹד אִישׁ אֶת רֵעֵהוּ וְאִישׁ אֶת אָחִיו לֵאמֹר דַּעוּ אֶת הַשֵּׁם, כִּי כֹלָם יִדְעוּ אוֹתִי לְמִקְטָנָם וְעַד גְּדוֹלָם נְאֻם הַשֵּׁם כִּי אֶסְלַח לְעֹנָם וְלַחַטָּאתָם לֹא אֶזְכֵּר עוֹד, וְכֵן מְפֹרֵשׁ בַּתּוֹרָה וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בְּהַשֵּׁם אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כְּלַכֶּם הַיּוֹם, שְׂכוֹלִים יְכוּלִים וְצָרִיכִים לְהִגִּיעַ לְדַבְּקוֹת בַּהֲשֵׁם עוֹד הַיּוֹם בְּלִי לְהִמָּתֵן לְעַתִּיד.

לדאבונינו רבים וטובים לא מנסים לעבוד את השם בדרך אמיתית וחלקם, לא מאמינים שהם יכולים, הם חושבים שרק צדיקים גדולים, וגדולי ישראל יכולים להתחבר לבורא, וזה דבר גרוע מאד, שיהודים

מרגישים שהם לא יכולים להתחבר להשם וזה נועד רק לצדיקים, כי מציאות כזאת היא תכלית ההסתרה, שסומכים רק על צדיקים שהם יעשו זאת, שהם יתחברו להשם, אבל אנחנו לא צריכים, אנחנו לא מסוגלים, מי שסומך רק על בני אדם, ולא מנסה בעצמו להתקרב לבורא, אלא רק דרך בני אדם זו מציאות של פירוד וריחוק מהשם.

ובודאי שאין איסור לבקש ברכה מצדיק ח"ו, אלא שאסור להסתמך על שום אדם בעולם אלא על הבורא לבדו, אפשר לבקש מצדיק שיהיה מליץ יושר וכדומה אך לא יותר, כי זה הסתר שסומכים על צדיקים ולא על השם, וזה יוצר פירוד בעולמות העליונים, זה לא טוב שיהודים מרגישים שהם כלום, זה נקרא ענווה פסולה, ולכן הם לא יכולים להתחבר להשם, וכל האפשרות שלהם זה רק דרך צדיקים.

ובודאי שהצדיקים הם עיני העדה, וצריך לשמוע לכל המוסר והתוכחה שמוכיחים את העם השכם והערב, ומדריכים את כלל ישראל, את הדרך אשר ילכו בה ואת המעשה אשר יעשון, אלא שזה לא סותר את הוראת התורה שהאדם צריך להתחבר לבוראו, ולעבוד אותו, כי הצדיק אינו עובד במקומו, וכמו שאינו לוקח על שכמו את העוונות שלך, כך הוא לא מקיים מצוות במקומך, ואתה צריך לקום ולהידבק בהשם.

כי אם לשמוע את דבר השם

ועל זה אמרו חז"ל עתידה תורה שתשתכח מישראל שנאמר "הֲיֵה יָמִים בָּאִים נָא אֲדַנִּי אֱלֹקִים הֲיֵה יָמִים בָּאִים נָא אֲדַנִּי יְהוָה וְהִשְׁלַחְתִּי רָעַב בְּאָרֶץ לֹא רָעַב לֶלְחֶם וְלֹא צָמָא לַמַּיִם כִּי אִם לִשְׁמַעַת דְּבַרִּי אֲדַנִּי" כלומר שבעתיד לא יבקשו תורה, שהרי התורה נמשלה ללחם ולמים, לְכוּ לֶחֱמוּ בְּלֶחְמִי, וכן כָּל צָמָא לְכוּ לַמַּיִם, וכל מה שיבקשו יצפו ויחכו

זה לשמוע את דבר השם, להתחבר להשם ולשמוע ממנו את דבריו, ויבאו הגדולים והמפורסמים, ולא יכלו לקבל את דבר השם כי בשביל זה צריך ענווה וביטול מוחלט, אך הם שלא הורגלו בזה, ינסו להתחבר להשם כדרך שהיו לומדים תורה בשביל שררה או כבוד, ואז הם לא יוכלו לקבל מאומה, **ויבאו דווקא פשוטי העם** בענווה ובביטול לבורא ויקבלו את דבר השם, ולא יצליחו הגדולים להסירם מדבר השם, כי הם כבר ממשמשים בו ומכירים את בוראם.

כלל ברור יש, מי רחוק מהשם ומי קרוב להשם, כמה שהאדם בטוח שהוא בן תורה מגזע תרשישים, בן של קדושים, וכבר למד הרבה תורה, לומד במקום הטוב ביותר, ואינו נצרך לתהליך של קרבה להשם, הוא רחוק מהבורא מאד מאד כמזרח ממערב, **אך כמה שהאדם מצפה ומשתוקק לראות בטוב השם**, כפי מה שהורונו חז"ל: שהאדם לא נברא אלא להתענג על ה' וליהנות מזיו שכינתו, שזהו התענוג האמיתי והעידון הגדול בכל העידונים שיכולים להימצא, ותמיד שואף לעוד ועוד ולעולם לא שבע מקרבת השם, הוא הוא אשר זוכה להיכנס אל היכל השם, ולהיות הוא ותורתו ומחשבתו, שעשועים למלך.

הדרכות ואזהרות

אומנם נזהיר כמה אזהרות למען לא יבאו בני אדם לידי תקלה, חשוב מאד לא לעשות מעשים בפועל מחמת אותם חיבורים, משום שאז יכול להיות אחיזה ותפיסה חזקה מהצד השני, ובוודאי לא לעשות דברים הנוגדים להלכה כלל, וכל מה שיכול לעשות מעשים, רק אם הוא מודרך היטב על ידי רב שמבין טוב בדברים אלו, רק אז אפשר שיעשה מעשה, אך כמו שהדגשנו לעיל עדיף כלל לא לשאול שאלות אישיות, זה רק מפריע ויכול לגרום לתקלות, ולא יפרסם ויאמר לאחרים

בשום אופן, הבורא אמר לי לעשות כך, כי רוב בני האדם אין להם את הכלים לקבל זאת, וזה יגרום לו שבירה רוחנית מאד חזקה, בפרט שרוב הרבנים לא מכירים ולא למדו את הדרך הזאת, כי היא נשתכחה מאז חורבן הבית, מי שאינו תלמיד חכם ואינו מבין דבר מתוך דבר ולא יודע צורת אות, דווקא אצלו החיבור יותר טוב, אבל פחות כדאי שיעשה זאת עם עצמו, אלא כל ענינו ומעלתו, דווקא כאשר עושה זאת, עם רב שמבין בחכמה זאת, והוא מתחבר אל הבורא בשביל אותו רב, כך זה הרבה יותר נקי והרבה יותר ברור, ובמיוחד דבר זה יכול להיות מצוין עבור רבנים שקשה להם להתבטל, ולכן רק על ידי אחרים יוכלו לקבל את דבר השם, מי שחכם ומבין בדעתו, והצליח להתבטל, כן יכול לעשות זאת בעצמו, ואין לו ממה לחשוש.

ואיך יידע האדם שהוא מתחבר לקדושה, לקדוש ברוך הוא, ולא לכוחות הטומאה ח"ו, בפרט שהם רמאים ושקרנים גדולים ואי אפשר להאמינם, לכן מקובלנו מרבותינו כמה דברים, תנאי אחד, שיהיה האדם שמור בברית, ואם הוא שמור בברית שכינה שורה עליו, ואין אחיזה לצד השני בו, ואין לו לחשוש כלל, עוד דבר חשוב שבשעה שמסיים הדבר, אם מרגיש שמחה וקדושה, שמחה של מצווה, ויש לו מזה אושר, שמחה, וסיפוק רוחני, ועליה בעבודת השם מקובלנו, שהוא מחובר לקדושה, ובוודאי שלא יהיה שייך שום מציאות של פגיעה באדם אחר, או בין אדם לחברו, וישתדל להתבונן שכל דבר בעולם הוא מהבורא גם תנועת הפה, והקול והחיתוך הם מהבורא, אלא כמה שיהיה מוחלט לאדם בפשיטות שאינו יכול לעשות שום תנועה ולהוציא שום דיבור מפיו לולי הבורא, כך יוכל יותר שדיבוריו יהיו קדושים וטהורים זכים ונקיים ללא פסולת כלל.

דברים אלו לא תלויים בגיל בחכמה או בתבונה, אלא כפי שהבאנו לעיל, כמה שהאדם פחות יודע, ומצליח להתבטל לבורא, כך יכול להתחבר.

עולם הבא

אמרו חז"ל: עולם הבא אין בו לא אכילה ולא שתיה, אלא נהנין מזיו השכינה. וכל גברא דנהנה מזיו השכינה, כאלו אכל ושתה. התענוג העיקרי בעולם הבא זה לשבת ולהנות מזיו השכינה, בוודאי שיש היכלות על היכלות, ובכולם לומדים את תורת הסוד כמו שכתב רבינו האר"י (בהקדמת עץ חיים): **כי תורת עולם הבא איננה כפשטה, רק שם עוסקים ברזי התורה וסודותיה, וזה שלא בחר בה ולא טרח בעולם הזה מערב שבת לא יאכל בשבת.**

ועליהם נאמר: לכן כה אמר אדני אלוקים הנה עבדי יאכלו ואתם תרעבו הנה עבדי ישתו ואתם תצמאו הנה עבדי ישמחו ואתם תבשו הנה עבדי ירנו מטוב לב ואתם תצעקו מכאב לב ומשבר רוח תילילו. (ישעיהו פרק ס"ח)

אומנם כידוע יש מקומות בגן עדן שבהם כן לומדים מסכתות בבלי וכדומה, אבל בוודאי לא בעולם הבא שהוא מעלגן עדן, משום שמפורש בזוהר הקדוש, שכל התורה והמצוות זה לבוש לתורת השם שירדה לעולם העשייה, אך לאחר מיתה, שבני אדם יוצאים מעולם העשייה, זהו כגון משה רבינו שעלה להר סיני שאין אכילה שתיה ושינה, ואין גם שבת ותרי"ג מצוות כי זהו עולם שכולו שבת, וכן לעתיד לבוא שעולם העשייה עולה לאצילות, לא יהיה שייך עניינים של מצוות לא תעשה כי זה קשור לצד השני, ושם הוא לא נמצא, וגם מצוות עשה ושבת, משתנים כל צורתם והנהגתם כליל.

לכן גם אנו חייבים ומוכרחים היום להכין את עצמינו, למציאות של צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם ונהנים מזיו השכינה, לצפות ולהחיות בקרבינו את הבורא יתברך, שכל צעדינו מחשבותינו ומעשינו יהיו משועבדים ומשוחררים בשמחה גדולה להשם יתברך לבדו, כי בדבר זה נזכה להכין את עצמינו להיות כלי קיבול לאור השם שיתפשט בקרבינו, ומי שלא יזכה לעשות זאת חשוב שיזכור שרק הצדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם ונהנים מזיו השכינה, ולא כל כלל ישראל, ויהיו רבים שיהיו רחוקים מזה מאד ולא יזכו לזה כלל, **ורק מי שבעולם הזה ציפה וחיכה לאור השם**, התבונן בבורא יתברך והתקרב אליו, השתוקק להשראת השכינה עליו, ולהכין את עצמו בכל המדות הטובות, ולרוח הקודש שהיא השכינה שתשרה עליו כמו שמנה רבי פנחס בן יאיר: זְהִירוֹת מְבִיָּאָה לְיַדֵּי זְרִיזוֹת וזְרִיזוֹת מְבִיָּאָה לְיַדֵּי נְקִיּוֹת ונְקִיּוֹת מְבִיָּאָה לְיַדֵּי טְהוֹרָה וטְהוֹרָה מְבִיָּאָה לְיַדֵּי פְרִישׁוֹת ופְרִישׁוֹת לְיַדֵּי קְדוּשָׁה וקְדוּשָׁה לְיַדֵּי עֲנוּהָ וְעֲנוּהָ מְבִיָּאָה לְיַדֵּי יְרֵאת חֹטָא, וְיְרֵאת חֹטָא מְבִיָּאָה לְיַדֵּי חֲסִידוֹת, וְחֲסִידוֹת מְבִיָּאָה לְיַדֵּי רוּחַ הַקֹּדֶשׁ. וְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ מְבִיָּאָה לְיַדֵּי תַחֲתֵת הַמֵּתִים, וְתַחֲתֵת הַמֵּתִים בָּאָה עַל יְדֵי אֱלֹהֵי זְכוּר לְטוֹב, אָמֵן:

וזהו שאמר הכתוב: **וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בֵּיהוָה אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כְּלַכֶּם הַיּוֹם**. מי שרוצה לטעום מעין עולם הבא כבר עכשיו, אז שידבק בהשם, וכבר היום יזכה לאחוז בעץ החיים, שזהו המציאות של חיים כולכם היום, והמציאות הזאת, היא לא ליחידי סגולה היא לכל עם השם, "כולכם" וברגע שנזכה להביא את הכלל למציאות של חסרי דעת עצמית, אלא כל אחד ישתדל להכניס לקרבו את דעת הבורא ורצונו, לבטל את המציאות של הגאווה אני ואפסי עוד, ושיהיה אצלם רק את דעת

הבורא, זו היא הגאולה בפועל, ועי"ז אנו מושכים את הקב"ה לעולם העשייה ממש וכביכול מכריחים אותו לעשות את מה שהוא כל כך משתוקק וחפץ, ולגאול אותנו, ובמציאות של גילוי השם בעולם כל הטומאה בורחת ונעלמת, הוא מְמִית וּמְחִיָּה מוֹרִיד שְׁאוֹל וַיַּעַל, הוא הוריד את כלל ישראל והשכינה לגלות, והוא יעלה אותם רק תפקידינו להכין את עצמינו ואת כל בני ישראל, שיהיו מוכנים ומוכשרים לראות באור השם.

איך מתחברים לבורא בזמנינו הלכה למעשה

רוב בני האדם יש להם עבודת השם נפלאה, כל אחד במה שעושה, ובמה שחינכו אותו, אלא שאת היעד לאיפה הוא צריך להגיע, רוב מוחלט של בני האדם אינם יודעים, וזהו הדבר הקשה ביותר שעוצר את בני האדם מההצלחה הגדולה שהבורא מייעד להם, כתוב בתורה בהרבה מקומות על עניין הידיעה: **דַּע אֶת אֱלֹהֵי אָבִיךָ וְעַבְדֵהוּ בְּלֵב שָׁלֵם וּבְנֶפֶשׁ חֹפְצָה כִּי כָל לְבָבוֹת דּוֹרֵשׁ יְהוָה וְכָל יֵצֵר מִחֲשָׁבוֹת מִבֵּין אִם תִּדְרֹשׁנוּ יִמָּצָא לָךְ, וְאִם תַּעֲזֹבנוּ יִזְנִיחַךָ לָעֵד, על האדם חוב וזכות לדעת את השם, וזה התהליך ואין בילתו, וכן כתוב, כִּי מְלֶאכֶה הָאָרֶץ יִדְעָה אֶת יְהוָה כַּמִּים לַיָּם מְכֹסִים, ועוד: **וַיִּדְעֶתָ הַיּוֹם וְהַשַּׁבָּת אֶל לְבָבְךָ כִּי יְהוָה הוּא הָאֱלֹהִים בְּשָׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל הָאָרֶץ מִתַּחַת אֵין עוֹד. גם כאן רואים שזה התכלית, שהבורא רוצה שיידעו אותו בני האדם, ולימדה אותנו התורה מה הכוונה ידיעה, וְהָאָדָם יִדַּע אֶת חוֹה אֲשֶׁתוֹ שִׁידִיעָה זֶה חֲתוּנָה וְחִיבוּר.****

והאדם צריך להתחבר עם השם, חיבור זה מושג של חבר, כמה שהחבר שלך יותר קרוב, יותר חבר טוב, כך החיבור יותר חזק ואמיתי, אומנם ההרגשה שלנו כלפי הבורא שאנחנו עבדיו, וצריך לעבדו מכל

הלב מתוך שמחה ורצון, אך כל זה, זה רק הדרך, אך זה לא הכתובת הסופית, וזו רק עבודה שעל ידה נגיע לכתובת, ומה היא הכתובת הסופית **להתחבר אל השם**, וכביכול בלשוננו להיות חבר של השם. **אנו יודעים** שהאדם שהיה הכי קרוב להשם היה משה רבנו, שעליו נאמר פה אל פה אדבר בו, במראה ולא בחידות, ועוד כתוב: וידבר השם עם משה כדבר איש אל רעהו, ורואים כאן שהקרבה שהייתה ביניהם היא כמו רעהו, כמו חברו, ולא כתוב כמו עבד ומלך, וזו, הקרבה הגדולה ביותר לדבר עם הבורא כמו חבר, ואם נאמר כל זה רק במשה רבנו, אך אנו רחוקים מזה מאד וזה לא שייך אצלנו, לכן הבאנו את פסוקי הידיעה לעיל שמסבירים שגם בין **כל יהודי לבורא**, מוכרח להיות חיבור של ידיעה, באופן המוחלט והקרוב ביותר.

והאיך באמת כל יהודי יגיע לכזאת קרבה להשם, עד כדי שיהיה כביכול חבר של השם, התשובה לזה הם דברי חז"ל שכתבו במסכת מגילה דף י"ד: **הרבה נביאים עמדו להם לישראל כפלים כיוצאי מצרים** אלא נבואה שהוצרכה לדורות נכתבה ושלא הוצרכה לא נכתבה, ומדוע באמת צריך כל כך הרבה נביאים בכלל ישראל, האם לא מספיקים הנביאים שהוכיחו את העם והחזירו אותם בתשובה, אלא שעיקר מציאות הנבואה לא נועדה להזהיר להתריע ולתת נבואות זעם וחורבן לכלל ישראל, **עיקר מהות הנבואה**, זה לגרום חיבור וקרבה להשם, וכל אותם נביאים, מיליון ו 200 אלף נביאים, זה בא לומר לנו שכל אחד מישראל יכול וצריך להתקרב להקב"ה, שזו היא התכלית שעל האדם לשאוף להגיע אליה, וְאֲנִי קָרַבְתִּי אֲלֵהֶם לִי טוֹב.

אך האם כל זה נאמר גם על דורינו השפל, כן, כתוב מפורש בגמרא בבא בתרא דף י"ב: אמר רבי אבדימי דמן חיפה מיום שחרב בית

המקדש ניטלה נבואה מן הנביאים וניתנה לחכמים אטו חכם לאו נביא הוא, הכי קאמר **אע"פ שניטלה מן הנביאים מן החכמים לא ניטלה**, אמר אמימר וחכם עדיף מנביא, רבנו הרמב"ם מבאר איך כל אדם יכול לעשות זאת, וכן רבנו חיים ויטאל מסביר את הדרך הזאת בספריו, וכן רבינו הבעל שם טוב, שהוא גם מסביר שזו הדרך היחידה לזרז את הגאולה, ומלמד אותנו איך כל יהודי יכול להגיע לדרגה זאת, כפי שמובא להלן.

כתב השו"ע: שְׁוִיתִי הַשֵּׁם לְנֶגְדֵי תְמִיד הוּא כָּלֵל גְּדוֹל בְּתוֹרָה וּבְמַעֲלוֹת הַצְּדִיקִים אֲשֶׁר הוֹלְכִים לְפָנֵי הָאֱלֹהִים. עכ"ל.

האדם יכול וצריך בכל רגע להיות מחובר לקב"ה לחשוב עליו ולעשות רצונו, יעלה שם הבורא על שפתיו, לא מתוך הרגל כמו כל העולם, **"ברוך השם" "בעזרת השם"**, אלא באמת יתבונן שהכל מאת השם, עצם המציאות שאתה חושב על בורא עולם, כבר הופכת אותך להיות הצינור שלו ולפעול פעולות שהוא מעוניין בהם, אתה לא אמור לקבל בדווקא מסרים שמימים, בת קול, רוח הקודש, או אליהו הנביא, עצם המחשבה הקבועה בבורא עולם, שאתה תוקע את מחשבתך בו, ועושה את המצוות והמעשים משום ציוויו, זו היא תכלית הכל, תמים תהיה עם השם אלוקיך, ודרך עבודה זו, היא דרך פשוטה וטובה שגם מצוינת לאנשים נשגבים.

מי שמעיין בזוהר הקדוש רואה את דרך החיבור שחזרה להתפשט גם בימינו, כפי שמובא, שרשב"י הקדוש שואל שאלה או מזכיר איזה פסוק, ואומר לאחד החברים לקום ולענות תשובה, אם זה רבי אבא אם זה רבי יוסי או שאר החברים, והם היו מתחברים לבורא ואומרים מה שהשם שם בפיהם, סודות נפלאים כל אחד דברים הקשורים

בשורש נשמתו, וכמו שמוזכר שם בזוהר בהרבה מקומות, גם ר' שמעון לא ידע מה הם עומדים לבאר, כי הכל זה זוהר ואור חדש שלא היה בעולם, **וכן משה רבנו** כשהגיעו אליו האנשים אשר היו טמאים לנפש, לא ענה להם מיד, אלא אמר להם "וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם מַעֲשֵׂה עֲמָדוֹ וְאַשְׁמְעָה מֶה יִצְוֶה הַיְיָ לָכֶם" וכך בעצם היו נוהגים כל הצדיקים, אם זה האבות הקדושים, הכל היה על דרך שמתחברים להשם לדעת מה יצווה, ולא רק האבות, אלא עד כתיבת המשנה והש"ס כמעט כולם כך היו לומדים מרבותיהם מה שקיבלו במסורת, ולא היה אפשרות של מציאות של מחלוקת, כי ע"י שהיו מתחברים לבורא, כולם היו מקבלים את מסורות התורה בלא קושיות ומחלוקות, וכשמקבלים את תורת השם אין מחלוקות, כי הבורא מכריע לכולם, וכבר מובא בזוהר שכל לימוד הזוהר זה רק תמצית מתורת רבי עקיבא, והוא היה מעביר השמועה, וכך לימד את תלמידיו, וכך המשיכו בעיקר התנאים, **אך כבר התחיל עול הגלות להכביד**, והשכינה נדדה מהם, ואע"פ שהיו גדולים מאיתנו עשרת מונים, כיוון שגלה מהם הבורא לא יכלו עוד להשיגו, והנה על דורות אלו האחרונים כבר העידו והתנבאו הנביאים מה יהיה לפני הגאולה לפני בוא יום השם, ובעיקר בנביא יואל פרק ג': **וְהָיָה אַחֲרַי כִּן אֲשַׁפּוֹךְ אֶת רוּחִי עַל כָּל בָּשָׂר וְנִבְאוּ בְנֵיכֶם וּבְנוֹתֵיכֶם זְקֵנֵיכֶם חֲלֵמוֹת יַחְלִמוּן בַּחֲוִירֵיכֶם חֲזִינֹת יֵרְאוּ: וְגַם עַל הָעֶבְדִּים וְעַל הַשְּׂפָחוֹת בְּיָמֵים הָהֵמָּה אֲשַׁפּוֹךְ אֶת רוּחִי: לִפְנֵי בּוֹא יוֹם יְהוָה הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא: וְהָיָה כָּל אֲשֶׁר יִקְרָא בְּשֵׁם יְהוָה יִמְלֹט כִּי בְּהַר צִיּוֹן וּבִירוּשָׁלַם תִּהְיֶה פְּלִיטָה כַּאֲשֶׁר אָמַר יְהוָה וּבְשָׂרֵידִים אֲשֶׁר יְהוָה קָרָא.**

וכן מובא בזוהר בראשית קי"ח. **אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כְּשִׁיְהִי קָרוֹב לִימֹת הַמְּשִׁיחַ, אֶפְלוּ תִינוּקוֹת שֶׁל הָעוֹלָם עֲתִידִים לְמַצֵּא נִסְתָּרוֹת שֶׁל חֲכָמָה**

וְלִדְעַת בּוֹ קָצִים וְחֻשְׁבוֹנוֹת, וּבְאוֹתוֹ זְמַן יִתְגַּלֶּה לְכָל. זֶהוּ שְׁכָתוֹב כִּי אֶז אֶהַפֵּךְ אֶל עַמִּים שְׁפָה בְרוּרָה לְקָרָא כָּלֶם בְּשֵׁם יְהוָה לְעַבְדוֹ שְׁכֶם אֶחָד. וְזֵאת מִשׁוֹם שֶׁכָּבַר הַגִּיעַ זְמַן הַגְּאוּלָּה, אֵלֵא שֶׁהַבּוֹרָא מַחֲכָה לְשׁנֵי דְבָרִים, אֵין יִשְׂרָאֵל נִגְאָלִים אֵלֵא בְּתִשׁוּבָה, כְּמוֹ שֶׁזַּעַק הַנְּבִיא יוֹאֵל: וְגַם עֲתָה נֶאֱמַר יְהוָה שָׁבוּ עָדֵי בְּכָל לְבַבְכֶם וּבְצוֹם וּבְבִכֵי וּבְמִסְפֵּד, וּכְן אֲנִי צָרִיכִים לַעֲשׂוֹת פְּעוּלוֹת מַעֲשִׂיּוֹת, **לְמִשׁוֹךְ כְּבִיכּוֹל מִמֶּשׁ אֶת הַבּוֹרָא לַעֲשִׂיָּהּ**, כִּי עַל יַדֵי חִיבוּרִים אֵלוֹ אֲנִי עוֹשִׂים עֲצֻמִּינוֹ "מִקְדָּשׁ לַהֲשֵׁם", וְהוּא מוֹכֵרָח לְבוֹא וּלְשִׁכּוֹן בְּתוֹכְנוֹ, וְכָבַר הַבְּטִיחַ לָנוּ הַבּוֹרָא, וְעָשׂוֹ לִי מִקְדָּשׁ וְשִׁכְנִתִּי בְּתוֹכְכֶם, וּפִירְשׁוּ חִז"ל בְּתוֹךְ כָּל אֶחָד וְאֶחָד, אִם תִּכְנִינוּ אֶת עֲצֻמְכֶם אֶז אֲנִי מַגִּיעַ, וְאֶז נִזְכָּה לִהְיוֹת מֵהַשְּׂרִידִים אֲשֶׁר הֵשֵׁם קוֹרָא.

מִי שֶׁנִּפְשׁוֹ מִשְׁתַּוְּקָקֵת וְרוֹצֵה לְהַכִּיר אֶת בּוֹרָאָהּ, וְלֹא מִסּוּגֵלֶת לְהִישָׂאָר בַּחוּשֶׁךְ וּבִהֲסֵתֵר, כְּנִרְאָה אָדָם כִּזֶּה, הוּא אָדָם רוּחָנִי, שֶׁאֲכַפֵּת לוֹ מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל, שֶׁאֲכַפֵּת לוֹ מִגְּלוֹת הַשְּׂכִינָה, אוֹ שֶׁזֶּה אָדָם שִׁישׁ בּוֹ תוֹרָה וּמִידוֹת טוֹבוֹת, וְהוּא מִסּוּגֵל לְחֻזוֹת בְּנַעַם הַשֵּׁם וּלְבִקֵּר בְּהִיכָלוֹ, וְהַבּוֹרָא מַחֲכָה וּמַצְפֵּה לוֹ, וְאֵין לוֹ לְהַתְמַהֵמָה אֵלֵא לְקִיִּים, נִרְדָּפָה לְדַעַת אֶת הַשֵּׁם.

לֹא יֵאמַר הָאָדָם אֲנִי רָאוּי, עַדִּיין לֹא לְמַדְתִּי, אֲנִי מִבִּין, וְכְדוּמָה, כִּי כִּאֵן הַשְּׂפִיץ הָעֵיקָרִי, זֶה עֲנִיין הַבִּיטוֹל לַהֲשֵׁם, וְהַבּוֹרָא מַחֲפֵשׁ דּוּקָא אֶת אֵלֵה שֶׁאִינִם רָאוּיִים וְאִינִם מְבִינִים, אֲדַרְבָּהּ, מִי שֶׁהוּא מִבִּין וְחָכֵם גְּדוֹל, יִצְטָרֵךְ הַרְבֵּה יוֹתֵר זְמַן עַד שֶׁיִּתְפַּתַּח אֲצֻלוֹ כְּלֵי הַחִיבוּר, כִּי אִם יֵשׁ אֲצֻלוֹ גְּאוּוָה, אֲנִי חָכֵם וְנָבוֹן, מוֹסֵר שִׁיעוּרִים בְּרַבִּים, אוֹ שֶׁהוּא דוֹרֵשׁ בַּחוּזְקָה, אֲנִי לְמַדְתִּי אֲנִי עֲשִׂיתִי הַרְבֵּה מִצְוֹת, אֶז מַגִּיעַ לִי לְהַתְחַבֵּר וּלְקַבֵּל, אֶז בַּעֲצֵם הַמַּחֲשָׁבוֹת הָאֵלוֹ הוּא חוֹסֵם אֶת הַיְכוּלוֹת לְקַבֵּל

מהבורא, ולהתחבר אליו, כמה שתהיה יותר שפל יותר מבוטל, דווקא אצלך הבורא רוצה לשכון, אם אתה לא מוצלח מספיק, אם אתה חלש, דווקא אצלך יעברו המסרים החזקים והברורים ביותר מאת הבורא, אצל הקב"ה זה הפוך ממה שבני אדם חושבים, כי למעלה נחשב דווקא השפל והנבזה, דָּךְ נִכְלָם עָנִי וְאַבְיוֹן יִהְיֶה לְךָ שְׂמֵחַ, וכן: זֶה עָנִי קָרָא וַיְהִי הָשְׂמֵעַ, ועוד בהרבה מקומות.

לכן מה יעשה האדם, יפתח את לבבו ויכין את עצמו להיות כלי קיבול לאור הבורא, לא יגביל את עצמו עם מחשבות עצמיות אלא יזרוק את כל השכל והמחשבות, את כל הפילפולים והסברות, כי בהיכל השם צריך לקבל, ולא לשאול, ולא ירצה כלום, חוץ מרצון הבורא, ויבטל את ה"אני" כי זה מרחיק מאד מהקדושה.

אומנם כשהאדם רוצה להתחבר לבורא, ולקבל בחזרה הוראות מסודרת וקשר עם הבורא, זה לא תמיד בא בקלות ובמהירות, בפרט משום שבני אדם לא רגילים בזה, אבל בדבר זה כל אדם יכול להיות לו חלק, אומנם העוצמה, וסוג המסרים שהאדם יכול לקבל, תלויים בשורש נשמתו, ובתפקיד שהבורא הועיד לו בעולם, יש אנשים שאצלם זה יבוא במחשבה חלשה מאד, יש אנשים במחשבה חזקה מאד, פעמים רבות ייתכן שיראו איזה מראה, או שמיעת קול באוזן ממש, וכל אחד יש לו צינור אחר להוריד משהו אחר לעולם, אפילו אדם גדול, לא יכול להוריד ולעשות את מה שאתה יכול לעשות, כי כל אחד זה תלוי לפי הצינור, והחלק של נשמתו.

חשוב מאד שיבוא להתחבר להשם אך ורק על ידי שמחה, וכדאי מאד מתוך שירה וזמרה, כי אין שכינה שורה אלא מתוך שמחה, וכדאי להוסיף כלי נגינה או משהו אחר שמשיב את רוחו, להסיר את

כל הדאגות מהלב, כי אינם אמיתיים, אלא זה אחד הדברים שהסטרא אחרא מנסה על ידם להרחיק את האדם מקירבה להשם, ולכן חשוב מאד להתעלם מהם, וחשוב מאד לדעת שהבורא הוא שורש השמחה, וכאשר תתקרב אליו יותר, תתפלא לראות את עוצמת השמחה והחדווה שמתפשטת בך, ואת החידודים והאהבה בינך לבינו.

רצוי מאד מאד, לעשות זאת דווקא מתוך מאכל ומשקה בשפע, כמו שאמרו רבותינו גדולה לגימה שמשרה שכינה אפילו על נביאי שקר שכתוב: וַיְהִי יָהִם יֹשְׁבִים אֶל הַשְּׁלֶחַן וַיְהִי דִבַּר יְהוָה אֶל הַנְּבִיא אֲשֶׁר הֵשִׁיבוּ, וכמו שהבאנו לעיל שרואים שבתוך בית המקדש עצמו, היה בעיקר קורבנות ואכילה, אך לא תורה ולא תפילה, מכאן רואים את גודל מעלת הבירורים והניצוצות הנעשים על ידי האכילה, ובוודאי שבדברים אלו יש סודות נפלאים, שדי אם נסביר זאת בקצרה, **אם אדם הראשון פגם כל כך על ידי אכילה, נגד השם, לנו נתנו כוח לתקן זאת על ידי אכילה לכבוד השם**, ולכן צריך לכוון להעלות הכל ללמעלה, ויאמר לפני אכילתו שאוכל לכבוד הבורא יתברך והשכינה הקדושה, ויכול להזכיר עוד שמות של צדיקים שקשור אליהם, ועיקר הדברים שיאמר שכל מה שהוא אוכל הרי זה קרבן להשם, וראוי לעשות זאת בכל סעודה ובכל מאכל ומשקה שאוכל ושותה, אלא שישתדל להקפיד על דיבורי קודש בלבד, ולא לתת מקום לדיבורי חול, חוץ מלבקש מים ומלח וכדומה, כך יוכל לקדש את אכילתו ולהעלות אותה לגבוה.

חשוב מאד להכין זמן ולייחד מקום ויישב במקום נקי, שאין בו הפרעות או אנשים, אלא אם כן, עם אנשים כמהו, ולא במקום ששומעים קול אשה או רעשים, ואם זה אפשרי ילבש "כיפה" בצבע לבן, זה עוזר מאד

לחיבורים, כפי שמביא להלן המהרח"ו, כי הלבן מעלה, והשחור מוריד את האדם, אך זה לא מוכרח, וכן יעשה את ההגנות הנצרכות לפני התחברות, יעשה פעמיים אלוקים, וכן ניקוי של כל הא"ק והאבי"ע, יעשה הגנות ומקיפים מסביב לכל אותו מקום, יעשה הגנת ים של שלמה, לגבי ההגנות עיין בעמוד: 175, ויחשוב וידבק עצמו וישותו אל הבורא יתברך.

אלא שצריך להשתדל להרפות מחשבתו מהסביבה שלו כמו שכתוב בתהילים: הִרְפוּ וּדְעוּ כִּי-אֲנֹכִי אֱלֹהִים צָרִיךְ לַהֲרַפּוֹת, מי שרוצה לדעת, וישתדל להיות בלי לחץ כלל, אלא להשתחרר ולדבק מחשבתו בבורא, ולכן כדאי אולי בתחילה שיעשה זאת עם עצמו, בכדי שלא יתבייש, או שיהיה במקום שאחרים עושים זאת, וייראה בעיניו איך עושים זאת.

מכאן ואילך זוכה הוא להיות משכן השכינה, ויזרוק את מחשבתו ורצונו העצמי לגמרי, ויכוון להתחבר לבורא, ויתחיל ויאמר בפיו שלום עליך הבורא יתברך, ויוציא את הדיבורים היוצאים מפיו בלא מחשבה ובלא חיתוך, יתכן שבתחילה לא יהיו דברים ברורים, אך כך אט אט נבנה אצלו כלי החיבור אל הבורא, כמובן שאפשר להתחבר רק במחשבה, אך הדיבור מחזק את החיבור.

אם מגיע איזו מחשבה בראשו מיד יוציאה בדיבור, כי אם הוא מעכב את המחשבה בראשו, הוא לא ימשיך לקבל את המשפט הבא, וכך יתחיל באופן פשוט, בלא התחכמויות, לחפש דברים גדולים ונפלאים, לפעמים יבארו לו משמים איזה פסוק, ולפעמים יסבירו לו דברים נסתרים, ולפעמים גם יכול להיות מחובר כמה שעות ברצף.

אפשר לדמיין כביכול יש צינור מהבורא עד אליך ואתה נכנס לתוך

הצינור, ומתחבר לבורא, **אין להפציר** בדבר זה אלא לעשותו בזמן קבוע, ואם הבורא ימצא אותך כלי ראוי, הוא יפתח לך בצורה הראויה, אט אט עד שיתרחב צינור החיבור שלך.

אם באמצע החיבור, באה לך במחשבה, שם, של איזה תנא או צדיק, או שם של מלאך, כנראה הוא רוצה לדבר איתך, ואז תאמר שלום עליך תנא פלוני וכדומה, ותמשיך בדבריך את אשר ישימו בפוך.

בכל שעה או זמן שאתה מרגיש קירבה להשם, או שמתעורר אצלך מחשבה חזקה על הבורא, ייתכן שרוצים משמים להעביר לך מסר, לכן חשוב, לעצור, וללכת למקום רגוע ולהתחבר, ואומנם ישנם כאלו שלא מפריע להם מקום רועש או שקט, כל אחד לפי ענינו.

יש רבים וטובים שזה מתחזק אצלם אט אט, וממש יכולים לשמוע קול השם מדבר אליהם, ויש כאלו שרק מרגישים בצורה חזקה מתי יש להם חיבור ומתי זה נפסק, וישנם כאלו שאין להם הרגשה חזקה, אלא כשמתחברים מוציאים מפיהם דברים המשמחים כנתינתם מסיני, דברים שלא שמעתם אוזן מעולם.

יש כאלה שיבוא להם חיזיון או ראייה רוחנית, ולפעמים אין זה יותר מאשר הרהור או דימיון, ויכולים להראות לו איזה דבר תוך כדי החיבור, או בשביל להסביר לו מה הכוונה, או שמתחבר דרך ראייה, ולפעמים יכול לראות דמויות של צדיקים וכדומה, אך עיקר הראייה הגבוהה יותר היא בהרגשה, וכל אחד מראים לו לפי שורש נשמתו, ולפי עוצמת המחשבה, וכוח הציור והדמיון שלו, כפי שנאמר וְדַבַּרְתִּי עַל הַנְּבִיאִים וְאַנְכִי חֶזוֹן הַרְבֵּיתִי וּבֵיַד הַנְּבִיאִים אֲדַמָּה, שכאשר הקב"ה מדבר עם בני האדם הוא נותן להם לפעמים דמיון.

ישנם כאלו שרצה בהם השם, ויכולים לעשות עליות, וכדומה, ולעלות

להיכלות ולחזות בנועם השם, אך אין להפציר ואין לקנאות בדברים אלו, כי את אשר יבחר השם הוא הקדוש.

בשעת הלימוד, כל שאלה שמתעוררת אפשר לשאול את הבורא, ואם אתה רוצה אפשר גם להתחבר לאותו תנא, או לרש"י או לאותו בעל התוס' בכדי להבין את דבריהם, אבל בתכלס' הקב"ה כולל את כולם, אלא שהם חייבים לך הכרת הטוב על שאתה לומד ועוסק בדבריהם. **מכאן ואילך** מי שהבורא ייתן לו רשות להיכנס עוד ועוד, יוכל להמשיך לעשות זאת ולהיות מהנהנים מזיו השכינה, בזה ובבא.

כמובן מי שעושה כל זאת למען השכינה, ישתדל כמה שפחות לשאול שאלות פרטיות ואישיות, אלא מה שמקבל משמים לצורך הכלל והפרט יאמר, אך לאחר שנפתח לו הפתח, יוכל להכיר ולהשיג דברים נפלאים ומיוחדים.

כיוון שעיקר עבודת החיבור נעשית באכילה שזה העלאת מ"ן לצורך הורדת השפע וקבלת החיבור מהבורא, לכן ישתדל להתחבר ולשאול קודם האכילה, למה יכוון באכילתו זו, ולפעמים גם יאמרו לו מראש מה כדאי שיאכל.

כמובן בדברים אלו ראוי וכדאי לעשותם כמה פעמים בשבוע, ואפילו בכל ארוחה, אך לא יפחות מפעם אחד בשבוע, ויעשהו יום חג להשם, מפני שאז יכול יותר ויותר להתקרב לבראו, ויש כבר בימינו כמה מאות יהודים נפלאים, וביניהם אנשים פשוטים שבקושי יודעים צורת אות, וצדיקים וחכמים ידועים, שמסתירים עצמם בזה, שזוכים לדברים אלו, ובכוחם הדל, נתנו להם משמיים יכולת נפלאה לפעול פעולות למנוע מלחמות ואסונות, ישועות פרטיות וכלליות, וישנם אשר נועדו משמיים במיוחד לזירוז הגאולה בפועל ופדות השכינה, בדרכים כגון

אלו, ואשרי מי שזוכה לעשות כל זאת בקדושה ובטהרה, ולקנאות לשכינת עוזינו שאין לה מנחם וגואל, וע"י שנזכה שרבים מכלל ישראל, יתחברו לבורא, נזכה להשראת השכינה בתוך כל אחד ואחד, ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם, וכך נמשכת הגאולה בפועל לתוך עולם העשייה, ועצם החיבור של כלל ישראל זו ממש הגאולה.

הדרך איך מתחברים לבורא מהבעש"ט הקדוש

אגרת שכתב הבעל שם טוב, לגיסו רבי גרשון מקיטוב: עליתי מדריגה אחר מדריגה, עד שנכנסתי להיכל משיח ששם לומד משיח תורה עם כל התנאים והצדיקים וגם עם שבעה רועים, ושם ראיתי שמחה גדולה עד מאד, ואיני יודע לשמחה זו מה הוא עושה.

ושאלתי את פי משיח, **אימת אתי מר**, והשיב לי, בזאת תדע, בעת שיתפרסם למודך ויתגלה בעולם, **ויפוצו מעיינותיך חוצה מה שלמדתי אותך והשגת, ויוכלו גם המה לעשות יחודים ועליות כמוך**, ואז יכלו כל הקליפות ויהיה עת רצון וישועה.

(מכאן רואים שהעיקר זה לא מה שמפורסם, יפוצו מעיונתך חוצה, אלא שיעשו עליות וייחודים כמוך שאז זה יגרום כילוי לצד השני)

הוראות מהבעש"ט בפרשת עקב איך להדבק בבורא

הסתכלות תמידית: זהו מדרגה גדולה שיראה תמיד הבורא יתברך שמו בעין שכלו, כמו שמסתכל על אדם אחד, ויחשוב שהבורא יתברך שמו מסתכל גם כן עליו כמו אדם אחר שמסתכל עליו, כשיהיה תמיד במחשבה זכה וברורה.

שמחה והכרה: ויהיה תמיד בשמחה, ויחשוב ויאמין באמונה שלימה שהשכינה אצלו ושומרת אותו, והוא מסתכל על הבורא יתברך שמו והבורא יתברך שמו מסתכל בו, והבורא יתברך שמו יכול לעשות כל

מה שהוא רוצה, אם הוא רוצה מחרیب כל העולמות ברגע אחד, ובורא אותם ברגע אחד, ובו יתברך שמו מושרשים כל הטובות והדינים שיש בעולם, שבכל דבר יש שפעו וחיותו, ואין אני בוטח ומתיירא רק ממנו יתברך שמו.

דבקות סודות ויחודים: איך יזכה לדבקות מחמת התבודדות מבני אדם, ומחמת שכותב רזי תורה, ומחמת יחודים כידוע מהאר"י ז"ל, וכשיעשה יחודים יחשוב באותה שעה בגדולתו יתברך שמו כפי כחו, וגם שיהיה זהיר [לקום] בחצות, ולחבר יום ולילה:

דרך הדבקות: צריך שיהיה דבוק כל כך, שעיקר ראייתו יהיה בבורא יתברך שמו, ולא שתהיה עיקר ראייתו בעולם ואגב בבורא, כי אין אדם יכול לעשות שום תנועה בלא שפעו וחיותו, מעלה גדולה כשאדם מחשב ומהרהר תמיד בלבו שהוא אצל הבורא יתברך, והוא מקיף אותו מכל צדדיו, ויהיה דבוק כל כך שלא יהיה צריך ליישב את עצמו בכל פעם שהוא אצלו יתברך, רק שיראה הבורא יתברך שמו בעין השכל, ושהוא יתברך מקומו של עולם, והכוונה, שהרי הוא היה קודם שברא העולם, והעולם הוא עומד בבורא יתברך, ואם כן צריך שיהיה דבוק כל כך שעיקר ראייתו יהיה בבורא יתברך, ולא שתהיה עיקר ראייתו בעולם ואגב בבורא, לא כן, אלא עיקר ראייתו תהא בבורא יתברך, וזה האדם זוכה שייפרדו הקליפות מעליו, כי הם מחשיכים ומבדילים בינו יתברך ובין האדם, ומסתימים עיני שכל האדם להסתכל בבורא יתברך, ויחשוב, שהבורא יתברך אין סוף, מקיף את כל העולמות ושפעו יתברך שופע ממעלה למטה על ידי צינורות בכל העולמות, ואנו הולכים תמיד בבורא יתברך, ואין אנו יכולים לעשות שום תנועה בלא שפעו וחיותו.

קטנות וגדלות: ויחשוב כמו שמסתכל על דברים גשמיים, כן מסתכל בשכינה שהוא אצלו, וזהו עבודה בקטנות, ופעמים יכול להבחין שיש עוד כמה רקיעים עגולים, והוא עומד בנקודת הארץ הקטנה, וכל העולם כאין נגד הבורא יתברך שמו שהוא אין סוף, והוא עשה צמצום ופנה בעצמו מקום, לברוא באותו מקום העולמות, ואף על פי שהוא מבין כך בשכלו מכל מקום אינו יכול לעלות לעולמות העליונים, וזהו (ירמיהו ל"א: ג') מרחוק ה' נראה לי, שרואה את השם יתברך מרחוק: אבל כשהוא עובד בגדלותו, הוא מחזיק עצמו בכח גדול, ועולה במחשבתו ובוקע כל הרקיעים בפעם אחד, ועולה למעלה, למעלה מן המלאכים והאופנים והשרפים, וזהו עבודה שלימה:

תחילת עבודתו: מתחלה ידבק עצמו בבורא יתברך שמו, למטה, כראוי, ואחר כך יכול לעלות למעלה, וצריך לירד למטה כמה פעמים ביום לנוח עצמו ממחשבתו מעט, פעמים יכול לדבק עצמו שלא בשעת התפלה, למעלה, שיחשוב במחשבתו שהוא למעלה מכיפת הרקיע, ואחר כך יחזק עצמו לעלות למעלה, ופעמים אפילו בשעת התפלה אינו יכול לעלות למעלה, עובד ברחימו למטה, ומכח מה שמדבר בדחילו ורחימו למטה ומדבק עצמו בבורא יתברך שמו, יזכה לעלות למעלה מכל הרקיעים והאופנים והשרפים, ומדבק שם באותו עולם: **דרך העליה:** וצריך לעלות ממדרגה למדרגה כשרוצה לעלות למעלה, בתחלה צריך שיהיה במחשבתו לעלות לרקיע הראשון, שהוא מהלך ת"ק שנה (פסחים דצ"ד ע"ב). וירחיב במחשבתו הרקיע על כל הרוחות, שלא יהיה נראה במחשבתו קצר וקטן, רק ירחיב לכל הצדדים, וכיון שהוא עומד שם צריך לחזור במחשבתו לעלות למעלה יותר, ואחר כך עוד יותר למעלה, אבל בפעם אחד לא יוכל לעלות לכל הזי"ן רקיעים,

רק ממדרגה למדרגה צריך לעלות, אבל באמצע התפלה כשדבק עצמו מתחלה כראוי, יכול לעלות לכל הזי"ן רקיעים בפעם אחד, ובעלותו ממדרגה למדרגה, כשבא לרקיע הראשון צריך לראות ב' דברים, אחד שלא יפול למטה, ואחד שיעלה עוד למעלה, וכיון שהוא ממש במחשבתו ברקיע הראשון, יכול לעלות עוד רקיע עד שיעלה בעולם המלאכים, ואחר כך בעולם הכסא, ואחר כך ישאר בעולם האצילות, שם ידביק מחשבתו בבורא יתברך, וכשרוצה לעלות, מתחלה יראה כדמות אדם וכדמות כלבים, שהם הקליפות שיש בכל עולם העשייה, וצריך לחזק עצמו ולא יתיירא, ולפעמים יכול לדבר למעלה בנשמתו לבד בלי גופו, שיפריש עצמו מגופו, וזהו התפשטות הגשמיות, שאינו מרגיש במחשבתו כלל הרגשת הגוף וציור זה העולם, רק ציור עולמות העליונים, דהיינו המלאכים והשרפים, ואחר כך כשבא אל עולם האצילות אינו מרגיש רק דק מן הדק, דהיינו אצילותו יתברך, ושם ידע עתידות, ולפעמים בעולמות התחתונים.

ואחר כך ירגיש שהוא ביצירה עולם המלאכים, והאופנים, ואחר כך בעולם הבריאה, עד שירגיש במחשבתו שפרח במחשבותיו גבוה מאוד לעולם האצילות, וכמו אדם שמטייל מחדר לחדר כן יטייל במחשבתו בעולמות עליונים, ויזהר שלא יפול ממחשבתו הגבוה מאוד בעולמות העליונים, רק יחזיק עצמו בכל כח שישאר למעלה במחשבתו הגבוה מאוד בעולמות עליונים במתג ורסן שעשה כמו גדר שלא ירד, וכשרוצה לעשות כן לצורך דבקות בלא שעת תפלה, צריך שלא יהיה שום אדם באותו בית, שאפילו צפופי עופות יכולים לבטלו, וכן מחשבה של אחר יכול לבטלו:

מה הדרך: כשמדבק עצמו ילך מתחלה בעולם העשייה, ואחר כך

יפרח במחשבתו למעלה גבוה יותר, ואחר כך עוד גבוה יותר בעולם המלאכים והאופנים ואחר כך בעולם הבריאה, עד שירגיש במחשבתו שפרח במחשבותיו גבוה מאוד לעולם האצילות, וזה נקרא בזוהר, מחשבה שאין בה מעשה, ויזהר שלא יפול ממחשבתו הגבוה מאוד בעולמות העליונים לירד למטה, רק יחזיק את עצמו בכל כוחו, שישאר למעלה במחשבותיו, וכמו שכתוב אל תהיו כסוס כפרד אין הבין במתג ורסן וכו', שיעשה כמו גדר שלא ירד, ואז כשהוא דבוק כל כך, כשנופל במחשבתו שיעלה במחשבה למעלה בעולמות העליונים לדבק בו יתברך, כמו אדם שמטייל מחדר לחדר כן יטייל במחשבתו בעולמות עליונים, וצריך שלא יהיה שום אדם באותו בית כשרוצה לדבק, שאפילו צפצופי עופות יכולים לבטלו, וכן במחשבה של אחר יכולים לבטלו, לפעמים כשאדם דבוק בעולם העליון בבורא יתברך צריך לשמור עצמו שלא יעשה שום תנועה אפילו בגופו, שלא יבטל הדבקות שלו:

רוח הקודש: כשהוא דבוק בבורא יתברך שמו ונופל לו מחשבה מאיזה דבר, מסתמא הוא כך כמו שנופל במחשבתו, וזהו רוח הקודש מעט, מכח התורה שלמד היום ואחר כך באותו יום מזדמן לו דבר לעשות, ואינו יודע אם לעשות אם לאו, יוכל להבין מכח אותו ענין שלמד, איך יעשה, ובלבד שיהא תמיד דבוק בהשם יתברך אז יזמין לו השם יתברך תמיד שידע מכח התורה, אבל אדם שהולך בקרי עם השם יתברך, הולך עמו השם יתברך גם כן באקראי, וגם אינו מזמין לו לבושים ואכילות שיש בהם ניצוצות השייכים לשורש נשמתו שיתקנם.

נבואה: כשמדבר בדבקות בעולם עליון ואין לו מחשבה זרה, ובאה לו

מחשבה כמו נביאות, בודאי יהיה כך, והמחשבה באה מחמת הכרוזים שמכריזין למעלה על כל דבר, ולפעמים ישמע כמו קול מדבר, מחמת שמדבק קול העליון בתפלתו וקול תורתו, וישמע כמו קול אומר עתידות, כיון שהוא מוסר מחשבותיו להבורא יתברך, שהוא יתברך שמו ישלח לו מחשבותיו מה שהוא צריך לעשות, כמו שכתוב (תהילים נ"ה:כ"ג) השלך על ה' יהבך, והוא רוצה וחושק ומתאוה לאיזה דבר חסידות, מסתמא הוא צריך לאותו דבר, והשם יתברך שולח לו זאת המחשבה.

איך מתדבקים בהשם על פי הרמב"ם

(הערה: אם תמצא בלשון הרמב"ם עניין "השכל" דע שאין הדבר מתקיים אלא על המושכלות, שהם שער לחכמה.)

איך נכנסים לבקש את השם: ודע בני שאתה כל עוד שתתעסק בחכמות הלימודים ובמלאכת ההגיון אתה מכת המתהלכים סביב הבית לבקש השער הענינים הטבעיים כבר נכנסת בפרוזדור הבית וכשתשלים הטבעיות ותבין האלוקיות כבר נכנסת עם המלך 'אל החצר הפנימית' ואתה עמו בבית אחד - וזאת היא מדרגת החכמים והם חלוקי השלמות.

מדרגת הנביאים: אבל מי שישים כל מחשבתו אחר שלמותו באלוקיות והוא נוטה כולו אל האלוה ית' והוא מפנה מחשבתו מזולתו וישים פעולות שכלו כולם בבחינת הנמצאות ללמוד מהם ראיה על האלוה ית' לדעת הנהגתו אותם על אי זה צד אפשר שתהיה הם אשר באו אל בית המלך וזאת היא מדרגת הנביאים. יש מהם מי שהגיע מרוב השגתו ופנותו מחשבתו מכל דבר זולתי האלוה ית' עד שנאמר בו "ויהי שם עם יי" - **וישאל ויענה וידבר וידובר עמו** במעמד ההוא

המקודש; ומרוב שמחתו במה שהשיג "לחם לא אכל ומים לא שתה" - כי התחזק השכל עד שנתבטל כל כח עב שבגוף - רצוני לומר מיני חוש המישוש. ויש מן הנביאים מי שיראה לבד ויש מהם מי שיראה מקרוב ומהם מי שיראה מרחוק - כאמרו "מרחוק יי נראה לי".

ההתבוננות והדיבור בהשם: וצריך להזהיר שישים האדם מחשבתו באלוה לבדו אחר שהגיע על ידיעתו וזאת היא העבודה המיוחדת במשיגי האמיתות וכל אשר יוסיפו לחשוב בו ולעמוד אצלו - תוסיף עבודתם. ואמנם ראוי להתחיל בזה המין מן העבודה - אחר הציור השכלי; והיה כאשר תשיג האלוה ומעשיו כפי מה שישכלהו השכל אחר כן תתחיל להימסר אליו ותשתדל להתקרב לו ותחזק הדיבוק אשר בינך ובינו והוא - השכל - אמר "אתה הראת לדעת כי השם וגו'" ואמר "וידעת היום והשבות אל לבבך וגו'" ואמר "דעו כי השם הוא אלוקים". והנה בארה ה'תורה' כי זאת העבודה האחרונה אשר העירונו עליה בזה הפרק לא תהיה אלא אחר ההשגה - אמר "לאהבה את השם אלוקיכם ולעבדו בכל לבבכם ובכל נפשכם" - והנה בארנו פעמים רבות כי האהבה היא כפיה השגה ואחר ה'אהבה' תהיה העבודה ההיא אשר כבר העירו 'חז"ל' עליה ואמרו "זו עבודה שבלב" והיא אצלי - שישים האדם כל מחשבתו במושכל הראשון ולהתבודד בזה כפי היכולת. ולזה תמצא דוד ע"ה שצווה שלמה בנו והזהירו מאד בשני העניינים האלה - רצוני לומר להסתכל בהשגתו ולהשתדל בעבודתו אחר ההשגה - אמר "ואתה שלמה בני דע את אלוקי אביך ועבדהו וגו' אם תדרשנו - ימצא לך וגו'" - והאזהרה לעולם היא על ההשגות השכליות לא על הדמיונות - כי המחשבה בדמיונות לא תיקרא 'דעה' ואמנם תקרא 'העולה על רוחכם'. הנה התבאר כי הכונה אחר ההשגה

היא - להימסר אליו ולהשים המחשבה השכלית בחישקו תמיד - וזה יהיה על הרוב בבדידות ובהתפרדות. ומפני זה ירבה כל חסיד להיפרד ולהתבודד ולא יתחבר עם אדם רק לצורך הכרחי.

האיך להידיבק בהשם תמיד: הלא בארתי לך שזה השכל אשר שפע עלינו מהאלוה ית' הוא הדיבוק אשר בינינו ובינו. והרשות נתונה לך אם תרצה לחזק הדיבוק הזה - תעשה ואם תרצה להחלישו מעט מעט עד שתפסקהו - תעשה. ולא יתחזק זה הדיבוק רק בהשתמשך בו באהבת האלוה ושתהיה כוונתך אליה וחולשתו תהיה בשומך מחשבתך בדבר זולתו. ודע שאתה - ולו היית החכם שבבני אדם באמיתת החכמה האלוקית - כשתפנה מחשבתך למאכל צריך או לעסק צריך כבר פסקת הדיבוק ההוא אשר בינך ובין האלוה ית' ואינך עמו אז וכן הוא אינו עמך כי היחס ההוא אשר בינך ובינו כבר נפסק בפועל בעת ההיא. ומפני זה היו מקפידים החסידים על השעות שהיו בטלים בהם מלחשוב באלוה והזהירו ממנו ואמרו "אל תפנו אל מדעתכם" ואמר דוד "שויתי יי לנגדי תמיד כי מימיני בל אמוט - הוא אומר איני מפנה מחשבתי ממנו וכאילו הוא יד ימיני אשר לא ישכחה האדם כהרף עין לקלות תנועתה - ומפני זה לא אמוט - כלומר לא אפול:

מה תכלית כל המצוות: ודע שמעשי העבודות האלו כולם כקריאת ה'תורה' והתפילה ועשות שאר ה'מצוות' אין תכלית כוונתם - רק להתלמד להתעסק במצוות האלוה ית' ולהפנות מעסקי העולם וכאילו אתה התעסקת בו ית' ובטלת מכל דבר זולתו. אבל אם תתפלל בהנעת שפתיך ופניך אל הכותל - ואתה חושב במקחך וממכרך ותקרא ה'תורה' בלשונך - ולבך בבנין ביתך מבלי בחינה במה שתקראהו;

וכן כל אשר תעשה 'מצוה' - תעשנה באבריך - כמי שיחפור חפירה בקרקע או יחטוב עצים מן היער מבלי בחינת ענין המעשה ההוא לא מי שציוה לעשותו ולא מה תכלית כונתו - לא תחשוב שהגעת לתכלית. אבל תהיה אז קרוב ממי שנאמר בהם "קרוב אתה בפיהם ורחוק מכליותיהם":

דרך העבודה: ומכאן אתחיל להישירך אל תכונת ההרגל והלימוד עד שתגיע לזאת התכלית הגדולה, תחילת מה שתתחיל לעשות - שתפנה מחשבתך מכל דבר כשתקרא 'קריאת שמע' ותתפלל ולא יספיק לך מן ה'כונה' ב'קריאת שמע' - ב'פסוק ראשון' ובתפילה ב'ברכה ראשונה'. וכשתרגיל על זה ויתחזק בידך שנים רבות תתחיל אחר כך כל אשר תקרא ב'תורה' ותשמענה שתשים כל לבבך וכל נפשך להבין מה שתשמע או שתקרא. וכשיתחזק זה בידך גם כן זמן אחד תרגיל עצמך להיות מחשבתך לעולם פנויה בכל מה שתקראהו משאר דברי הנביאים עד ה'ברכות' כולם תכון בהם מה שתהגה בו ולבחון ענינו. וכשיזדככו לך אלו העבודות ותהיה מחשבתך בהם בעת שתעשם נקיה מן המחשבה בדבר מעניני העולם הזהר אחר כן מהטריד מחשבתך בצרכיך או במותרי מאכלך. וסוף דבר תשים מחשבתך ב'מילי דעלמא' בעת אכלך או בעת שתיתך או בעת היותך במרחץ או בעת ספרך עם אשתך ועם בניך הקטנים או בעת ספרך עם המון בני אדם - אלו זמנים רבים ורחבים המצאתים לך לחשוב בהם בכל מה שתצטרך אליו מעניני הממון והנהגת הבית ותקנת הגוף. ואמנם בעת מעשה העבודות התוריות לא תטריד מחשבתך אלא במה שאתה עושה כמו שבארנו.

העבודה בכל עת: אבל בעת שתהיה לבדך מבלתי אחר ובעת הקיצך

על מטתך הזהר מאד מלשום מחשבתך בעיתים הנכבדים ההם בדבר אחר אלא בעבודה ההיא השכלית והיא - להתקרב אל האלוה ולעמוד לפניו על הדרך האמיתית אשר הודעתך לא על דרך ההפעלויות הדמיוניות. זאת התכלית אצלי אפשר להגיע אליה מי שיכין עצמו לה מאנשי החכמה בזה הדרך מן ההרגל.

מדרגת משה רבנו שאפשר להשיג: אבל בהגיע איש מבני אדם מהשגת האמתיות ושמחתו במה שהשיג לענין שיהיה בו מספר עם בני אדם ומתעסק בצרכי גופו - ושכלו כולו בעת ההיא יהיה עם האלוה ית' והוא לפניו תמיד בלבו - ואף על פי שגופו עם בני אדם על הדרך שנאמר במשלים השיריים אשר נשאו לאלו הענינים "אני ישנה ולבי ער - קול דודי דופק וגו'" - זאת המדרגה איני אומר שהיא מדרגת כל הנביאים רק אומר שהיא מדרגת 'משה רבנו' ע"ה הנאמר עליו "ונגש משה לבדו אל יי והם לא יגשו" ונאמר בו "ויהי שם עם יי" ונאמר לו "ואתה פה עמוד עמדי" - כמו שבארנו מעניני אלו ה'פסוקים'. וזאת גם כן מדרגת ה'אבות' אשר הגיעה קרבתם אל האלוה ית' עד שנודע שמו בהם לעולם "אלוקי אברהם אלוקי יצחק ואלוקי יעקב... זה שמי לעולם". והגיע מהתאחר דעותם בהשגתו - שכרת עם כל אחד מהם 'ברית' קיימת "וזכרתי את בריתי יעקב וגו'". כי אלו הארבעה - רצוני לומר; ה'אבות' ו'משה רבנו' - התבאר בהם מן ההתאחדות באלוה - רצוני לומר השגתו ואהבתו מה שהעיד עליו הכתוב וכן השגחת האלוה בהם ובזרעם אחריהם גדולה - והיו עם זה מתעסקים בהנהגת בני אדם והרבות ממון ומשתדלים במקנה ובכבוד; והוא אצלי ראייה שהם כשהיו עושים המעשים ההם לא היו עושים אותם רק באבריהם לבד וליבותם ודעותם לא יסורו מלפני האלוה. ויראה לי כי אשר חיב

היות אלו הארבעה עומדים על תכלית זה השלמות אצל האלוה והשגחתו עליהם מתמדת ואפילו בעת התעסקם להרבות הממון - רצוני לומר בעת המרעה ועבודת האדמה והנהגת הבית - היה מפני שתכלית כונתם היתה בכל המעשים ההם - להתקרב אל האלוה קרבה גדולה. כי תכלית כונתם כל ימי חייהם - להמציא אומה שתדע האלוה ותעבדהו "כי ידעתיו למען אשר יצוה וגו'" - הנה התבאר לך כי כונת כל השתדלותם היתה לפרסם 'יחוד השם' 'בעולם' ולהישיר בני אדם לאהבתו. ומפני זה זכו לזאת המדרגה - כי העסקים ההם היו עבודה גדולה גמורה. ואין זאת מדרגה שיחשוב כיוצא בי להישיר להגיע אליה. אבל המדרגה ההיא אשר קדם זכרה לפני זאת אפשר להשתדל להגיע אליה בהרגל ההוא אשר זכרנוהו. ואל האלוה נשא תחינה ותפילה להסיר ולהרחיק המונעים המבדילים בינינו ובינו ואף על פי שרוב המונעים ההם הם מאיתנו - כמו שבארנו בפרקי זה המאמר - "עונותיכם היו מבדילים ביניכם לבין אלוקיכם".

דרך ההנהגה עם הצדיקים והחסידיים: והנה נגלה אלי עיון נפלא מאד יסורו בו ספקות ויתגלו בו סודות אלוקיות. והוא - שאנחנו כבר בארנו בפרקי ההשגחה כי כפי שיעור שכל כל בעל שכל תהיה ההשגחה בו. והאיש השלם בהשגתו אשר לא יסור שכלו מהאלוה תמיד תהיה ההשגחה בו תמיד והאיש שלם ההשגה אשר תפנה מחשבתו מהאלוה קצת עתים - תהיה ההשגחה בו בעת חשבו באלוה לבד ותסור ההשגחה ממנו בעת עסקו; ולא תסור ממנו אז כסורה ממי שלא ישכיל כלל אבל תמעט ההשגחה ההיא אחר שאין לאיש ההוא השלם בהשגתו בעת עסקו שכל בפועל ואמנם הוא אז משיג בכח קרוב והוא דומה בעת ההיא לסופר המהיר בשעה שאינו כותב. ויהיה מי שלא השכיל האלוה כל עיקר כמי שהוא בחושך ולא ראה אור

כלל - כמו שבארנו באמרו "ורשעים בחושך ידמו; ואשר השיג וכונתו כולה על מושכלו - כמו שהוא באור השמש הבהיר; ואשר השיג הוא מתעסק - דומה בעת עסקו למי שהוא ביום המעונן שלא תאיר בו השמש מפני העב המבדיל בינה ובינו.

ומפני זה יראה לי כי כל מי שתמצאהו רעה מרעות העולם מן הנביאים או מן החסידים השלמים לא מצאהו הרע ההוא רק בעת השכחה ההיא - ולפי אורך השכחה ההיא או פחיתות הענין אשר התעסק בו יהיה עוצם הרעה. ואחר שהענין כן כבר סר הספק הגדול אשר הביא הפילוסופים לשלול השגחת האלוה מכל איש ואיש מבני אדם ולהשוות ביניהם ובין אישי מיני שאר בעלי חיים והיתה ראיתם על זה מצוא החסידים והטובים רעות גדולות. והתבאר הסוד בזה ואפילו לפי דעתם. ותהיה השגחת האלוה ית' מתמדת במי שהגיע לו השפע ההוא המזומן לכל מי שישתדל להגיע אליו ועם הפנות מחשבת האדם והשיגו האלוה ית' בדרכים האמתיים ושמחתו במה שהשיג - אי אפשר שיקרא אז לאיז ההוא מין ממני הרעות כי הוא עם האלוה והאלוה עמו. אבל בהסיר מחשבתו מהאלוה אשר הוא אז נבדל מהאלוה והאלוה נבדל ממנו והוא אז מזומן לכל רע שאפשר שימצאהו כי הענין המביא ההשגחה ולהמלט מים המקרה הוא השפע ההוא השכלי. וכבר נבדל קצת העתים מן החסיד ההוא הטוב או לא הגיע כלל לחסר ההוא הרע - ולזה ארע לשניהם מה שארע: והנה התאמתה אצלי זאת האמונה גם כן מדברי ה'תורה' אמר ית' "והסתרת פני מהם והיה לאכול ומצאוהו רעות רבות וצרות ואמר ביום ההוא הלא על כי אין אלוקי בקרבי מצאוני הרעות האלה". ומבואר הוא ש'הסתרת הפנים' הזאת אנחנו סיבתה ואנחנו עושים זה המסך המבדיל בינינו ובינו - והוא אמרו "ואנכי הסתר אסתיר פני

ביום ההוא על כל הרעה אשר עשה" - ואין ספק כי דין היחיד כדין הציבור. הנה התבאר לך כי הסיבה בהיות איש מבני אדם מופקר למקרה ויהיה מזומן לאכל כבהמות הוא היותו נבדל מהאלוה; אבל מי ש'אלוקיו בקרבו' לא יגע בו רע כל עיקר אמר ית' "אל תירא כי אתך אני אל תשתע כי אני אלוקיך וגו'" ואמר "כי תעבור במים אתך אני ובנהרות לא ישטפוך וגו'. כי כל מי שהכין עצמו עד ששפע עליו השכל ההוא תדבק בו ההשגחה וימנעו ממנו הרעות כולם - אמר "יי לי - לא אירא מה יעשה לי אדם" ואמר "הסכן נא עמו ושלם" - יאמר פנה אליו ותשלם מכל רע:

מידות הבחורים: וכבר בארו הפילוסופים - כי הכוחות הגופניות בימי הבחרות ימנעו רוב מעלות המדות וכל שכן זאת המחשבה הזכה העולה ביד האדם משלמות המושכלות המביאות לחשקו ית'. כי מן השקר שתעלה ביד האדם עם רתיחת הלחות הגופניות - כי כל אשר יחלשו כוחות הגוף ותכבה אש התאוות - יחזק השכל וירבה אורו ותזך השגתו וישמח במה שהשיג - עד שכשיבוא האיש השלם בימים ויקרב למות תוסיף ההשגה ההיא תוספת עצומה ותרבה השמחה בהשגה ההיא והחשק למושג עד שתפרד הנפש מן הגוף אז בעת ההנאה ההיא.

ושים לבך להבין והשתדל בכל יכלתך להרבות העיתים ההם אשר אתה בהם עם האלוה או שאתה משתדל להגיע אליו ולמעט העיתים ההם אשר אתה בהם עם זולתו ובלתי משתדל להתקרב אליו.

איך להשיג ולהתחבר לבודא מרבנינו חיים וזיטאל

חמשה אופני השגה הם: רוח הקודש, ונשמות צדיקים, ומלאכים הנקראים מגידים, ואליהו זכור לטוב, וחלום. וכל אחד מהם אפשר שתושג מאליה, על ידי קדושת האדם ועסקו בתורה מבלי הצטרך

מעשה אחר.

עבודה עצמית: גם אפשר להשיגם על ידי מעשה פרטי אחר, שיוקדם היות האדם ראוי ומוכן להשגה. וענין זה השני יתבאר, וכבר כתבתי בספרי הגדול הנקרא עץ חיים, כמה יחודים ומיני דרכים נפלאים בענין ההשגה.

התנאים הנצרכים בכדי להשיג.

רַבִּי פִּנְחָס בֶּן יֶאֱרִי: זְהִירוֹת מְבִיאָה לְיָדֵי זְרִיזוֹת וְזְרִיזוֹת מְבִיאָה לְיָדֵי נְקִיּוֹת וְנְקִיּוֹת מְבִיאָה לְיָדֵי טְהוֹרָה וְטְהוֹרָה מְבִיאָה לְיָדֵי פְּרִישׁוֹת וּפְרִישׁוֹת לְיָדֵי קְדוּשָׁה וְקְדוּשָׁה לְיָדֵי עֲנּוּהַ וְעֲנּוּהַ מְבִיאָה לְיָדֵי יְרֵאת חֹטָא, וְיְרֵאת חֹטָא מְבִיאָה לְיָדֵי חֲסִידוּת, וְחֲסִידוּת מְבִיאָה לְיָדֵי רוּחַ הַקֹּדֶשׁ. וְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ מְבִיאָה לְיָדֵי תַחֲתֵת הַמַּתִּים, וְתַחֲתֵת הַמַּתִּים בָּאָה עַל יְדֵי אֱלֹהֵינוּ זְכוּר לְטוֹב.

ועיין באגרת הרמב"ן: בגנאי הכעס, ובמעלת הענווה, והרחקה מכל רע, ומה שלמדת, בעמדך מן הספר, לבדוק מה תוכל לקיים, שהם תנאים אל הדבקות בהשם, ועוד.

כתב רבי יוסף גיקאטילי: כי האיש אשר ידבנו ליבו לתקן מידותיו ולישר דרכיו ומעשיו, ולרדוף אחר הענווה בתכלית השלמות, להיות עלוב ולא עולב, ושומע חרפתו, מיד תשרה עליו השכינה, ולא יצטרך ללמוד מבשר ודם כי רוח אלוקים תלמדנו.

במסכת כלה: מדברי אליהו הנביא, אין התורה מתפרשת אלא למי שאינו קפדן ואף אני איני נגלה אלא למי שאינו קפדן.

המעלות האלו היראה הענווה והשמחה, מי שירצה ללמוד חכמה יהיה דבוק בשלשה מעלות האלו, שיהיה ירא חטא ועניו, ושמח בחלקו, וכאשר יגיע לתבונות שלשה המעלות האלו, ישיג חכמה.

הרוצה לזכות להתבודדות: צריך שיקיים שלשה דברים אלו, ויתרחק מהפכם, ואז ינוח השלום עליו בחייו ולאחר מותו, שיהיה שמח בחלקו, ושיאהב ההתבודדות לבדו ושיברח מן השררה והכבוד.

בספר חסידים כתב: הזהיר לדבר אמת בכל ענייניו לגמרי חלומותיו מתקיימים כנבואה ממש.

הרב אליהו וידאש: הרוצה לדעת מבוקשו, ירגיל עצמו בקדושה ובטהרה ויראת חטא, ובפרט באותו היום, ובלילה אחרי קריאת שמע, יתבודד מעט בשכלו בלי הירהורים אחרים כלל, ואח"כ יחשוב ויהרהר בשאלתו עד שתפול עליו שינה, ויישן, ויהיה בבית יחידי במקום שלא יעירו ויקיצו אותו שום אדם, ואז ישיבו לו שאלתו בתוך השנה.

רבי יצחק דמן עכו: מתנאי הפרישות וההתבודדות, שיתרחק מן האשמות והזדונות והפשעים הגורמים סילוק אור השכינה מן הנפש החוטאת, כי בני אדם אם הם רעים, יפסיקו בין נפשם ובין אור השכינה, וישארו בחשך ואפלה, ואם הם טובים ימצא עמהם זיו אור השכינה.

בביאור אופני ההשגה למעשה:

התנאי הראשון: כבר ידעת כי כל ענייני ההשגה צריכין להיות האדם יחידי בבית, שלא יטרידוהו במחשבתו עד הקצה האחרון, ויפשיט גופו מעל נפשו, כאילו אינו מרגיש שהוא מתלבש בחומר כלל, אלא כולו נפש לבד, וכל מה שיתפשט מן החומר יתגבר השגתו, ואם ירגיש איזה קול או איזה תנועה המבטלת מחשבתו, או אם בו עצמו יבוא איזה הרהור חומרי, הנה תופסק מחשבת נפשו מלהדבק בעליונים, ולא ישיג מאומה, יען כי קדושה עליונה אינה שורה על האדם בהיותו דבוק עם החומר אפילו כחוט השערה, ולכן הנבואה או רוח הקודש נקרא בשם תרדמה או חלום, או חיזיון, סוף דבר, אע"פ שהאדם יהיה

ראוי לשרות עליו רוח הקודש, אם לא הרגיל עצמו בכך להפשיט נפשו מגופו לגמרי, לא ישרה עליו הרוח, וזה סוד הנביאים שלפניהם תוף וחליל, כי על ידי מתק קול הניגון נופלת עליהם התבודדות בערבות הקול, ומפשיטים נפשם, ואז המנגן מבטל הניגון, ובני הנביאים נשארים באותו הדבקות העליון ומתנבאים.

התנאי השני: הוא שיבטל האדם מעליו כל אותן הדברים הרוחניים הגורמים להפסיק ההתבודדות, והם כוחות הטומאה הנמשכים מן היצר הרע המתלבש באדם עצמו, והם מתחזקים על ידי חטאת האדם. ולכן צריך הבא להתבודד, כי תחילה יעשה תשובה מכל אשר חטא, ואח"כ יזהר שלא יוסיף לחטוא באחד מהם, ואח"כ ירגיל את עצמו להסיר מעליו המדות הרעות המוטבעות בו, כמו מדת הכעס, והעצבון, וההקפדה, ושיחה בטלה, וכיוצא בהן, ואחר שתקן חוליי הנפש, הן בחטאות והן במדות, אז אין כח ברוח הטומאה, להפסיק דבקותו בעליונים, ואז ירגיל עצמו בביטול דברי החומר מעליו כנזכר לעיל בתנאי הראשון, ואחר כל זה בפעולות הממשיכות הדבקות בעליונים, כמו שיתבאר בע"ה כפי אשר מצאה ידי בספרים, ובדברי המתבודדים, ואומנם עניין התנאי השני הוא להרחיק מעליו כוחות הטומאה, וזה על ידי תשובת חטאיו, והרחקת המדות המגוננות.

וכך ידבק נפש האדם בעליונים: התבודד בבית יחידי כנ"ל והתעטף בטלית ותשב ותעצים עינך ותתפשט מן החומר, כאילו יצאה נפשך מן גופך, והוא עולה לרקיע, ואחר ההתפשטות תקרא משנה אחת איזה שתרצה פעמים רבות תכופות זו לזו, במהירות גדול ככל אשר תוכל בשפה ברורה היטב, בלי דילוג תבה אחת, ותכוין להדביק נפשך בנפש התנא הנזכר במשנה ההיא, וזה, על ידי שתכוון שפיך הוא כלי

המוציא אותיות לשון המשנה ההיא, והקול שאתה מוציא מתוך כלי הפה, הוא ניצוצי נפשך הפנימית שיוצאים וקוראים המשנה ההיא, והנפש שלך נעשית מרכבה שיתלבש בתוכה נפש התנא בעל המשנה ההיא, ותתלבש נפשו בתוך נפשך, וכאשר תהיה נלאה בקוראך לשון המשנה, אם תהיה ראוי לכך, אפשר שישרה בפך נפש התנא ההוא, ויתן לך שלום, וכל אשר תחשוב אז במחשבתך לשאול ממנו הוא ישיב לך, וידבר עם פך, ואזנך שומעת דבריו, ואין אתה מדבר מעצמך, אלא הוא המדבר, וזה סוד רוח יהוה דבר בפי ומלתו על לשוני (שמואל ב' כ"ג) **והנה אם עדיין אינך ראוי** למדרגה הגדולה הזו אפשר שיהיה באופן אחר, והוא כי ברוב מרוצת פך תלאה ותשתתק מלדבר בלי כוונתך, ותתנמנם נים ולא נים, ואז בתנומה ההיא תראה שמשיבין לך תשובה על שאלתך, ברמז או בבירור, והכל לפי הכנתך, ואם לא תזכה לאחד משני האופנים הנזכרים, דע כי עדיין אינך ראוי לכך או שלא יכולת להתפשט היטב מן החומר.

דרך הטהרה: יטהר גופו ויקדשנו מטומאה, וינקה מכל מיני גזל, וגניבה ושוחד, שנאמר מי יעלה בהר השם, נקי כפים ובר לבב, ויברר תוכו כברו, ואז ישא ברכה מאת השם, שהיא מעלת הנבואה, כמ"ש וישא משלו ויאמר, ויקשור רוחו למעלה, ואח"כ ימשיך המעיין למטה, ובתחילה חושב טעמי המצוות בנגלות, ואח"כ מעט בנסתרות השי"ת, לימוד תורה ועשיית מצוות והפרש משיחה בטלה כל אותו היום, ויהיה בטבילה ובגדים לבנים, ובמקום נקי, ורחוק מכל מיני טומאה, וריחוק מן המת, ומבית הקברות, וריחוק מכל יגון ואנחה, ועיצבון, ויתלבש בשמחה רבה, ויתפשט מן החומר, ויעלה במחשבתו מן רקיע אל רקיע, עד הרקיע השביעי הנקרא ערבות, ויציר שעל

רקיע ערבות יש יריעה אחת לבנה גדולה מאד, ובו מצויר שם הוי"ה בכתב אשורית בגוון ידוע בכתיבה גסה מאד, כל אות כמו הר אחד, בצויר לבן כשלג, ויחבר האותיות, את האות י' באות ה' ואת האות ה' באות י' ואת האותיות ו' באות ה' ואת האות ה' באות ו'.

המקום והאופן שבו יעשה זאת: התבודד בבית יחידי ותעצים עינך, ואם תתעטף בטלית ותפילין יהיה יותר טוב, ואחרי שתפנה מחשבותיך לגמרי, תצרף במחשבתך תיבה אחת שתרצה בכל הצירופים כי אין קפידא באיזו תבה תצרף, אלא באיזו שתרצה, דרך משל אם תבחר מלת "ארץ" תצרפה כך: ארץ, אצר, רצא, ראץ, צאר, צרא, וכן על דרך זה בכל תיבה שתרצה, ושהיה על דרך היושר כפי שמובא כאן, ואז תתפשט מן החומר ומן העוה"ז, כאילו נפשך יצאה מתוך גופך, והיא עולה ומתלבשת בששה צרופים הנזכרים, וכתובים בכתב אשורית בגוון אש לבנה, אותיות גדולות כל אות כמו הר, או גבעה ותדמה במחשבתך לשאול שאלה מאותן הצירופין הכתובים שם, והם יענו שאלתך, או שתנוח רוחם בפיך.

אני הצעיר הייתי משתוקק לדעת בחכמת הקבלה וחילתי פני מרנא ורבנא, האר"י הקדוש וכך הציע לעשות באופן זה: קח העשר ספירות ומה שכלול בהם, תשכיל ותדע התבות והמילות אשר מיוחדים לספירות, ותקח השמות ותגלגלם כלומר כל תבה בת שלוש אותיות כנ"ל יש לה שישה צירופים, ותבה של ארבעה יש לה כ"ד צרופים, לדוגמא הספירא הראשונה נקראת "אני" ותצרף: אני, אין, ניא, נאי, יאן, ינא, וכן תעשה מכל תבה עד השלימך העשר ספירות ועוד עיין שם בשערי קדושה שער ד' באורך.

והביא בספר מאירת עיניים: אני יצחק בן שמואל, כי בין ליחידי בין

להמון שהרוצה לידע סוד קשירת נפשו למעלה, ודבוק במחשבתו באל עליון, כדי שיקנה באותה המחשבה התמידית בלי הפסק, את העולם הבא, ושיהיה השי"ת תמיד עמו בעולם הזה ובעולם הבא, ישים לנגד עיני שכלו ומחשבתו אותיות השם המיוחד יתברך, כאילו הם כתובים לפניו בספר בכתב אשורית, ותהיה כל אות גדולה בלי סוף, ולדבק מחשבתך באין סוף הכל ביחד ההבטה והמחשבה, וזהו סוד הדיבוק האמיתי הנזכר בתורה: ולדבקה בו, ובו תדבק, ואתם הדבקים, ולא יבוא לידי טעות לעולם בשום עניין מעניניו בין בשכליים בין במורגשים, ולא יפול ביד המקרים, כי בעודו דבק בהשי"ת הוא למעלה מכל המקרים, ומושל בהם, ולכבוד השי"ת יזהר מלהדביק מחשבתו בו, אלא במקום נקי, ולא במבואות המטונפות, ולא בידיים בלתי נקיות,

ולמה נדביק מחשבותינו בשם זה יותר מכל השמות, וי"ל לפי שזה השם הוא עילת העלות, וסיבת הסיבות והכל כלול בו, מן הכתר ועד העטרה, מאין סוף לאין סוף, והוא סיבת כל המציאות, מן הכתר ועד יתוש קטן, בשכמל"ו.

דרך ההשתוות וההתבודדות: והנה אחר שיזכה האדם אל סוד ההתדבקות יזכה לסוד ההשתוות, ואם יזכה לסוד ההשתוות, יזכה לסוד ההתבודדות, ומאחר שזכה לסוד ההתבודדות יזכה לרוח הקודש, ומזה יזכה לנבואה, רצה לומר שיתנבא ויאמר עתידות.

ובפירוש סוד ההשתוות: כי בא איש חכם לאחד מן המתבודדים וביקש שיקבלוהו להיות מן המתבודדים, ואמר לו המתבודד ברוך אתה בני להשם כי כוונתך טובה היא, אומנם הודיעני אם השתווית או לא, אמר לו רבי תבאר דבריך, אמר לו אם שני בני אדם האחד מהם

מכבדך והשני מבזך, הם שווים בעינך או לא, אמר לו לא אדוני, כי אני מרגיש הנאה ונחת רוח מן המכבדני, וצער מן המבזה, אבל איני נוקם ונוטר, אמר לו בני לך לשלום, כי כל זמן שלא נשתווית, עד של תרגיש נפשך בכבוד המכבדך ולא בביזיון המבזך, אינך מוזמן להיות מחשבתך קשורה בעליון לשתבוא ותתבודד, ואומנם לך והכנע לבבך הכנעה אמיתית עד שתשתווה, ואז תוכל להתבודד.

והנה איך מגיעים להשתוות: מסיבת דיבוק מחשבתך בהשי"ת הנקרא סוד ההתדבקות כנ"ל לפי דיבוק מחשבתך בהשם, זה מה שגורם שלא יחשיב האדם את מה שמכבדים אותו הבריות ולא במה שמבזים אותו, וגם אינו מתרגש מכוחות טומאה ותקלות.

סוד ההתדבקות והכוונה השלמה: היא שתמיד תראה את עצמך נפש בלי גוף כלל, בעת שאתה מתפלל או קורא מזמורים, להמשיך עליך קדושת רוח הקודש, והמשכיל המתחיל בזה, צריך וחייב שכל השגה שיישיג, וכל אור שיראה בתחילת התבודדותו, שיהיה בעיניו חושך ואפלה מצד הטומאה, כי כך הוא בדרך כלל בתחילה, אלא אם יהיה צדיק גמור בתכלית, ואם הוא בחו"ל אפילו הוא צדיק גמור הנה מחיצות של טומאת חו"ל, ועוון ישיבת ארץ העמים, מבדילים בינו ובין השגת הקדושה האלוקית האמיתית, ולכן כשיראה שהתחיל להשיג קצת, יוסיף להתבודד בחוזק, וכשיראה, שהוסיף ג"כ בהשגתו, עדיין יהיה ביראה שמא השגה זו היא מרוח טומאה, ולכן יתחזק עוד ועוד בהתבודדות, וכה יעשה עד אשר יזכה ויראה שכבר השיג רוח טהרה מדברת בו מאיליו בעל כרחו של האדם דברי תורה וחכמה וחסידות וטהרה וקדושה, וכאשר זכה לזה, יוסיף לדחוק את עצמו עוד להמשיך רוח הקודש פעמים רבות, עד שייחלש ויבוא לידי התעלפות, וכאשר

יבוא לידי התעלפות, יתחזק ויאמר בקשה זו בכוונה שלמה. רבון כל העולמים גלוי וידוע לפני כסא כבודך, שאיני עושה כל זה לכבודי, אלא לכבוד שמך, ולכבוד קדושת יחוד הוויתך. למען אדע אותך, לעבוד עבודתך, ולברכך בשמחה ולשרתך, על דרך שאמר דוד עבדך משיח צדקך לשלמה בנו, ואתה שלמה בני דע את אלהי אביך ועבדהו, המצא נא אלי, הדרש נא אלי, אני עבדך בן אמתך, וחזקני ואמצני, והאירה עיני פן אישן המות, והסתר פניך מחטאי, וכל עוונותי מחה, לב טהור ברא לי אלוהים ורוח נדיבה תסמכני.

וכן ימשיך לעשות עד שיראה וידע ויכיר באמת כי נחקק הרוח בו, ונקשר קשר אמיתי קיים בלי פירוד כלל בברית קיימא, וזהו סוד והקימותי את בריתי אתך, וכן כל הקמת ברית האמורה באבות זה סודה.

עליית המחשבה: והחסידים הראשונים היו מעלים מחשבתם עד מקום מוצאה, וכן הייתה המשכת הנבואה, שהיה הנביא מתבודד ומכווין ליבו ומדביק מחשבתו למעלה, וכפי דבקות הנביא, היה צופה ויודע מה שיהיה עתיד להיות, וזהו ובו תדבק ובו תדבקון.

והחסידים הראשונים היו מדבקים מחשבתם שלא תהיה נפרדת מהאור העליון אפילו רגע אחד ולכן גם בעת אכילתם, וענינים גשמיים לא הפרידו עצמם מהאור העליון כלל וקידשו את כל מעשיהם. ודע כי בהיות החסידים מדבקים מחשבתם בעליונים, כל דבר שהיו מחשבים ומתכוונים עליו באותה שעה היה מתקיים אם טוב ואם רע, וזהו שאמרו חז"ל נתן עיניו בו ונעשה גל של עצמות, וזהו כל מקום שנתנו בו חכמים עיניהם או מיתה או עוני.

בסוד הקדושה: צריך האדם לקדש אבריו במצוות להיעשות כסא

לשכינה, כי אבריו נעשים כעין ארון להשרות בו שכינה, ודע כי כל מצוות עשה הם סוד הקדושה, וכשהאדם עושה, מצווה אחת מקדש עצמו באותה מצווה, וכל אשר מוסיף במצוות מוסיף בקדושה, ויהיו אבריו כעין המשכן וכליו, ושכנתי בתוכם, ואומנם מצוות תלמוד תורה גדולה מכולם, והוא סוד הלוחות שבארון, שהם תורה שבכתב ושבע"פ, שהם תפארת ומלכות, שכל האברים שבעשר ספירות כלולות בהם, וע"י כן נדבק האדם דביקות אמיתי ממש בלי שום דמיון ומשל, אלא דיבוק אמיתי בשכינה.

ועוד ממשיך המהרח"ו בעניין הראיות וההשגות כל אחד לפי דרגתו והשגתו לראות מראות נבואה, שזה דברים שהאדם מקבל לפי המשך עשיית הפעולות הנזכרים לעיל, ולפי השמחה האמיתית שעל ידה שורה השכינה, ולכן אין צורך לפרטם כי כל אחד מה שמקבל מלמעלה. **ועוד הביא המרח"ו אופני המעשה מהרב אבולעפיא** רק רובם אינם מעשיים, ורובם בכלל הדברים הנ"ל כגון שמות ע"ב בכדי לקבל רוח הקודש, וזה אפשר להשיג כבר לעיל, והמעוניין יעיין בשערי קדושה שער ד'.

מאמר שד התורה מספר היכלות

קטע זה אנחנו כותבים בשביל לקבל מושגים, למה יהודי פשוט יכול להגיע, מי שרוצה לראות זאת במלאו שיעיין בסוף ספר היכלות, כמובן שאין אפשרות לעשות זאת כיום מפני שאין מזכירים שמות, אך אפשר להרהר בשמות, וידוע על גדולים בזמנינו שעשו זאת. אמר רבי ישמעאל נעשה דבר זה על ידי רבי אליעזר ונענה, ולא האמין, חזר ונעשה על ידי, ולא האמנתי, **עד שהבאתי טיפש אחד ונשווה ונהיה כמוני**, חזר ונעשה על ידי הרועים שוו כמוני, הורידו ר'

עקיבא לחוצה לארץ מרשות ב"ד ונתעכב **עד שנעשה על ידי הרבים שלא קראו ולא שנו ונשוו ונעשו כתלמידי חכמים.**

בא וקיים והסכים עדותן בבית דינו של נשיא, לאמר נעשה הדבר הזה אף בחוצה לארץ והצליח, וכך היה ר' אליעזר הגדול וחכמים אומרים שמא בזכות ארץ ישראל מספיק על ידינו ולא האמינו עד שהורידו לרבי עקיבא לבבל ונעשה, והצליח, והעיד, ואחר כך שמענו ושמחנו. **א"ר ישמעאל** כך אמר ר"ע משום ר' אליעזר, מיום שנתנה תורה עד שנבנה הבית האחרון, תורה נתנה הדרה לא נתנה, ויקרה וגדולתה ותפארת שלה, אימתה פחדה ויראתה, עושרה וגאותה וגאונה זויה וזיותה עוזה ועיזוזה ממשלתה וגבורתה לא נתנו.

כאן מובא במדרש, דין ודברים בין הקב"ה על הגלות ואז אומר להם הקב"ה שעכשיו זה עת רצון מיוחדת, לקבל את רז "שר התורה".

אני יודע מה אתם מבקשים ולבי הכיר מה אתם מתאוים, תורה מרובה אתם מבקשים והמון תלמוד ורוב שמועות לשאול הלכה אתם מצפים, ולהמון רזי אתם מחמדין, להרבות תעודה הרים הרים, להפלות תושיה גבעות גבעות, להגדיל תלמוד בחוצות, ופלפול ברחובות, להרבות הלכות כחול הים, ורזי כעפרות תבל, ולהושיב ישיבות בשערי אהלים לפרש להם איסור והיתר.

לקשור כתרים בראשיכם ועטרת מלכות בראשכם ועטרת מלכות ביניכם לכוף מלכים להשתחוות לכם להזקיק רוזנים להשתטח לפניכם, להפקיע שמכם בכל כיפה וזכרכם בכרכי הים להאיר פניכם כזריחת היום ובין עינכם ככוכבי שחרית, ואם תזכו לחותם זה להשתמש בכתר שלי, בור ועם הארץ לא ימצא בעולם וכסיל וטיפש לא יהיה בכם.

אתם תהיו שמחים ומשרתי עצבין, שרז זה אחד מן הרזים שלי **יוצא מבית גנזי מעתה והלאה,** קול ישיבות שלכם בנחת, כעגלי מרבק, לא תלמדו עוד לא בעמל ולא ביגיעה, אלא בשם חותם זה ובזכרון כתר,

התמה תמה מכם והדוה דוה מכם, רבים מתים באנחתכם ויוצאת נשמתם על שמע כבודכם.

עושר וממון מתגבר עליכם, גדולי עולם מתדבקים בכם, משפחה שאתם נושאים ממנה סובבת אותה יחסות וחזקה מכל צדדיה, המברך בכמותכם מתברך והמשתבח בכמותכם משתבח.

מלחמה רבה נלחמו עמי משרתי מלאכי השרת, רז זה אל יצא מבית גנזיך וסתר ערמה מאוצרותיך, אל תשם בשר ודם כמונו, אל תדמה בני אדם תמורתינו, ייגעו בתורה במדה שהם יגיעים, ובאין מן הדורות ואילך, יקיימוה בעמל ובתשניק גדול, זהו כבודך וזו היא תפארתך, כשהן משכחין, חוזרים וסודרים לפניך, קורין בלב שלם, לך מתחננים בנפש חפצה, יעמוד בידינו מה שקרינו, ויתקיים בידינו מה ששנינו, יתפסו כליותינו מה ששמעו אזנינו, יחזיק לבבנו נתיבות תלמוד, ששמענו מפי הרב, ויהיו מכבדין זה את זה, **אם רז זה יצא לבניך ישו קטן כגדול וכסיל כחכם**.

אל משרתי אל עבדיי: אל תטריחו לפני בדבר זה, רז זה יצא מבית גנזי וסתר ערמה מאוצרותי, לעם אהוב אני מגלה עליו, לזרע נאמן אני מלמד אותו, להם גנוז מימות עולם, ומימי בראשית להם מתוקן, ולא עלה על לבי לתנות לכל הדורות הללו, מימות משה ועד עכשיו, **לדור זה היה שמור להשתמש בו עד סוף כל הדורות**, כי מרעה אל רעה יצאו ואותי לא ידעו, שנטמטם לבם מן הגלויות, והיו דברי תורה קשין באזניהן כנחושת וכברזל, להם ראוי להשתמש בו, להביא תורה כמים בקרבו וכשמן בעצמותיו. ועיי"ש בסוף ספר היכלות.

תם ולא נשלם שער הדבקות, כי עיקר הדבקות זה לא רק שאתה תזכה לזה לבדך, אלא שאהבתך ודבקותך במלך, זה לקרב ולדבק בהשם, עוד יהודי ועוד יהודי, עד שנזכה שכל כלל ישראל יעבדו את הבורא שכם אחד

התקונים
דרך

התקונים
דרך

וְגַם עֲתָה נֶאֱמַר יְהוָה שְׁבוּ עִדֵי בְּנֵי לִבְנֵיכֶם וּבְצֹם וּבְנֵיכֵי
 וּבְמִסְפֵּד: וְקִרְעוּ לְבַבְכֶם וְאֵל בְּגְדֵיכֶם וְשׂוּבוּ אֶל יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם
 כִּי תֵעָז וְרַחוּם הוּא אֲרוֹן אֲפִים וְרַב חֶסֶד וְנֶחֱם עַל הַרְעָה:

מגוון סיפורים

שלום וברכה שמי יקותיאל יהודה, אמי נפטרה כשהייתי בכתה ו', אחד המחנכים קרבני והייתי אצלו בן בית, אך נכשלתי שם בסרטים אסורים, כשעליתי לשיבה קטנה התחלתי לחטוא, וירד לי כל החשק מהלימוד, אזרתי אומץ וסיפרתי למשגיח על אותו מחנך, וכך הצלחתי להתנתק ממנו, אך לא מהחטאים, כך היו עליות ומורדות שהמשיכו לשיבה גדולה, וגם אחרי החתונה, ניסיתי הכל, ולא הצלחתי, נכנסתי לתוך מערבולות קשיים וחובות, לא היה לי בשביל מה לחיות, לאחרונה אחד מגדולי ישראל הפנה אותי לארגון ונשמרתם, עשיתי את תהליך התיקונים, תוך כדי התייעצות עם רבני הארגון, החיים שלי השתנו ללא הכר, הפסקתי לחטוא, חזר לי הטעם בחיים, קיבלתי משרה מכובדת, ואני עוסק היום בכל רגע פנוי לעזור לעוד יהודים לדעת שיש פתרון.

אנו ארבעה אחים ממשפחה אחת, משפחה טובה וחשובה, כולנו ללא יוצא מן הכלל, בחורים הטובים ביותר, אח מביא אח, וכך זכינו כולנו יחד להתעלות ולהתחזק, דוד היה הראשון, היו לו בעיות קשות מאד, נכנס למשבר עזב את הישיבה, ושכב חצי שנה במיטה, היו לו כאבי ראש חזקים ששום רופא לא ידע מה הפתרון שלהם, ברוך השם עשה את תהליך התיקונים והשתחרר באופן נפלא מהחטאים, נכנס לשיבה ומצליח מאד, אחריו יהודה נכנס לבעיות קשות ומגוונות, השקט והביישנות שלו, הפילה אותו בבעיות חמורות וקשות שבעתיים, התהליך אצלו לקח יותר זמן אך לבסוף גם הוא הצליח, האח השלישי איתמר, היה לו משיכה עזה לעיתונים חילוניים ולא הצליח להתנתק, עד שקיבל הדרכה, וזכה לעשות את תהליך התשובה והתיקונים, והצליח לחזק עוד בחורים רבים, האח הרביעי רק בן 13 וכבר שנה היה בנפילות, לאחר שהחליט לשבור את מחסום הבושה ולהתייעץ, הצליח להתגבר ולנצח.

שלום שמי משה, כבר מגיל 7 הייתי בחטאים אלו, יחד עם זה היה לי מחשבות כפירה ושנאה לא מובנים להשם, כל כך עד שרציתי לשכנע את כל העולם שאין השם, זה גרם לי להיכנס לחטאים באופן עמוק, כשהכרתי את

ארגון ונשמרתם אמרתי אם לא יועיל לא יזיק, התחלתי עם תיקוני העוונות, וירד אצלי החשק לחטוא, אך ביקשתי גם להפסיק לכפור בהשם, נתנו לי לעשות תיקונים לפגם הדעת, עשיתי שלושה תיקונים, והשתנתי לגמרי, זה גרם לי כל כך לקרבת ואהבת השם, הסבירו לי שיש כח טומאה מסוים, שפוגם בדעת, שגורם לאנשים לרצות להתאבד או לכפור בהשם, ובאמת אני מרגיש אדם אחר, כאילו נולדתי מחדש, וכאילו כל השנים הקודמות זה בכלל מהגילגול הקודם...

שלום קוראים לי יצחק אני בן 15 אנו ממשפחה מאד מוכרת וידועה, בגלל בעיות עם אחי הגדול, נשלחנו שלושה אחים ליועצים מקצועיים, אמא שלי כבר הייתה למודת סבל, וכאשר התפתחו בעיות נוספות עם האח שמעלי, התייאשה לגמרי מכל היועצים למיניהם, בשלב זה הכרתי את ארגון ונשמרתם, ולאחר 3 שנים של חטאים סוף סוף הצלחתי להפסיק, באחת השמחות המשפחתיות, גיליתי שגם בן דוד שלי שגר לידי קשור לארגון, מדובר בבחור הטוב ביותר בישיבה, הוא הצליח לצאת מזה לאחר שנתיים, ויחד זכינו להפיץ ברחבי העיר, התקשרתי לארגון והתייעצתי איך לחזק גם את האח שמעלי, והם כתבו לאח שלי מכתב ושלחו בדואר, אך זה עדיין לא עזר, עד שהתחננתי אליהם שיתקשרו אליו, וברוך השם זה הצליח מאד, וגם הוא יצא מבעיות קשים, והצטרף למערכה, ואמא שלי כל כך מאושרת מהארגון, שהצליח לעזור לילדים שלה יותר מכל היועצים, בשבועות בודדים.

שלום וברכה, אני בחור בן 17 כבר מגיל צעיר התחלתי לחטוא ובגיל 15 השתעממתי מאד בישיבה, עד שנפלטתי לרחוב, אך אני לא רציתי להתקלקל ח"ו ולכן הלכתי לעבוד בבניה, כבר למעלה משנה אני עובד, אך לא הצלחתי להפסיק לחטוא, הייתי מיואש ומדוכא, עד שהכרתי את הארגון, שם עודדו אותי מאד לקבוע עיתים לתורה, ברוך השם פעם בשבוע עשיתי תיקונים, עד שהצלחתי לשמור על עצמי לגמרי, וכאן התחברתי מאד לתהליך של הדבקות להשם, ואני משקיע בזה מאד.

ישנם עוד אלפי סיפורים רק הבאנו דוגמית קטנה שתעזור לנו להבין עד כמה כדאי להתרחק מהדברים שגורמים לנפילה, ולעשות תיקונים אלו, ולהתקרב להשם. לסיפורים נוספים ניתן להאזין בקו בשלוחה 56.

הקדמה לסדר התיקונים

גַּם עֵתָהּ נֶאֱמַר יְהוָה שָׁבוּ עֲדֵי בְּכָל לְבַבְכֶם וּבְצֹם וּבְבָכִי וּבְמִסְפָּד: וְקָרְעוּ לְבַבְכֶם וְאַל בְּגִדֵיכֶם וְשׁוּבוּ אֶל יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם כִּי חֲנוּן וְרַחוּם הוּא אֲרָךְ אַפַּיִם וְרַב חֶסֶד וְנֶחֱם עַל הַרְעָה: מִי יוֹדֵעַ, יָשׁוּב וְנֶחֱם, וְהִשְׁאִיר אַחֲרָיו בְּרָכָה, מִנְחָה וְנֶסֶךְ לַיהוָה אֱלֹהֵיכֶם.

שלב התיקונים, כולל שלושה דברים מרכזיים, **צום פדיון, ותשובה, ראוי מאד לצום**, על אף שיש רבים שלא מכירים את התועלת של הצומות, אבל מי שיעיין בספרים הקדושים, כל ההתנגדות לתעניות היא או על תעניות מרובות, או על תעניות של סיגופים והתקדשות, אך כאן לא מדובר אלא בתהליך פשוט של כמה תעניות שהסכימו עליו כל האחרונים, וביניהם המשנ"ב בתקע"א הבן איש חי החיד"א והרב יהודה פתייא, וכן רבי אלימלך מליזענסק ור"נ מברסלב בתורה נ'.

הסיבה לתיקונים זה משום שהמזיקים שנבראו מעוונותינו הם אלו ששולטים עלינו, ומכניסים אותנו לידיים של הסטרא אחרא, וגורמים לנו ליפול שוב ושוב, והאדם מוצא את עצמו על סף ייאוש מחוסר יכולת להתמודד עם החלטות של עצמו, כדאי לעיין בעמוד: 276.

מה שהתחדש בימינו הוכח למעלה מכל ספק, מניסיון עם למעלה מרבה של יהודים שעשו זאת, שמי שעושה תיקונים אלו, מפסיק לחטוא באיסורים חמורים, כגון פגם הברית ואפילו חייבי מיתות ב"ד, זה עוזר לכולם באופן נפלא להורדת התאוות והניסיונות, ועל ידי תיקונים אלו, האדם מצליח לשלוט על עצמו בצורה מיוחדת, ונותן לו כוח ושליטה, ופשוט חוזר למצב שהיה בו קודם החטאים.

הפדיון גם הוא חשוב מאד, משום שמספר ימי התענית נקבע על פי האר"י, משום שהפגם שנוצר מאותו עוון, הוא פוגם במספר מסוים של שמות והיכלות בשמים, לכן צריך לעשות פדיון כפי מספר הימים שקבע האר"י, בכל תיקון מופיע הפירוט של הסכום הנצרך, לפי מי שיש לו

אפשרות כספית, או מחיר של למי שאין אפשרויות, וכבר התורה קבעה שהעיקר זה התשובה, והעשיר לפי עושרו והדל לפי דלותו מביא את חטאתו, ושניהם לכתחילה: וְהֵבִיא אֶת אֲשָׁמוֹ נִקְבָּה מִן הַצֹּאן כְּשֶׁבֶה או שְׁעִירַת עֲזִים לְחֹטְאֵת. וְאִם לֹא תִגִּיעַ יָדוֹ דֵּי שֶׁהָ וְהֵבִיא אֶת אֲשָׁמוֹ שְׁתֵּי תָרִים או שְׁנֵי בְּנֵי יוֹנָה. וְאִם לֹא תִשָּׂיג יָדוֹ לְשְׁתֵּי תָרִים או לְשְׁנֵי בְּנֵי יוֹנָה וְהֵבִיא אֶת קָרְבָּנוֹ עֲשִׂירַת הָאֶפֶה סֹלֶת לְחֹטְאֵת. על זה נאמר, אחד המרבה ואחד הממעט, ובלבד שיכוון את ליבו לשמים.

התשובה: זהו השלב המרכזי והחשוב ביותר, והאדם צריך להשתדל בו מאד מאד, כי כל התהליך הזה, הוא עסק בינך לבין בורא עולם, וכמה שתתעורר לשוב בתשובה, מעומק הלב, כך יקבל אותך הבורא במהירות, וימחל לך לעוונות לפשעים ולחטאים, שובו אלי ואשובה אליכם, לכן חשוב מאד לעשות את התשובה בשיברון לב וחרטה גדולה ואמיתית, כדאי לעיין בעמוד: 143. שאז זוכה להבטחה היחידה בזוהר, שמי ששובר את לבבו ואת הגאווה שלו, היא בהבטחה שלא ישוב לידי הסטרא אחרא לעולם, ואז יכול לזכות שירדו לו התאוות, וכמה שיזעק אל הבורא מעומק הלב, כך ימהר הבורא לעזור לו ולמחול לו, חלק חשוב מהתשובה, זה: שׁוֹבָה יִשְׂרָאֵל עַד יְהוָה אֱלֹהֶיהָ, כלומר, אין משהו באמצע צריך לשוב עד אליו, ולכן צריך לשמוח ולהיות בטוח שהתקבלה התשובה, וראוי לעיין איך להתבטל ולהתחבר לבורא.

❖ בכדי להתחיל את תהליך התשובה מוכרחים קודם לעזוב את העוונות, ואת הדברים שגורמים לחטאים לכן חשוב לעיין בעמוד: 121.

❖ להבין את שלושת השלבים ליציאה מהחטא, זה חלק עיקרי וחשוב מאד, לעיין בעמוד: 131

❖ כאשר עושים את התיקונים, כדאי מאד לעשות פעם אחת תיקון על העיניים, פעם על הברית, ופעם על המחשבה, ולחזור שוב פעם על אותו סדר, פעם עיניים פעם ברית וכו' שלושה פעמים כל סוג של עוון שחטאו בו פעמים רבות, תיקון לפגם הדעת אין זה מוכרח אלא

שהתועלת שלו גדולה מאוד גם לגרום הצלחה רצון ויכולת לעשות את התיקונים וגם עוזר לקירבה ואהבה להשם גם עוזר לדימוי עצמי גבוה ומי שמרגיש חוסר באהבה שגורם לו לחטוא זה ימלא את החסר.

❖ מי שחטא בפגם הברית ללא מחשבות על נשים או חברים כלל, יעשה 3 תיקונים על הברית, מי שחטא מחמת מחשבות על אחרים, שייעשה 3 על הברית ו: 3 על העיניים, מי שראה דברים לא צנועים, כגון סרטים או אפילו מחשבות שעולות לפניו דברים לא צנועים, יוסיף גם 3 תיקונים על המחשבה, תיקון לפגם הדעת, אינו מוכרח כלל אלא שהתועלת שלו גדולה זה עוזר לרצון ולהצלחה לעשות תשובה אמיתית, עוזר מאד לקרבה גדולה לקב"ה, ממלא חוסרים של אהבה, עוזר לבעיות חברתיות, וכדאי מאד למי שמרגיש שנפגמה דעתו מחמת העברות, ומועיל מאד להתנתק מהערב רב, בפרט למי שהיה אחוז הרבה בעוונות ומידות רעות.

❖ עיקר תעניות אלו נתקנו בדורות הקודמים לעשותם לילה ויום, אך כיום נמנו וגמרו כל מקובלי דורינו וכן נהגו לעשות את כל תיקוני השובבי"ם אך ורק מעלות השחר עד צאת הכוכבים בלבד, ואין הדבר מעכב, ומועיל ממש אותו דבר, לכן נסדרו התיקונים מעלות השחר.

❖ חשוב להיות טהור לפני התענית, ולכן יש להשתדל ללכת למקווה, כמובן שאם לא נטמאת לאחרונה, אז אין זה חובה, ואפשר לטבול ביום התענית בבוקר, או יום לפני התענית, מי שלא יכול ללכת למקווה מאיזה סיבה, אין זה מעכב, ויעשה בדיעבד: רחיצה בתשעה קבין, יעמוד תחת זרם מים 6-3 דקות במקלחת, לכל הפוסקים: 13 ליטר, ולחזו"א 22 ליטר.

❖ כספי מעשר לפדיונות, עדיף שהתיקונים לא יהיו מכספי מעשר, אך אפשר 49 אחוז כספי מעשר.

❖ סדר הטבילות הוא: שיטבול 7 טבילות, ויכוון שהוא טובל בכדי לטהר

נפשו, רוחו, ונשמתו, מטומאת צרעת עוונותיו, ומהקליפה שנדבקה בו בגלל עוון גאווה, כמו שאמר אלישע לנעמן (מלכים ב' פרק ה') לטבול 7 פעמים בכדי להיטהר מצרעתו, ואח"כ יטבול טבילה נוספת ויכוון שע"י הטבילה מקבל עליו ארבע מיתות בי"ד, למען קידוש שמו יתברך, והם 'סקילה', 'שריפה', 'הרג', ו'חנק', ויכוון שע"י שמקבל על עצמו כך, יתיחדו ארבע אותיות הוי"ה ביחוד שלם וגמור, שהפרידם ע"י עוונותיו.

❖ קריאת שמע עם הכוונות, לא קשור ליום התיקון כלל, ולאחר שעושה כמה תיקונים יכול להתחיל לקרוא מדי לילה קריאת שמע עם כוונות, וישתדל לעשות לפחות פעם אחת, על כל פעם שחטא, ויש אפשרות להשיג את הקריאת שמע, בצורת ברכון קטן עם למינציה, קל ברור ופשוט, לכל אחד.

❖ כל הפסוקים שצריך לחזור עליהם כמה פעמים, בנוסח דלהלן, אין זה לעיכובא, ויכול להפחית או להוסיף.

❖ אפשר לעשות את התעניות בכל יום מימות השבוע וכן בימי שישי, מי שעושה תענית ביום ראשון מקבל את התענית בשבת 'ללא ווידוי', ומי שעושה תענית ביום שישי, אז למרות שזה ערב שבת משלים את התענית כרגיל עד צאת הכוכבים, וכן פסק השו"ע סימן רמ"ט ד' אם קבל עליו להתענות בערב שבת, צריך להתענות עד צאת הכוכבים, ואין בעיה להיכנס לשבת מתוך תענית.

❖ לגבי זמן האכילה לאחר התענית ראוי לאכול 20 דקות לאחר השקיעה, ואין צריך להמתין לתפילת ערבית.

❖ כל המקבל תעניתו על פי ארגון ונשמרתם, הינו מותנה ועומד שיכול לקום ולאכול קודם עלות השחר, גם אם שכח ולא התנה.

❖ וכן מי שקיבל תענית על פי ארגון ונשמרתם, ואינו יכול להתענות מאיזה סיבה, ושכח לעשות תנאי, יוכל לתת פרוטה לצדקה ויכוון לבטל את התענית, ואז יכול לאכול.

- ❖ כל מי שעל פי הרופאים אינו יכול להתענות, ישתדל לפחות להתענות עד חצות היום, בפרט זה מתאים לנשים הרות או מניקות.
- ❖ מותר לכתחילה בתעניות אלו, לשטוף את הפה ולצחצח שיניים, ולהשתדל לא לבלוע, אך אין להקפיד עד "מלוא לוגמיו", מותר להתרחץ ולטבול גם אם בולעים מעט מים, וכן ניתן לעשן, וכן כל דבר של תענוג או מצווה.
- ❖ אפשר לקבל את התענית מזמן המנחה ואילך, כלומר מזמן מנחה גדולה, ניתן להגיד את הנוסח בזמן מוקדם אפילו ביחיד, כפי שמובא בחוברת, ולאחמ"כ בתפילת המנחה מי שרוצה יכול לומר נוסח קבלת התענית בקצרה בע"פ, אך לא כדאי לומר בל"נ, רק יאמר שאם ירצה ייתן פרוטה לשם ביטול התענית, ויוכל לבטל את התענית.
- ❖ מי שרוצה לסיים את התענית מאוחר ולעשות את הפדיון זמן רב לאחר צאת הכוכבים, יכול לשנות את נוסח קבלת התענית, ויאמר שמקבל עליו תענית מעלות השחר עד צאה"כ ואם ארצה, אני ימשיך בתענית עד שאוכל, וזה ע"פ האר"י שכל שעה נחשב כיום נוסף.
- ❖ מי שרוצה לעשות פדיון ללא כסף אלא לעשות תעניות ממש, זה לא כל כך מומלץ, ועדיף ליתן צדקה ופדיון בסכום הקטן או לפי פרוטה, מאשר להרבות תעניות, וכן לא כדאי לקחת הלוואות.
- ❖ גם מי שעושה בסכום הקטן, זה לכתחילה ולא בדיעבד, אומנם כיוון שיש בחורים צעירים שאפילו 84 ₪ אין ידם משגת לכן יעשו כפי מה שיכלו, 20-50 ₪, ואפילו כנגד פרוטה ליום, שמונה וחצי שקל בתיקון פגם הברית ו: 2 שקל בתיקון העיניים, אך ראוי לא לזלזל בזה.
- ❖ החלק החשוב ביותר זה להיות ערני ונמרץ, בכדי שיהיה אפשר לעשות את התשובה, בהתעוררות, ובשיברון לב, ניתן לעשות את התיקון כולו בתחילת היום בבוקר, אך אם אינו מרגיש בטוב, ינוח קצת, בכדי לקבל כוחות לעשות את התיקון.

❖ למה צריך שברון לב, משום שאז זוכה להבטחת הזוהר שלא ישוב לידיים של הסטרא אחרא לעולם, וזה עוזר מאד, שככל שעושה זאת בהתעוררות ובצער, על שציער את בוראו, יוצא מהידיים של הסטרא אחרא, במהירות, כדאי מאד לעיין בעמוד: 164.

❖ חשוב מאד להיות בשמחה גדולה על שזוכה לתקן את עוונותיו, והוא זוכה להבטחת האר"י הקדוש, שנמחלים עוונותיו ואינו רואה פני גהינום, ואומנם הצער והחרטה זה לא עצבות כלל, אלא גילוי האמת. שהאדם מגלה שהשטן עבד עליו, ובמקום להתייאש ולהיות בדיכאון בגלל זה, הוא נלחם ומצטער על הרגע ששמע לו, וחוזר אל המלך.

❖ מי שמרגיש שהתעניות וסדר התיקונים, מבטלים אותו מלימוד התורה לזמן מה, בוודאי על זה נאמר, 'עת לעשות להשם הפרו תורתך', ו'ביטולה זו היא קיומה', כי על ידי תיקונים אלו יפסיק לעשות את העוונות, ואחר כך בס"ד יוכל להתחזק בלימוד התורה וקיום המצוות ביתר שאת, וכבר פסקו בזה כל הפוסקים, שתעניות אלו חייב להתענות אפילו ת"ח שמתבטל מהתורה, (עיין משנ"ב תקע"א).

❖ אדם שראה קרי, או שנכשל אפילו בפגם קטן, ירוץ למקווה, ובמיוחד אם זה היה באמצע תקופת התיקונים, כי נפילה בזמן התיקונים באה בעיקר, בגלל שהקליפות הטמאות, מנסים לייאש את האדם ולהחטיא אותו, ובכך לבטלו מלהמשיך בסדר התיקונים, אבל אם נכשל בקרי באונס, מבלי שהרהר מקודם כלל, אין זה נחשב לעוון.

❖ חשוב מאד שבכל מצב שהוא, שאסור לבוא לידי דיכאון או עצבות בגלל שנכשל, כי העצבות הוא שורש תחילת כל החטאים, וחייבים לשמוח ולהתחזק, ולבטוח בה' שיעזרהו לנצח את הקשיים והניסיונות, כי העצבות הייאוש והדיכאון הם מהיכלות הטומאה, והשמחה והקדושה זה מהבורא יתברך, לכן בכל מצב ישתדל לשמוח.

❖ עיקר התענית זה, צום פדיון, תשובה, והעיקר בשברון לב מתוך שמחה של מצווה כנ"ל, וכל שאר סדרי הלימודים כגון אדרא זוטא ואדרא רבא, אין בהם הכרח כלל, אך יעשה השתדלות גדולה לקרוא נוסח התענית עצמו.

❖ יש עוד פרט בתיקונים שכדאי לעשות ואינו מוכרח כלל, והוא שבלייל הצום כשישכב על מיטתו, ישים אבן תחת מראשותיו (הכוונה תחת ראשו מתחת לכרית) אבל לא חייב, ומספיק אפילו אבן בגודל קטן מאוד, כמו חצץ וניתן להניחו בין הכרית למזרון, ויכון בשם יו"ד ה"ה וא"ו ה"ה, שזה בגימטריא כמנין אבן.

❖ ראוי לקרב את התיקונים אחד אחרי השני, לפחות פעם אחת בשבוע – שבועיים, שלא יעבור הרבה זמן מתיקון לתיקון, עד שיסיים את תהליך התיקונים, למעשה אפשר לעשות את התיקונים אפילו יום אחד אחרי השני, אבל זה רק בתנאי שאתה מספיק חזק בשביל כך, שיהיה לך כח לצום, ולהתעורר ולחזור בתשובה בצורה טובה כאילו חטאת אתמול, בכדי להתעורר לתשובה כדאי לעיין בעמוד: 143.

❖ ראוי שמי שרוצה לקום לפני עלות השחר לאכול או לשתות, כהכנה לצום, שיעשה תנאי, שאפילו אם ישן במשך הלילה, עדיין לא יחול עליו החיוב לצום, (עיין משנ"ב סימן תקס"ד) ואפשר לעשות את התנאי מיד אחרי השקיעה.

❖ את סדר התיקונים לא ניתן לעשות, בימים טובים ומועדים, או בתעניות ציבור, אבל ניתן כן לעשות בימים שאין אומרים בהם תחנון, ולמרות שהוא הרי אומר ויודוי ותחנון פרטי, אז זה מותר.

❖ ראוי וכדאי מאד בכל תקופת התיקונים ללמוד כל יום מינימום 20 דקות זוהר או אור החיים הקדוש, זה נותן שמירה וסייעתא דשמיא, שיהיה הצלחה בתיקון ולא יהיה תקלות או שיכחה או קרי או התקפות מהמזיקים, או נפילות ח"ו וכדו'.

❖ חשוב מאד לא לדחות את התעניות כמו שכתוב במשנה באבות (פרק ב' משנה ד'), "אל תאמר לכשאפנה אשנה, שמה לא תפנה", כי היצר מומחה בלדחות כל פעם למחר מחרתיים, ויזהר שלא יכנס ח"ו בכלל של אלה, שאין מספיקים בידם לעשות תשובה, וזה נאמר על מי שחושב שיחטא ח"ו ואחרי זמן מה, רק אז יחזור בתשובה, והכוונה של "אין מספיקים בידו לעשות תשובה" הוא שלוקחים ממנו את הסיעתא דשמיא כדי לחזור בתשובה, ולחזור בתשובה תמיד אפשר, אבל בלי עזרה מאבא בשמים זה קשה מאוד מאוד.

❖ מי שנתקל באיזה קושי או בעיה רצוי שילמד היטב את החלק שנקרא "דרך התשובה" שם יקבל ערמה ודעת איך להילחם בסטרא אחרא.

❖ היכן שכתוב שם הוי"ה מכוונים בשם: יאהדונהי שזה בעצם כוונה של שילוב האותיות של י'הו"ה' עם אותיות א'ד'נ"י, והפירוש הוא, משום ש'אדם הראשון' פגם והפריד בין הקב"ה לשכינה, עלינו לחברם, וזה הסיבה למה אע"פ שכתוב שם הוי"ה אנו אומרים אדנות, וזה בכדי לחברם, וצורת הכוונה כמו צילום האותיות, ולא הדגשת כל אות בנפרד, וזה לא דווקא כאן, אלא כדאי בכל מקום שמזכיר הוי"ה.

❖ ראוי וכדאי בכל שאלה שמתעוררת לעיין בתוך חוברת זו בחלק הנקרא דרך התשובה, ולמצוא פתרון לתקלה.

תְּקוּן פְּגַם הָעֵינַיִם

תיקון זה מיוחד, שכל מי שעושה זאת שלושה פעמים, (כפי ההדרכות) זוכה שנמחלים עוונותיו, ויורדים התאוות והניסיונות, המשיכות וההסתכלויות, ויכול בקלות גדולה לשמור עיניים, כמעט ללא ניסיונות, ראוי לעיין בעמוד: 276

(אם יכול ייתן 54 ש"ו ומי שאין ידו משגת ייתן 18 ש"ו)

סדר התיקון כולל:

יום לפני התענית יקבל את התענית, התענית היא, מעלות השחר עד צאת הכוכבים, צריך לא להיות טמא, לכן אם יכול, ילך בתחילת התענית, או יום לפני למקווה, ביום התענית יעשה סדר פדיון. ותשובה. כדלהלן. (להסבר מקיף כדאי לעיין בהקדמה בעמוד: 672)

וזה נוסח הווידוי, קודם קבלת התענית:

אָנָּא יְהוָה יֵאָהֲדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, תָּבֵא לְפָנֶיךָ תְּפִלָּתֵנוּ וְאֵל תִּתְעַלֵּם מִלִּפְנֵינוּ מִתְחַנְּתֵנוּ, שְׂאִין אֲנַחְנוּ עֲזֵי פָּנִים וְקָשִׁי עָרְף לֹמֵר לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאָהֲדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ צְדִיקִים אֲנַחְנוּ וְלֹא חָטְאנוּ. אָבֵל חָטְאנוּ עֲוִינוּ פָּשַׁענוּ. אֲנַחְנוּ וְאֲבוֹתֵינוּ וְאֲנִשֵׁי בֵיתֵנוּ:

אֲשַׁמְנוּ. בָּגַדְנוּ. גָּזַלְנוּ. דִּבַּרְנוּ דְּפִי וְלִשׁוֹן הָרַע. הֶעֱוִינוּ. וְהִרְשַׁענוּ. זָדְנוּ. חָמְסְנוּ. טָפְלְנוּ שָׁקַר וּמְרָמָה. יַעֲצֵנוּ עֲצוֹת רָעוֹת. כָּזַבְנוּ. כָּעֲסְנוּ. לִצְנוּ. מָרְדְנוּ. מָרִינוּ דְּבָרֶיךָ. נֶאֱצְנוּ. נֶאֱפְנוּ. סָרְרְנוּ. עֲוִינוּ. פָּשַׁענוּ. פָּגַמְנוּ. צָרְרְנוּ. צַעֲרְנוּ אָב וְאִם. קָשִׁינוּ עָרְף. רָשַׁענוּ. שַׁחַתְנוּ. תַּעֲבָנוּ. תַּעֲבָנוּ. תַּעֲבָנוּ וְתַעֲתַעְנוּ. וְסָרְנוּ מִמִּצְוֹתֶיךָ וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא שָׁוָה לָנוּ. וְאַתָּה צְדִיק עַל כָּל הַבָּא עֲלֵינוּ כִּי אָמַת עָשִׂיתָ וְאֲנַחְנוּ הִרְשַׁענוּ:

מֵה נֶאֱמַר לְפָנֶיךָ יֵשֵׁב מָרוֹם, וּמֵה נִסְפָּר לְפָנֶיךָ שׁוֹכֵן שְׁחָקִים. הֲלֹא הִנְסַתְרוֹת

וְהַנְגְלוֹת אֶתָּה יוֹדֵעַ. אֶתָּה יוֹדֵעַ רְזִי עוֹלָם וְתַעְלוּמוֹת סְתְרֵי כָל חַי. אֶתָּה חֹפֵשׁ כָּל חַדְרֵי בֶטֶן. רְאֵה כְלִיּוֹת וְלֵב. אֵין דְּבַר נֶעְלָם מִמֶּךָ וְאֵין נִסְתָּר מִנְּגִד עֵינֶיךָ:

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהַדוֹנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׁתַּמְחַל לָנוּ אֶת כָּל חַטָּאתֵינוּ וְתִכְפֹּר לָנוּ אֶת כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ וְתִמְחַל וְתִסְלַח לְכָל פְּשָׁעֵינוּ.

וְזֶה נִסַּח קְבֵלַת הַתְּעֵנִית

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, הִרְיֵנִי לְפָנֶיךָ בְּתַעֲנִיית, לְמַחֵר מֵעֲלוֹת הַשַּׁחַר עַד צֵאת הַכּוֹכָבִים, כִּדִּי לְתַקֵּן מֵה שֶׁפָּגַמְתִּי בְּעוֹוֹן אֲשֶׁר הִסְתַּכַּלְתִּי בְּנָשִׁים, (אוּ בְּגַבְרִים, אוּ בְּעֶצְמֵי בְּאֶפֶן שֶׁנִּגְרַם עַל יְדֵי זֶה חֲטָא) בְּכָל מְקוֹם מְגוּפָן, וְרֵאִיתִי וְחִשְׁבֵּתִי בָהֶם וְנִהְנֵתִי מִרְאִיתִי, בֵּין בְּגִלְגוּל זֶה, וּבֵין בְּגִלְגוּלִים אַחֲרֵים מֵעוֹדֵי וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה, וְהִרְיֵנִי מִתְּנֵה שְׂאֵם לֹא אוֹכַל לְהַתְּעַנּוֹת, כְּשֶׁאֶפְרִישׁ פְּרוּטָה לְצַדָּקָה וְאֶכּוֹן לְבִטֹּל הַתְּעֵנִית, אוֹכַל לֶאֱכַל וְלִשְׁתּוֹת לֹא שׁוֹם עָוֹן כָּלָל. וְהִרְיֵנִי מִתְּכַוֵּן בְּתַעֲנִיית זֶה לְהַקְרִיב חֶלְבֵי וְדָמֵי לְפָנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּמְקוֹם הַקְּרִבָּן הַנִּקְרָב עַל גִּבֵּי הַמִּזְבֵּחַ, לְכַפֵּר עַל חַטָּאתִי, וּבְפֶרֶט בְּהִסְתַּכְלוֹת בְּנָשִׁים אוּ בְּאֲנָשִׁים אוּ בְּכָל דְּבַר שֶׁגָּרַם לִי תְאוּהָ, וְיִהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׂיֵהָא חָשׁוּב וּמְקַבֵּל וּמְרוּצָה לְפָנֶיךָ מֵעוֹט חֶלְבֵי וְדָמֵי שֶׁמִּתְמַעֵט בְּתַעֲנִייתִי, כְּאֵלוּ הַקְּרִבָּתִיו עַל מִזְבֵּחַ הַקָּדוֹשׁ, לְתַקֵּן פָּגַם עָוֹן הִסְתַּכְלוֹת וְהַמְחִשְׁבָּה אֲשֶׁר הִסְתַּכַּלְתִּי וְחִשְׁבֵּתִי בְּנָשִׁים וּבְשֶׂאֵר רְאִיּוֹת אֲסוּרוֹת, וְתַצִּילֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ וְחַסְדֶּיךָ, שֶׁלֹּא אֶתְגַּלְגַּל בְּעוֹף הַנִּקְרָא רְאָה, וְתִנְחִילֵנִי חֶלֶק טוֹב לְעוֹלָם הַבָּא, וְיַעֲלֶה לְפָנֶיךָ כְּאֵלוּ כּוֹנְתֵי בְּכָל הַכּוֹנּוֹת הַרְאִיּוֹת לְכוּוֹן בְּזֶה הַתְּעֵנִית. וְיִהִי נוֹעֵם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָהוּ.

יש שנהגו להדר ולהוסיף סדר לימוד לליל הצום:

בְּלִיל הַצּוּם יִקְרָא לְאוֹר הַלְּבָנָה (גַּם אִם יֵשׁ תְּאוּרַת חֲשֵׁמֶל סְבִיבוּ יִקְרָא מוֹל אוֹר הַלְּבָנָה) פֶּרֶק רֵאשׁוֹן שֶׁל מִשְׁנֵיּוֹת מִמְּסַכַּת שֶׁבֶת. וְיִשְׁתַּדֵּל לְהַבִּין לְפָחוֹת פְּרוּשׁ הַמְּלִים, וְאִם יִכּוֹל וְיֵאמֵר גַּם "פֶּתַח אֱלֹהֵינוּ" (מוֹפִיעַ בְּסִידוּרִים

בנוסח 'ספרד' לפני תפלת שחרית) ואם אין הלבנה זורחת בליל הצום, אז בלילה אחר כשהלבנה תזרח, ילמד לאורה את כל זה, ויכון שלומד את הנ"ל לתקון עיניו מהמראות האסורות,

יאמר פסוק זה: "עיני תמיד אל יהוה יאהדונה, כי הוא יוציא מרשת רגלי". ובעת שאומר פסוק זה יכוון שעניו יהיו מרכבה לעשר שמות ההוי"ה, שזה חמש לכל עין, (ויזהר שלא להוציא השמות בפיו, חס ושלום). וההסבר הוא, שחמש פעמים הוי"ה עולים בגמ' עין.

והכוונה היא בצורה זו

(צורת הכוונה זה הסתכלות בעלמא כמו לצלם בעין את מה שכתוב בלא לדקדק)

עין שמאל

עין ימין

חמישה גבורות

חמישה חסדים

יהוה יהוה

יהוה יהוה

יהוה

יהוה

יהוה יהוה

יהוה יהוה

המשך סדר התיקון, ביום הצום.

אמירת הנוסח דלהלן. סדר פדיון. ותשובה. (סדר לימוד למי שיכול)

הקטע הבא כדאי לומר מיד בבקר:

הריני מוכן ומזמן לקיים בעזרת האל יתברך מצות עשה של התשובה, כפתוב בתורה: ושבת עד יהוה יאהדונה אלהיך ושמעת בקלו. והריני מתחרט על כל מה שחטאתי, עויתי ופשעתי, בין בגלגול זה ובין בגלגולים אחרים, חרטה גמורה ושלמה, ומקבל עלי שלא לחזר ולחטא עוד. והשם יתברך ברחמי יעזרני על דבר כבוד שמו מעתה ועד עולם, אמן כן יהי

רצון.

מכאן והלאה יגיד בהמשך היום מתי שיש לו זמן:

אָנָּא יְהוָה יֵאָהֳדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, תָּבֵא לְפָנֶיךָ תְּפִלָּתֵנוּ וְאֵל תִּתְעַלֵּם מִלְּכֵנוּ מִתְחַנְתְּנוּ, שְׂאִין אֲנַחְנוּ עֵזִי פָּנִים וְקִשִּׁי עֶרְךָ לֹמֵר לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאָהֳדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ צְדִיקִים אֲנַחְנוּ וְלֹא חָטָאנוּ. אָבֵל חָטָאנוּ. עֹיִנוּ. פִּשְׁעֵנוּ. אֲנַחְנוּ וְאֲבוֹתֵינוּ וְאֲנִשֵּׁי בֵיתֵנוּ:

אֲשַׁמְנוּ. בְּגִדְנוּ. בְּגִדְתִּי בְּאֲחֻדוֹתֶיךָ וְנִתְתִּי מוּם בְּקִדְשֵׁי שָׁמַיִם, וּפְגַמְתִּי בַּמִּדּוֹת הָעֲלִיּוֹנִים וְקִלְקַלְתִּי צְנוּרֵי הַקִּדְשָׁה, וּמְנַעַתִּי הַטּוֹב וְהַשְּׂפֵעַ הָרְאוּי לְבֹא עַל יְדֵיהֶם. גִּזְלָנוּ. דִּבְרָנוּ דוֹפִי וְלִשׁוֹן הָרַע. הֶעֱוִינוּ. וְהִרְשַׁעְנוּ. זָדְנוּ. חִמְסָנוּ. טִפְלָנוּ שָׁקֵר וּמְרֻמָּה. יַעֲצָנוּ עֲצוֹת רָעוֹת. כָּזַבְנוּ. כַּעֲסָנוּ. לָצָנוּ. מָרְדְּנוּ. מָרִינוּ דְּבָרֶיךָ. נֹאצָנוּ. נֹאפְנוּ. סָרְרָנוּ. עֹיִנוּ. פִּשְׁעֵנוּ. פְּגַמְנוּ. צָרְרָנוּ. צַעֲרָנוּ אָב וְאִם. קִשִּׁינוּ עֶרְךָ. רָשַׁעְנוּ. שַׁחַתְנוּ. תַּעֲבָנוּ. תַּעֲבִינוּ וְתַעֲתְעֵנוּ. וְסָרְנוּ מִמִּצְוֹתֶיךָ וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא שָׁוָה לָנוּ. וְאַתָּה צְדִיק עַל כָּל הַבָּא עֲלֵינוּ כִּי אָמַת עֲשִׂיתָ וְאֲנַחְנוּ הִרְשַׁעְנוּ:

מָה נֹאמֵר לְפָנֶיךָ יֵשֵׁב מְרוֹם, וּמָה נִסְפֵּר לְפָנֶיךָ שׁוֹכֵן שְׁחָקִים. הֲלֹא הִנְסַתְרוֹת וְהִנְגְלוֹת אַתָּה יוֹדֵעַ. אַתָּה יוֹדֵעַ רְזִי עוֹלָם וְתַעֲלוּמוֹת סְתָרֶיךָ כָּל חֵי. אַתָּה חִפְשׁ כָּל חֲדָרֵי בָטָן. רֹאֵה כְלִיּוֹת וְלֵב. אֵין דְּבַר נֶעְלָם מִמֶּךָ וְאֵין נִסְתָּר מִנְּגִד עֵינֶיךָ:

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאָהֳדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׁתַּמְחַל לָנוּ אֶת כָּל חַטָּאתֵינוּ וְתִכַּפֵּר לָנוּ אֶת כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ וְתִמְחַל וְתִסְלַח לְכָל פִּשְׁעֵינוּ.

מִי אֵל כְּמוֹךָ נִשְׂא עוֹן וְעֵבֵר עַל פִּשְׁעֵי לְשִׁאֲרֵי נַחֲלָתוֹ, לֹא הִחֲזִיק לְעַד אִפּוֹ כִּי חִפֵּץ חֶסֶד הוּא: יָשׁוּב יִרְחַמְנוּ יִכְבָּשׁ עֲוֹנוֹתֵינוּ, וְתִשְׁלִיךְ בְּמִצְלוֹת יָם כָּל חַטָּאתָם: תִּתֵּן אָמַת לִיעֶקֶב חֶסֶד לְאַבְרָהָם, אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְתֵּינוּ מִימֵי קָדָם:

יאמר פסוק זה, ואם יכול יאמר עשרים וארבע פעמים:
וְנַח מִצָּא חֵן בְּעֵינַי יְהוָה יֵאָהֳדוּנְהִי.

התקונים
דרך

יאמר פסוק זה, ואם יכול יאמר עשר פעמים:

פְּקוּדֵי יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהי יִשְׂרָיִם מְשִׁמְחֵי לֵב, מִצֹּת יְהוָה בְּרָה מְאִירַת עֵינָיִם.

יאמר פסוק זה, ואם יכול יאמר שתיים עשר פעמים:

עֵינַי תִּמְיֵד אֶל יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהי כִּי הוּא יוֹצִיא מִרְשַׁת רַגְלִי.

יאמר פסוק זה, ואם יכול יאמר שלושה פעמים:

גַּל עֵינַי וְאַבִּיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרַתֶיךָ.

פרקים אלו יאמר פעמים

שִׁיר הַמַּעֲלוֹת מִמַּעַמְקִים קְרֹאתֶיךָ יְהוָה: אֲדַנִּי שְׁמָעָה בְּקוֹלִי תִּהְיֶינָה אֲזַנֶּיךָ קְשׁוּבוֹת לְקוֹל תַּחֲנוּנָיִ: אִם עֲזוֹנוֹת תִּשְׁמַר יְהוָה אֲדַנִּי מִי יַעֲמֹד: כִּי עֲמֹךְ הַסְּלִיחָה לְמַעַן תִּגְרָא: קוֹיִתִּי יְהוָה קוֹיִתָּה נִפְשִׁי וְלִדְבָרוֹ הוֹחֲלֵתִי: נִפְשִׁי לְאֲדַנִּי מְשִׁמְרִים לְבַקֵּר שְׁמֵרִים לְבַקֵּר: יַחַל יִשְׂרָאֵל אֶל יְהוָה כִּי עִם יְהוָה הַחֶסֶד וְהִרְבָּה עֲמוֹ פְדוּת: וְהוּא יִפְדֶּה אֶת יִשְׂרָאֵל מִכָּל עֲוֹנוֹתָיו:

שִׁיר הַמַּעֲלוֹת אֵלֶיךָ נִשְׁאֲתִי אֶת עֵינַי הִישִׁבֵי בַשָּׁמַיִם: הִנֵּה כְּעֵינַי עֲבָדִים אֶל יָד אֲדוֹנֵיהֶם: כְּעֵינַי שִׁפְחָה אֶל יָד גְּבוּרָתָה כֵּן עֵינַיִנו אֶל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ עַד שִׁיחַנְנוּ: חֲנֵנו יְהוָה חֲנֵנו כִּי רַב שָׁבַעְנוּ בּוֹז: רַבַּת שָׁבַעָה לָּהּ נִפְשָׁנוּ הַלְעַג הַשְּׂאֲנָנִים הַבוֹז לְגֵאֵי יוֹנִים:

כל אחד מפסוקים אלו יאמר פעמים.

אוֹזֵן שׁוֹמַעַת וְעֵין רוֹאָה, יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהי עֲשֵׂה גַם שְׁנֵיהֶם.

וּמִתּוֹק הָאוֹר וְטוֹב לְעֵינַיִם לְרֹאוֹת אֶת הַשָּׁמַשׁ.

אַחַר כֵּן יֹאמֶר זֶה:

עֵינַי דְּרִישָׁא חוֹרָא מִשְׁתַּנְּיִן מִשְׁאָר עֵינַיִן, לִית כְּסוּתָא עַל עֵינָא וְלִית גְּבִינַיִן עַל עֵינָא, מְאִי טַעֲמָא דְכֻתִּיב הִנֵּה לֹא יָנוּם וְלֹא יִישָׁן שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל, יִשְׂרָאֵל דְּלַעֲלֵא. וְכֻתִּיב אֲשֶׁר עֵינֶיךָ פְּקוּחוֹת. וְתֹאנָא כָּל מַה דְּאֲתִי בְּרַחֲמֵי לִית כְּסוּתָא עַל עֵינָא וְלִית גְּבִינַיִן עַל עֵינָא, כָּל שְׂכָן רִישָׁא חוֹרָא דְלֹא בְּעֵי מְדִי. אֲמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי אֲבָא לְמָאִי הִיא רְמִיזָא, אֲמַר לִיה לְנוּנֵי יִמָּא דְלִית כְּסוּתָא עַל עֵינָא וְלִית גְּבִינַיִן עַל עֵינָא וְלֹא נִימִין וְלֹא בְּעֵיִן נְטוּרָא

על עינא, כּל שְׁכֵן עֵתִיקָא דְעֵתִיקֵי דְלֵא בְּעֵי נְטוּרָא, וְכֹל שְׁכֵן דְּאִיהוּ מְשַׁגַּח לְכֹלֵא וְכֹלֵא מִתְזַן בֵּיהּ, וְלֹא נָאִים. הֲדָא הוּא דְכְּתִיב הִנֵּה לֹא יָנוּם וְלֹא יִישָׁן שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל, יִשְׂרָאֵל דְּלַעֲיֵלָא. כְּתִיב הִנֵּה עֵין יְהוָה אֵל יִרְאִיו, וְכְתִיב עֵינֵי יְהוָה הִמָּה מְשׁוּטְטִים בְּכֹל הָאָרֶץ, לֹא קִשְׂיָא הָא בְּזַעִיר אֲנַפִּין הָא בְּאַרְיָה אֲנַפִּין, וְעַם כָּל דָּא תְּרֵי עֵינֵין אֵינּוּן וְאֵתְחַזְרוּ לְחַד, עֵינָא דְּאִיהִי חוּר בְּגוּ חוּר, וְחוּר דְּכֻלִּיל כָּל חוּר. חוּרָא קִדְמָאָה נְהִיר וְסָלִיק וְנַחֲתִית לְאַסְתִּכְלָא דְצָרִיר בְּצוּרָא. תַּאנָּא בְּטִשׁ הָאִי חוּרָא וְאֲדִלִיק תְּלַת בּוּצִינֵין דְּאַקְרוּן הוּד וְהֵדֵר וְחֻדוּהָ, וְלַהֲטִין בְּחֻדוּתָא בְּשִׁלְמוּתָא.

חוּרָא תְּנַיִנָא נְהִיר וְסָלִיק וְנַחֲתִית וּבְטִשׁ וְאֲדִלִיק תְּלַת בּוּצִינֵין אַחֲרָנִין דְּאַקְרוּן נְצַח וְחֻסְדָּא וְתַפְאָרַת וְלַהֲטִין בְּשִׁלְמוּתָא בְּחֻדוּתָא. חוּרָא תְּלִיתָאָה לְהִיט וְנְהִיר וְנַחֲתִית וְסָלִיק, וְנַפְיָא מְסִתִּימוּתָא דְּמוּחָא. וּבְטִשׁ בְּבוּצִינָא אֲמַצְעִיתָא שְׁבִיעָאָה. וְאַפִּיק אֲרַחָא לְמוּחָא תְּתָאָה, וּמִתְלַהֲטֵן כְּלָהוּ בּוּצִינֵין דְּלִתְתָא. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן יְאוּת הוּא, וְעֵתִיק יוֹמִין יִפְקַח עֵינָא דָּא עֲלֶךָ בְּשַׁעֲתָא דְּתַצְטְרִיךְ לֵיהּ.

תַּאנָּא חוּר בְּגוּ חוּר וְחוּר דְּכֻלִּיל כָּל חוּר. חוּרָא קִדְמָאָה נְהִיר וְסָלִיק וְנַחֲתִית לְתֵלַת בּוּצִינֵי דְּלַסְטֵר שְׁמָאֵלָא, וְלַהֲטִין וְאַסְחִין בְּהָאִי חוּרָא כְּמָאן דְּאַסְחִי גּוּפִיהָ בְּבוּסְמִין טָבִין וּבְרִיחִין עַל מַה דְּהוּוּ עֲלוּי בְּקִדְמִיתָא: חוּרָא תְּנַיִנָא נַחֲתִית וְסָלִיק וְנְהִיר לְתֵלַת בּוּצִינֵי דְּלַסְטֵר יְמִינָא, וְלַהֲטִין וְאַסְחִין בְּהָאִי חוּרָא כְּמָאן דְּאַסְחִי בְּבוּסְמִין טָבִין וּבְרִיחִין עַל מַה דְּהוּוּ עֲלוּי בְּקִדְמִיתָא: חוּרָא תְּלִיתָאָה נְהִיר וְסָלִיק וְנַחֲתִית וְנַפְיָא נְהִירוּ דְּחוּרָא דְּלָגוּ, לָגוּ מִן מוּחָא, וּבְטִשׁ בְּשַׁעֲרָא אַכְמָא, כַּד אַצְטְרִיךְ, וּבְרִישָׁא וּבְמוּחָא דְּרִישָׁא. וְנְהִיר לְתֵלַת כְּתָרִין דְּאַשְׁתְּאָרוּ כְּמָה דְּאַצְטְרִיךְ לְגַלְאָה אִי נִיחָא קָמִי עֵתִיק סְתִימָא דְּכֹלֵא. וְתַאנָּא לֹא סְתִים הָאִי עֵינָא. וְאַנּוּן תְּרִין וְאַתְחַזְרוּ לְחַד, כֹּלֵא הוּא יְמִינָא, לִית בֵּיהּ שְׁמָאֵלָא, לֹא נָאִים וְלֹא אֲדַמִּיךְ וְלֹא בְּעֵי נְטִירוּתָא. לִית מָאן דְּאַגִּין עֲלֵיהּ, הוּא אֲגִין עַל כֹּלֵא, וְהוּא אֲשַׁגַּח עַל כֹּלֵא, וּמֵאֲשַׁגְחוּתָא דְּהָאִי עֵינָא מִתְזַנֵּן כְּלָהוּ. תַּאנָּא אִי עֵינָא דָּא אֲסִתִּים רְגַעָא חֲדָא, לֹא יְכֻלִּין לְקִימָא כְּלָהוּ, בְּגִין כֶּף אַקְרִי עֵינָא פְּקִיחָא. עֵינָא עֲלָאָה. עֵינָא קְדִישָׁא. עֵינָא דְּאַשְׁגְחוּתָא. עֵינָא דְּלֵא אֲדַמִּיךְ וְלֹא נָאִים, עֵינָא דְּהוּא נְטוּרָא דְּכֹלֵא. עֵינָא דְּהוּא קִיּוּמָא

דְּכָלָא. וְעַל הָאֵי כְּתִיב טוֹב עֵין הוּא יְבוֹרֵךְ. אֵל תְּקַרֵי יְבוֹרֵךְ אֱלָא יְבוֹרֵךְ,
 דְּהָאֵי אֶתְקַרֵי טוֹב עֵין, וּמְנִיָּה מְבוֹרֵךְ לְכָלָא. וְתֵאנָא לִית נְהֵרוּ לְעֵינָא תַתְּאָה
 לְאַסְתַּחָּא מְאֻדְמִימוּתָא מְאֻכְמוּתָא, בַּר כַּד אֶתְסַחֵי מֵהָאֵי נְהוּרָא חוּרָא
 דְּעֵינָא עֲלָאָה דְּאֶקְרִי טוֹב עֵין, וְלִית דִּידַע כַּד נְהִיר עֵינָא עֲלָאָה דָּא קְדִישָׁא
 וְאַסְחֵי לְעֵינָא תַתְּאָה דָּא, בַּר אִיהוּ. וְזַמִּינִין צְדִיקָא זְכָאֵי עֲלִיוֹנִין לְמַחְמֵי
 דָּא בְּרוּחָא דְּחֻכְמָתָא הָדָא הוּא דְּכְתִיב כִּי עֵין בְּעֵין יִרְאוּ, אִימְתִי בְּשׁוּב יְהוָה
 צִיּוֹן. וְכְתִיב אֲשֶׁר עֵין בְּעֵין נִרְאָה אֶתְהּ יְהוָה. וְאַלְמָלָא עֵינָא טְבָא עֲלָאָה
 דְּאַשְׁגַּח וְאַסְחֵי לְעֵינָא תַתְּאָה. לָא יְכִיל עֲלֻמָּא לְמִיקָם רְגַעָא חָדָא:

תֵּאנָא בְּצַנִיעוּתָא דְּסַפְרָא. אֲשַׁחְוּתָא דְּעֵינָא תַתְּאָה כַּד אֲשַׁגַּח נְהֵרוּ עֲלָאָה
 בֵּיהּ. וְעֵייל הֵהוּא נְהֵרוּ דְּעֲלָאָה בְּתַתְּאָה דְּמִינִיָּה נְהִיר כְּלָא, הָדָא הוּא דְּכְתִיב
 אֲשֶׁר עֵין בְּעֵין נִרְאָה אֶתְהּ יְהוָה. כְּתִיב הִנֵּה עֵין יְהוָה אֵל יִרְאִיו וְכְתִיב עֵינֵי
 יְהוָה הִמָּה מְשׁוּטְטִים בְּכָל הָאָרֶץ, זְכוּ עֵינֵי יְהוָה אֵל יִרְאִיו עֵינָא דְּלַעֲלָא.
 לָא זְכוּ, עֵינֵי יְהוָה הִמָּה מְשׁוּטְטוֹת עֵינָא דְּלַתְּתָא. דְּתַנְיָא מִפְּנֵי מַה זְכָה
 יוֹסֵף דְּלָא שִׁלְטָא בֵּיהּ עֵינָא בִישָׁא, מִפְּנֵי שְׂזָכָה לְאַשְׁתַּגַּחא בְּעֵינָא טְבָא
 עֲלָאָה, הָדָא הוּא דְּכְתִיב בֶּן פּוֹרֶת יוֹסֵף בֶּן פּוֹרֶת עָלֵי עֵין. אֲמָאֵי הוּא בֶּן פּוֹרֶת
 עָלֵי עֵין, כְּלוּמַר עַל סִבַּת עֵין דְּאַשְׁתַּגַּח בֵּיהּ. וְכְתִיב טוֹב עֵין הוּא יְבוֹרֵךְ, מָאֵי
 טְעַמָּא כִּי נָתַן מְלַחְמוֹ לְדָל. מָאֵי טְעַמָּא אֶקְרִי חָד. תָּא חֲזִי בְּעֵינִין דְּתַתְּאָה
 אִית עֵינָא יְמִינָא וְאִית עֵינָא דְּשְׂמָאלָא. וְאַנּוּן תְּרִי בְּתִרֵי גּוּוּנֵי. אֲבָל הֵכָא לִית
 עֵינָא שְׂמָאלָא. וְתִרוּוִיָּהּ בְּדַרְגָּא חָד סְלֵק, וְכָלָא יְמִינָא. וּבְגִינֵי כֶּף עֵינָא
 חָד וְלָא תְּרִין. וְתֵאנָא עֵינָא דָּא דְּהוּא עֵינָא דְּאַשְׁתַּחְוּתָא, פְּקִיחָא תְּדִיר,
 חֵיכָא תְּדִיר. וְחָדָא תְּדִיר. דְּלָא הוּי הֵכִי לְתַתְּאָה, דְּכְלִילֵן בְּסוּמְקָא וּבְאַכְמָא
 וּבְחַוּוּרָא בְּתַלְתַּת גּוּנֵיהּ. וְלָא הוּי תְּדִיר פְּקִיחָא. דְּלִיה גְּבַהֲנָא סוּטְרָא עַל עֵינָא.
 וְעַל דָּא כְּתִיב עוֹרָה לְמָה תִישָׁן יְהוָה. פְּקַח יְהוָה עֵינֶיךָ, כַּד אֶתְפַּקַּח, אִית
 לְמָאן דְּאַתְפַּקַּח לְטַב. וְלְמָאן דְּלָא אֶתְפַּקַּח לְטַב, וּוִי לְמָאן דְּאַתְפַּקַּח וְעֵינָא
 אֶתְעַרְבַּ בְּסוּמְקָא, וְסוּמְקָא אֶתְחֲזִי לְקַבְלִיהּ וּמְכַסִּיא עֵינָא. מָאן יִשְׁתַּזְיַב
 מְנִיָּה. אֲבָל עֶתִיק יוֹמִין טְבָא דְּעֵינָא. חַוּוּר בְּגוּ חַוּוּר. וְחַוּוּר דְּכְלִיל כָּל חַוּוּרֵי.
 זְכָאָה חוּלְקִיָּה לְמָאן דִּישְׁגַּח עֲלוּיָהּ חָד חַוּוּר מְנִיָּהּ. וְעַל דָּא וְדָאֵי כְּתִיב
 טוֹב עֵין הוּא יְבוֹרֵךְ. וְכְתִיב בֵּית יַעֲקֹב לְכוּ וְנִלְכֶה בְּאוּר יְהוָה.

סדר הפדיון: (אם יכול ייתן 54 נה ומי שאין ידו משגת ייתן 18 נה)

יִקַּח בְּיָדוֹ פְּדִיּוֹן לְתַעֲנִיּוֹתָיו, (וכן אפשר גם כרטיס אשראי, או העברה בנקאית, או מי שאין בידו כסף שירשום שטר חוב וא"צ להחזיק בידו)

ויעמד ויאמר:

עֲנֵנּוּ אָבִינוּ עֲנֵנּוּ בְיוֹם צוֹם הַתַּעֲנִית הַזֶּה, כִּי בְצָרָה גְדוֹלָה אָנִי עַל כִּי עוֹנוֹתַי עָבְרוּ רֵאשִׁי וּכְמִשָּׂא כָבֵד כָּבְדוּ מִמֶּנִּי. טִבַּעְתִּי בֵּינּוֹן מְצוּלָה וְאִין מְעֻמָּד. בָּאתִי בְּמַעֲמָקֵי מַיִם וְשִׁבּוֹלֵת שְׁטַפְתָּנִי. יִרְאֶה וְרַעַד יָבוֹא בִּי בְּעֵת עֲמָדִי לְהִתְפַּלֵּל לְפָנֶיךָ עַל רַע מַעֲשֵׂי אֲשֶׁר עָשִׂיתִי. בּוֹשָׁתִי וְגַם נִכְלַמְתִּי לְהָרִים אֱלֹהֵי פָנָי אֵלֶיךָ. כִּי עוֹנוֹתַי רַבּוּ לְמַעַלָּה רֵאשִׁי וְאֲשִׁמוֹתַי גָּדְלוּ עַד הַשָּׁמַיִם. לָךְ יְהוָה יֵאֱהַדוֹנָהי הַצְּדָקָה וְלָנוּ בַּשָּׁת הַפְּנִיִם. מָה אֶעֱנֶה וּמָה אֵמַר מָה אֲדַבֵּר וּמָה אֶצְטַדֵּק. כִּבֵּן סוֹרֵר וּמוֹרָה הָיִיתִי לְפָנֶיךָ וְלֹא שָׁמַעְתִּי אֶל מְצוֹתֶיךָ הַקְּדוֹשׁוֹת. לְדַבְרֶיךָ לֹא הִטִּיתִי אָזְנִי. וְעַבְרַתִּי עַל מְצוֹת עֲשֵׂה וְעַל מְצוֹת לֹא תַעֲשֶׂה. עַבְרַתִּי עַל כְּרִיתוֹת וּמִיתוֹת בֵּית דִּין. עַבְרַתִּי עַל דְּבָרֵי קִבְלָה וְדְבָרֵי סוּפְרִים וּפְגַמְתִּי בְּמִדּוֹת הָעֲלִיוֹנוֹת וְקִלְקַלְתִּי צְנוּרוֹת הַשִּׁפְעַע. וְגִרְמַתִּי בְּעוֹנוֹתַי לְהַפִּיל נִיצוּצוֹת הַקְּדוּשָׁה בְּמַעֲמָקֵי הַקְּלָפוֹת. וְנָתַתִּי כַּח בְּקִלְפוֹת לְהִתְחַזֵּק וְלַעֲלוֹת לְמַעַלָּה וּלְהִתְאַחַז וְלִינֵק מִן הַקְּדוּשָׁה. וְגִרְמַתִּי בְּעוֹנוֹתַי לַעֲקוֹר וּלְהַכְרִית אֶת נַפְשִׁי הַקְּדוּשָׁה מִמְּקוֹרָהּ הָעֲלִיוֹן מֵאַרְץ הַחַיִּים וּלְהוֹרִידָהּ אֶל יַרְכְּתֵי בוֹר. בּוֹרוֹת נִשְׁבָּרִים אֲשֶׁר לֹא יָכִילוּ הַמַּיִם. אוֹי וְאָבוֹי עָלַי. אָהָה עַל נַפְשִׁי. עַל מִי אָנוֹס לַעֲזָרָה וְאָנָּה אֶפְנֶה לִישׁוּעָה. בּוֹשָׁתִי וְגַם נִכְלַמְתִּי כִּי נִשְׁאַתִּי חֶרְפַּת נְעוּרַי. אֲבָל גְּלוּי וִידוּעַ לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהַדוֹנָהי אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אָבוֹתַי, כִּי לֹא בְּמֶרֶד וּבְמַעַל עָשִׂיתִי, וְלֹא לְהַכְעִיֵּסָךְ נִתְכַּוְנָתִי, רַק יִצְרִי גֵבֶר עָלַי וּמַעֲשֵׂה שָׁטָן הַצְּלִיחַ, כִּי הוּא מֵאִשׁ וְאֲנִי מִבָּשָׂר וְדָם, וְהוּא אֲשֶׁר הִסִּיתָנִי וּפְתָנִי לַעֲבֹר עַל מְצוֹתֶיךָ, וְנִסְפַּלְתִּי וְעָשִׂיתִי עוֹן זֶה אֲשֶׁר הִבַּטְתִּי וְהִסְתַּכַּלְתִּי בְּנָשִׁים וּבְשִׂאָר רְאִיוֹת אֲסוּרוֹת, וְעַתָּה אָנִי בּוֹשׂ מִמַּעֲשֵׂי וּמִכְלָם אָנִי מֵעוֹנוֹתַי, וּמִתְנַחֵם וּמִתְחַרֵּט אָנִי עַל כָּל מַה שְּׁחַטַּאתִי וְעוֹיֹתִי וּפְשָׁעֹתִי לְפָנֶיךָ מֵעוֹדִי עַד הַיּוֹם הַזֶּה. עֲזַבְתִּי אֶת דְּרָכֵי הָרָעִים וְאֶת אֲרָחוֹתֵי הַמְּקַלְקָלִים, דְּכַתִּיב: יַעֲזֹב רָשָׁע דְּרָכּוֹ וְאִישׁ אֶן מִחֲשִׁבוֹתָיו וַיֵּשׁוּב

אֶל יְהוָה וּירַחֲמֵהוּ וְאֵל אֱלֹהֵינוּ כִּי יִרְבֶּה לְסֹלַח. וּבֵאתִי בְּלֵב נִשְׁבֵּר וְנִדְכָּה לְהִתְנַפֵּל לְפָנַי כְּסֵא כְבוֹדָךְ וְלִדְפֹק עַל שִׁעְרֵי רַחֲמֶיךָ וּלְבַקֵּשׁ מִמֶּךָ מְחִילָה וְסְלִיחָה וְכַפָּרָה, כִּי אֵל מֶלֶךְ חֲנוּן וְרַחוּם אַתָּה וַיִּמְיֶנְךָ פְּשׁוּטָה לְקַבֵּל שְׂבִים.

אָנָּה יְהוָה יֵאֱהַדוּנָהי, סֹלַח נָא לְחַטָּאִים וְלַעֲוֹנוֹת וּלְפִשְׁעֵים אֲשֶׁר חָטָאתִי וְעֹוִיתִי וּפִשַׁעְתִּי לְפָנֶיךָ מֵעוֹדֵי עַל הָאָדָמָה וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה,

כאן יפרט האדם את חטאותיו ופשעיו, ממה שזוכר, (בכל לשון) ויישבר לבבו הערל לפני הבורא, וישים במחשבתו כאילו חטא היום בחטאים אלו, וידמה בעיניו איך הוא משחזר את חטאיו לפני בורא עולם, ויהיה בוש ונכלם, ועל ידי זה ימחק עווננו למעלה ולמטה, ועל ידי זה מובטח שלא יחטא. **וימשיך לומר:** וְאֵל תָּבוֹא בְּמִשְׁפָּט אֶת עַבְדְּךָ כִּי לֹא יִצְדַּק לְפָנֶיךָ כָּל חַי. כִּי אַתָּה יְהוָה יֵאֱהַדוּנָהי טוֹב וְסֹלַח וְרַב חֶסֶד לְכָל קוֹרְאֶיךָ. וְאֵל נָא תְּבַזֶּה עֲוֹנוֹת עָנִי אֲשֶׁר עֲנִיתִי בַצּוּם נִפְשִׁי, בְּרַכִּי כְּשָׁלוֹ מִצּוּם וּבְשָׂרֵי כַּחַשׁ מִשָּׁמוֹן. וַיְהִי חָשׁוּב וּמְקַבֵּל וּמְרַצֶּה לְפָנֶיךָ מֵעוֹט חֲלָבִי וְדָמִי אֲשֶׁר נִתְמַעַט הַיּוֹם בְּתַעֲנִיתִי כְּחֲלָב וְדָם הַנִּקְרָב עַל גִּבִּי מִזְבַּחַךְ הַקְּדוֹשׁ. וּבְרַב רַחֲמֶיךָ וְחֶסֶדְךָ הוֹדַעְתָּנוּ עַל יְדֵי עַבְדֶּיךָ לְתַקֵּן אֶת פְּגָם נַפְשֵׁנוּ בְּמִסְפָּר וּבְמִפְקָד שְׁמוֹת הַקְּדוֹשִׁים אֲשֶׁר פָּגַמְנוּ בָּהֶם. וְגִלּוּי וַיְדוּעַ לְפָנֶיךָ כִּי חָפֵץ הָיִיתִי לַעֲשׂוֹת תַּקִּיּוֹן זֶה בְּכָל לַיִל, אַךְ אֵין בִּי כַּחַ, וְכָשָׁל כַּחֵי לְהִתְעַנּוֹת כָּל כֶּף יָמַימִים רְצוּפִים זֶה אַחֵר זֶה, וְלָכֵן אָנִי מִפְּרִישׁ צְדָקָה לְפִדְיוֹן תַּעֲנִיּוֹת אֱלֹו. וְתַהֲיֶה חֲשׁוּבָה וּמְקַבֵּלַת הַצְּדָקָה שְׂאֲנִי נוֹתֵן בְּעִבּוֹר הַתַּעֲנִיּוֹת כְּאֱלוֹ הַתַּעֲנִיּוֹתִי, וְכָל הַתַּקִּיּוֹנִים וּבִירוֹר נִיצוּצוֹת הַקְּדוּשָׁה הָרְאוּיִם לְהַתְבָּרַר וּלְצַאת עַל יְדֵי הַתַּעֲנִיּוֹת, יְהִי מִתְבָּרָרִים וַיּוֹצֵאִים עַל יְדֵי הַצְּדָקָה שֶׁל פְּדִיּוֹן הַתַּעֲנִיּוֹת. וְאַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים תִּטְהַר אֶת הַפְּגָמִים וְאֶת הַכֶּתְמִים אֲשֶׁר נַעֲשׂוּ בְּגוּפֵי וּנְפֹשֵׁי, רוּחֵי וְנִשְׁמָתֵי. וְכָל נִיצוּצוֹת הַקְּדוּשָׁה שֶׁנִּפְּלוּ בְּקִלְפוֹת עַל יְדֵי חַטָּאתִי וְנִבְרָאוּ מֵהֶם מִשְׁחִיתִים מְחַבְּלִים כְּרָמִים, יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ שְׂיִמּוּתוֹ כָּל אוֹתָם קִלְפוֹת, וַיַּחְזְרוּ כָּל נִיצוּצוֹת הַקְּדוּשָׁה בְּמִקּוֹם שָׂרָשָׁם בְּעוֹלָמוֹת הָעֲלִיּוֹנִים לְמַעַן שִׁמְךָ הַקְּדוֹשׁ (חב"ו) הָרְמוּז בְּרֵאשִׁי תְּבוֹת ח' ל' ב' לַע ו' י' קִיאָנוּ מִבְּטָנוּ יוֹרִישָׁנוּ אֵל, וּמִפְּסוּק ח' לָקָם ב' חִיִּים ו' צְפוּנָה תְּמִלָּא בְּטָנָם, וְלְמַעַן שִׁמְךָ הַגְּדוֹל (בי"ט) הָרְמוּז בְּרֵאשִׁי תְּבוֹת ב' זָרוּעוּ י' קִבֵּץ ט' לָאִים. וְתִשְׁמַע אֶת תְּפִלָּתִי וְעֵתִירָתִי לְמַעַן

שְׁמֵךְ הַקְדוֹשׁ (ארארית"א) הִרְמוּז בְּרֵאשֵׁי תְבוֹת אָנָּא רַחֲמֶיךָ אֶת רַגְזְךָ
 לְכַבְּשׁוּ תְּמַחֹל אֲשֶׁמוֹתֵינוּ. כִּי אֵל שׁוֹמֵעַ תְּפִלוֹת וְתַחֲנוּנִים אַתָּה, בְּרוּךְ
 שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה. יְהִי לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיֵן לְבִי לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהַדוֹנְהֵי צוּרֵי
 וְגֵאֲלֵי.

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהַדוֹנְהֵי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׁתַּעֲשֶׂה לְמַעַן
 רַחֲמֶיךָ וְחַסְדֶיךָ, וְלְמַעַן פְּסוּקִים וְסִתְרֵי תוֹרָה שְׁקִרִיתִי לְפָנֶיךָ, וְלְמַעַן מִצְוֹת
 הַפְּרָשֶׁת צְדָקָה שְׁאֲנִי מִפְּרִישׁ מַעוֹת אֵלּוּ שְׁבִידֵי לְצְדָקָה, תַּחֲוֹס וְתַחֲמַל
 וְתַרְחַם עָלַי לְתַקֵּן הַפְּגָם אֲשֶׁר פָּגַמְתִּי בְּהִסְתַּכְּלוֹתֵי בְּנָשִׁים, וּבְשִׂאָר רְאִיּוֹת
 אֲסוּרוֹת, וְהִרְיֵנִי מִתַּחֲרֹט עַל אֲשֶׁר חָטָאתִי בְּעוֹן זֶה, וְעוֹזֵב חָטָא זֶה עֲזִיבָה
 גְּמוּוָה, וּבִרְבַּח חַסְדֶיךָ הַגְּדוֹלִים תַּרְחַם עָלַי שְׁלֵא אֶתְגַּלְגַּל בְּעוֹף הַנְּקָרָא רָאָה,
 וְתַנְחִילֵנִי חֶלֶק טוֹב לַעוֹלָם הַבָּא, וַיַּעֲלֵה לְפָנֶיךָ כְּאֵלּוּ כּוֹנְתֵי בְּכָל הַכּוֹנּוֹת
 הָרְאוּי לְכוֹן בְּתַקוּן עוֹן זֶה, וַיְהִי נֶעַם אֲדַנִּי אֱלֹהֵינוּ עֲלֵינוּ וּמַעֲשֶׂה יְדִינוּ כּוֹנְנָה
 עֲלֵינוּ וּמַעֲשֶׂה יְדִינוּ כּוֹנְנָהוּ.

מִכָּאן יָכוֹל לְשַׁבֵּת, וַיִּמְשִׁיךְ וַיֹּאמֶר.

”עֵינַי תִּתְּמִיד אֶל יְהוָה יֵאֱהַדוֹנְהֵי, כִּי הוּא יוֹצִיא מִרְשַׁת רַגְלִי”.

ובעת שאומר פסוק זה יכוון שעיניו יהיו מִרְכָּבָה לְעֶשֶׂר שְׁמוֹת הַהוֹי"ה, שזוה
 חמש לְכָל עֵין, (וַיִּזְהַר שְׁלֵא לְהוֹצִיא הַשְּׁמוֹת בְּפִיו, חֵס וְשָׁלוֹם). וְהַסְּבֵר הוּא,
 שחמש פעמים הוֹי"ה עולים בגמ' עין.

והכוונה היא בצורה זו

(צורת הכוונה זה הסתכלות בעלמא כמו לצלם בעין את מה שכתוב בלא

לדקדק)

עֵין שְׁמַאֲל

חמישה גבורות

יְהוָה יְהוָה

יְהוָה

יְהוָה יְהוָה

עֵין יְמִין

חמישה חסדים

יְהוָה יְהוָה

יְהוָה

יְהוָה יְהוָה

ואח"כ ימשיך לומר:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי, שְׁיֵהָא מַעֲוֹט חֶלְבֵי וְדָמֵי שְׁנַת־מַעַט הַיּוֹם לְפָנֶיךָ בְּתַעֲנִיתִי חָשׁוּב וּמִקְבָּל לְפָנַי כִּסֵּא כְבוֹדְךָ כְּאֵלוֹ הַקְּרַבְתִּיו עַל גִּבֵּי מִזְבֵּיחֶךָ הַקְּדוֹשׁ, וּבִכַּח חֶלֶב וְדָם שְׁנַת־מַעַט מִמֶּנִּי, יִתְעוֹרֵר סוּד ב' זְוֹגֵי מ"ב דְּחִיךְ וְגֵרוֹן. וּבִכֵּן יִמְתְּקוּ מִסֵּפֶר אוֹתֵיּוֹת דְּמַלּוּי דְּרַבּוּעַ דְּאֱלֹהִים דְּהַהִי"ן הָעוֹלָה שְׁמוֹנָה מֵאוֹת, וְעַם מִסֵּפֶר מֵאָה וּשְׁלֹשִׁים אוֹתֵיּוֹת דְּעֶשֶׂר פְּעָמִים אֱלֹהִים בְּמַלּוּיָם, יַעֲלוּ לְמִסְפֵּר תַּעֲנִית.

שִׁמּוֹת אֵלוֹ לֹא יוֹצִיאֵם בְּפִיו אֶלָּא יְהַרְהֵר בְּלִבּוֹ

אלף למד הה יוד ממ

אלף למד הה יוד ממ

אלף למד הה יוד ממ

אלף למד הה יוד ממ

אלף למד הה יוד ממ

אלף למד הה יוד ממ

אלף למד הה יוד ממ

אלף למד הה יוד ממ

אלף למד הה יוד ממ

אלף למד הה יוד ממ

וימשיך לומר:

וַיַּעֲלֶה לְפָנֶיךָ מִדְּרָגָה לְמַעְלָה מִמִּדְּרָגָה, מַעֲשֵׂיָה לִיצִיָּה וּמִיצִיָּה לְבְרִיאָה וּמִבְרִיאָה לְאַצִּילוֹת, עַד מוֹחָא סְתִימָאָה מִחֻשְׁבָּה הָעֲלִיּוֹנָה, דְּבוֹרֵר אֶכְל וְזָרִיק פְּסֻלָּת, וּמִכְחָה יִשְׁתַּלְּשַׁל וַיֵּרֵד שְׁפַע גָּדוֹל וְרַב עַל כָּל הָעוֹלָמוֹת, מִדְּרָגָה אַחֵר מִדְּרָגָה, מֵאַצִּילוֹת לְבְרִיאָה וּמִבְרִיאָה לִיצִיָּה וּמִיצִיָּה לַעֲשֵׂיָה, וּמִשָּׁם יִגִּיעַ וַיַּחוּל עָלַי, לְטַהֵר לְבִי לְעַבְדְּךָ לִירְאָה וּלְאַהֲבָה אֶת שְׁמֶךָ, וְלַתַּת כַּח בְּמַחֲשַׁבְתִּי וּבְמַחֲי לְבַרְר וּלְתַקַּן וּלְהַעֲלוֹת כָּל נִיצוּצֵי הַקְּדוּשָׁה וְהַנְּפָשׁוֹת וְהַרוּחוֹת וְהַנְּשָׁמוֹת דְּקְדוּשָׁה, וּלְהַגְבִּיר חֵלְק הַטּוֹב שְׁיִישׁ בִּי עַל הַחֵלְק הָרַע שְׁיִישׁ בִּי, וְהִיָּה נָא קְרוֹב לְשׁוֹעֲתֵנוּ. טָרַם נִקְרָא אֵלֶיךָ וְאַתָּה תַּעֲנֶנָּה, נִדְבָר וְאַתָּה תִּשְׁמַע, כְּדָבָר שְׁנֵאמַר "וְהָיָה טָרַם יִקְרָאוּ וְאֲנִי אֶעֱנֶנָּה עוֹד הֵם מְדַבְּרִים וְאֲנִי אֶשְׁמַע", כִּי אַתָּה ה' פּוֹדֶה וּמַצִּיל וְעוֹנֶה וּמְרַחֵם בְּכָל עֵת צָרָה וְצוּקָה וְשׁוֹמֵעַ תַּפִּלַּת כָּל פֶּה, בְּרוּךְ שׁוֹמֵעַ תַּפִּלָּה.

התקנות

אָנָא יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי אוֹי נָא לָנוּ כִּי חָטְאָנוּ אָנָה נוֹלִיךְ אֶת חֲרַפְתָּנוּ, בֶּן כָּסִיל תּוֹגַת אָמוּ, וְאִם תִּפְנֶה לְחַטָּאתֵינוּ אָבָד שְׁבָרְנוּ וְתִקְוֵיתֵנוּ, וְאִם תִּשְׁמֹר עֲוֹנֵינוּ מִי יַעֲמֵד לְפָנֶיךָ מֵאֵז אַפֶּיךָ, וּבְטוֹבָה הַגְּדוֹל תַּעֲזֹרֵר רַחֲמֶיךָ וְרֵאֵה בְּעֵין חַמְלָתְךָ צָרַת גּוֹפֵינוּ וְנִשְׁמָתֵינוּ וְקַבֵּל בְּרַב רַחֲמֶיךָ תִּשׁוּבָתֵינוּ וְקוֹרְאִים בְּשִׁמְךָ יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי הוֹשִׁיעָה הַמְּלָךְ, אֵל תַּעֲזֹבֵנוּ, וּבִיד זַעֲמָךְ אֵל תִּטְשֵׁנוּ, וְלֹא לְאֶרֶץ אַפָּה תִקְחֵנוּ, כִּי גְלוֹי וְיָדוּעַ לְפָנֶיךָ כִּי לֹא עָלְתָה עַל לַבָּנוּ לְהַמְרוֹת חֵס וְשָׁלוֹם נֶגֶד כְּבוֹדְךָ וְלַעֲשׂוֹת נֶגֶד כְּבוֹדְךָ, אָפֶס כִּי עַז יִצְרָנוּ הָרַע וְעַל כְּרַחֲמֵינוּ נָטָה אֶרְחֵנוּ, וּמִנֵּעַ הַטּוֹב מִמֶּנּוּ, דְּמִיוֹנוּ כְּאֲרִיָּה יְכַסּוֹף לְטָרֶף וְכַכְפִּיר יוֹשֵׁב בְּמִסְתָּרִים וּפְתַע פְּתָאוֹם חַיִּים בְּלַעֲוֹנוּ וְאַתָּה בְּטוֹבָה יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי בְּצַדִּיקְתָּךְ תּוֹצִיא מִצָּרָה נַפְשֵׁנוּ, הַצִּילָה מִחָרָב נַפְשֵׁנוּ וְהַעֲלֵה אֶרְוָכָה וּמְרִפָּא לַעֲוֹנֵינוּ וְיִהְיוּ לְמֵאֲרוֹת כָּל הַשִּׁמוֹת אֲשֶׁר הִחֲשַׁכְנוּ בְּעֲוֹנוֹתֵינוּ וְחַטָּאתֵינוּ וּפְשָׁעֵינוּ, וְטִהַר לַבָּנוּ לְעַבְדְּךָ בְּאַמֶּת וּבְלִבָּב שָׁלֵם בִּירְאָה וּבְאַהֲבָה, אָמֵן, כֵּן יְהִי רָצוֹן. יְהִי לְרָצוֹן אֱמִרֵי-כִי וְהִגִּיוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי צוּרֵי וְגֹאֲלֵי:

בצאתו מן הקודש, חשוב להיות בשמחה עצומה, וייתן שיר ושבח, על שזכה לעשות תשובה על חטאים אלו, ועל ידי זה נעשה אהוב למעלה ולמטה, כדברי הרמב"ם עיין בעמוד: 152. ולא ייתן שום עצבות על ליבו, בפרט אם הגיע לעוונות אלו על ידי חוסר ידיעה, שפעמים רבות היה אנוס ושוגג, עד שכבר לא יכל לפרוש מהחטא, ויתבונן כמה בורא עולם אוהב אותו מחבק אותו ומנשק אותו, על שחזר אליו, ומכאן ואילך ישתדל באהבת הבורא ובקרבתו ולהידבק בו, ולהתבטל אליו, ועי"ז לא יבוא לידי ניסיונות, ויתרחק מדברים המחטיאים אותו, עיין בעמוד: 121.

ייתן הכסף לצדקה לעניים יראי שמים או לזיכוי הרבים בענייני שמירת הברית והעינים, ומי שמעוניין לזכות עוד יהודים לשוב בתשובה, ראוי שיתרום זאת לארגון ונשמרתם, בעמדות קהילות/נדירים פלוס, קוד 2221, או בבנק הדואר: 09, סניף: 001, חשבון: 26122689, או בטלפון 0527126565 ויהיה שותף בשמירת הקדושה בכלל ישראל. ויהי רצון ש'ה' יקבל תשובתו ברצון.

תִּקּוּן פְּגַם הַבְּרִית

תיקון זה מיוחד, שכל מי שעושה זאת שלושה פעמים, (כפי ההדרכות) הבטחת האר"י: נמחלים עוונותיו, ואינו רואה פני גהינום, וכן יורדים התאוות והניסיונות, ראוי לעיין בעמוד: 276

(אם יכול ייתן 252 שז ומי שאין ידו משגת ייתן 84 שז)

סדר התיקון כולל:

יום לפני התענית יקבל את התענית, התענית היא, מעלות השחר עד צאת הכוכבים, צריך לא להיות טמא, לכן אם יכול, ילך בתחילת התענית, או יום לפני למקווה, ביום התענית יעשה סדר פדיון. ותשובה. כדלהלן. (להסבר מקיף כדאי לעיין בהקדמה בעמוד: 276)

וזה נוסח הווידוי, קודם קבלת התענית:

אָנָּא יְהוָה יֵאָהֳדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, תָּבֵא לְפָנֶיךָ תְּפִלָּתֵנוּ וְאֵל תִּתְעַלֵּם מִלְּפָנֵינוּ מִתְחַנְּתֵנוּ, שְׂאִין אֲנַחְנוּ עֲזִי פָּנִים וְקָשִׁי עֲרָף לֹמֵר לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאָהֳדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ צְדִיקִים אֲנַחְנוּ וְלֹא חָטְאֵנוּ. אָבֵל חָטְאֵנוּ. עֹוִינוּ. פִּשְׁעֵנוּ. אֲנַחְנוּ וְאֲבוֹתֵינוּ וְאֲנָשִׁי בֵּיתֵנוּ:

אֲשַׁמְנוּ. בְּגַדְנוּ. גִּזְלָנוּ. דִּבְרָנוּ דְּפִי וְלִשׁוֹן הָרַע. הֶעֱוִינוּ. וְהִרְשַׁעְנוּ. זָדְנוּ. חִמְסָנוּ. טְפִלָּנוּ שָׁקֵר וּמְרָמָה. יַעֲצָנוּ יַעֲצוֹת רָעוֹת. כִּזְבָּנוּ. פְּעִסָּנוּ. לִצְנוּ. מִרְדְּנוּ. מְרִינוּ דְּבָרֶיךָ. נֶאֱצָנוּ. נֶאֱפָנוּ. סָרְרָנוּ. עֹוִינוּ. פִּשְׁעֵנוּ. פְּגָמָנוּ. צָרְרָנוּ. צַעֲרָנוּ אָב וְאֵם. קָשִׁינוּ עֲרָף. רָשַׁעְנוּ. שִׁחַתְנוּ. שִׁחַתְנוּ זֶרַע קָדָשׁ לְבַטָּלָה וּבָרָאנוּ מִשְׁחִיתִים לְחַבֵּל, גַּם בְּכַנְפֵינוּ נִמְצָאוּ דָם נִפְשׁוֹת אֲבִיוֹנִים נְקִיִּים וְהִנֵּה דִמְעַת הָעֲשׂוּקִים וְאִין לָהֶם מְנַחֵם, לְבִי לְבִי עַל חֲלָלִיהֶם מַעִי מַעִי עַל הַרוּגִיהֶם, אוֹי לְרָשָׁע רָע, כִּי גָמוּל יִדְּיוּ יַעֲשֶׂה לוֹ. תַּעֲבָנוּ. תַּעֲבָנוּ וְתַעֲתַעְנוּ. וְסָרְנוּ מִמְצוֹתֶיךָ וּמִמְשַׁפְּטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא שָׁוָה לָנוּ. וְאַתָּה צְדִיק עַל כָּל

הָבֵא עָלֵינוּ. כִּי אָמַת עָשִׂיתָ. וְאִנְחָנוּ הִרְשָׁעָנוּ:

מֵה נֹאמַר לְפָנֶיךָ יֵשֵׁב מָרוֹם, וּמֵה נִסְפָּר לְפָנֶיךָ שׁוֹכֵן שְׁחָקִים. הֲלֹא הִנְסַתְרוֹת וְהִנְגְּלוֹת אֶתְּךָ יוֹדֵעַ. אֶתְּךָ יוֹדֵעַ רְזִי עוֹלָם וְתַעְלוּמוֹת סְתָרֶיךָ כָּל חַי. אֶתְּךָ חִפְּשׁ כָּל חֲדָרֵי בָטָן. רֹאֵה כְּלִיּוֹת וְלֵב. אֵין דְּבָר נֶעְלָם מִמֶּךָ וְאֵין נִסְתָּר מִנְּךָ עֵינֶיךָ: יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהַדוֹנֵהי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׁתַּמְחַל לָנוּ אֶת כָּל חַטָּאתֵינוּ וְתִכַּפֵּר לָנוּ אֶת כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ וְתַמְחַל וְתִסְלַח לְכָל פְּשָׁעֵינוּ.

וְזֶה נִסַּח קְבֻלַּת הַתְּעֵנִית:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם הִרְיֵנִי מִקְבֵּל עָלַי לְהַתְּעַנּוֹת, לְמַחֵר מֵעֲלוֹת הַשְּׁחָר וְעַד לְצֵאת הַכּוֹכָבִים. עַל אֲשֶׁר חָטָאתִי בְּכָל פְּגָמֵי הַבְּרִית וּבִפְרָט בַּעֲוֹן זָרַע לְבִטְלָה בֵּין בְּגִלְגוּל זֶה וּבֵין בְּגִלְגוּלִים אַחֲרָיִם, וְאִם לֹא אוֹכַל לְהַתְּעַנּוֹת כְּשֶׁאֶפְרִישׁ פְּרוּטָה לְצַדִּיקָה וְאֶכּוֹן לְבִטֹּל הַתְּעֵנִית אוֹכַל לְאָכַל וּלְשִׁתּוֹת לְלֹא שׁוּם עוֹן כָּלֵל, וְיְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהַדוֹנֵהי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שְׁתַּתֵּן לִי כַּח וּבְרִיאוֹת לְהַתְּעַנּוֹת לְפָנֶיךָ וְתִקְבַּל תְּשׁוּבָתִי וְתַעְנִיתִי וְתִרְצָנִי.”

וְהִרְיֵנִי לְפָנֶיךָ בַּתְּעֵנִית לְמַחֵר מֵעֲלוֹת הַשְּׁחָר עַד צֵאת הַכּוֹכָבִים, כִּדִּי לְתַקֵּן מֵה שֶׁפָּגַמְתִּי בְּאוֹת בְּרִית קְדֹשׁ חוֹתֵמָא דְּמִלְכָּא, אֲשֶׁר חָטָאתִי עֲוִיתִי וּפְשָׁעֵתִי בְּהַשְׁחָתַת זָרַע לְבִטְלָה, אֲשֶׁר מִשְׁמִשְׁתִּי בַּיָּדִים עַל יָדַי לֶק וְחִכּוּף וְהוֹצֵאתִי זָרַע לְבִטְלָה כְּמָה פְּעָמִים. וְגַם אֲשֶׁר חָטָאתִי עֲוִיתִי וּפְשָׁעֵתִי בְּהוֹצֵאת זָרַע לְבִטְלָה עַל יָדַי מִחֲשִׁבְתִּי שֶׁהִרְהַרְתִּי בַּעֲבָרָה. וְיְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהַדוֹנֵהי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׁתַּזְכֵּנִי וְתַתֵּן לִי כַּח וְיִכְלַת וְעֶזֶר וְהִכָּנֵה לְהַתְּעַנּוֹת כְּרָאוּי לְפָנֶיךָ. וְיְהִי תַעְנִיתִי חָשׁוּב וּמִקְבֵּל וּמְרַצָּה לְפָנֶיךָ לְתַקֵּן מֵה שֶׁפָּגַמְתִּי בְּאוֹת בְּרִית קְדֹשׁ חוֹתֵמָא דְּמִלְכָּא, בְּמָה שֶׁחָטָאתִי עֲוִיתִי וּפְשָׁעֵתִי וְהִרְהַרְתִּי בְּנֵאוּפִים, וְשִׁחַתִּי זָרַע קְדֹשׁ בְּמַעֲשֵׂה בַּיָּדִים כְּמָה פְּעָמִים, וּפְגָמְתִּי בְּרַמ"ח אַבְרָיִם וְשֵׁס"ה גִּידִים שְׁבִיּוֹד, וּגְרַמְתִּי פָּגַם וּוִירִידָה בְּשִׁמוֹת הַקְּדוּשִׁים בְּכָלֵלוֹת וּפְרָטוֹת בְּגִלְגוּל זֶה וּבְגִלְגוּלִים שְׁעָבְרוּ, אֲנֹכִי וְאֲנָשֵׁי בֵּיתִי, וְכָל הַבָּאִים מִשְׁרָשֵׁי נַפְשֵׁי וְרוּחֵי וְנִשְׁמָתִי, וּמְלַבּוּשֵׁיהֶם וְהַקְּרוּבִים לָהֶם שֶׁמְכַלְלוֹת אֲצִילוֹת בְּרִיָּאָה יִצְרָה עֲשִׂיָּה, וּמְכַל פְּרָטֵי אֲצִילוֹת בְּרִיָּאָה יִצְרָה עֲשִׂיָּה. וְיַעֲלֶה לְפָנֶיךָ כְּאֵלוּ כּוֹנְנֵתִי בְּכָל

הַפְּנוּת הָרְאוּיּוֹת לְכַוֵּן בְּתַעֲנִית זֶה שְׁאֲתַעֲנֶה בְּעִזְרַתְךָ, בְּעִבּוּר תִּקּוּן הַפְּגָם שְׁפָגְמָתִי בְּהִשְׁחָתֵת זָרַע לְבַטְלָהּ, וְיִפְעַל תַּעֲנִית זֶה שְׁאֲתַעֲנֶה בְּעִזְרַתְךָ, פְּעֻלַּת הַקָּרְבָּן אֲשֶׁר יִפְעַל אַחַר עֲלִית רִיחַ הַנִּיחּוּחַ לְמַעַלָּה, שְׁאֵז יוֹרֵד שְׁפַע גָּדוֹל מְלַמְעָלָה לְמַטָּה, כֵּן עַל יְדֵי תַעֲנִית זֶה יֵרֵד שְׁפַע גָּדוֹל מְלַמְעָלָה לְמַטָּה, עַד סוֹף הַמְדַרְגּוֹת שֶׁבְּקִדְשָׁהּ. וְיִהְיֶה רַעְוָא שְׁיִתְקַנּוּ וְיִתְעַלּוּ מִיֵּין דְּכוּרִין וּמִיֵּין נְקֻבִין, שֶׁהֵם סוּד שְׁנֵי מ"ב, וְיִתְעַלּוּ בְּמִקּוּמָם הָעֲלִיּוֹן לְמַעַלָּה כְּרְאוּי לָהֶם. וְיִהְיֶה רַעְוָא שְׁיִתְקַנּוּ וְיִתְעַלּוּ אַרְבַּע אוֹתוּיּוֹת אַחֲרָה"ע, שֶׁהֵם מְסַפֵּר פ"ד. וְיִהְיֶה נַעֲם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יַדֵּינוּ כּוֹנֵנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יַדֵּינוּ כּוֹנֵנָהוּ:

יש שנהגו להדר ולהוסיף סדר לימוד לליל הצום:

אם אין זה טרחה גדולה בשבילו ישתדל לקרא אדרא רבא. (נמצא בזוהר פ' נשא) וכן סדר תנ"ך שהוא תקון לליל שבועות.

המשך סדר התיקון, ביום הצום.

אמירת הנוסח דלהלן. סדר פדיון. ותשובה. (סדר לימוד למי שיכול)

הקטע הבא כדאי לומר מיד בבקר:

הַרִינִי מוֹכֵן וּמְזַמֵּן לְקַיִם בְּעִזְרַת הָאֵל יִתְבַּרְךָ מְצוֹת עֲשֵׂה שֶׁל הַתְּשׁוּבָה, כְּפָתוּב בַּתּוֹרָה: וְשִׁבְתָּ עַד יְהוָה יֵאָדוּנֶהי אֱלֹהֶיךָ וְשָׁמַעְתָּ בְּקוֹלוֹ. וְהַרִינִי מִתְחַרֵּט עַל כָּל מַה שְׁחָטָאתִי, עֲוִיּוֹתִי וּפְשָׁעֵתִי, בֵּין בְּגִלְגּוּל זֶה וּבֵין בְּגִלְגּוּלִים אַחֲרָיִם, חֲרָטָה גְמוּרָה וְשִׁלְמָה, וּמִקְבֵּל עָלַי שְׁלֵא לַחֲזֹר וּלְחַטֵּא עוֹד. וְהַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ בְּרַחֲמָיו יַעֲזְרֵנִי עַל דְּבַר כְּבוֹד שְׁמוֹ מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם, אָמֵן כֵּן יְהִי רְצוֹן.

ומכאן והלאה יגיד בהמשך היום מתי שיש לו זמן:

אָנָּה יְהוָה יֵאָדוּנֶהי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, תָּבֵא לְפָנֶיךָ תְּפִלָּתֵנוּ וְאֵל תִּתְעַלֵּם מִלִּפְנֵינוּ מִתְחַנְתְּנוּ, שְׂאִין אֲנַחְנוּ עֲזֵי פָנִים וּקְשֵׁי עַרְף לּוֹמֵר לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאָדוּנֶהי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ צְדִיקִים אֲנַחְנוּ וְלֹא חָטָאנוּ. אָבֵל חָטָאנוּ. עֲוִינוּ. פָּשַׁעְנוּ. אֲנַחְנוּ וְאֲבוֹתֵינוּ וְאֲנָשֵׁי בֵיתֵנוּ:

אֲשַׁמְנוּ. בְּגַדְנוּ. גִּזְלָנוּ. דִּבְרָנוּ דְּפִי וְלִשׁוֹן הָרַע. הֶעֱוִינוּ. וְהִרְשַׁעְנוּ. זִדְנוּ.
חִמְסְנוּ. טַפְלָנוּ שְׁקָר וּמְרָמָה. יַעֲצֵנוּ עֲצוֹת רָעוֹת. כְּזָבְנוּ. כְּעִסְנוּ. לִצְנוּ.
מִרְדְּנוּ. מְרִינוּ דְּבָרִיךָ. נֹאצְנוּ. נֹאפְנוּ. סָרְרָנוּ. עֲוִינוּ. פָּשַׁעְנוּ. פָּגַמְנוּ. צָרְרָנוּ.
צַעֲרָנוּ אָב וְאִם. קִשְׁיָנוּ עֶרְף. רָשַׁעְנוּ. שְׁחַתְנוּ. שְׁחַתְנוּ זֶרַע קִדְשׁ לְבַטָּלָה
וּבָרָאנוּ מִשְׁחִיתִים לְחַבֵּל, גַּם בְּכַנְפֵינוּ נִמְצְאוּ דָם נִפְשׁוֹת אֲבִיוֹנִים נְקִיִּים
וְהִנֵּה דִמְעַת הָעֲשׂוּקִים וְאִין לָהֶם מִנְחָם, לְבִי לְבִי עַל חֲלָלִיהֶם מַעֲי מַעֲי עַל
הַרוּגֵיהֶם, אוֹי לְרָשָׁע רָע, כִּי גָמוּל יִדְּיו יַעֲשֶׂה לוֹ. תַּעֲבָנוּ. תַּעֲבָנוּ וְתַעֲתַעְנוּ.
וְסָרְנוּ מִמִּצְוֹתֶיךָ וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא שָׁוָה לָנוּ. וְאַתָּה צַדִּיק עַל כָּל
הַבָּא עָלֵינוּ. כִּי אֲמַת עֲשִׂיתָ. וְאַנְחָנוּ הִרְשַׁעְנוּ:

מָה נֹאמַר לְפָנֶיךָ יְשֵׁב מְרוֹם, וּמָה נִסְפָּר לְפָנֶיךָ שׁוֹכֵן שְׁחָקִים. הֲלֹא הִנְסַתְרוֹת
וְהִנְגְלוֹת אֶתָּה יוֹדֵעַ. אֶתָּה יוֹדֵעַ רְזִי עוֹלָם וְתַעֲלוּמוֹת סְתָרֶי כָּל חֵי. אֶתָּה
חִפְשׁ כָּל חֲדָרֵי בָטָן. רֹאֵה כְלִיּוֹת וְלֵב. אִין דְּבָר נֶעְלָם מִמֶּךָ וְאִין נִסְתָּר מִנְּגִד
עֵינֶיךָ: יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׁתַּמְחַל לָנוּ
אֶת כָּל חַטָּאתֵינוּ וְתִכְפֹּר לָנוּ אֶת כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ וְתַמְחַל וְתִסְלַח לְכָל פְּשָׁעֵינוּ.
מִי אֵל כְּמוֹךָ נִשְׂא עֶוֹן וְעִבֵר עַל פְּשָׁע לְשִׂאֲרֵית נַחֲלָתוֹ, לֹא הִחֲזִיק לְעַד אִפּוֹ
כִּי חִפֵּץ חֶסֶד הוּא: יָשׁוּב יִרְחַמְנוּ יְכַבֵּשׁ עֲוֹנוֹתֵינוּ, וְתִשְׁלִיךְ בְּמִצְלוֹת יָם כָּל
חַטָּאתָם: תִּתֵּן אֲמַת לִיעֶקֶב חֶסֶד לְאַבְרָהָם, אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְתִּינוּ מִימֵי
קָדָם:

קָחוּ עִמָּכֶם דְּבָרִים וְשׁוּבוּ אֶל יְהוָה, אִמְרוּ אֱלֹהֵינוּ כָּל תִּשְׂא עֶוֹן וְקַח טוֹב
וְנִשְׁלַמָּה פָּרִים שְׁפָתֵינוּ: לְאָדָם מְעַרְכֵי לֵב, וּמִיְהוָה מַעֲנֶה לְשׁוֹן: אֲדַנִּי שְׁפָתֵי
תִפְתַּח, וּפִי יִגִּיד תְּהִלָּתֶךָ:

וימשיך ויאמר, אך לא יאמר בפיו את מה שכתוב בסוגריים:

(יהוה) יחיד האציל וברא הכל. (אהיה) אין המחשבה יכולה השיגו.
(יאההויה) יאיר את הספירות העליונים ואין יכולים הסתכל הארתו.
(יהוה) יחיה הכל ומכלכל הכל. (אדני) אין דבר נגדו יתחשב. (יאהדונהי)
יהוה יאהדונהי אמת המקיים דבריו, וכל נשמות הברואים יהללוהו.

(יאהדונהי) יְהוָה יאהדונהי אלהינו העוזר דלים ומקבץ נדחים הכל יודוהו.
 (יאהדונהי) יתברך אלהינו הקורא דרור ומתיר נאסרים המניח יגיעים.
 (יאהדונהי) יְהוָה יאהדונהי אתה העונה דורשיך ושומע נאקתם הצמיח
 ישועתם. (יאהדונהי) ישראל אביונך הוגים דבריך, ודברי נפלאותך
 העצומים יגידו. (יאהדונהי) יסד אריאל הקם דבירך והרם ניסך הכל
 ישבחוך. (יאהדונהי) ישראל אשר הוגי דת ותורה נהלם הושיעם ישרם.
 (יאהדונהי) יְהוָה ארומימך החייתני, דיליתני וגדלתני נשאתני הראני
 ישעך.

וַיֹּאמֶר בַּקְּשָׁה זֶה שְׂרָאשִׁי תִּיבּוֹת שְׁלָה הוּא שֵׁם חֵב"ו.

חי בורא ויוצר. חנני ברחמיך וחסדיך. חכמה בינה ודעת. חכמני בתותך
 והבינני. חזקני במצוותיך ושגבני. חייני בצדקתך וזכני. חזקני בנפש ובגוף.
 חבקני בימינך ושמחני. חנני בטובך ורצונך. חיים בנים ומזונות. (ראשי
 תיבות יהוה) יְהוָה יאהדונהי הגדול הגבור והנורא. חזק ברית ונשאהו.
 חיה ברית ונשאהו. חזקהו באורותיו ועטרהו. חברו בביתו ונוהו. חילו ברך
 ואמץ. חון בניצוצותיו ולקטם. חלצם בררם ונקם. חזקם ברכם והעלם.
 חבבם בנם ויסדם. (ראשי תיבות יהוה) יחיד הנסתר ונעלם המיוחד.
 חיינו בחסדיך וימלאו, חדרים בדעת ויתרבו, חסדים ביסוד ומלכות. חיינו
 בחכמה וימשכו, חיים בישראל ויעקב. חיינו בחכמה וימשכו, חיים בלאה
 ורחל. חזקם באורות וכלים. חזקם בפנימיות ובחצוניות. חזקם בפנימי
 ומקיף, חזקם ביושר ועגולים. חזקם בכללות ופרטות, חזקם בטעמים
 ונקודות. חזקם בתגין ואותיות. חזקם בע"ב וס"ג. חזקם במ"ה וב"ן. חזק
 בנימין ויוסף. חיה בנימין ויוסף. חנם בכתר וכללותו. חנם בחכמה ובינה.
 חנם בדעת וכללותו. חנם בחסד וגבורה. חנם בתפארת וכללותו. חנם
 בנצח והוד. חנם ביסוד ומלכות.

(אב"ג ית"ץ)

אָנָּא בְּכַח. גְּדוּלַת יְמִינְךָ. תִּתִּיר צְרוּרָה:

(קר"ע שט"ן)

קִבַּל רִנַּת. עֲמָךְ שִׁגְבָנוּ. טְהַרְנוּ נוֹרָא:

נָא גְבוּר. דּוֹרְשֵׁי יְחוּדְךָ. כְּבַבַת שְׁמַרְם:
 בְּרַכְם טְהַרְם. רַחֲמֵי צְדָקָתְךָ. תְּמִיד גְּמִלְם:
 חֶסֶן קְדוּשׁ. בְּרוּב טוֹבְךָ. נִהַל עֲדָתְךָ:
 יַחֲדֵי גְאָה. לְעַמְךָ פְּנִיָה. זֹכְרֵי קְדוּשָׁתְךָ:
 שׁוֹעֲתֵנוּ קַבֵּל. וּשְׁמַע צַעֲקֵתֵנוּ. יוֹדַע תַּעֲלוּמוֹת:

בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

אִוְרוֹת בִּינָה גְלוּיִים יֵאִירוּ תוֹךְ צְנוּרוֹתֵינוּ.
 קְדוּשַׁת רִישָׁא עֵילָאָה שְׁהוּא טְמִיר נְשִׁיג.
 נְשִׁיג גְדֻלוֹת דַּעַת יֵהִיָּה כּוֹלוֹ שְׁלָם.
 בְּרוּכָה טוֹבָה רַחַל צְדִיקִים תְּקַנּוּ גְבוּרוֹתֶיהָ:
 חֲלִינּוּ קוּינּוּ בְּרַכַת טַעֲמִים נְקוּדוֹת עֵלִינוּ.
 יֵהִיָּה גְדֻלוֹת לְאוּר פְּרָצוּף זַעִיר קְדוּשׁ:
 שׁוֹעֲתֵנוּ קַבֵּל. וִיתִיחֲדוּ צְדָקָה יִסוּד תְּפֹאֶרֶת.

בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

אֲנָא בְּחֶסְדִים גְּדוּלִים יֵאִיר תְּפֹאֶרֶת צְדִיק:
 קוּינּוּ רְצוֹן עֲלִיוֹן שְׁל טַעֲמִים נְקוּדוֹת:
 נְקוּהָ גְדֻלוֹת דּוּדִים יוֹשְׁלָם כְּתָר שְׁלָהֶם:
 בְּרוּכָה טוֹבָה רַחַל צְדִיקִים תְּקַנּוּ גְבוּרוֹתֶיהָ:
 חֲלִינּוּ קוּינּוּ בְּרַכַת טוֹב נַעַם עֲלִיוֹן:

יְתַמְתְּקוּ גְבוּרוֹת לְעוֹרֵר פְּעוּלַת זְווג קְדוֹשׁ: (יג"ל פז"ק)

שְׁבִיל קְדֹשׁ וְיִסוּד צְדִיק יִהְיוּ תְּמִימִים: (שק"ו צי"ת)

בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

מִזְמוֹר לְדָוִד הָבוּ לַיהוָה בְּנֵי אֱלִים הָבוּ לַיהוָה כְּבוֹד וְעֹז: הָבוּ לַיהוָה כְּבוֹד שְׁמוֹ הַשְׁתַּחֲוּוּ לַיהוָה בְּהַדְרַת קְדֹשׁ: קוֹל יְהוָה עַל הַמַּיִם אֵל הַכְּבוֹד הַרְעִים יְהוָה עַל מַיִם רַבִּים: קוֹל יְהוָה בַּכַּח קוֹל יְהוָה בְּהַדָּר: קוֹל יְהוָה שִׁבַר אַרְזִים וַיִּשְׁבַר יְהוָה אֶת אַרְזֵי הַלְּבָנוֹן: וַיִּרְקִידֵם כְּמוֹ עֵגֶל לְבָנוֹן וַשְׂרִיוֹן כְּמוֹ בֵן רֵאמִים: קוֹל יְהוָה חִצֵּב לְהַבּוֹת אֵשׁ: קוֹל יְהוָה יַחֲלִי מְדַבֵּר יַחֲלִי יְהוָה מְדַבֵּר קְדֹשׁ: קוֹל יְהוָה יַחֲלִל אֵילוֹת וַיַּחֲשֹׁף יַעֲרוֹת וּבִהֲיָכְלוּ כָּלוּ אִמֵּר כְּבוֹד: יְהוָה לַמַּבּוּל יֵשֶׁב וַיֵּשֶׁב יְהוָה מֶלֶךְ לְעוֹלָם: יְהוָה עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְהוָה יְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם:

אָנָּה בְּכַח גְּדוּלַת יְמִינְךָ. תִּתִּיר צְרוּרָה:

קִבַּל רִנַּת. עֲמֶךָ שֶׁגִּבְנוּ. טְהַרְנוּ נוֹרָא:

נָא גְבוּר. דּוֹרְשֵׁי יַחֲוֶדְךָ. כְּבַבַּת שְׁמֵרֵם:

בְּרַכְּם טְהַרֵם. רַחֲמֵי צְדָקָתְךָ. תְּמִיד גְּמִלֵם:

חֲסִין קְדוֹשׁ. בְּרוּב טוֹבְךָ. נְהַל עֲדַתְךָ:

יַחֲדֵי גְּאָה. לְעַמֶּךָ פְּנֵה. זֹכְרֵי קְדוּשָׁתְךָ:

שׁוֹעֲתֵנוּ קִבַּל. וּשְׁמַע צַעֲקֵתֵנוּ. יוֹדַע תַּעֲלוּמוֹת:

בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

אם רוצה, יכול להדליק נר לכבוד יוסף הצדיק, כנגד נפש רוח נשמה חיה יחידה של יוסף, ויקרא קצת פרקי תהילים, ואם רוצה יכול לגמור את כל הספר תהילים, וכן מי שמעוניין יכול לקרוא כמה דקות ב"אדרא זוטא" (נמצא בסוף ספר דברים בזוהר) ואם רוצה יכול ללמוד את כולו.

סדר הפדיון: (אם יכול ייתן 252 ₪ ומי שאין ידו משגת ייתן 84 ₪)

יְקַח בְּיָדוֹ פְּדִיוֹן לְתַעֲנִיּוֹתָיו, (וכן אפשר גם כרטיס אשראי, או העברה

בנקאית, או מי שאין בידו כסף שירשום שטר חוב וא"צ להחזיק בידו)

ויעמד ויאמר:

עֲנֵנו אֲבִינוּ עֲנֵנוּ בְיוֹם צוֹם הַתְּעֵנִית הַזֶּה, כִּי בְצָרָה גְדוֹלָה אָנִי עַל כִּי עֲוֹנוֹתַי עָבְרוּ רֵאשִׁי וּכְמִשָּׂא כְבֵד כְּבָדוֹ מִמֶּנִּי. טִבַּעְתִּי בִּיּוֹן מְצוּלָה וְאִין מְעַמָּד. בְּאֵתִי בְּמַעֲמָקֵי מַיִם וְשִׁבּוֹלֶת שְׁטַפְתָּנִי. יִרְאֶה וְרַעַד יָבּוֹא בִּי בְּעֵת עֲמָדִי לְהַתְּפַלֵּל לְפָנֶיךָ עַל רַע מַעֲשֵׂי אֲשֶׁר עָשִׂיתִי. בּוֹשָׁתִי וְגַם נִכְלַמְתִּי לְהָרִים אֱלֹהֵי פָנָי אֵלֶיךָ. כִּי עֲוֹנוֹתַי רַבּוּ לְמַעַלָּה רֵאשׁ וְאֲשָׁמוֹתַי גָּדְלוּ עַד הַשָּׁמַיִם. לָךְ יְהוָה הַצְּדָקָה וְאֵלֵי בִשְׁתַּת הַפְּנִים. מָה אֶעֱנֶה וּמָה אֶמַר מָה אֲדַבֵּר וּמָה אֶצְטַדֵּק. כִּבֵּן סוֹרֵר וּמּוֹרָה הָיִיתִי לְפָנֶיךָ וְלֹא שָׁמַעְתִּי אֶל מְצוֹתֶיךָ הַקְּדוֹשׁוֹת. לְדַבְּרֶיךָ לֹא הִטִּיתִי אָזְנִי. וְעַבְרַתִּי עַל מְצוֹת עֲשֵׂה וְעַל מְצוֹת לֹא תַעֲשֶׂה. עַבְרַתִּי עַל כְּרִיתוֹת וּמִיתוֹת בֵּית דִּין. עַבְרַתִּי עַל דְּבָרֵי קִבְלָה וְדְבָרֵי סוֹפְרִים וּפְגַמְתִּי בַּמִּדּוֹת הָעֲלִיוֹנוֹת וְקִלְקַלְתִּי צְנוּרוֹת הַשִּׁפְעַ. וְגִרְמַתִּי בְּעֲוֹנוֹתַי לְהַפִּיל נִיצוּצוֹת הַקְּדוּשָׁה בְּמַעֲמָקֵי הַקְּלָפוֹת. וְנָתַתִּי כַח בְּקִלְפוֹת לְהַתְּחַזֵּק וְלַעֲלוֹת לְמַעַלָּה וּלְהַתְּאַחֵז וְלִינֵק מִן הַקְּדוּשָׁה. וְגִרְמַתִּי בְּעֲוֹנוֹתַי לַעֲקוֹר וּלְהַכְרִית אֶת נַפְשֵׁי הַקְּדוּשָׁה מִמְּקוֹרָה הָעֲלִיוֹן מֵאַרְץ הַחַיִּים וּלְהוֹרִידָהּ אֶל יַרְכְּתֵי בּוֹר. בּוֹרוֹת נִשְׁבָּרִים אֲשֶׁר לֹא יָכִילוּ הַמַּיִם. אוֹי וְאָבוֹי עָלִי. אָהָה עַל נַפְשִׁי. עַל מִי אָנוּס לַעֲזָרָה וְאָנָּה אֶפְנֶה לִישׁוּעָה. בּוֹשָׁתִי וְגַם נִכְלַמְתִּי כִּי נִשְׁאַתִּי חֲרַפְתִּי נְעוּרֵי. אָבֵל גְּלוּי וְיָדוּעַ לְפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי, כִּי לֹא בְּמָרָד וּבְמַעַל עָשִׂיתִי וְלֹא לְהַכְעִיסֶךָ נִתְכַּוְּנָתִי, רַק יִצְרִי גִבֵּר עָלַי וּמַעֲשֵׂה שָׁטָן הִצְלִיחַ, כִּי הוּא מֵאִשׁ וְאִנִּי מִבָּשָׂר וָדָם. וְהוּא אֲשֶׁר הִסִּיתָנִי וּפְתָנִי לַעֲבֹר עַל מְצוֹתֶיךָ. וְנִסְכַּלְתִּי וְעָשִׂיתִי עוֹן זֶה אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי זֶרְעִי לְבִטְלָה, וְעַתָּה אָנִי בּוֹשׁ מִמַּעֲשֵׂי וּמִכְלָם אָנִי מְעוֹנוֹתַי. וּמִתְנַחֵם וּמִתְחַרֵּט אָנִי עַל כָּל מַה שְׁחַטַּאתִי וְעוֹיֹתִי וּפְשָׁעֵתִי לְפָנֶיךָ מֵעוֹדִי עַד הַיּוֹם הַזֶּה. עֲזַבְתִּי אֶת דְּרָכֵי הָרָעִים וְאֶת אוֹרְחוֹתַי הַמְּקַלְקָלִים, דִּכְתִּיב: יַעֲזֹב רָשָׁע דְּרָכָו וְאִישׁ אָוֶן מַחְשְׁבוֹתָיו וַיֵּשׁוּב אֶל יְהוָה וִירַחֲמֵהוּ וְאֵל אֱלֹהֵינוּ כִּי יִרְבֶּה לְסִלּוֹחַ. וּבְאֵתִי בְּלֵב נִשְׁבָּר וְנִדְּכָה לְהַתְּנַפֵּל לְפָנֶיךָ כִּסֵּא כְבוֹדְךָ וְלִדְפַק עַל שַׁעֲרֵי רַחֲמֶיךָ וּלְבַקֵּשׁ מִמֶּךָ מְחִילָה וְסִלִּיחָה וְכַפָּרָה, כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנוּן וְרַחוּם אַתָּה וַיִּמְיֶנֶךָ פְּשׁוּטָה לְקַבֵּל שְׂבִים.

אָנָא יְהוָה יֵאָהֳדוּנְהִי, סֶלַח נָא לְחַטָּאִים וְלַעֲוֹנוֹת וְלַפְּשָׁעִים אֲשֶׁר חָטָאתִי וְעֹוִיתִי וּפָשַׁעְתִּי לְפָנֶיךָ מֵעוֹדִי עַל הָאֲדָמָה וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה, כֹּאֵן יִפְרֹט הָאָדָם אֶת חַטָּאוֹתָיו וּפִשְׁעָיו, מִמָּה שֶׁזָּכַר, (אֲפֹשֶׁר לִפְרֹט גַּם בְּשֵׁפֶת אִם) וַיִּישָׁבֵר לִבּוֹ הָעֵרֶל לִפְנֵי הַבּוֹרָא, וַיִּשִׁים בְּמַחְשַׁבְתּוֹ כִּאִילוֹ חָטָא הַיּוֹם בְּחַטָּאִים אֵלּוּ, וַיִּדְמָה בְּעֵינָיו אֵיךְ הוּא מִשְׁחַזֵּר אֶת חַטָּאָיו לִפְנֵי בּוֹרָא עוֹלָם, וַיְהִיָּה בּוֹשׁ וְנִכְלָם, וְעַל יְדֵי זֶה יִמְחַק עוֹוֹנוֹ לְמַעַלָּה וּלְמַטָּה, וְעַל יְדֵי זֶה מוֹבִטַח שֶׁלֹּא יִחַטָּא. וְאִח"כ יִמְשִׁיךְ לוֹמֵר: וְאַל תָּבוֹא בְּמִשְׁפָּט אֶת עַבְדְּךָ כִּי לֹא יִצְדַּק לְפָנֶיךָ כָּל חַי. כִּי אַתָּה יְהוָה יֵאָהֳדוּנְהִי טוֹב וְסֶלַח וְרַב חֶסֶד לְכָל קוֹרְאֶיךָ. וְאַל נָא תִבָּזֶה עֲנוֹת עֲנִי אֲשֶׁר עֲנִיתִי בַצּוֹם נִפְשִׁי, בְּרַפִּי כְּשָׁלוֹ מִצּוֹם וּבְשָׂרִי כְּחֵשׁ מִשְׁמָן. וַיְהִיָּה חָשׁוּב וּמְקַבֵּל וּמְרַצָּה לְפָנֶיךָ מֵעוֹט חֲלָבִי וְדָמִי אֲשֶׁר נִתְמַעַט הַיּוֹם בְּתַעֲנִיתִי כְּחֵלֶב וְדָם הַנִּקְרָב עַל גִּבִּי מִזְבַּחַךְ הַקְּדוֹשׁ. וּבְרַב רַחֲמֶיךָ וְחֶסֶדְךָ הוֹדַעְתָּנוּ עַל יְדֵי עַבְדְּךָ לְתַקֵּן אֶת פְּגָם נַפְשֵׁנוּ בְּמִסְפָּר וּבְמִפְקָד שְׁמוֹת הַקְּדוֹשִׁים אֲשֶׁר פָּגַמְנוּ בָהֶם. וְגִלּוּי וַיְדוּעַ לְפָנֶיךָ כִּי חָפֵץ הָיִיתִי לַעֲשׂוֹת תְּקוּן זֶה בְּכָל לַב, אַךְ אֵין בִּי כַח, וְכָשַׁל כַּחֵי לְהַתְעַנּוֹת כָּל כֶּף יָמִים רְצוּפִים זֶה אַחֲרֵי זֶה, וְלִכֵּן אֲנִי מִפְרִישׁ צְדָקָה לְפִדְיוֹן תַּעֲנִיּוֹת אֵלּוּ. וְתַהֲיֶיָּה חֲשׁוּבָה וּמְקַבֵּלֶת הַצְּדָקָה שֶׁאֲנִי נוֹתֵן בְּעֵבֹר הַתַּעֲנִיּוֹת כְּאֵלוֹ הַתַּעֲנִיתִי, וְכָל הַתְּקוּנִים וּבִירוֹר נִיצוּצוֹת הַקְּדוּשָׁה הָרְאוּיָם לְהַתְבָּרַר וְלַצָּאת עַל יְדֵי הַתַּעֲנִיּוֹת, יֵהִיוּ מִתְבָּרְרִים וַיּוֹצֵאִים עַל יְדֵי הַצְּדָקָה שֶׁל פְּדִיוֹן הַתַּעֲנִיּוֹת. וְאַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים תִּטְהַר אֶת הַפְּגָמִים וְאֶת הַכְּתָמִים אֲשֶׁר נַעֲשׂוּ בְּגוּפִי וּנְפִשִׁי, רוּחִי וְנִשְׁמָתִי. וְכָל נִיצוּצוֹת הַקְּדוּשָׁה שֶׁנִּפְּלוּ בְּקִלְפוֹת עַל יְדֵי חַטָּאתִי וּנְבָרָאוּ מֵהֶם מִשְׁחִיתִים מַחְבְּלִים כְּרָמִים, יֵהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ שְׁיִמּוּתוֹ כָּל אוֹתָם קִלְפוֹת, וַיַּחֲזְרוּ כָּל נִיצוּצוֹת הַקְּדוּשָׁה בְּמִקּוֹם שְׁרִשָּׁם בְּעוֹלָמוֹת הָעֲלִיּוֹנִים לְמַעַן שְׁמֵךְ הַקְּדוֹשׁ (חב"ו) הָרְמוּז בְּרָאשֵׁי תִבּוֹת חֵיל בָּלַע וַיִּקְיָאֵנוּ מִבְּטָנוּ יוֹרִישָׁנוּ אֵל, וּמִפְסוּק חֶלְקָם בְּחַיִּים וּצְפוּנָה תְּמִלָּא בְּטָנָם, וְלְמַעַן שְׁמֵךְ הַגְּדוֹל (בי"ט) הָרְמוּז בְּרָאשֵׁי תִבּוֹת בְּזָרוּעוֹ יִקְבֵּץ טְלָאִים. וְתִשְׁמַע אֶת תְּפִלָּתִי וְעֵתִירָתִי לְמַעַן שְׁמֵךְ הַקְּדוֹשׁ (אֲרָאֵרִית"א) הָרְמוּז בְּרָאשֵׁי תִבּוֹת אָנָּה רַחֲמֶיךָ אֶת רְגָזְךָ יִכְבְּשׁוּ תְּמַחֹל אֲשֶׁמוֹתֵינוּ. כִּי אֵל שׁוֹמֵעַ תְּפִלוֹת וְתַחֲנוּנִים אַתָּה, בְּרוּךְ שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה. יֵהִיוּ לְרָצוֹן אֲמָרֵי פִי וְהִגִּיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאָהֳדוּנְהִי צוּרִי וְגֹאֲלִי.

לְשֵׁם יַחֲוֹד קוֹדֵשׁ אַבְרָהָם הוּא וְשִׁכְנִיתִיהָ בְּדַחְלוֹ וּרְחֻמוֹ וְדַחְלוֹ, לִיַּחְדָּא
 שֵׁם י"ה בּו"ה בְּיַחְוֹדָא שְׁלִים (יהו"ה) בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל, הֲרִינִי מִפְּרִישׁ מְעוֹת
 אֵלוֹ שְׁבִיֲדִי לְצַדִּיקָה תְּמוּרַת אַרְבָּעָה וּשְׁמוֹנִים יוֹם שֶׁל תַּעֲנִית שְׁחָיֵב אָנִי
 לְהַתְעַנּוֹת, וַיְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהוּדוֹנְהִי אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי שְׁתֵּהִי
 חֲשׁוּבָה וּמְקַבֶּלֶת וּרְצוּיָה לְפָנֶיךָ הַפְּרִשֵׁת מְעוֹת אֵלוֹ שְׁבִיֲדִי לְצַדִּיקָה כְּאֵלוֹ
 הַתַּעֲנִיתִי אַרְבָּעָה וּשְׁמוֹנִים יוֹם רְצוּפִים לְתַקֵּן מָה שֶׁפָּגַמְתִּי בְּשִׁמוֹתֶיךָ
 הַקְּדוֹשִׁים בְּעֵבוּר עוֹן הוֹצֵאת שְׁכַבַּת זָרַע לְבַטְלָה, וּלְתַקֵּן מָה שֶׁפָּגַמְתִּי
 בְּאוֹת בְּרִית קֹדֶשׁ חוֹתֵמָא דְּמַלְכָּא, וּלְתַקֵּן מָה שֶׁפָּגַמְתִּי בְּמֵאֲתִים וְאַרְבָּעִים
 וּשְׁמֹנֶה אַבְרָם וְשֵׁלֶשׁ מֵאוֹת וּשְׁשִׁים וַחֲמִשָּׁה גִידִים שְׁבִיִסוּד, כִּי כֵן יִסְדּוּ
 לָנוּ עֲבָדֶיךָ חַכְמֵי יִשְׂרָאֵל לְפָדוֹת בְּכֶסֶף כָּל תַּעֲנִית, וַיַּעֲלֶה לְפָנֶיךָ כְּאֵלוֹ כְּוֹנֵתִי
 בְּכָל הַכְּוֹנֹת הָרְאוּיוֹת לְכוּיִן בְּתַקּוֹן זֶה. וַיְהִי נֶעַם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה
 יְדֵינוּ כְּוֹנֵנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כְּוֹנֵנָה: וַיְהִי נֶעַם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה
 יְדֵינוּ כְּוֹנֵנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כְּוֹנֵנָה:

וַיְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהוּדוֹנְהִי אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי, שְׁתַּרְחֵם עָלַי בְּרַב
 רַחֲמֶיךָ וּבְרַב חַסְדֶיךָ וְקִיָּם בִּי הַדְּבָר אֲשֶׁר הִבְטַחְתָּנוּ עַל יְדֵי יִשְׁעֶיךָ חוֹזֵף
 כְּאֵמֹר: אֵל תִּירָא כִּי עִמָּךְ אָנִי, אֵל תִּשְׁתַּע כִּי אָנִי אֱלֹהֶיךָ אֲמַצְתֶיךָ אֶף
 עֲזַרְתֶיךָ אֶף תִּמְכַּתֶיךָ בִּימִין צַדִּיקִי: וְאַתָּה תִּגְלִל בִּיהוָה יֵאֱהוּדוֹנְהִי בְּקְדוּשׁ
 יִשְׂרָאֵל תַּתְּהַלֵּל.

מִכָּאן יָכוֹל לְשַׁבֵּת וַיִּמְשִׁיךְ וַיֹּאמֶר:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם גְּלוּי וַיְדוּעַ לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהוּדוֹנְהִי אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי
 שֶׁהִקְרַבְתִּי לְפָנֶיךָ חֲלָבִי וְדָמִי בְּתַעֲנִיתִי וְהִרְתַּחְתִּי אוֹתָם בְּחַמִּימוֹת חוּלְשֵׁת
 גּוּפִי, וַיְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהוּדוֹנְהִי אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי שֶׁיְהִי חָשׁוּב
 וּמְקַבֵּל וּמְרַצֶּה לְפָנֶיךָ חֲלָבִי וְדָמִי שֶׁנִּתְמַעַט בְּתַעֲנִיתִי, לְתַקֵּן מָה שֶׁפָּגַמְתִּי
 בְּמִין דְּיוֹכְרִין וּבְמִין נוֹקְבִין שֶׁהֵם סוּד שְׁנַי מְסַפֵּר מ"ב, וַיִּתְעַלּוּ לְמַעְלָה
 בְּמָקוֹם הָרְאוּי לָהֶם כִּי כֵן חֵל"ב ד"ם עוֹלָה מְסַפֵּר שְׁנַי מ"ב. וַיְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ
 יְהוָה יֵאֱהוּדוֹנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁיִּמְשַׁךְ בְּשֵׁם הַיּוֹ"ה דְּמִלּוּי הַהִי"ן
 הָעוֹלָה מְסַפֵּר ב"ן אֲשֶׁר בְּמַלְכוּת, אַרְבָּעָה וּשְׁמוֹנִים אוֹתִיּוֹת שִׁישׁ בַּהִי"ה

דְּמַלּוּי הָעוֹלָה ע"ב, וּבַהוֹי"ה דְּמַלּוּי הָעוֹלָה ס"ג, וּבַהוֹי"ה דְּמַלּוּי הָעוֹלָה מ"ה, וּבַמְּלּוּי דְּמַלּוּי שְׁלָהֶם, וְכָל אֵלּוּ הָאֲרַבְעָה וּשְׁמוֹנִים אוֹתוֹת יִמְשְׁכוּ אֶל הַמְּלֻכּוֹת עֵקֶרֶת הַבַּיִת שֶׁהִיא אוֹת ה"ה אַחֲרוֹנָה שְׁבַשְׁם הוֹי"ה, וְגַם יִתּוּקְנוּ וַיִּתְעַלּוּ אַרְבַּע אוֹתוֹת אַחֶה"ע שֶׁהֵם עוֹלִים פ"ד, וַיִּתּוּקְנוּ וַיִּתְעַלּוּ חֲמִשָּׁה חֲסָדִים וְחֲמִשָּׁה גְבוּרוֹת שֶׁהֵם מִיָּן דְּכוּרִין וּמִיָּן נוֹקְבִין:

אֲנֵי יִהְיֶה עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֵךְ הַגְּדוֹל וּלְמַעַן תּוֹרַתְךָ הַקְּדוּשָׁה וּלְמַעַן רַחֲמֶיךָ וְחֲסָדֶיךָ וְתַמְחֹל וְתַסְלַח וְתַכַּפֵּר לְכָל חַטָּאתִי וְעוֹנוֹתַי וּפְשָׁעַי שְׁחָטָאתִי עֲוִיתִי וּפְשַׁעַתִּי לְפָנֶיךָ וְתַתְּקֵן אֶת כָּל אֲשֶׁר עֲוִיתִי וְהָאֵר כָּל שְׁמוֹת הַקְּדוּשָׁה שְׁפָגַמְתִּי בָּהֶם וְתַלְקֵט כָּל נְצוּצֵי הַקְּדוּשָׁה אֲשֶׁר פָּזַרְתִּי וַיָּשׁוּב הַכֹּל לְאִתְּנוּ הָרֵאשׁוֹן וְלֹא יִדַּח מִמֶּנּוּ נְדָח. אוֹר זְרוּעַ לְצַדִּיק וְלִישְׂרֵי לֵב שְׂמֵחָה, קִבֵּל רִנַּת עַמֶּךָ, שְׂגִבְנוּ טְהַרְנוּ נוֹרָא (קַר"ע ש"ט"ן). אֲנֵי בְּכַח שֵׁם (קַר"ע) הַחֲתוּם בְּסוּף אוֹר זְרוּעַ לְצַדִּיק, קָרַע מִמְּלַכַּת הַרְשָׁעָה כְּלָה, וְכָל הַטְּפוֹת שִׁיָּצְאוּ מִמֶּנִּי לְבַטְלָה בֵּין בְּאוֹנֶס וּבֵין בְּרָצוֹן, בֵּין בְּשׁוּגָג וּבֵין בְּמִזִּיד שְׁלֹא בְּמִקוּם מְצוּהָ, בְּכַח שֵׁם (קַר"ע) יִהְיֶה עֶקֶר לְעַקֵּר נְטַע נְצוּצוֹת הַקְּדוּשָׁה אֲשֶׁר בְּתוֹךְ עַמְּקֵי הַקְּלָפוֹת חֵיל בָּלַע וַיִּקְיָאֲנוּ (חב"ו) מִבְּטָנוּ יוֹרְשָׁנוּ אֵל, וְהַנְּצוּצוֹת הַקְּדוּשִׁים הֵמָּה יַעֲשׂוּ עֵר"ק לְבָרוּחַ מִתּוֹךְ הַקְּלָפָה וְלַעֲלוֹת עַד צַדִּיק יִסוּד עוֹלָם כִּי הוּא רַק"ע נְשָׁמָה יִקְבֵּל ש"ע אוֹרוֹת וְאֲדָרַת פָּנִים הָעֲלִיוֹנִים, וְהַנְּפֹשׁ הַקְּדוּשָׁה הִיא מוֹצֵאת וְנִטְהָרַת מִכָּל דְּבַר רָע וְתַעֲשֶׂה טוֹב, וְלִישְׂרֵי לֵב שְׂמֵחָה צַדִּיק וְטוֹב לוֹ, גַּם יִהְיֶה יִתֵּן הַטוֹב וְאֲרַצְנוּ תִּתֵּן יְבוּלָה, נָא גְבוּר דוֹרְשֵׁי יְחוּדְךָ כְּבַבַּת שְׁמֵרֶם (נַג"ד יכ"ש) יִהְיוּ לְרָצוֹן אֲמָרֵי כִּי וְהִגִּיוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ יִהְיֶה צוּרִי וְגֵאֲלִי:

יאמר פסוק זה, ואם יכול יאמר שמונים וארבע פעמים.

וְנַח מְצָא חֵן בְּעֵינַי יִהְיֶה יִתְּנוּהוּ יִתְּנוּהוּ.

יאמר, ואם יכול יאמר שמונים וארבע פעמים.

וְאֶעֱדֶךָ עָדִי.

יאמר פסוק זה, ואם יכול יאמר שמונים וארבע פעמים.

אור זרוע לצדיק ולישרי לב שמחה.

יאמר בקשה זו שראשי תיבות שלה הוא שם חב"ו

חי בורא ויוצר. חזק ברית ונשאהו. חזקנו באורותיו ועטרהו. חברו בביתו ונוהו. חילו ברך ואמץ. חן בנצוצותיו ולקטם. חטפם ברכם ונקם. חלצם ברכם והעלים. חבבם בנם ויסדם.

קום גאל הקדוש וגאל את הבנים השובבים. כי לך משפט הגאולה לקנות. קום קרא לשבויים דרור ולאסורים פקח קח. אמר לאסורים צאו ולאשר בחשך הגלו. כי כה אמר יהוה יאהדונה גם שבי גבור יקח ומלקוח עריץ ימלט. את יריבך אנכי אריב ואת בניך אנכי אושיע. שאי סביב עיניך וראי כלם נקבצו באו לך חי אני נאם יהוה יאהדונה כי כלם כעדי תלבשי ותקשרים כפלה. קום גואל הקדוש והצל גזול מיד עושק, כי כה אמר יהוה יאהדונה צבאות עשוקים בני ישראל ובני יהודה יחדיו, וכל שוביהם החזיקו בם מאנו שלחם. גאלם חזק, יהוה יאהדונה צבאות שמו, ריב יריב את ריבם ובא לציון גואל ולשבי פשע (גו"ף) ביעקב, ושבוי בנים לגבולם ויסירו הבגדים הצואים מעליהם והלבש אותם מחלצות. ויקים בנו מקרא שכתוב, שוש אשיש ביהוה יאהדונה תגל נפשי באלהי כי הלבשישני בגדי ישע מעיל צדקה יעטני כחתן יכהן פאר וכפלה תעדה כליה. גואל גואל גואל אתה הגואל ולך הגאולה קנה לך, ובני אדם בצל כנפיך יחסיון כי כה אמר יהוה יאהדונה שובוי בנים שובבים ארפא משובותיכם: ויהא רעוא שיתקן פגם חטא המחשבה ויתוקנו מין דכורין דחכמה, ומין נוקבין דבינה, שהם מ"ב זויגין ויעלו למקומם העליון. ויהא רעוא שיתקן פגם חטא המעשה ויתוקנו חסדים וחמשה גבורות שהם מין דכורין ומין נוקבין שהם סוד ארבעה ושמונים אותיות שיש בהו"ה במלוי העולה ע"ב, ובהו"ה במלוי העולה ס"ג ובהו"ה במלוי העולה מ"ה, ויעלו למקומם הקדוש, וגם הם ימשכו בהו"ה דמלוי העולה ב"ן אשר במלכות. וגם יתוקנו עוד ארבעה ושמונים אותיות שיש באחד ועשרים אה"ה שהם מספר אמת מן זעיר אנפין הנקרא אמת אל הכלה המלכות, ואז

יְהִי כֹל זֶרַע אָמֶת. וְגַם יִתְקַן זְוֹג עֲלִיּוֹן שְׁבֻפָּה שְׁהֵם חֵיךְ וְגָרוֹן, וִיתוּקְנוּ אַרְבַּע אוֹתֵיּוֹת אָחָה"ע שְׁהֵם מְסַפֵּר אַרְבָּעָה וּשְׁמוֹנִים, וְהֵם סוּד מִיֵּן נוֹקְבִין שְׁבֻגָרוֹן, וַיַּעֲלוּ לְמִקוּמָם הָעֲלִיּוֹן הַקָּדוֹשׁ.

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי, שִׁיְהֵא מַעוֹט חֲלָבִי וְדָמִי שְׁנַתְמַעֵט הַיּוֹם לְפָנֶיךָ בְּתַעֲנִיתִי חָשׁוּב וּמְקַבֵּל לְפָנַי כִּסֵּא כְבוֹדְךָ כְּאֵלּוּ הַקְּרַבְתִּי עַל גִּבִּי מִזְבַּחְךָ הַקָּדוֹשׁ, וּבִכַח חֲלָב וְדָם שְׁנַתְמַעֵט מִמֶּנִּי, יִתְעוֹרֵר סוּד ב' זְוֹגֵי מ"ב דְּחֵיךְ וְגָרוֹן. וּבִכֵּן יִמְתְּקוּ מְסַפֵּר אוֹתֵיּוֹת דְּמַלּוּי דְּאַלְהִים דְּהַהִי"ן הָעוֹלָה שְׁמוֹנָה מֵאוֹת, וְעַם מְסַפֵּר מֵאַה וּשְׁלֹשִׁים אוֹתֵיּוֹת דְּעֶשֶׂר פְּעָמִים אֱלֹהִים בְּמַלּוּיָם, יַעֲלוּ לְמְסַפֵּר תַּעֲנִית.

שִׁמּוֹת אֵלּוּ לֹא יוֹצִיאֵם בְּפִיו אֵלּא יְהַרְהֵר בְּלִבּוֹ

אלף למד הה יוד מם	אלף למד הה יוד מם
אלף למד הה יוד מם	אלף למד הה יוד מם
אלף למד הה יוד מם	אלף למד הה יוד מם
אלף למד הה יוד מם	אלף למד הה יוד מם
אלף למד הה יוד מם	אלף למד הה יוד מם

וימשיך לומר: וַיַּעֲלֶה לְפָנֶיךָ מְדַרְגָּה לְמַעְלָה מִמְדַּרְגָּה, מִעֲשִׂיָּה לִיצִירָה וּמִיצִירָה לְבְרִיאָה וּמִבְרִיאָה לְאַצִּילוֹת, עַד מוֹחָא סְתִימָאָה מְחֻשְׁבָּה הָעֲלִיוֹנָה, דְּבוֹרֵר אֲכָל וְזָרִיק פְּסֻלָּת, וּמְכַחָה יִשְׁתַּלְשַׁל וַיִּרַד שְׁפַע גְּדוֹל וְרַב עַל כָּל הָעוֹלָמוֹת, מְדַרְגָּה אַחַר מְדַרְגָּה, מְאַצִּילוֹת לְבְרִיאָה וּמִבְרִיאָה לִיצִירָה וּמִיצִירָה לַעֲשִׂיָּה, וּמִשָּׁם יִגִּיעַ וַיַּחוּל עָלַי, לְטַהֵר לְבִי לְעַבְדְּךָ לִירְאָה וּלְאַהֲבָה אֶת שְׁמֶךָ, וְלִתְתּוֹת כַּח בְּמַחְשַׁבְתִּי וּבְמַחֲסֵי לְבָרֵר וּלְתַקֵּן וּלְהַעֲלוֹת כָּל נִיצוּצֵי הַקָּדוּשָׁה וְהַנְּפֻשׁוֹת וְהַרוּחוֹת וְהַנְּשָׁמוֹת דְּקָדְשָׁה, וּלְהַגְבִּיר חֵלְק הַטוֹב שִׁישׁ בִּי עַל הַחֵלְק הָרַע שִׁישׁ בִּי, וְהִיָּה נָא קְרוֹב לְשׁוֹעֲתֵנוּ. טָרַם נִקְרָא אֵלֶיךָ וְאַתָּה תַּעֲנֶנָּה, נְדַבֵּר וְאַתָּה תִּשְׁמַע, כְּדַבֵּר כִּי אַתָּה ה' פּוֹדֶה וּמַצִּיל וְעוֹנֶה וּמְרַחֵם בְּכָל עֵת צָרָה וְצוּקָה וְשׁוֹמֵעַ תַּפִּלַּת כָּל פֶּה, בְּרוּךְ שׁוֹמֵעַ תַּפִּלָּה.

דוד
התקנים

אָנָא יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי אוֹי נָא לָנוּ כִּי חָטְאֵנוּ אָנָה נוֹלִיךְ אֶת חֲרַפְתָּנוּ, בֶּן כָּסִיל תּוֹגַת אָמוּ, וְאִם תִּפְנֶה לְחַטֹּאתֵינוּ אָבָד שְׁבָרְנוּ וְתִקְוֵתֵינוּ, וְאִם תִּשְׁמֹר עֲוֹנֵינוּ מִי יַעֲמֵד לְפָנֶיךָ מֵאֵז אַפֶּיךָ, וּבְטוֹבָה הַגְּדוֹל תַּעֲזֹרֵר רַחֲמֶיךָ וְרֵאֵה בְּעֵין חַמְלַתְךָ צָרַת גּוֹפֵינוּ וְנִשְׁמַתֵּינוּ וְקַבֵּל בְּרַב רַחֲמֶיךָ תִּשׁוּבַתֵּינוּ וְקוֹרְאִים בְּשִׁמְךָ יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי הוֹשִׁיעָה הַמְּלָךְ, אֵל תַּעֲזֹבֵנוּ, וּבִיד זַעֲמָךְ אֵל תִּטְשֵׁנוּ, וְלֹא לְאֶרֶץ אַפָּה תִקְחֵנוּ, כִּי גְלוֹי וְיָדוּעַ לְפָנֶיךָ כִּי לֹא עָלְתָה עַל לַבָּנוּ לְהַמְרוֹת חֵס וְשָׁלוֹם נֶגֶד כְּבוֹדְךָ וְלַעֲשׂוֹת נֶגֶד כְּבוֹדְךָ, אָפֶס כִּי עַז יִצְרָנוּ הָרַע וְעַל כְּרַחֲמֵינוּ נָטָה אֶרְחֵנוּ, וּמִנֵּעַ הַטּוֹב מִמֶּנּוּ, דְּמִיוֹנוּ כְּאֲרִיָּה יִכְסוֹף לְטָרֶף וְכַכְפִּיר יוֹשֵׁב בְּמִסְתָּרִים וּפְתַע פְּתָאוֹם חַיִּים בְּלַעֲוֹנוּ וְאַתָּה בְּטוֹבָה יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי בְּצַדִּיקְתָּךְ תּוֹצִיא מִצָּרָה נַפְשֵׁנוּ, הַצִּילָה מִחָרָב נַפְשֵׁנוּ וְהַעֲלֵה אֶרְוֹכָה וּמְרִפָּא לַעֲוֹנֵינוּ וְיִהְיוּ לְמֵאֲרוֹת כָּל הַשִּׁמוֹת אֲשֶׁר הִחֲשַׁכְנוּ בְּעוֹנוֹתֵינוּ וְחַטֹּאתֵינוּ וּפְשָׁעֵינוּ, וְטִהַר לַבָּנוּ לַעֲבֹדְךָ בְּאַמֶּת וּבְלִבָּב שָׁלֵם בִּירְאָה וּבְאַהֲבָה, אָמֵן, כֵּן יְהִי רָצוֹן. יְהִי לְרָצוֹן אֱמִרֵי כִּי וְהַגִּיזוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי צוּרֵי וְגֵאֲלֵי.

בצאתו מן הקודש, חשוב להיות בשמחה עצומה, וייתן שיר ושבח, על שזכה לעשות תשובה על חטאים אלו, ועל ידי זה נעשה אהוב למעלה ולמטה, כדברי הרמב"ם עיין בעמוד: 152. ולא ייתן שום עצבות על ליבו, בפרט אם הגיע לעוונות אלו על ידי חוסר ידיעה, שפעמים רבות היה אנוס ושוגג, עד שכבר לא יכל לפרוש מהחטא, ויתבונן כמה בורא עולם אוהב אותו מחבק אותו ומנשק אותו, על שחזר אליו, ומכאן ואילך ישתדל באהבת הבורא ובקרבתו ולהידבק בו, ולהתבטל אליו, ועי"ז לא יבוא לידי ניסיונות, ויתרחק מדברים המחטיאים אותו, עיין בעמוד: 121.

ייתן הכסף לצדקה לעניים יראי שמים או לזיכוי הרבים בענייני שמירת הברית והעניים, ומי שמעוניין לזכות עוד יהודים לשוב בתשובה, ראוי שיתרום זאת לארגון ונשמרתם, בעמדות קהילות/נדירים פלוס, קוד 2221, או בבנק הדואר: 09, סניף: 001, חשבון: 26122689, או בטלפון 0527126565 ויהיה שותף בשמירת הקדושה בכלל ישראל. ויהי רצון ש'ה' יקבל תשובתו ברצון.

תִּיקוּן פְּגַם הַמַּחְשָׁבָה

תיקון זה מיוחד, שמי שעושה זאת שלושה פעמים, (כפי ההדרכות) וזוכה להבטחת האר"י: נמחלים עוונותיו, ואינו רואה פני גהינום, וכן יורדים ונמחקים כל המראות שאינם צנועות שראה בעבר, בין ברחוב בין במסך, ראוי לעיין בעמוד: 276

(אם יכול ייתן 261 שז ומי שאין ידו משגת ייתן 87 שז)

סדר התיקון כולל:

יום לפני התענית יקבל את התענית, התענית היא, מעלות השחר עד צאת הכוכבים, צריך לא להיות טמא, לכן אם יכול, ילך בתחילת התענית, או יום לפני למקווה, ביום התענית יעשה סדר פדיון. ותשובה. כדלהלן. (להסבר מקיף כדאי לעיין בהקדמה בעמוד: 276)

וזה נוסח הווידוי, קודם קבלת התענית:

אָנָּא יְהוָה יֵאָהֳדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, תָּבֵא לְפָנֶיךָ תְּפִלָּתֵנוּ וְאֵל תִּתְעַלֵּם מִלִּפְנֵינוּ מִתְחַנְּתֵנוּ, שְׂאִין אֲנַחְנוּ עֲזֵי פָּנִים וְקָשִׁי עֲרָף לֹמֵר לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאָהֳדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ צְדִיקִים אֲנַחְנוּ וְלֹא חָטְאנוּ. אָבֵל חָטְאנוּ. עֹוִינוּ. פִּשְׁעֵנוּ. אֲנַחְנוּ וְאֲבוֹתֵינוּ וְאֲנָשִׁי בֵּיתֵנוּ:

אֲשַׁמְנוּ. בְּגָדְנוּ. גִּזְלָנוּ. דִּבְרָנוּ דְּפִי וְלִשׁוֹן הָרַע. הֶעֱוִינוּ. וְהִרְשַׁעְנוּ. זָדְנוּ. חִמְסָנוּ. טְפַלְנוּ שָׁקֵר וּמְרָמָה. יַעֲצָנוּ עֲצוֹת רָעוֹת. כְּזָבְנוּ. כְּעִסְנוּ. לִצְנוּ. מִרְדְּנוּ. מְרִינוּ דְּבָרֶיךָ. נֶאֱצָנוּ. נֶאֱפָנוּ. סָרְרָנוּ. עֹוִינוּ. פִּשְׁעֵנוּ. פָּגַמְנוּ בְּמַחְשָׁבָה בְּדַבּוֹר וּבְמַעֲשֵׂה. צָרְרָנוּ. צַעֲרָנוּ אָב וְאִם. קָשִׁינוּ עֲרָף. רִשְׁעֵנוּ. שְׁחַתְנוּ. תַּעֲבָנוּ. תַּעֲיִנוּ וְתַעֲתַעְנוּ. וְסָרְנוּ מִמִּצְוֹתֶיךָ וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא שָׁוָה לָנוּ. וְאַתָּה צְדִיק עַל כָּל הַבָּא עֲלֵינוּ כִּי אָמַת עֲשִׂיתָ וְאֲנַחְנוּ הִרְשַׁעְנוּ: מֵה נֹאמֵר לְפָנֶיךָ

יֵשֵׁב מְרוֹם, וְיִמָּה נִסְפָּר לְפָנֶיךָ שׁוֹכֵן שְׁחָקִים. הֲלֹא הִנְסַתְרוֹת וְהִנְגְּלוֹת אֶתְּךָ יוֹדֵעַ. אֶתְּךָ יוֹדֵעַ רְזִי עוֹלָם וְתַעֲלוּמוֹת סִתְרֵי כָּל חַי. אֶתְּךָ חִפְּשׁ כָּל חֲדָרֵי בְּטָן. רֵאֵה כְּלִיּוֹת וְלֵב. אֵין דְּבַר נֶעְלָם מִמֶּךָ וְאֵין נִסְתָּר מִנְּגִיד עֵינֶיךָ: יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׁתַּמְחַל לָנוּ אֶת כָּל חַטָּאתֵינוּ וְתִכְפֹּר לָנוּ אֶת כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ וְתַמְחַל וְתִסְלַח לְכָל פְּשָׁעֵינוּ.

וְזֶה נִסַּח קְבֻלַּת הַתְּעֵנִית:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, הִרִינִי מִקְבֵּל עָלַי לְהַתְּעַנּוֹת לְמַחֵר מֵעֲלוֹת הַשְּׁחַר וְעַד לְצֵאת הַכּוֹכָבִים. עַל אֲשֶׁר חָטָאתִי, עָוִיתִי וּפָשַׁעְתִּי, וּפְגַמְתִּי בְּמַחְשְׁבָה בְּדַבּוּר וּבְמַעֲשֵׂה. בְּגִלְגוּל זֶה וּבְגִלְגוּלִים אַחֲרָיִם מֵעוֹדֵי וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה, וְהִרִינִי מִתְּנֶה שָׂאֵם לֹא אוֹכַל לְהַתְּעַנּוֹת, כְּשֶׁאֶפְרִישׁ פְּרוּטָה לְצַדִּיקָה וְאֶכּוֹן לְבִטֵּל הַתְּעֵנִית, אוֹכַל לְאָכַל וְלִשְׁתּוֹת לֹלֵא שׁוּם עֶזְרָה כָּלֵל. וְהִרִינִי מִתְּכַוֵּן בְּתַעֲנִית זֶה לְהַקְרִיב חֶלְבִי וְדָמִי לְפָנֶי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּמִקּוֹם הַקְּרִיבָה הַנִּקְרָב עַל גִּבֵּי הַמִּזְבֵּחַ, לְכַפֵּר עַל חַטָּאתִי. וְיְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׁתִּתֵּן לִי כַּח לְהַתְּעַנּוֹת לְפָנֶיךָ, וְתִקְבַּל תְּשׁוּבָתִי וְתַעֲנִיתִי וְתִרְצָנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים.

הַמִּשְׁךְ סֹדֵר הַתִּיקוֹן, בְּיוֹם הַצּוּם.

אֲמִירַת הַנוֹסַח דְּלֵהֲלֹן. סֹדֵר פְּדִיוֹן. וְתִשׁוּבָה. (סֹדֵר לִימוּד לְמִי שִׁיכּוֹל)

הַקְּטַע הַבֵּא כְּדֹאֵי לֹמֵר מִיד בְּבוֹקֵר:

הִרִינִי מוֹכֵן וּמְזַמֵּן לְקַיִם בְּעֲזָרַת הָאֵל יִתְבָּרַךְ מִצּוֹת עֲשֵׂה שֶׁל הַתְּשׁוּבָה, כְּפִתּוּב בַּתּוֹרָה: וְשִׁבְתָּ עַד יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי אֱלֹהֶיךָ וְשִׁמְעֶתָ בְּקוֹלוֹ. וְהִרִינִי מִתְּחַרֵּט עַל כָּל מַה שְׁחָטָאתִי, עָוִיתִי וּפָשַׁעְתִּי, בֵּין בְּגִלְגוּל זֶה וּבֵין בְּגִלְגוּלִים אַחֲרָיִם, חֲרָטָה גְּמוּרָה וְשִׁלְמָה, וּמִקְבֵּל עָלַי שְׁלֵא לְחַזֵּר וְלַחְטֵא עוֹד. וְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּרַחֲמָיו יַעֲזְרֵנִי עַל דְּבַר כְּבוֹד שִׁמוֹ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם, אָמֵן כֵּן יְהִי רְצוֹן.

וּמִכֵּאן וְהִלָּאָה יִגִּיד בְּהַמִּשְׁךְ הַיּוֹם מִתִּי שִׁישׁ לוֹ זְמַן:

אֲנֵא יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, תְּבֵא לְפָנֶיךָ תְּפִלָּתֵנוּ וְאֵל תְּתַעַלֵּם מִלְּפָנֵינוּ מִתְּחַנְּתָנוּ, שְׂאֵין אֲנַחְנוּ עֲזִי פָנִים וְקָשִׁי עֲרָף לֹמֵר לְפָנֶיךָ

יְהוָה יֵאֱהָדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ צְדִיקִים אֲנַחְנוּ וְלֹא חָטָאנוּ. אָבֶל חָטָאנוּ. עֲוִינוּ. פָּשַׁעְנוּ. אֲנַחְנוּ וְאֲבוֹתֵינוּ וְאֲנָשֵׁי בֵיתֵינוּ: אֲשַׁמְנוּ. בָּגַדְנוּ. גָּזַלְנוּ. דִּבְרָנוּ דְּפִי וְלִשׁוֹן הָרַע. הֶעֱוִינוּ. וְהִרְשַׁעְנוּ. זָדְנוּ. חָמְסְנוּ. טָפְלָנוּ שָׁקַר וּמְרָמָה. יַעֲצָנוּ יַעֲצוֹת רָעוֹת. כִּזְבָּנוּ. כְּעִסְנוּ. לָצָנוּ. מָרְדְנוּ. מָרִינוּ דְּבָרֶיךָ. נֶאֱצָנוּ. נֶאֱפָנוּ. סָרְדְנוּ. עֲוִינוּ. פָּשַׁעְנוּ. פָּגַמְנוּ בְּמַחְשְׁבָה בְּדַבּוּר וּבְמַעֲשֵׂה. צָרְדְנוּ. צַעֲרָנוּ אָב וְאִם. קִשְׁיָנוּ עֶרְף. רָשַׁעְנוּ. שָׁחַתְנוּ. תַּעֲבָנוּ. תַּעֲיִנוּ וְתַעֲתָעְנוּ. וְסָרְנוּ מִמִּצְוֹתֶיךָ וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא שָׁוָה לָנוּ. וְאַתָּה צְדִיק עַל כָּל הַבָּא עֲלֵינוּ כִּי אָמַת עָשִׂיתָ וְאֲנַחְנוּ הִרְשַׁעְנוּ: מַה נֹּאמֵר לְפָנֶיךָ יְשֵׁב מְרוֹם, וּמַה נִּסְפָּר לְפָנֶיךָ שׁוֹכֵן שְׁחָקִים. הֲלֹא הִנְסַתְרוֹת וְהִנְגְלוֹת אַתָּה יוֹדֵעַ. אַתָּה יוֹדֵעַ רָזֵי עוֹלָם וְתַעֲלוּמוֹת סִתְרֵי כָל חַי. אַתָּה חִפְשׁ כָּל חֲדָרֵי בֶטֶן. רְאֵה כְלִיּוֹת וְלֵב. אֵין דְּבָר נֶעֱלַם מִמֶּךָ וְאֵין נִסְתָּר מִנְּגִד עֵינֶיךָ: יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהָדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׁתַּמְחַל לָנוּ אֶת כָּל חַטָּאתֵינוּ וְתִכַּפֵּר לָנוּ אֶת כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ וְתַמְחַל וְתִסְלַח לְכָל פְּשָׁעֵינוּ.

יאמר פסוקים אלו שלש פעמים

מִי אֵל כְּמוֹךָ נִשְׂא עוֹן וְעֹבֵר עַל פְּשָׁע לְשִׂאֲרִית נַחֲלָתוֹ, לֹא הִחֲזִיק לְעַד אֶפֶס כִּי חָפֵץ חֶסֶד הוּא: יָשׁוּב יִרְחַמְנוּ יִכְבָּשׁ עֲוֹנוֹתֵינוּ, וְתִשְׁלִיךְ בְּמַצְלוֹת יָם כָּל חַטָּאתָם: תִּתֵּן אָמַת לִיעֶקֶב חֶסֶד לְאַבְרָהָם, אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְתֵּינוּ מִימֵי קֶדֶם:

יאמר פסוק זה, ואם יכול יאמר שמונים ושבע פעמים.

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יוֹסֵף, אֵל-תִּירָאוּ כִּי הִתַּחַת אֱלֹהִים, אָנִי. וְאַתֶּם חֲשַׁבְתֶּם עָלַי רָעָה, אֱלֹהִים, חֲשַׁבָה לְטֹבָה, לְמַעַן עֲשֶׂה כִּיּוֹם הַזֶּה, לְהַחֲיִית עִם-רַב.

יאמר יהי רצון זה ויכוון בשמות אלו ולא יוציאם מפיו.

יוד הא ואו הא = גמטריא - 45

יהוה / יוד הא ואו הא = מספר האותיות - 42

יוד ואו דלת הא אלף

סה"כ 87

ואו אלף ואו, הא אלף.

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שְׁתַּחוּס וּתְרַחֵם עָלֵינוּ שְׁחַטָּאנוּ עֲוִינוּ פָּשַׁעְנוּ, וְהִרְהַרְנוּ וְחָשְׁבְנוּ וּפְגַמְנוּ וְהוֹרְדְנוּ וְשִׁחַתְנוּ בְּשֵׁמוֹת אֱלֹהֵי שְׁמַסְפָּרָם פ"ז, וְעַתָּה עַל יְדֵי הַתְּשׁוּבָה הַתְּעַנִּית וּפְדִיוֹן פ"ז תְּעַנִּיּוֹת, יַעֲלוּ וַיֵּאִירוּ הַשְּׁמוֹת הַקְּדוּשִׁים הָאֵלֹהִים כְּבַתְּחִלָּה כַּמְשַׁפֵּט הָרִאשׁוֹן.

יאמר פסוקים אלו ויכוון שהם ראשי תיבות של השמות הנ"ל:

יו"ד יְהִי חֶסֶדְךָ יְהוָה יֵאֱהַדוּנָהּ עָלֵינוּ, כַּאֲשֶׁר יַחֲלֵנוּ לָךְ: וְאֲנִי בְּחֶסֶדְךָ בְּטַחְתִּי יִגַּל לְבִי בִישׁוּעַתְךָ אֲשִׁירָה לִיהוָה יֵאֱהַדוּנָהּ כִּי גָמַל עָלַי: דָּלְפָה נִפְשִׁי מִתּוֹגָה, קִיַּמְנִי כְּדַבְּרֶךָ: ה"א הַסֵּתֵר פְּנִיךָ מִחַטָּאִי וְכָל עֲוֹנֹתַי מִחָה: אָנָּה יְהוָה יֵאֱהַדוּנָהּ הוֹשִׁיעָה נָא, אָנָּה יְהוָה יֵאֱהַדוּנָהּ הַצְּלִיחָה נָא: וַאֲנִי עָנִי וְכוֹאֵב, יִשׁוּעַתְךָ אֱלֹהִים תִּשְׁגִּבְנִי: אֹרֶז זָרַע לַצַּדִּיק וְלִישְׂרֵי לֵב שְׂמִיחָה: וְתִתֶּן לִי מִגֵּן יִשְׁעָךָ וַיִּמְנַךְ תִּסְעֲדֵנִי, וְעֲנֹתְךָ תִּרְבֵּנִי: ה"א הֵנָּה כְּעֵינֵי עֲבָדִים אֶל יַד אֲדוֹנֵיהֶם כְּעֵינֵי שְׂפָחָה אֶל יַד גְּבֻרָתָהּ כִּן עֵינֵינוּ אֶל יְהוָה יֵאֱהַדוּנָהּ אֱלֹהֵינוּ עַד שְׂיַחֲנֵנוּ: אִזּוּ יִמְלֵא שְׂחֹק פִּינוּ וּלְשׁוֹנֵנוּ רִנָּה, אִזּוּ יֵאֱמְרוּ בְּגוֹיִם הַגְּדִיל יְהוָה יֵאֱהַדוּנָהּ לַעֲשׂוֹת עִם אֱלֹהֵי: יְהו"ה. יֵשֵׁב בְּסִתְרֵי עֲלִיּוֹן בְּצֵל שְׂדֵי יִתְלוֹנֵן: הַסֵּתֵר פְּנִיךָ מִחַטָּאִי וְכָל עֲוֹנֹתַי מִחָה: וְתָרַם כְּרֹאֵם קֶרְנֵי בִלְתִּי בְּשֶׁמֶן רֵעֵנִי: הָרֵב כְּבִסְנֵי מַעֲוֵנֵי וּמַחֲטָאֵתִי טַהֲרֵנִי:

יו"ד יַחַל יִשְׂרָאֵל אֶל יְהוָה כִּי עִם יְהוָה הַחֶסֶד, וְהִרְבֵּה עֲמוּ פְדוּת: וְהוּא יִפְדֶּה אֶת יִשְׂרָאֵל מִכָּל עֲוֹנוֹתָיו: דְּרִשְׁתִּי אֶת יְהוָה וְעֲנֵנִי, וּמִכָּל מְגוּרוֹתַי הַצְּלִנִי: ה"א הַצְּלִיחָה מִחָרֵב נִפְשִׁי, מִיַּד כָּלֵב יַחֲדָתִי: אִם תִּשְׁיֵב מִשִּׁבְתֵּי רַגְלֶךָ עֲשׂוֹת חֶפְצֶךָ בַּיּוֹם קְדָשִׁי:

וַאֲנִי עָנִי וְכוֹאֵב, יִשׁוּעַתְךָ אֱלֹהִים תִּשְׁגִּבְנִי: אֶת חֻקֶּיךָ אֲשֶׁמֶר אֶל תִּעֲזָבְנִי עַד מָאֵד: וְתִתֶּן לִי מִגֵּן יִשְׁעָךָ וַיִּמְנַךְ תִּסְעֲדֵנִי, וְעֲנֹתְךָ תִּרְבֵּנִי: ה"א הַשִּׁיבָה לִי שִׁשׁוֹן יִשְׁעָךָ, וְרוּחַ נְדִיבָה תִּסְמְכֵנִי: אֹרֶז זָרַע לַצַּדִּיק וְלִישְׂרֵי לֵב שְׂמִיחָה:

יו"ד. יְהוָה בְּחַכְמָה יָסַד אֶרֶץ כּוֹנֵן שָׁמַיִם בְּתַבּוּנָהּ: וְאֶת־פִּלְלָה לִיהוָה יֵאֱהַדוּנָהּ אֱלֹהֵי וְאֶת־וֹדָה וְאֶמְרָה אָנָּה אֲדַנִּי הָאֵל הַגָּדוֹל הַגְּבוּר וְהַנּוֹרָא שֹׁמֵר הַבְּרִית וְהַחֶסֶד לְאֶהֱבָיו וְלִשְׁמֵרֵי מִצְוֹתָיו: דְּרִשְׁתִּי אֶת יְהוָה יֵאֱהַדוּנָהּ וְעֲנֵנִי וּמִכָּל

מְגוֹרוֹתַי הַצִּלָּנִי: וַאֲוֹ וּבְשֵׁם יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי אֶקְרָא אָנָּה יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי מִלְטָה נַפְשִׁי: אֲדַנִּי יִתֵּן אִמְרֵי הַמְּבֹשְׂרוֹת צָבָא רָב: וְעַז מֶלֶךְ מִשְׁפָּט אָהֵב אֶתָּה כּוֹנֵנֶת מִיִּשְׂרָאֵל מִשְׁפָּט וְצַדִּיקָה בִּיעֲקֹב אֶתָּה עֲשִׂית: דל"ת דְּרָכֶיךָ יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי הוֹדִיעַנִי אֲרַחֲוֶתֶיךָ לְמִדְּנִי: לֹא הִבִּיט אֶן בִּיעֲקֹב וְלֹא רָאָה עֲמַל בְּיִשְׂרָאֵל יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ עֲמוֹ וְתִרְוַעַת מֶלֶךְ בּוֹ: תוֹרָה צְוָה לָנוּ מֹשֶׁה מוֹרֶשֶׁה קְהֵלֶת יַעֲקֹב:

ה"א הָאִירָה פְּנִיךָ עַל עֲבֻדְךָ, הוֹשִׁיעַנִי בְּחֶסֶדְךָ: אַל תִּזְכֹּר לָנוּ עֲוֹנוֹת רֵאשֻׁנִים מִיָּהָר יִקְדְּמוּנוּ רַחֲמֶיךָ כִּי דָלוּנוּ מְאֹד: אַל"ף אֲדַנִּי שְׁמַעָה אֲדַנִּי סִלְחָה אֲדַנִּי הַקְּשִׁיבָה וַעֲשֵׂה אֵל תִּתְאַחַר לְמַעַנְךָ אֱלֹהֵי כִי שְׁמַךְ נִקְרָא עַל עִירְךָ וְעַל עַמְּךָ: לֹאֲדַנִּי אֱלֹהֵינוּ הֲרַחֲמִים וְהַסְּלִיחוּת כִּי מֵרַדְּנוּ בּוֹ: פּוֹתַח אֶת יָדְךָ וּמִשְׁבִּיעַ לְכָל חַי רְצוֹן:

וַאֲוֹ וּבְשֵׁם יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי אֶקְרָא אָנָּה יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי מִלְטָה נַפְשִׁי: אֲדַנִּי יִתֵּן אִמְרֵי הַמְּבֹשְׂרוֹת צָבָא רָב: וְעַז מֶלֶךְ מִשְׁפָּט אָהֵב אֶתָּה כּוֹנֵנֶת מִיִּשְׂרָאֵל מִשְׁפָּט וְצַדִּיקָה בִּיעֲקֹב אֶתָּה עֲשִׂית: אַל"ף אָנָּה יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי הוֹשִׁיעָה נָא, אָנָּה יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי הַצִּלִּיחָה נָא: לֹא לָנוּ יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי לֹא לָנוּ כִּי לְשִׁמְךָ יִתֵּן כְּבוֹד, עַל חֶסֶדְךָ עַל אֲמֹתְךָ: פְּנֵה אֵלַי וְחַנּוּנִי, תִּתֵּן עֲזָךָ לְעֲבֻדְךָ, וְהוֹשִׁיעָה לְבֵן אֲמֹתְךָ: וַאֲוֹ וַיֵּשֶׁב אַבְרָהָם אֶל נַעֲרָיו וַיִּקְמוּ וַיִּלְכוּ יַחְדָּו אֶל בְּאֵר שֶׁבַע וַיֵּשֶׁב אַבְרָהָם בְּבְאֵר שֶׁבַע: אֲשֶׁרֵי הָעַם שְׁפָכָה לוֹ אֲשֶׁרֵי הָעַם שִׁיחָה אֱלֹהֵינוּ: וַאֲנִי בְּחֶסֶדְךָ בְּטַחֲתִי יִגַּל לְבִי בִישׁוּעַתְךָ אֲשִׁירָה לִיהוָה כִּי גָמַל עָלַי: ה"א הִדְרִיכֵנִי בְּאֲמֹתְךָ וְלְמִדְּנִי כִּי אֶתָּה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֲוֹתְךָ קוֹיֵתִי כָּל הַיּוֹם: אַחַת שְׁאֵלְתִי מֵאֵת יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי אֲוֹתְךָ אֲבִיקְשׁ שְׁבֹתִי בְּבֵית יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי כָּל יְמֵי חַיֵּי לַחַזוֹת בְּנַעַם יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי וּלְבַקֵּר בְּהִיכָלוֹ: אַל"ף אֹרֶז זָרַע לְצַדִּיק, וּלְיִשְׂרָאֵל לֵב שְׂמֵחָה: לְעֲשֵׂה הַשְּׂמִים בְּתִבּוּנָה, כִּי לְעוֹלָם חֶסֶדְךָ: פִּדְהָ אֱלֹהִים אֶת יִשְׂרָאֵל מִכָּל צָרוֹתָיו:

סדר הפדיון: (אם יכול ייתן 261 ₪ ומי שאין ידו משגת ייתן 87 ₪)

יִקַּח בְּיָדוֹ פְּדִיוֹן לְתַעֲנִיּוֹתָיו, (וכן אפשר גם כרטיס אשראי, או העברה בנקאית, או מי שאין בידו כסף שירשום שטר חוב וא"צ להחזיק בידו)

ויעמד ויאמר:

עֲנֵנו אֲבִינוּ עֲנֵנוּ בְיוֹם צוֹם הַתְּעֵנִית הַזֶּה, כִּי בִצְרָה גְדוֹלָה אָנִי עַל כִּי עֲוֹנוֹתַי עָבְרוּ רֵאשִׁי וְכַמְשָׂא כְבֹד כְּבֹדוֹ מִמֶּנִּי. טִבַּעְתִּי בִּיּוֹן מְצוּלָה וְאִין מְעַמָּד. בְּאֵתִי בְּמַעֲמָקֵי מַיִם וְשִׁבּוֹלֶת שְׁטָפְתָנִי. יִרְאֶה וְרַעַד יָבּוֹא בִּי בְעֵת עֲמָדִי לְהִתְפַּלֵּל לְפָנֶיךָ עַל רַע מַעֲשֵׂי אֲשֶׁר עָשִׂיתִי. בּוֹשָׁתִי וְגַם נִכְלַמְתִּי לְהָרִים אֱלֹהֵי פָנָי אֵלֶיךָ. כִּי עֲוֹנוֹתַי רַבּוּ לְמַעַלָּה רֵאשׁ וְאֲשָׁמוֹתַי גָּדְלוּ עַד הַשָּׁמַיִם. לָךְ יְהוָה הַצְּדָקָה וְאֵלֵי בִשְׁתַּת הַפְּנִיִם. מָה אֶעֱנֶה וּמָה אֶמַר מָה אֲדַבֵּר וּמָה אֶצְטַדֵּק. כִּבֵּן סוֹרֵר וּמּוֹרָה הֵייתִי לְפָנֶיךָ וְלֹא שָׁמַעְתִּי אֶל מְצוֹתֶיךָ הַקְּדוֹשׁוֹת. לְדַבְרֶיךָ לֹא הִטִּיתִי אָזְנִי. וְעַבְרָתִי עַל מְצוֹת עֲשֵׂה וְעַל מְצוֹת לֹא תַעֲשֶׂה. עַבְרָתִי עַל כְּרִיתוֹת וּמִיתוֹת בֵּית דִּין. עַבְרָתִי עַל דְּבָרֵי קִבְלָה וְדְבָרֵי סוּפְרִים וּפְגַמְתִּי בַמִּדּוֹת הָעֲלִיוֹנוֹת וְקִלְקַלְתִּי צְנוּרוֹת הַשִּׁפְעַ. וְגִרְמָתִי בַעֲוֹנוֹתַי לְהַפִּיל נִיצוּצוֹת הַקְּדוּשָׁה בְּמַעֲמָקֵי הַקְּלָפוֹת. וְנָתַתִּי כַח בְּקִלְפוֹת לְהִתְחַזֵּק וְלַעֲלוֹת לְמַעַלָּה וּלְהִתְאַחֵז וְלִינֵק מִן הַקְּדוּשָׁה. וְגִרְמָתִי בַעֲוֹנוֹתַי לַעֲקוֹר וּלְהַכְרִית אֶת נַפְשֵׁי הַקְּדוּשָׁה מִמְּקוֹרָה הָעֲלִיוֹן מֵאֶרֶץ הַחַיִּים וּלְהוֹרִידָהּ אֶל יַרְכְּתֵי בּוֹר. בּוֹרוֹת נִשְׁבָּרִים אֲשֶׁר לֹא יָכִילוּ הַמַּיִם. אוֹי וְאָבוֹי עָלִי. אָהָה עַל נַפְשִׁי. עַל מִי אָנוּס לַעֲזָרָה וְאָנָּה אֶפְנֶה לִישׁוּעָה. בּוֹשָׁתִי וְגַם נִכְלַמְתִּי כִּי נִשְׁאַתִּי חֶרְפַּת נְעוּרַי. אָבֵל גְּלוּי וְיָדוּעַ לְפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אָבוֹתַי, כִּי לֹא בְּמָרָד וּבְמַעַל עָשִׂיתִי וְלֹא לְהַכְעִיסְךָ נִתְכַּוְּנָתִי, רַק יִצְרִי גָבַר עָלַי וּמַעֲשֵׂה שְׁטָן הִצְלִיחַ, כִּי הוּא מֵאִשׁ וְאִנִּי מִבָּשָׂר וְדָם. וְהוּא אֲשֶׁר הִסִּיתָנִי וּפְתָנִי לַעֲבֹר עַל מְצוֹתֶיךָ. וְנִסְכַּלְתִּי וּפְגַמְתִּי בְּמַחְשְׁבָה בְּדַבּוּר וּבְמַעֲשֵׂה. וְעַתָּה אָנִי בּוֹשׁ מִמַּעֲשֵׂי וּמִכָּלֵם אָנִי מַעֲוֹנוֹתַי. וּמִתְנַחֵם וּמִתְחַרֵּט אָנִי עַל כָּל מַה שְׁחָטָאתִי וְעוֹיֹתִי וּפְשָׁעֵתִי לְפָנֶיךָ מֵעוֹדִי עַד הַיּוֹם הַזֶּה. עֲזֹבְתִי אֶת דְּרָכֵי הָרָעִים וְאֶת אֲוִרוֹתַי הַמְּקַלְקְלִים, דְּכַתִּיב: יַעֲזֹב רָשָׁע דְּרָכּוֹ וְאִישׁ אֶן מַחְשְׁבוֹתָיו וַיָּשׁוּב אֶל יְהוָה וַיִּרְחַמְהוּ וְאֵל אֱלֹהֵינוּ כִּי יִרְבֶּה לְסִלּוּחַ. וּבְאֵתִי בָּלֵב נִשְׁבָּר וְנִדְכָּה לְהִתְנַפֵּל לְפָנֶיךָ כְּסֹא כְּבוֹדְךָ וְלִדְפַק עַל שַׁעֲרֵי רַחֲמֶיךָ וּלְבַקֵּשׁ מִמֶּךָ מַחִילָה וְסִלִּיחָה וְכִפְרָה, כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנוּן וְרַחוּם אַתָּה וַיִּמְיֶנְךָ פְּשׁוּטָה לְקַבֵּל שְׁבִיִם.

אָנָּה יְהוָה יֵאֱהוּדוֹנָהּ, סֶלַח נָא לְחַטָּאִים וְלַעֲוֹנוֹת וּלְפְשָׁעִים אֲשֶׁר חָטָאתִי וְעוֹיֹתִי וּפְשָׁעֵתִי לְפָנֶיךָ מֵעוֹדִי עַל הָאֲדָמָה וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה, **כֹּאן יִפְרֹט הָאָדָם**

את חטאותיו ופשעיו, ממה שזוכר, (אפשר לפרט גם בשפת אם) ויישבר לבבו הערל לפני הבורא, וישים במחשבתו כאילו חטא היום בחטאים אלו, וידמה בעיניו איך הוא משחזר את חטאיו לפני בורא עולם, ויהיה בוש ונכלם, ועל ידי זה ימחק עווננו למעלה ולמטה, ועל ידי זה מובטח שלא יחטא. ואח"כ ימשיך לומר: וְאֵל תְּבוֹא בְּמִשְׁפָּט אֶת עַבְדְּךָ כִּי לֹא יִצְדַּק לְפָנֶיךָ כָּל חַי. כִּי אַתָּה יְהוָה יֵאֱהָדוּנְהִי טוֹב וְסִלַּח וְרַב חַסְדֵּךָ לְכָל קוֹרְאֶיךָ. וְאֵל נָא תִבְזֶה עֲנוֹת עֲנִי אֲשֶׁר עֲנִיתִי בַצּוּם נַפְשִׁי, בְּרַכִּי כְּשָׁלוֹ מַצּוּם וּבְשָׂרִי כְּחֵשׁ מִשְׁמָן. וְיִהְיֶה חָשׁוּב וּמְקַבֵּל וּמְרַצֶּה לְפָנֶיךָ מַעֲוֵט חֲלָבִי וְדָמִי אֲשֶׁר נִתְמַעַט הַיּוֹם בְּתַעֲנִיתִי כְּחֵלֶב וְדָם הַנִּקְרָב עַל גִּבִּי מִזְבַּחֲךָ הַקָּדוֹשׁ. וּבְרַב רַחֲמֶיךָ וְחַסְדֶיךָ הוֹדַעְתָּנוּ עַל יְדֵי עַבְדֶיךָ לְתַקֵּן אֶת פְּגָם נַפְשֵׁנוּ בְּמִסְפָּר וּבְמִפְקַד שְׁמוֹת הַקְּדוֹשִׁים אֲשֶׁר פָּגַמְנוּ בָהֶם. וְגִלּוּי וְיָדוּעַ לְפָנֶיךָ כִּי חָפֵץ הָיִיתִי לַעֲשׂוֹת תִּקּוּן זֶה בְּכָל לַב, אַךְ אֵין בִּי כַח, וְכָשַׁל כַּחֵי לְהַתְעַנּוֹת כָּל כֶּף יָמִים רְצוּפִים זֶה אַחֵר זֶה, וְלָכֵן אָנִי מְפָרִישׁ צְדָקָה לְפָדְיוֹן תַּעֲנִיּוֹת אֱלֹהֵי. וְתִהְיֶה חֲשׁוּבָה וּמְקַבֵּלֶת הַצְּדָקָה שֶׁאֲנִי נוֹתֵן בְּעִבּוֹר הַתַּעֲנִיּוֹת כְּאֵלוֹ הַתַּעֲנִיּוֹתִי, וְכָל הַתְּקוּנִים וּבִירוֹר נִיצוּצוֹת הַקְּדוּשָׁה הָרְאוּיִם לְהַתְבָּרַר וְלַצָּאת עַל יְדֵי הַתַּעֲנִיּוֹת, יִהְיוּ מִתְבָּרְרִים וְיוֹצְאִים עַל יְדֵי הַצְּדָקָה שֶׁל פְּדִיוֹן הַתַּעֲנִיּוֹת. וְאַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים תִּטְהַר אֶת הַפְּגָמִים וְאֶת הַכְּתָמִים אֲשֶׁר נַעֲשׂוּ בְּגוּפִי וּנְפִשִׁי, רוּחִי וְנִשְׁמָתִי. וְכָל נִיצוּצוֹת הַקְּדוּשָׁה שֶׁנִּפְּלוּ בְּקִלְפוֹת עַל יְדֵי חֲטָאתִי וְנִבְרָאוּ מֵהֶם מִשְׁחִיתִים מְחַבְּלִים כְּרָמִים, יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ שְׁיִמּוֹתוֹ כָּל אוֹתָם קִלְפוֹת, וְיִחַזְרוּ כָּל נִיצוּצוֹת הַקְּדוּשָׁה בְּמָקוֹם שְׂרָשָׁם בְּעוֹלָמוֹת הָעֲלִיּוֹנִים לְמַעַן שִׁמְךָ הַקְּדוֹשׁ (חב"ו) הָרְמוּז בְּרֵאשִׁי תְבוֹת ח' ל' ב'לַע ו' יְקִיאָנוּ מִבְּטָנוּ יוֹרִישָׁנוּ אֵל, וּמִפְּסוּק ח' לָקָם ב' ח' יים ו' צְפוּנָה תִּמְלֵא בְּטָנָם, וְלְמַעַן שִׁמְךָ הַגָּדוֹל (בי"ט) הָרְמוּז בְּרֵאשִׁי תְבוֹת ב' זְרוּעוֹ י' קִבֵּץ ט' לָאִים. וְתִשְׁמַע אֶת תְּפִלָּתִי וְעֵתִירָתִי לְמַעַן שִׁמְךָ הַקְּדוֹשׁ (ארארית"א) הָרְמוּז בְּרֵאשִׁי תְבוֹת א' נָא ר' חֲמִיךָ א' ת' ר' גִּזְךָ י' כְּבָשׁוּ ת' מְחוּל א' שְׁמוֹתֵינוּ. כִּי אֵל שׁוֹמֵעַ תְּפִלוֹת וְתַחֲנוּנִים אַתָּה, בְּרוּךְ שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה. יִהְיוּ לְרָצוֹן אֲמָרֵי כִּי וְהִגִּיּוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהָדוּנְהִי צוּרִי וְגֵאֲלִי.

מִכָּאן יָכוֹל לְשַׁבֵּת

הַתְּקוּנָה

יאמר פסוקים אלו, כל פסוק של פעמים:

יהוה יאהדונהי צבאות עמנו משגב לנו אלהי יעקב סלה:

יהוה צבאות אשרי אדם בטח בך:

יהוה הושיעה. המלך יעננו ביום קראנו:

ואני תפלתי לך יהוה עת רצון אלהים ברב חסדך. ענני באמת ישעה:

יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגאלי:

יאמר פסוקים אלו, ויכוון ש'אבנט' (חגורה) שהכהן היה לובש, מכפר על הרהור הלב.

ואתה הקרב אליך את-אהרן אחיך ואת-בניו אתו, מתוך בני ישראל-
לכהנו-לי: אהרן--נדב ואביהוא אלעזר ואיתמר, בני אהרן. ועשית
בגדי-קדש, לאהרן אחיך, לכבוד, ולתפארת. ואתה, תדבר אל-כל-
חכמי-לב, אשר מלאתיו, רוח חכמה; ועשו את-בגדי אהרן, לקדשו--
לכהנו-לי. ואלה הבגדים אשר יעשו, חשן ואפוד ומעיל, וכתנת תשבץ,
מצנפת ואבנט; ועשו בגדי-קדש לאהרן אחיך, ולבניו--לכהנו-לי. והם
יקחו את-הזהב, ואת-התכלת ואת-הארגמן, ואת-תולעת השני, ואת-
היש. ועשית ציץ, זהב טהור; ופתחת עליו פתוחי חתם, קדש ליהוה.
ושמת אתו על-פתיל תכלת, והיה על-המצנפת; אל-מול פני-המצנפת,
יהיה. והיה, על-מצח אהרן, ונשא אהרן את-עון הקדשים אשר יקדישו
בני ישראל, לכל-מתנת קדשיהם; והיה על-מצחו תמיד, לרצון להם לפני
יהוה. ושבצת הכתנת יש, ועשית מצנפת יש; ואבנט תעשה, מעשה
רקם. ולבני אהרן תעשה כתנת, ועשית להם אבנטים; ומגבעות תעשה
להם, לכבוד ולתפארת.

ויעשו את-הכתנת יש, מעשה ארג, לאהרן, ולבניו. ואת המצנפת יש,
ואת-פארי המגבעות יש, ואת-מכנסי הבד, יש משזר. ואת-האבנט
יש משזר, ותכלת וארגמן ותולעת שני--מעשה רקם: פאשר צוה
יהוה, את-משה.

ליאמר פסוקים אלו, ויכוון ש'קרבן עולה', מכפר על פגם המחשבה.

וַיִּקְרָא, אֶל-מֹשֶׁה; וַיְדַבֵּר יְהוָה אֵלָיו, מֵאֵהָל מוֹעֵד לֵאמֹר. דַּבֵּר אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם, אָדָם כִּי-יִקְרִיב מִכֶּם קָרְבָּן, לַיהוָה--מִן-הַבְּהֵמָה, מִן-הַבֶּקֶר וּמִן-הַצֹּאן, תִּקְרִיבוּ, אֶת-קָרְבַּנְכֶם. אִם-עָלָה קָרְבָּנוּ מִן-הַבֶּקֶר, זָכַר תָּמִים יִקְרִיבֶנּוּ; אֶל-פֶּתַח אֵהָל מוֹעֵד, יִקְרִיב אֹתוֹ, לְרֹצְנוֹ, לִפְנֵי יְהוָה. וְסֹמֵךְ יָדוֹ, עַל רֹאשׁ הָעֵלָה; וְנִרְצָה לוֹ, לְכַפֵּר עָלָיו. וְשָׁחַט אֶת-בֶּן הַבֶּקֶר, לִפְנֵי יְהוָה; וְהִקְרִיבוּ בְּנֵי אֶהֱרֹן הַכֹּהֲנִים, אֶת-הַדָּם, וְזָרְקוּ אֶת-הַדָּם עַל-הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב, אֲשֶׁר-פֶּתַח אֵהָל מוֹעֵד. וְהִפְשִׁיט, אֶת-הָעֵלָה; וְנִתַּח אֹתָהּ, לְנִתְחֶיהָ. וְנָתַנוּ בְּנֵי אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן, אִשׁ--עַל-הַמִּזְבֵּחַ; וְעָרְכוּ עֲצִים, עַל-הָאִשׁ. וְעָרְכוּ, בְּנֵי אֶהֱרֹן הַכֹּהֲנִים, אֶת הַנִּתְחִים, אֶת-הָרֹאשׁ וְאֶת-הַפְּדָר--עַל-הָעֲצִים אֲשֶׁר עַל-הָאִשׁ, אֲשֶׁר עַל-הַמִּזְבֵּחַ. וְקָרְבוּ וּכְרָעוּ, יָרַחַץ בַּמַּיִם; וְהִקְטִיר הַכֹּהֵן אֶת-הַכֹּל הַמִּזְבֵּחַהּ, עָלָה אִשָּׁה רִיחַ-נִיחֹחַ לַיהוָה. וְאִם-מִן-הַצֹּאן קָרְבָּנוּ מִן-הַכְּשָׁבִים אוֹ מִן-הָעֲזִים, לְעֵלָה--זָכַר תָּמִים, יִקְרִיבֶנּוּ. וְשָׁחַט אֹתוֹ עַל יַרֵךְ הַמִּזְבֵּחַ, צָפְנָה--לִפְנֵי יְהוָה; וְזָרְקוּ בְּנֵי אֶהֱרֹן הַכֹּהֲנִים אֶת-דָּמוֹ, עַל-הַמִּזְבֵּחַ--סָבִיב. וְנִתַּח אֹתוֹ לְנִתְחָיו, וְאֶת-רֹאשׁוֹ וְאֶת-פְּדָרוֹ; וְעָרַף הַכֹּהֵן, אֹתָם, עַל-הָעֲצִים אֲשֶׁר עַל-הָאִשׁ, אֲשֶׁר עַל-הַמִּזְבֵּחַ. וְהִקְרַב וְהִכְרָעִים, יָרַחַץ בַּמַּיִם; וְהִקְרִיב הַכֹּהֵן אֶת-הַכֹּל, וְהִקְטִיר הַמִּזְבֵּחַהּ--עָלָה הוּא אִשָּׁה רִיחַ נִיחֹחַ, לַיהוָה. וְאִם מִן-הָעוֹף עָלָה קָרְבָּנוּ, לַיהוָה: וְהִקְרִיב מִן-הַתְּרִים, אוֹ מִן-בְּנֵי הַיּוֹנָה--אֶת-קָרְבָּנוֹ. וְהִקְרִיבוּ הַכֹּהֵן, אֶל-הַמִּזְבֵּחַ, וּמָלַק אֶת-רֹאשׁוֹ, וְהִקְטִיר הַמִּזְבֵּחַהּ; וְנִמְצָה דָּמוֹ, עַל קִיר הַמִּזְבֵּחַ. וְהִסִּיר אֶת-מְרֹאתָו, בְּנִצָּתָהּ; וְהִשְׁלִיךְ אֹתָהּ אֶצֶל הַמִּזְבֵּחַ, קִדְמָה--אֶל-מְקוֹם, הַדָּשָׁן. וְשִׁסַּע אֹתוֹ בְּכַנְפָיו, לֹא יִבְדִּיל, וְהִקְטִיר אֹתוֹ הַכֹּהֵן הַמִּזְבֵּחַהּ, עַל-הָעֲצִים אֲשֶׁר עַל-הָאִשׁ: עָלָה הוּא, אִשָּׁה רִיחַ נִיחֹחַ--לַיהוָה.

ויאמר בקשה זו:

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהַדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׂיִהְיֶה חָשׁוּב וּמְקַבֵּל וּמְרוֹצָה לְפָנֶיךָ הַלְמוּד שְׂלִמְדָתִי בְּתוֹרָתְךָ הַקְּדוּשָׁה, לְתַקֵּן מֵה שְׂפָגְמָתִי בַעֲוֹנוֹתַי, וַיַּעֲלֵה לְפָנֶיךָ הַבָּל קָרִיאתִי בְּתוֹרָתְךָ הַקְּדוּשָׁה, לְתַקֵּן אוֹתִי שְׂמוֹתֶיךָ הַקְּדוּשִׁים שְׂפָגְמָתִי בָּהֶם אָנִי וּבֵיתִי, וּבְרַב רַחֲמֶיךָ

וְחִסְדֵיךָ יִתְקַן כָּל אֲשֶׁר פָּגַמְנוּ, וְיִמְשַׁךְ שְׁפַע רַב בְּכָל הָעוֹלָמוֹת הַקְּדוֹשִׁים, וּמִשָּׁם יִמְשַׁךְ שְׁפַע רַב לְנַפְשֵׁנוּ רוּחֵנוּ וְנִשְׁמָתֵנוּ. עֲנֵנוּ אָבִינוּ עֲנֵנוּ בְּיוֹם צוּם הַתְּעַנִּית הַזֶּה וְיִהְיֶה הַיּוֹם הַזֶּה יוֹם רְצוֹן לְפָנֶיךָ, לְתִקּוּן אֶת כָּל פְּגָמֵינוּ וּפְגָמֵי אָדָם הָרָאוּשׁוֹן שֶׁפָּגַמְנוּ בְּכָלֹת אֲצִילוֹת בְּרִיאָה יִצְרָה עֲשֵׂיהָ, וּבְכָל פְּרֻטֵי אֲצִילוֹת בְּרִיאָה יִצְרָה עֲשֵׂיהָ, וּלְבַרֵּר חֻלְקֵי הַנֶּפֶשׁ שֶׁנִּפְגְּמוּ וְנִפְלוּ בְּנִגְיָה דְאֲצִילוֹת בְּרִיאָה יִצְרָה עֲשֵׂיהָ, וְנִגְיָה כְּאוֹר תִּהְיֶה אֶל מְקוֹם הַקְּדוּשׁ:

יאמר פסוקים אלו שבע פעמים.

אָנָּה יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי הוֹשִׁיעָה נָא אָנָּה יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי הַצְּלִיחָה נָא:
 אָנָּה אֵל נָא הוֹשִׁיעָה נָא וְהַצְּלִיחָה נָא:
 אָנָּה אֵל נָא הוֹשִׁיעָה נָא וְהַרְוִיחָה נָא:
 אָנָּה אֵל נָא, רַפָּא נָא, סְלַח נָא, הוֹשִׁיעֵנָא וְהוֹשִׁיעָה נָא:

יאמר פסוקים אלו חמש פעמים:

וְאֵת אֲשֶׁר חָטָא מִן הַקְּדוּשׁ יִשְׁלַם, וְאֵת חֲמִישֵׁתוֹ יוֹסֵף עָלָיו וְנָתַן אוֹתוֹ לַכֹּהֵן.
 וְהַכֹּהֵן יִכְפֹּר עָלָיו בְּאֵיל הָאֶשֶׁם וְנִסְלַח לוֹ:
 וְאִם גָּאֵל יִגָּאֵל אִישׁ מִמַּעֲשָׂרוֹ, חֲמִישִׁיתוֹ יוֹסֵף עָלָיו:

לכתחילה יאמר כאן כמה פרקי תהלים, ומי שרוצה להדר וזמנו בידו, יכול לקרוא את כל ספר התהלים,

ואחר כך יאמר: יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי צְבָאוֹת עֲמָנוּ מִשְׁגָּב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סְלָה:
 יְהוָה צְבָאוֹת אֲשֶׁר־י אָדָם בּוֹטַח בָּךְ: יְהוָה הוֹשִׁיעָה הַמְּלַךְ יַעֲנֵנוּ בְּיוֹם קְרָאֵנוּ:
 וְאֲנִי תַפְלִיתִי לָךְ יְהוָה עֵת רְצוֹן, אֱלֹהִים בְּרַב חֶסֶדְךָ עֲנֵנִי בְּאַמֶּת יִשְׁעֶךָ: יְהִיו
 לְרְצוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְהוָה צוּרֵי וְגֹאֲלֵי:

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי, שְׁיֵהֵא מַעוֹט חֻלְבֵי וְדָמֵי שְׁנַת־מַעַט הַיּוֹם לְפָנֶיךָ בְּתַעֲנִיתִי חָשׁוּב וּמִקְבֵּל לְפָנֶי כֶּסֶף כְּבוֹדְךָ כְּאֵלוֹ הַקְּרַבְתִּיו עַל גְּבִי מִזְבַּחֲךָ הַקְּדוֹשׁ, וּבְכַח חֻלֵּב וְדָם שְׁנַת־מַעַט מִמֶּנִּי, יִתְעוֹרֵר סוּד ב' זְוֹגֵי מ"ב דְּחִיף וְגֵרוֹן. וּבִכֵּן יִמְתְּקוּ מִסִּפְּרֵי אוֹתֵיּוֹת דְּמִלּוּי דְרַבּוּעַ דְּאֱלֹהִים דְּהֵי"ן הָעוֹלָה שְׁמוֹנָה מֵאוֹת, וְעַם מִסִּפְּרֵי מֵאָה וּשְׁלֹשִׁים אוֹתֵיּוֹת

וַיִּשְׁבֶּר יְהוָה אֶת אֲרְצֵי הַלְּבָנוֹן: וַיִּרְקִידֵם כְּמוֹ עֵגֶל לְבָנוֹן וְשִׁרְיוֹן כְּמוֹ בֶן רְאֵמִים: קוֹל יְהוָה חִצְבַּת לְהַבּוֹת אֵשׁ: קוֹל יְהוָה יַחֲלִיל מִדְּבַר יַחֲלִיל יְהוָה מִדְּבַר קִדְּשׁ: קוֹל יְהוָה יַחֲלִיל אֵילוֹת וַיַּחֲשֹׁף יַעֲרוֹת וּבִהִיכְלוּ כָּלוּ אִמֹר כְּבוֹד: יְהוָה לְמַבּוֹל יֵשֵׁב וַיֵּשֶׁב יְהוָה מֶלֶךְ לְעוֹלָם: יְהוָה עַז לְעַמּוֹ יִתֵּן יְהוָה יְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם:

אָנָּה בָּכַח. גְּדוּלַת יְמִינְךָ. תִּתִּיר צְרוּרָה:
 קִבַּל רִנָּת. עִמְךָ שִׁגְבָנוּ. טִהַרְנוּ נוֹרָא:
 נָא גְבוּר. דוֹרְשֵׁי יַחֲוֹדְךָ. כְּבַבַת שְׁמֵרִם:
 בְּרַכְּם טִהַרִם. רַחֲמֵי צְדָקָתְךָ. תִּמְיֵד גְּמִלִם:
 חֲסִין קְדוּשׁ. בְּרוּב טוֹבְךָ. נִהַל עֲדָתְךָ:
 יַחֲדֵי גָאָה. לְעִמְךָ פִּנְהָ. זוֹכְרֵי קְדוּשָׁתְךָ:
 שׁוֹעֲתֵנוּ קִבַּל. וּשְׁמַע צַעֲקֵתֵנוּ. יוֹדַע תַּעֲלוּמוֹת:
 בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

בצאתו מן הקודש, חשוב להיות בשמחה עצומה, ויתן שיר ושבח, על שזכה לעשות תשובה על חטאים אלו, ועל ידי זה נעשה אהוב למעלה ולמטה, כדברי הרמב"ם עיין בעמוד: 152. ולא ייתן שום עצבות על ליבו, בפרט אם הגיע לעוונות אלו על ידי חוסר ידיעה, שפעמים רבות היה אנוס ושוגג, עד שכבר לא יכל לפרוש מהחטא, ויתבונן כמה בורא עולם אוהב אותו מחבק אותו ומנשק אותו, על שחזר אליו, ומכאן ואילך ישתדל באהבת הבורא ובקרבתו ולהידבק בו, ולהתבטל אליו, ועי"ז לא יבוא לידי ניסיונות, ויתרחק מדברים המחטיאים אותו, עיין בעמוד: 121.

ייתן הכסף לצדקה לעניים יראי שמים או לזיכוי הרבים בענייני שמירת הברית והעניים, ומי שמעוניין לזכות עוד יהודים לשוב בתשובה, ראוי שיתרום זאת לארגון ונשמרתם, בעמדות קהילות/נדירים פלוס, קוד 2221, או בבנק הדואר: 09, סניף: 001, חשבון: 26122689, או בטלפון 0527126565 ויהיה שותף בשמירת הקדושה בכלל ישראל. ויהי רצון ש'ה' יקבל תשובתו ברצון.

תִּיקוּן פְּגַם הַדַּעַת

תיקון זה מיוחד, כל מי שעושה זאת שלושה פעמים, (כפי ההדרכות) זה מועיל לו מאד, בפרט אם נפגם אצלו הדעת מחמת העוונות, משום שכידוע, פגם הברית בשורשו פוגם גם בדעת, ומועיל מאד למי שיש לו מחשבות כפירה, או מי שחסר לו באהבת וקירבת השם, זה עוזר מאד להרגיש קירבה עצומה לבורא, וליישוב הדעת, ולהתמודדות נפשיות, ופתרון לבעיות חברתיות. ראוי לעיין בעמוד: 276

(אם יכול ייתן 273 שז ומי שאין ידו משגת ייתן 91 שז)
סדר התיקון כולל:

יום לפני התענית יקבל את התענית, התענית היא, מעלות השחר עד צאת הכוכבים, צריך לא להיות טמא, לכן אם יכול, ילך בתחילת התענית, או יום לפני למקווה, ביום התענית יעשה סדר פדיון. ותשובה. כדלהלן. (להסבר מקיף כדאי לעיין בהקדמה בעמוד: 276)

וזה נוסח הווידוי, קודם קבלת התענית:

אָנָּא יְהוָה יֵאָהֳדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, תָּבֵא לְפָנֶיךָ תְּפִלָּתֵנוּ וְאֵל תִּתְעַלֵּם מִלִּפְנֵינוּ מִתְחַנְּתֵנוּ, שְׂאִין אֲנַחְנוּ עֲזִי פָּנִים וְקָשִׁי עֶרְךָ לֹמֵר לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאָהֳדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ צְדִיקִים אֲנַחְנוּ וְלֹא חָטְאֵנוּ. אָבֵל חָטְאֵנוּ. עֲוִינוּ. פָּשְׁעָנוּ. אֲנַחְנוּ וְאֲבוֹתֵינוּ וְאֲנָשֵׁי בֵּיתֵנוּ:
אֲשַׁמְנוּ. בְּגַדְנוּ. גָּזַלְנוּ. דִּבְרַנוּ דְּפִי וְלִשׁוֹן הָרַע. הֶעֱוִינוּ. וְהִרְשַׁעְנוּ. זָדְנוּ. חִמְסְנוּ. טָפְלָנוּ שָׁקֵר וּמְרָמָה. יַעֲצָנוּ עֲצוֹת רָעוֹת. כָּזַבְנוּ. כָּעִסְנוּ. לִצְנוּ. מְרַדְנוּ. מְרִינוּ דְּבָרֶיךָ. נֹאצְנוּ. נֹאפְנוּ. סָרְרָנוּ. עֲוִינוּ. פָּשְׁעָנוּ. פָּגַמְנוּ בְּמַחְשָׁבָה בְּדַבּוּר וּבְמַעֲשֵׂה. צָרְרָנוּ. צָעַרְנוּ אֵב וְאֵם. קָשִׁינוּ עֶרְךָ. רָשַׁעְנוּ. שָׁחַתְנוּ. תַּעֲבָנוּ. תָּעִינוּ וְתַעֲתַעְנוּ. וְסָרְנוּ מִמִּצְוֹתֶיךָ וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא שָׁוָה לָנוּ. וְאַתָּה צְדִיק עַל כָּל הַבָּא עֲלֵינוּ כִּי אָמַת עֲשִׂיתָ וְאֲנַחְנוּ הִרְשַׁעְנוּ: מֵה נֹאמֵר לְפָנֶיךָ יֵשֵׁב מְרוֹם, וּמֵה נִסְפֵּר לְפָנֶיךָ שׁוֹכֵן שְׁחָקִים. הֲלֹא הִנְסַתְרוֹת וְהִנְגַּלְתָּ אֶתָּה

יודע. אֶתָּה יוֹדֵעַ רְזִי עוֹלָם וְתַעֲלוּמוֹת סִתְּרֵי כָּל חַי. אֶתָּה חִפְּשׁ כָּל חֲדָרֵי
בְּטוֹן. רְאֵה כְּלוֹת וְלֵב. אֵין דְּבַר נֶעְלָם מִמֶּךָ וְאֵין נִסְתָּר מִנְּגִד עֵינֶיךָ: יְהִי
רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׁתַּמְחַל לָנוּ אֶת כָּל
חַטָּאתֵינוּ וְתִכְפֹּר לָנוּ אֶת כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ וְתַמְחַל וְתִסְלַח לְכָל פְּשָׁעֵינוּ.

וְזֶה נִסַּח קְבֻלַּת הַתְּעֵנִית:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, הִרִינִי מִקְבֵּל עָלִי לְהַתְּעַנּוֹת לְמַחֵר מֵעֲלוֹת הַשִּׁחַר וְעַד לְצֵאת
הַכּוֹכָבִים. עַל אֲשֶׁר חָטָאתִי, עָוִיתִי וּפָשַׁעְתִּי, בְּפָגַם הַדַּעַת וּבַהֲתַחֲבְרוֹת עִם
הָעָרֵב רַב בֵּין בְּגִלְגוּל זֶה וּבֵין בְּגִלְגוּלִים אַחֲרָיִם, מֵעוֹדִי וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה, וְהִרִינִי
מִתְּנָה שְׂאֵם לֹא אוֹכַל לְהַתְּעַנּוֹת, כְּשֶׁאֶפְרִישׁ פְּרוּטָה לְצַדִּיקָה וְאֶכּוֹן לְבִטֵּל
הַתְּעֵנִית, אוֹכַל לְאָכַל וְלִשְׁתּוֹת לֹלֵא שׁוּם עֶזְרָה כָּלֵל. וְהִרִינִי מִתְּכַוֵּן בְּתַעֲנִית
זֶה לְהַקְרִיב חֶלְבִי וְדָמִי לְפָנֶי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּמִקּוֹם הַקְּרָבָן הַנִּקְרָב עַל
גִּבֵּי הַמִּזְבֵּחַ, לְכַפֵּר עַל חַטָּאתִי. וְיְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ
וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׁתִּתֵּן לִי כַּח לְהַתְּעַנּוֹת לְפָנֶיךָ, וְתִקְבַּל תְּשׁוּבָתִי וְתַעֲנִיתִי
וְתִרְצָנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים.

הַמִּשְׁךְ סֹדֵר הַתִּיקוֹן, בְּיוֹם הַצּוּם.

הִרִינִי מוֹכֵן וּמְזַמֵּן לְקַיֵּם בְּעֲזָרַת הָאֵל יִתְבָּרַךְ מִצּוֹת עֲשֵׂה שֶׁל הַתְּשׁוּבָה,
כְּפָתוּב בַּתּוֹרָה: וְשִׁבְתָּ עַד יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי אֱלֹהֶיךָ וְשִׁמַּעְתָּ בְּקוֹלוֹ. וְהִרִינִי
מִתְּחַרֵּט עַל כָּל מַה שֶׁחָטָאתִי, עָוִיתִי וּפָשַׁעְתִּי, בֵּין בְּגִלְגוּל זֶה וּבֵין בְּגִלְגוּלִים
אַחֲרָיִם, חֲרָטָה גְמוּרָה וְשִׁלְמָה, וּמִקְבֵּל עָלִי שְׁלֵא לַחֲזֹר וְלַחֲטֹא עוֹד. וְיְהוָה
יֵאֱהוּדוּנְהִי יִתְבָּרַךְ בְּרַחֲמָיו יַעֲזָרֵנִי עַל דְּבַר כְּבוֹד שִׁמוֹ מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם, אָמֵן
כֵּן יְהִי רְצוֹן.

אֲנֵא יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, תָּבֵא לְפָנֶיךָ תְּפִלָּתֵנוּ וְאֵל
תְּתַעַלֵּם מִלְּפָנֵינוּ מִתְּחַנְתָּנוּ, שְׂאֵין אֲנַחְנוּ עֲזִי פָנִים וְקָשִׁי עָרְף לּוֹמֵר לְפָנֶיךָ
יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ צְדִיקִים אֲנַחְנוּ וְלֹא חָטָאנוּ. אָבֵל
חָטָאנוּ. עֲוִינוּ. פָּשַׁעְנוּ. אֲנַחְנוּ וְאֲבוֹתֵינוּ וְאֲנָשִׁי בֵיתֵנוּ:

אֲשַׁמְנוּ. בְּגִדְתִי בְּאֲחֻדוֹתַי וְנִתְתִּי מוּם בְּקִדְשֵׁי שָׁמַיִם, וּפְגַמְתִּי בַּמִּדּוֹת
הָעֲלִיּוֹנִים וְקִלְקַלְתִּי צְנוּרֵי הַקִּדְשָׁה, וּמְנַעַתִּי הַטּוֹב וְהַשְּׂפֵעַ הָרְאוּי לְבֵא
עַל יְדֵיהֶם. גִּזְלָנוּ. דִּבְרָנוּ דוֹפִי וְלִשׁוֹן הָרַע. הֶעֱוִינוּ. וְהִרְשָׁעְנוּ. זָדְנוּ. חִמְסָנוּ.

טַפְּלָנוּ שְׁקַר וּמְרָמָה. יַעֲצָנוּ עֲצוֹת רָעוֹת. כַּזְבָּנוּ. כַּעֲסָנוּ. לַצָּנוּ. מְרִדְנוּ. מְרִינוּ
 דְּבָרֶיהָ. נֹאצָּנוּ. נֹאפְנוּ. סָרְרָנוּ. עֲוִינוּ. פָּשַׁעְנוּ. פִּגְמָנוּ. צָרְרָנוּ. צַעֲרָנוּ אָב וָאִם.
 קִשְׁיָנוּ עֶרְף. רָשַׁעְנוּ. שַׁחַתְנוּ. תַּעֲבָנוּ. תַּעֲנִינוּ וְתַעֲתְעֵנוּ. וְסִרְנוּ מִמִּצְוֹתֶיהָ
 וּמִמִּשְׁפָּטֶיהָ הַטּוֹבִים וְלֹא שָׁוָה לָנוּ. וְאַתָּה צַדִּיק עַל כָּל הַבָּא עֲלֵינוּ כִּי אָמַת
 עָשִׂיתָ וְאַנְחָנוּ הִרְשַׁעְנוּ:

מֵה נֹאמַר לְפָנֶיהָ יֵשֵׁב מְרוֹם, וּמֵה נִסְפָּר לְפָנֶיהָ שׁוֹכֵן שְׁחָקִים. הֲלֹא הִנְסַתְרוֹת
 וְהִנְגַּלוֹת אֶתָּה יוֹדֵעַ. אֶתָּה יוֹדֵעַ רִזִּי עוֹלָם וְתַעֲלוּמוֹת סִתְרֵי כָל חַי. אֶתָּה חִפְשׁ
 כָּל חֲדָרֵי בָטָן. רֹאֵה כְלִיּוֹת וְלֵב. אֵין דְּבָר נֶעְלָם מִמֶּךָ וְאֵין נִסְתָּר מִנֶּגֶד עֵינֶיהָ:
 יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיהָ יְהוָה יֵאֱהַדוֹנָהי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׁתַּמְחַל לָנוּ אֶת
 כָּל חַטָּאתֵינוּ וְתִכַּפֵּר לָנוּ אֶת כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ וְתִמְחַל וְתִסְלַח לְכָל פְּשָׁעֵינוּ.
 מִי אֵל כְּמוֹךָ נִשְׂא עוֹן וְעֵבֵר עַל פְּשָׁע לְשִׂאֲרֵי נַחֲלָתוֹ, לֹא הִחֲזִיק לְעַד אֲפֹ
 כִּי חָפֵץ חֶסֶד הוּא: יָשׁוּב יִרְחַמְנוּ יִכַּבֵּשׁ עֲוֹנוֹתֵינוּ, וְתִשְׁלִיךְ בְּמִצְלוֹת יָם כָּל
 חַטָּאתָם: תִּתֵּן אָמַת לִיעֶקֶב חֶסֶד לְאַבְרָהָם, אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְתֵּינוּ מִימֵי
 קֶדֶם:

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, מֶלֶךְ עַל כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ בְּכַבֹּדְךָ, וְהִנְשֵׂא עַל כָּל
 הָאָרֶץ בִּיקָרְךָ, וְהוֹפֵעַ בְּהֵדֵר גָּאוֹן עֲזָךְ, עַל כָּל יוֹשְׁבֵי תֵבֵל אֶרֶץךָ. וְיִדַע כָּל
 פֶּעוּל כִּי אֶתָּה פְּעַלְתָּ וְיָבִין כָּל יִצּוֹר כִּי אֶתָּה יִצְרָתוֹ וְיֵאמַר כָּל אֲשֶׁר נִשְׁמָה
 בְּאֲפֹ יְהוָה יֵאֱהַדוֹנָהי אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מֶלֶךְ וּמַלְכוּתוֹ בְּכָל מְשָׁלָה. קִדְשָׁנוּ
 בְּמִצְוֹתֶיהָ, תֵּן חֻלְקָנוּ בְּתוֹרָתְךָ, שִׁבְעֵנוּ מִטוֹבְךָ שִׂמַּח נַפְשָׁנוּ בִישׁוּעָתְךָ,
 וְטִהַר לִבָּנוּ לְעִבְדֶּךָ בְּאָמַת, וְהָאֵר עֵינָנוּ בְּתוֹרָתְךָ וְדַבֵּק לִבָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיהָ וְיִחַד
 לְבָבָנוּ לְאַהֲבָה וְלִירָאָה אֶת שִׁמְךָ.

וְאֵלֵה הַמְּלָכִים אֲשֶׁר מָלְכוּ בְּאֶרֶץ אֲדוּם לִפְנֵי מֶלֶךְ מֶלֶךְ לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל: וְיִמְלֹךְ
 בְּאֲדוּם בָּלַע בֶּן בְּעוֹר וְשֵׁם עִירוֹ דְּנִהָבָה: וְיָמַת בָּלַע וְיִמְלֹךְ תַּחֲתָיו יוֹבָב בֶּן
 זֶרַח מִבְּצֻרָה: וְיָמַת יוֹבָב וְיִמְלֹךְ תַּחֲתָיו חֲשָׁם מֵאֶרֶץ הַתִּימָנִי: וְיָמַת חֲשָׁם
 וְיִמְלֹךְ תַּחֲתָיו הֵדֵד בֶּן בְּדַד הַמִּכָּה אֶת מִדְּיָן בְּשִׂדָה מוֹאָב וְשֵׁם עִירוֹ עֹוִית:
 וְיָמַת הֵדֵד וְיִמְלֹךְ תַּחֲתָיו שִׁמְלָה מִמִּשְׁרָקָה: וְיָמַת שִׁמְלָה וְיִמְלֹךְ תַּחֲתָיו
 שָׂאוּל מִרְחֻבוֹת הַנֶּהָר: וְיָמַת שָׂאוּל וְיִמְלֹךְ תַּחֲתָיו בַּעַל חָנָן בֶּן עַכְבָּוֹר: וְיָמַת
 בַּעַל חָנָן בֶּן עַכְבָּוֹר וְיִמְלֹךְ תַּחֲתָיו הֵדֵר וְשֵׁם עִירוֹ פָּעוּ וְשֵׁם אִשְׁתּוֹ מְהִיטְבָּאֵל
 בֵּת מִטְרַד בֵּת מִי זָהָב:

בְּרֵאשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ: וְהָאָרֶץ הִיְתָה תְהוֹ וְבָהוּ
וְחֹשֶׁךְ עַל פְּנֵי תְהוֹם וְרוּחַ אֱלֹהִים מְרַחֶפֶת עַל פְּנֵי הַמַּיִם: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי
אֹר וַיְהִי אֹר: וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאֹר כִּי טוֹב וַיַּבְדֵּל אֱלֹהִים בֵּין הָאֹר וּבֵין
הַחֹשֶׁךְ: וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לָאֹר יוֹם וְלַחֹשֶׁךְ קֶרָא לַיְלָה וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם
אֶחָד:

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי רְקִיעַ בְּתוֹךְ הַמַּיִם וַיְהִי מַבְדִּיל בֵּין מַיִם לְמַיִם: וַיַּעַשׂ
אֱלֹהִים אֶת הַרְקִיעַ וַיַּבְדֵּל בֵּין הַמַּיִם אֲשֶׁר מִתַּחַת לַרְקִיעַ וּבֵין הַמַּיִם אֲשֶׁר
מֵעַל לַרְקִיעַ וַיְהִי כֵן: וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לַרְקִיעַ שָׁמַיִם וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם
שֵׁנִי:

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִקְוּ הַמַּיִם מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם אֶל מְקוֹם אֶחָד וְתֵרָאֶה הַיַּבְשָׁה
וַיְהִי כֵן: וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לַיַּבְשָׁה אָרֶץ וְלַמְקוֹה הַמַּיִם קָרָא יַמִּים וַיֵּרָא אֱלֹהִים
כִּי טוֹב: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תִּדְשָׂא הָאָרֶץ דָּשָׂא עֵשֶׂב מִזְרִיעַ זֶרַע עֵץ פְּרִי עֹשֶׂה
פְּרִי לְמִינוֹ אֲשֶׁר זָרְעוּ בּוֹ עַל הָאָרֶץ וַיְהִי כֵן: וַתּוֹצֵא הָאָרֶץ דָּשָׂא עֵשֶׂב מִזְרִיעַ
זֶרַע לְמִינֵהוּ וְעֵץ עֹשֶׂה פְּרִי אֲשֶׁר זָרְעוּ בּוֹ לְמִינֵהוּ וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי טוֹב: וַיְהִי
עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם שְׁלִישִׁי:

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי מְאֹרֶת בְּרְקִיעַ הַשָּׁמַיִם לְהַבְדִּיל בֵּין הַיּוֹם וּבֵין הַלַּיְלָה וְהָיוּ
לְאֹתוֹת וּלְמוֹעֲדִים וּלְיָמִים וּשְׁנָיִם: וְהָיוּ לְמְאֹרֹת בְּרְקִיעַ הַשָּׁמַיִם לְהָאִיר עַל
הָאָרֶץ וַיְהִי כֵן: וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת שְׁנֵי הַמְּאֹרֹת הַגְּדֹלִים אֶת הַמְּאֹרֹת הַגְּדֹלִים
לְמַמְשָׁלֹת הַיּוֹם וְאֶת הַמְּאֹרֹת הַקְּטָנִים לְמַמְשָׁלֹת הַלַּיְלָה וְאֶת הַכּוֹכָבִים: וַיִּתֵּן
אֹתָם אֱלֹהִים בְּרְקִיעַ הַשָּׁמַיִם לְהָאִיר עַל הָאָרֶץ: וְלַמְשָׁל בַּיּוֹם וּבַלַּיְלָה
וְלְהַבְדִּיל בֵּין הָאֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי טוֹב: וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם
רְבִיעִי:

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִשְׂרְצוּ הַמַּיִם שָׂרָץ נֶפֶשׁ חַיָּה וְעוֹף יְעוֹפֵף עַל הָאָרֶץ עַל פְּנֵי
רְקִיעַ הַשָּׁמַיִם: וַיַּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הַתַּנִּינִם הַגְּדֹלִים וְאֶת כָּל נֶפֶשׁ הַחַיָּה
הַרְמֵשֶׁת אֲשֶׁר שָׂרְצוּ הַמַּיִם לְמִינֵהֶם וְאֶת כָּל עוֹף כָּנָף לְמִינֵהוּ וַיֵּרָא אֱלֹהִים
כִּי טוֹב: וַיַּבְרָךְ אֹתָם אֱלֹהִים לֵאמֹר פְּרוּ וּרְבוּ וּמְלֵאוּ אֶת הַמַּיִם בַּיַּמִּים וְהָעוֹף
יִרָב בָּאָרֶץ: וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם חַמִּישִׁי:

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תּוֹצֵא הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה לְמִינָהּ בְּהֵמָה וְרֶמֶשׂ וְחַיִּתוֹ אָרֶץ

לְמִינָה וַיְהִי כֵן: וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת חֵית הָאָרֶץ לְמִינָה וְאֶת הַבְּהֵמָה לְמִינָה וְאֶת כָּל רֶמֶשׂ הַהָאֲדָמָה לְמִינֵהוּ וַיִּרְא אֱלֹהִים כִּי טוֹב: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים נַעֲשֶׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ כְּדְמוּתֵנוּ וַיְרִדוּ בְדִגְתַּת הַיָּם וּבְעוֹף הַשָּׁמַיִם וּבַבְּהֵמָה וּבְכָל הָאָרֶץ וּבְכָל הָרֶמֶשׂ הַרֹמֵשׂ עַל הָאָרֶץ: וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ בְּצֶלֶם אֱלֹהִים בָּרָא אֹתוֹ זָכָר וּנְקֵבָה בָּרָא אֹתָם: וַיְבָרֶךְ אֹתָם אֱלֹהִים וַיֹּאמֶר לָהֶם אֱלֹהִים פְּרוּ וּרְבוּ וּמְלֵאוּ אֶת הָאָרֶץ וּכְבֹּשׁוּהָ וּרְדוּ בְּדִגְתַּת הַיָּם וּבְעוֹף הַשָּׁמַיִם וּבְכָל חַיַּה הַרֹמֶשֶׂת עַל הָאָרֶץ: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים הִנֵּה נֹתַתִּי לָכֶם אֶת כָּל עֵשֶׂב זֶרַע זֶרַע אֲשֶׁר עַל פְּנֵי כָל הָאָרֶץ וְאֶת כָּל הָעֵץ אֲשֶׁר בּוֹ פְּרִי עֵץ זֶרַע זֶרַע לָכֶם יִהְיֶה לְאֹכְלָהּ: וְלִכְל חֵית הָאָרֶץ וְלִכָּל עוֹף הַשָּׁמַיִם וְלִכָּל רוֹמֵשׂ עַל הָאָרֶץ אֲשֶׁר בּוֹ נֶפֶשׁ חַיָּה אֶת כָּל יֵרֶק עֵשֶׂב לְאֹכְלָהּ וַיְהִי כֵן: וַיִּרְא אֱלֹהִים אֶת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה וְהִנֵּה טוֹב מְאֹד וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם הַשְּׁשִׁי: וַיְכַלּוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל צְבָאָם: וַיְכַל אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה וַיִּשְׁבֹּת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְכַל מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה: וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי וַיְקַדֵּשׁ אֹתוֹ כִּי בּוֹ שָׁבַת מְכַל מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר בָּרָא אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת:

כִּי תוֹלִיד בָּנִים וּבְנֵי בָנִים וּנְוֹשְׁנֹתָם בְּאָרֶץ וְהִשְׁחַתְתָּם וַעֲשִׂיתָם פָּסֵל תִּמְוֹנֹת כָּל וַעֲשִׂיתָם הֲרַע בְּעֵינַי יְהוָה יֵאֱהַדוֹנְהִי אֱלֹהֶיךָ לְהַכְעִיסוֹ: הִקְעִידְתִּי בְּכֶם הַיּוֹם אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ כִּי אֲבַד תֵּאבְדוּן מֵהַר מֵעַל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אִתְּם עֲבָרִים אֶת הַיַּרְדֵּן שְׁמָה לְרִשְׁתָּהּ לֹא תֵאָרִיכּוּ יָמִים עָלֶיהָ כִּי הַשָּׁמַד תִּשְׁמָדוּן: וְהַפִּיץ יְהוָה יֵאֱהַדוֹנְהִי אֶתְכֶם בְּעַמִּים וּנְשִׂאֲרֹתָם מִתִּי מִסְפָּר בְּגוֹיִם אֲשֶׁר יִנְהַג יְהוָה יֵאֱהַדוֹנְהִי אֶתְכֶם שְׁמָה: וַעֲבַדְתֶּם שֵׁם אֱלֹהִים מְעַשֶׂה יְדֵי אָדָם עֵץ וְאֶבֶן אֲשֶׁר לֹא יֵרָאוּן וְלֹא יִשְׁמְעוּן וְלֹא יֵאָכְלוּן וְלֹא יִרְיָחוּן: וּבִקְשִׁיתֶם מִשָּׁם אֶת יְהוָה יֵאֱהַדוֹנְהִי אֱלֹהֶיךָ וּמִצְאֲתָ כִּי תִדְרָשׁוּנוּ בְּכָל לְבָבְךָ וּבְכָל נַפְשֶׁךָ: בְּצַר לָךְ וּמִצְאוּךָ כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה בְּאַחֲרִית הַיָּמִים וְשָׁבַת עַד יְהוָה יֵאֱהַדוֹנְהִי אֱלֹהֶיךָ וְשִׁמְעֶתָ בְּקִלּוֹ: כִּי אֵל רַחוּם יְהוָה יֵאֱהַדוֹנְהִי אֱלֹהֶיךָ לֹא יִרְפֶּךָ וְלֹא יִשְׁחִיתֶךָ וְלֹא יִשְׁכַּח אֶת בְּרִית אֲבֹתֶיךָ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לָהֶם: כִּי שָׁאֵל נָא לְיָמִים רָאשֵׁינִים אֲשֶׁר הָיוּ לְפָנֶיךָ לָמֵן הַיּוֹם אֲשֶׁר בָּרָא אֱלֹהִים אָדָם עַל הָאָרֶץ וְלִמְקַצֵּה הַשָּׁמַיִם וְעַד קִצֵּה הַשָּׁמַיִם הִנְהִיָּה כַּדָּבָר הַגָּדוֹל הַזֶּה אוֹ הַנִּשְׁמַע כְּמֹהוּ: הַשָּׁמַע עִם קוֹל אֱלֹהִים מִדְּבַר מִתּוֹךְ הָאֵשׁ כְּאֲשֶׁר שִׁמְעֶתָ

אֶתְּה וַיְחִי: או הַנִּסָּה אֱלֹהִים לְבוֹא לְקַחַת לוֹ גּוֹי מִקְרֹב גּוֹי בְּמִסַּת בְּאֵתוֹת וּבְמוֹפְתִים וּבְמִלְחָמָה וּבִיד חֲזָקָה וּבִזְרוּעַ נְטוּיָה וּבְמוֹרָאִים גְּדֹלִים כְּכֹל אֲשֶׁר עָשָׂה לָכֶם יְהוָה יֵאֱהַדוֹנְהִי אֱלֹהֵיכֶם בְּמִצְרַיִם לְעֵינֶיךָ: אֶתְּה הִרְאֵת לְדַעַת כִּי יְהוָה יֵאֱהַדוֹנְהִי הוּא הָאֱלֹהִים אֵין עוֹד מִלְּבָדוֹ: מִן הַשָּׁמַיִם הַשְּׁמִיעָךְ אֶת קִלּוֹ לְיִסְרֹךְ וְעַל הָאָרֶץ הִרְאָךְ אֶת אֲשׁוֹ הַגְּדוּלָּה וּדְבָרֶיךָ שְׁמַעְתָּ מִתּוֹךְ הָאֲשׁ: וְתַחַת כִּי אָהַב אֶת אֲבֹתֶיךָ וַיִּבְחַר בְּזָרְעוֹ אַחֲרָיו וַיּוֹצֵאֲךָ בְּפָנָיו בְּכַחוֹ הַגְּדֹל מִמִּצְרַיִם: לְהוֹרִישׁ גּוֹיִם גְּדֹלִים וְעַצְמִים מִמֶּךָ מִפְּנֵיךְ לְהַבְיֵאֲךָ לְתַת לָךְ אֶת אֶרֶץ נַחְלָה כַּיּוֹם הַזֶּה: וַיְדַעְתָּ הַיּוֹם וְהַשַּׁבָּת אֵל לְבַבְךָ כִּי יְהוָה יֵאֱהַדוֹנְהִי הוּא הָאֱלֹהִים בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל הָאָרֶץ מִתַּחַת אֵין עוֹד: וְשִׁמְרַתְּ אֶת חֻקֵּי וְאֶת מִצְוֹתָיו אֲשֶׁר אֲנֹכִי מִצְוֶךָ הַיּוֹם אֲשֶׁר יֵיטֵב לָךְ וּלְבִנֶיךָ אַחֲרֶיךָ וּלְמַעַן תִּתְּרֶיךָ יָמִים עַל הָאָדָמָה אֲשֶׁר יְהוָה יֵאֱהַדוֹנְהִי אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ כָּל הַיָּמִים:

אַתֶּם נֹצְבִים הַיּוֹם כְּלָכֶם לְפָנַי יְהוָה יֵאֱהַדוֹנְהִי אֱלֹהֵיכֶם רְאִשִׁיכֶם שְׁבִטֵיכֶם זְקֵנֵיכֶם וְשִׁטְרֵיכֶם כֹּל אִישׁ יִשְׂרָאֵל: טַפְכֶם נְשִׁיכֶם וְגֵרְךָ אֲשֶׁר בְּקִרְבְּךָ מִחֲנִיךָ מִחֻטְבַּת עֲצִיבְךָ עַד שֵׁאֵב מִימֶיךָ: לְעִבְרָךְ בְּבְרִית יְהוָה יֵאֱהַדוֹנְהִי אֱלֹהֶיךָ וּבְאֵלְתוֹ אֲשֶׁר יְהוָה יֵאֱהַדוֹנְהִי אֱלֹהֶיךָ כִּרְתַת עִמָּךְ הַיּוֹם: לְמַעַן הִקִּים אֶתְּךָ הַיּוֹם לוֹ לְעַם וְהוּא יְהִי לָךְ לְאֱלֹהִים כְּאֲשֶׁר דִּבֶּר לָךְ וְכַאֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאֲבֹתֶיךָ לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וְלְיַעֲקֹב: וְלֹא אֶתְּכֶם לְבַדְכֶם אֲנֹכִי כִּרְתַת אֶת הַבְּרִית הַזֹּאת וְאֶת הָאֱלֹהִים הַזֹּאת: כִּי אֶת אֲשֶׁר יִשְׁנֹו פֹה עִמָּנוּ הַיּוֹם לְפָנַי יְהוָה יֵאֱהַדוֹנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאֶת אֲשֶׁר אֵינְנוּ פֹה עִמָּנוּ הַיּוֹם: כִּי אַתֶּם יְדַעְתֶּם אֶת אֲשֶׁר יִשְׁבְּנוּ בְּאָרֶץ מִצְרַיִם וְאֶת אֲשֶׁר עִבְרָנוּ בְּקִרְבְּ הַגּוֹיִם אֲשֶׁר עִבְרַתֶּם: וְתִרְאוּ אֶת שְׁקוּצֵיהֶם וְאֶת גְּלִילֵיהֶם עֵץ וְאֶבֶן כֶּסֶף וְזָהָב אֲשֶׁר עִמָּהֶם: פֶּן יִשׁ בְּכֶם אִישׁ אוֹ אִשָּׁה אוֹ מִשְׁפָּחָה אוֹ שִׁבְט אֲשֶׁר לְבָבוּ פָנָה הַיּוֹם מֵעַם יְהוָה יֵאֱהַדוֹנְהִי אֱלֹהֵינוּ לְלַכַּת לְעַבֵּד אֶת אֱלֹהֵי הַגּוֹיִם הָהֵם פֶּן יִשׁ בְּכֶם שָׂרֵשׁ פְּרָה רֹאשׁ וְלַעֲנָה: וְהָיָה בְּשִׁמְעוֹ אֶת דְּבָרֵי הָאֱלֹהִים הַזֹּאת וְהִתְבָּרַךְ בְּלִבָּבוֹ לֵאמֹר שְׁלוֹם יְהִי לִי כִּי בְשִׁרְרוֹת לְבִי אֵלַךְ לְמַעַן סְפוֹת הַרְוָה אֶת הַצְּמֵאָה: לֹא יֵאָבֶה יְהוָה יֵאֱהַדוֹנְהִי סֶלַח לוֹ כִּי אִזְ יַעֲשֶׂן אָף יְהוָה יֵאֱהַדוֹנְהִי וְקִנְאָתוֹ בְּאִישׁ הַהוּא וְרַבְצָה בּוֹ כָּל הָאֱלֹהִים הַכְּתוּבָה בְּסֵפֶר הַזֶּה וּמָחָה יְהוָה יֵאֱהַדוֹנְהִי אֶת שְׁמוֹ מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם: וְהִבְדִּילוֹ יְהוָה יֵאֱהַדוֹנְהִי לְרַעַה מִכָּל שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל כְּכֹל אֱלוֹת הַבְּרִית הַכְּתוּבָה בְּסֵפֶר הַתּוֹרָה הַזֶּה: וְאֵמַר הַדּוֹר הָאֲחֵרוֹן בְּנֵיכֶם

אֲשֶׁר יִקוּמוּ מֵאַחֲרֵיכֶם וְהִנְכַּרְי אֲשֶׁר יָבֵא מֵאֶרֶץ רְחוֹקָה וְרָאוּ אֶת מְכוֹת
 הָאֶרֶץ הַהוּא וְאֵת תַּחֲלָאִיהָ אֲשֶׁר חָלָה יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי בָּהּ: גְּפֹרִית וּמֶלַח
 שִׂרְפָּה כָּל אֲרָצָה לֹא תִזְרַע וְלֹא תִצְמַח וְלֹא יַעֲלֶה בָּהּ כָּל יֶעֱשֶׂב כְּמֵהִפְכַּת
 סֹדֶם וְעַמֹּרָה אֲדָמָה וְצַבּוּיִם אֲשֶׁר הִפָּךְ יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי בְּאִפּוֹ וּבְחֻמָּתוֹ:
 וְאָמְרוּ כָּל הַגּוֹיִם עַל מָה עָשָׂה יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי כִּכָּה לְאֶרֶץ הַזֹּאת מָה חָרִי
 הָאֵף הַגָּדוֹל הַזֶּה: וְאָמְרוּ עַל אֲשֶׁר עָזְבוּ אֶת בְּרִית יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי אֱלֹהֵי
 אֲבֹתֵם אֲשֶׁר כָּרַת עִמָּם בְּהוֹצִיאוֹ אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם: וַיִּלְכוּ וַיַּעֲבְדוּ אֱלֹהִים
 אֲחֵרִים וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ לָהֶם אֱלֹהִים אֲשֶׁר לֹא יָדְעוּם וְלֹא חָלַק לָהֶם: וַיַּחַר אֵף יְהוָה
 יֵאֱהוּדוּנְהִי בְּאֶרֶץ הַהוּא לְהִבְיֵא עָלֶיהָ אֶת כָּל הַקְּלָלָה הַכְּתוּבָה בְּסֵפֶר הַזֶּה:
 וַיִּתְּשֵׁם יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי מֵעַל אֲדָמָתָם בְּאֵף וּבְחֻמָּה וּבְקֶצֶף גָּדוֹל וַיִּשְׁלַחְכֶם
 אֶל אֶרֶץ אַחֲרֵת כִּיּוֹם הַזֶּה: הִנְסַתְרַת לִיהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְהִנְגַּלְתָּ לָנוּ
 וּלְבָנֵינוּ עַד עוֹלָם לַעֲשׂוֹת אֶת כָּל דְּבָרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת: וְהָיָה כִּי יָבֹאוּ עָלֶיךָ כָּל
 הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה הַבְּרָכָה וְהַקְּלָלָה אֲשֶׁר נָתַתִּי לְפָנֶיךָ וְהִשְׁבַּתְתָּ אֶל לְבָבְךָ בְּכָל
 הַגּוֹיִם אֲשֶׁר הִדְיַחְךָ יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי אֱלֹהֶיךָ שְׁמָה: וְשִׁבַּתְתָּ עַד יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי
 אֱלֹהֶיךָ וְשָׁמַעְתָּ בְּקוֹלוֹ כְּכֹל אֲשֶׁר אֲנֹכִי מְצַוֶּךָ הַיּוֹם אֶתְּהָ וּבְנֶיךָ בְּכָל לְבָבְךָ
 וּבְכָל נַפְשֶׁךָ: וְשָׁב יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי אֱלֹהֶיךָ אֶת שְׁבוּתְךָ וְרַחֲמֶךָ וְשָׁב וּקְבַצְךָ
 מִכָּל הָעַמִּים אֲשֶׁר הִפְּצֶךָ יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי אֱלֹהֶיךָ שְׁמָה: אִם יִהְיֶה נִדְחָךָ
 בְּקִצֵּה הַשָּׂמַיִם מִשָּׁם יִקְבְּצֶךָ יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי אֱלֹהֶיךָ וּמִשָּׁם יִקְחֶךָ: וְהִבְיֵאֶךָ
 יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי אֱלֹהֶיךָ אֶל הָאֶרֶץ אֲשֶׁר יִרְשׁוּ אֲבֹתֶיךָ וַיִּרְשָׁתָהּ, וְהִיטְבֶךָ
 וְהִרְבֶּךָ מְאֹד: וּמֵל יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי אֱלֹהֶיךָ אֶת לְבָבְךָ וְאֶת לִבְבֵי זֵרְעֶךָ
 לְאַהֲבָה אֶת יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי אֱלֹהֶיךָ בְּכָל לְבָבְךָ וּבְכָל נַפְשֶׁךָ לְמַעַן חַיֶּיךָ: וְנָתַן
 יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי אֱלֹהֶיךָ אֶת כָּל הָאֱלוֹת הָאֵלֶּה עַל אֵיבֶיךָ וְעַל שְׂנְאֵיךָ אֲשֶׁר
 רָדְפוּךָ: וְאֶתְּהָ תָּשׁוּב וְשָׁמַעְתָּ בְּקוֹל יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי וְעָשִׂיתָ אֶת כָּל מִצְוֹתַי
 אֲשֶׁר אֲנֹכִי מְצַוֶּךָ הַיּוֹם: וְהוֹתִירְךָ יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי אֱלֹהֶיךָ בְּכָל מַעֲשֵׂה יָדְךָ
 בְּפָרִי בְטָנְךָ וּבְפָרִי בְּהֶמְתָּךְ וּבְפָרִי אֲדָמָתְךָ לְטָבָה כִּי יָשׁוּב יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי
 לְשׂוֹשׁ עָלֶיךָ לְטוֹב כְּאֲשֶׁר שָׁשׂ עַל אֲבֹתֶיךָ: כִּי תִשְׁמַע בְּקוֹל יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי
 אֱלֹהֶיךָ לְשׂוֹמֵר מִצְוֹתַי וְחֻקֹּתַי הַכְּתוּבָה בְּסֵפֶר הַתּוֹרָה הַזֶּה כִּי תָשׁוּב אֶל
 יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי אֱלֹהֶיךָ בְּכָל לְבָבְךָ וּבְכָל נַפְשֶׁךָ:

וַיְהִי כִּי יַחֲלֵה אָדָם לְרַב עַל פְּנֵי הָאָדָמָה וּבְנוֹת יִלְדוּ לָהֶם: וַיִּרְאוּ בְנֵי הָאֱלֹהִים אֶת בְּנוֹת הָאָדָם כִּי טֹבֹת הֵנָּה וַיִּקְחוּ לָהֶם נָשִׁים מְכֹל אֲשֶׁר בָּחָרוּ: וַיֹּאמֶר יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי לֹא יִדּוֹן רוּחִי בְּאָדָם לְעֹלָם בְּשִׁגְם הוּא בָשָׂר וְהָיוּ יָמָיו מֵאָה וָעֶשְׂרִים שָׁנָה: הַנִּפְלְאִים הָיוּ בְּאֶרֶץ בְּיָמֵים הָהֵם וְגַם אַחֲרָי כֵּן אֲשֶׁר יָבֹאוּ בְנֵי הָאֱלֹהִים אֶל בְּנוֹת הָאָדָם וַיִּלְדוּ לָהֶם הֵמָּה הַגִּבֹּרִים אֲשֶׁר מְעוֹלָם אֲנָשֵׁי הַשָּׁמַיִם: וַיִּסְעוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל מִרְעַמְסֵס סִכְתָּה כְּשֵׁשׁ מֵאוֹת אֶלְפֵי רַגְלֵי הַגִּבֹּרִים לְבַד מִטָּף: וְגַם יָעַרְב רַב עֲלָה אֶתְּם וְצֹאן וּבָקָר מִקְנֵה כְּבֵד מְאֹד: וַיֹּאפּוּ אֶת הַבָּצֵק אֲשֶׁר הוֹצִיאוּ מִמִּצְרַיִם עֲגַת מִצּוֹת כִּי לֹא חָמֵץ כִּי גָרְשׁוּ מִמִּצְרַיִם וְלֹא יָכְלוּ לְהִתְמַהֵמָה וְגַם צָדָה לֹא עָשׂוּ לָהֶם: וּמוֹשֵׁב בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יָשְׁבוּ בְּמִצְרַיִם שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וְאַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה: וַיְהִי מִקֵּץ שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וְאַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה וַיְהִי בְּעֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה יֵצְאוּ כָּל צְבָאוֹת יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי מִאֶרֶץ מִצְרַיִם: לֵיל שְׁמֵרִים הוּא לִיהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי לְהוֹצִיאָם מִאֶרֶץ מִצְרַיִם הוּא הַלַּיְלָה הַזֶּה לִיהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי שְׁמֵרִים לְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְדֹרֹתָם: וַיֹּאמֶר יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר: וְאַתָּה דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר אַךְ אֶת שַׁבָּתוֹתַי תִּשְׁמְרוּ כִּי אוֹת הוּא בֵּינִי וּבֵינֵיכֶם לְדֹרֹתֵיכֶם לְדַעַת כִּי אֲנִי יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי מִקְדְּשֵׁיכֶם: וּשְׁמֵרְתֶם אֶת הַשַּׁבָּת כִּי קִדָּשׁ הוּא לָכֶם מִחֻלְלֵיהָ מוֹת יוּמָת כִּי כָּל הַעֲשֵׂה בָּהּ מְלֹאכָה וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַהוּא מִקְרָב עִמָּיהָ: שֵׁשֶׁת יָמִים יַעֲשֶׂה מְלֹאכָה וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שַׁבָּת שַׁבְתוֹן קִדָּשׁ לִיהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי כָּל הַעֲשֵׂה מְלֹאכָה בַּיּוֹם הַשַּׁבָּת מוֹת יוּמָת: וּשְׁמְרוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשַּׁבָּת לַעֲשׂוֹת אֶת הַשַּׁבָּת לְדֹרֹתָם בְּרִית עוֹלָם: בֵּינִי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אוֹת הוּא לְעֹלָם כִּי שֵׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שַׁבָּת וַיִּנְפָּשׁ: וַיְדַבֵּר יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי אֶל מֹשֶׁה לֵּךְ יָרֵד כִּי שַׁחַת עִמָּךְ אֲשֶׁר הֶעֱלִיתָ מִאֶרֶץ מִצְרַיִם: סָרוּ מֵהָר מִן הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר צִוִּיתֶם עָשׂוּ לָהֶם עֶגְלָה מִסֹּכָה וַיִּשְׁתַּחֲווּ לָהּ וַיִּזְבְּחוּ לָהּ וַיֹּאמְרוּ אֵלֶּהָ אֱלֹהֵינוּ יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הֶעֱלוּךָ מִצְרַיִם: וַיֹּאמֶר יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי אֶל מֹשֶׁה רְאִיתִי אֶת הָעָם הַזֶּה וְהִנֵּה עִם קָשָׁה עֲרֹף הוּא: וְעַתָּה הִנֵּיחָה לִּי וַיִּחַר אַפִּי בָהֶם וְאָכְלִים וְאֶעֱשֶׂה אוֹתָךְ לְגוֹי גָדוֹל: וַיַּחֲלֵ מֹשֶׁה אֶת פְּנֵי יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי אֵלֶּהָ וַיֹּאמֶר לָמָּה יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי יַחֲרֶה אִפְּךָ בְּעַמָּךְ אֲשֶׁר הוֹצֵאתָ מִצְרַיִם בְּכַח גָּדוֹל וּבְיַד חֲזָקָה: לָמָּה יֹאמְרוּ מִצְרַיִם לֵאמֹר בְּרָעָה הוֹצִיאָם

לְהַרְגֵם אֶתְּם בְּהָרִים וּלְכַלְתֶּם מֵעַל פְּנֵי הָאָדָמָה שׁוּב מִחֲרוֹן אַפָּי וְהִנַּחֵם עַל
 הָרָעָה לְעַמִּי: זָכַר לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וּלְיִשְׂרָאֵל עֲבָדַי אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לָהֶם
 בְּךָ וַתְּדַבֵּר אֱלֹהִים אַרְבָּה אֶת זַרְעֲכֶם כְּכֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם וְכָל הָאָרֶץ הַזֹּאת
 אֲשֶׁר אָמַרְתִּי אֶתֶן לְזַרְעֲכֶם וְנַחֲלוּ לְעַלְמִים: וַיִּנַּחֵם יְהוָה יֵאֱהוּדוֹנָהי עַל הָרָעָה
 אֲשֶׁר דָּבַר לַעֲשׂוֹת לְעַמּוֹ: וַיֹּאמֶר יְהוָה יֵאֱהוּדוֹנָהי אֵל מִשָּׁה עַד אָנֹכִי יִנְאַצְנִי
 הָעַם הַזֶּה וְעַד אָנֹכִי לֹא יֵאֱמִינוּ בִּי בְּכָל הָאֲתוֹת אֲשֶׁר עָשִׂיתִי בְּקִרְבּוֹ: אֲכַנּוּ
 בַדָּבָר וְאוֹרְשָׁנוּ וְאֶעֱשֶׂה אֶתְּךָ לְגֹי גָדוֹל וְעֶצוֹם מִמֶּנּוּ: וַיֹּאמֶר מִשָּׁה אֵל יְהוָה
 יֵאֱהוּדוֹנָהי וְשָׁמְעוּ מִצְרַיִם כִּי הִעֲלִיתָ בְּכַחֲךָ אֶת הָעַם הַזֶּה מִקִּרְבּוֹ: וְאָמְרוּ אֵל
 יוֹשֵׁב הָאָרֶץ הַזֹּאת שָׁמְעוּ כִּי אַתָּה יְהוָה יֵאֱהוּדוֹנָהי בְּקִרְבֵּי הָעַם הַזֶּה אֲשֶׁר
 עֵין בְּעֵין נִרְאָה אַתָּה יְהוָה יֵאֱהוּדוֹנָהי וְעַנְנְךָ עִמָּד עֲלֵהֶם וּבַעֲמֹד עָנַן אַתָּה
 הֹלֵךְ לִפְנֵיהֶם יוֹמָם וּבַעֲמוּד אֵשׁ לַיְלָה: וְהִמַּתָּה אֶת הָעַם הַזֶּה כְּאִישׁ אֶחָד
 וְאָמְרוּ הַגּוֹיִם אֲשֶׁר שָׁמְעוּ אֶת שְׁמֵךָ לֵאמֹר: מִבְּלֹתִי יִכְלַת יְהוָה יֵאֱהוּדוֹנָהי
 לְהֵבִיא אֶת הָעַם הַזֶּה אֵל הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לָהֶם וַיִּשְׁחָטֵם בַּמִּדְבָּר: וְעַתָּה
 יִגְדַּל נָא כַח אֲדֹנָי כְּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לֵאמֹר: יְהוָה יֵאֱהוּדוֹנָהי אֶרֶץ אֲפִים וְרַב חֹסֶד
 נִשְׂא עֵוֹן וּפְשָׁע וְנִקָּה לֹא יִנְקָה פֶקֶד עֵוֹן אָבוֹת עַל בָּנִים עַל שְׁלֵשִׁים וְעַל
 רִבְעִים: סָלַח נָא לְעֹוֹן הָעַם הַזֶּה כְּגֹדֶל חֲסִדְךָ וְכְאֲשֶׁר נִשְׂאֵתָה לְעַם הַזֶּה
 מִמִּצְרַיִם וְעַד הַנֵּה: וַיֹּאמֶר יְהוָה יֵאֱהוּדוֹנָהי סָלַחְתִּי כַדְבָרְךָ: וְאוֹלָם חֵי אָנֹכִי
 וַיִּמְלֵא כְבוֹד יְהוָה יֵאֱהוּדוֹנָהי אֶת כָּל הָאָרֶץ: כִּי כָל הָאֲנָשִׁים הָרְאִים אֶת כְּבֹדִי
 וְאֶת אֲתוֹתִי אֲשֶׁר עָשִׂיתִי בְּמִצְרַיִם וּבַמִּדְבָּר וַיִּנְסוּ אֹתִי זֶה עָשָׂר פְּעָמִים
 וְלֹא שָׁמְעוּ בְּקוֹלִי: אִם יִרְאוּ אֶת הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי לְאַבְתָּם וְכָל מְנַאֲצֵי
 לֹא יִרְאוּהָ: וְעַבְדִּי כָּלֵב עֵקֵב הִיָּתֵה רוּחַ אַחֲרֵת עִמּוֹ וַיִּמְלֵא אַחֲרָי וְהִבִּיאֵתִיו
 אֵל הָאָרֶץ אֲשֶׁר בָּא שָׁמָּה וְזָרְעוּ יוֹרְשָׁנָה: וְהִעֲמַלְקִי וְהִכְנַעְנִי יוֹשֵׁב בְּעַמְּךָ
 מִחֵר פָּנָיו וְסָעוּ לָכֶם הַמִּדְבָּר דֶּרֶךְ יַם סוּף: וַיְדַבֵּר יְהוָה יֵאֱהוּדוֹנָהי אֵל מִשָּׁה
 וְאֵל אֶהְרֹן לֵאמֹר: עַד מָתִי לְעֵדָה הָרָעָה הַזֹּאת אֲשֶׁר הִמָּה מְלִינִים עָלַי אֶת
 תְּלִנּוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הִמָּה מְלִינִים עָלַי שָׁמְעֵתִי: אָמַר אֱלֹהִים חֵי אָנֹכִי
 נָאִם יְהוָה יֵאֱהוּדוֹנָהי אִם לֹא כְּאֲשֶׁר דִּבַּרְתֶּם בְּאָזְנֵי כֵן אֶעֱשֶׂה לָכֶם: בַּמִּדְבָּר
 הַזֶּה יִפְלוּ פְּגָרֵיכֶם וְכָל פְּקַדֵיכֶם לְכָל מְסַפְּרֵיכֶם מִבֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וּמִמֶּעֵלָה
 אֲשֶׁר הִלִּינְתֶם עָלַי: אִם אַתֶּם תָּבֹאוּ אֵל הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׂאֵתִי אֶת יָדִי לְשַׁכֵּן
 אֶתְּכֶם בָּהּ כִּי אִם כָּלֵב בֶּן יִפְנֵה וַיְהוּשֻׁעַ בֶּן נֹון: וְטַפְּכֶם אֲשֶׁר אָמַרְתֶּם לְבַז

יְהִיָּה וְהִבִּיאֲתִי אֶתֶם וַיִּדְעוּ אֶת הָאָרֶץ אֲשֶׁר מְאַסְתֶּם בָּהּ: וּפְגַרְיִכֶם אֶתֶם יִפְלוּ בַּמִּדְבָּר הַזֶּה: וּבְנֵיכֶם יִהְיוּ רַעִים בַּמִּדְבָּר אַרְבַּעִים שָׁנָה וְנִשְׂאוּ אֶת זַנּוּתֵיכֶם עַד תֵּם פְּגַרְיִכֶם בַּמִּדְבָּר:

וַיֹּאמֶר יְהוָה יֵאֱהַדוּנְהִי אֵל מִשָּׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם וַעֲשׂוּ לָהֶם צִיצִית עַל כַּנְּפֵי בְגָדֵיהֶם לְדֶרֶתֶם וְנָתַנּוּ עַל צִיצִית הַכַּנָּף פֶּתִיל תְּכֵלֶת: וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִית וּרְאִיתֶם אֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם אֶת כָּל מִצְוֹת יְהוָה יֵאֱהַדוּנְהִי וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם וְלֹא תִתּוּרוּ אַחֲרַי לְבַבְכֶם וְאַחֲרַי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר אֶתֶם זָנִים אַחֲרֵיהֶם: לְמַעַן תִּזְכְּרוּ וַעֲשִׂיתֶם אֶת כָּל מִצְוֹתַי וְהִיִּיתֶם קְדוֹשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם: אֲנִי יְהוָה יֵאֱהַדוּנְהִי אֲלֵהֵיכֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְהִיּוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים אֲנִי יְהוָה יֵאֱהַדוּנְהִי אֲלֵהֵיכֶם: יְהוָה יֵאֱהַדוּנְהִי צְבָאוֹת עִמָּנוּ מִשְׁגֵּב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֵלָה: יְהוָה יֵאֱהַדוּנְהִי צְבָאוֹת אֲשֶׁר־י אָדָם בְּטַח בָּךְ: יְהוָה יֵאֱהַדוּנְהִי הוֹשִׁיעָה. הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בַיּוֹם קָרְאֵנוּ: וְאֲנִי תִפְלְתִי לָךְ יְהוָה יֵאֱהַדוּנְהִי עֵת רְצוֹן אֱלֹהִים בְּרַב חֶסֶדְךָ עֲנֵנִי בְּאַמֶּת יִשְׁעֶךָ: יְהִי לְרְצוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהַדוּנְהִי צוּרֵי וּגְאֹלֵי:

סדר הפדיון: (אם יכול ייתן 273 נ"ח ומי שאין ידו משגת ייתן 91 נ"ח)

יִקַּח בְּיָדוֹ פְּדִיוֹן לְתַעֲנִיּוֹתָיו, (וכן אפשר גם כרטיס אשראי, או העברה בנקאית, או מי שאין בידו כסף שירשום שטר חוב וא"צ להחזיק בידו)

וַיַּעֲמֵד וַיֹּאמֶר:

עֲנֵנוּ אָבִינוּ עֲנֵנוּ בַיּוֹם הַתַּעֲנִית הַזֶּה, כִּי בְצָרָה גְדוֹלָה אֲנִי עַל כִּי עֲוֹנוֹתַי עָבְרוּ רֵאשִׁי וְכַמְשָׁא כְּבִד כְּבָדוֹ מִמֶּנִּי. טַבְעֵתִי בִּיּוֹן מְצוּלָה וְאִין מַעֲמֵד. בָּאתִי בְּמַעֲמָקֵי מַיִם וְשִׁבּוּלֹת שְׁטָפְתָנִי. יִרְאֶה וְרַעַד יָבּוּא בִי בְעֵת עֲמָדִי לְהִתְפַּלֵּל לְפָנֶיךָ עַל רַעַ מַעֲשֵׂי אֲשֶׁר עָשִׂיתִי. בּוֹשָׁתִי וְגַם נִכְלַמְתִּי לְהָרִים אֱלֹהֵי פָנֵי אֱלֹהֵיךָ. כִּי עֲוֹנוֹתַי רַבּוּ לְמַעַלָּה רֵאשִׁי וְאֲשָׁמוֹתַי גָּדְלוּ עַד הַשָּׁמַיִם. לָךְ יְהוָה יֵאֱהַדוּנְהִי הַצְּדָקָה וְלָנוּ בִשְׁתַּת הַפָּנִים. מָה אַעֲנֶה וּמָה אֹמַר מָה אֲדַבֵּר וּמָה אֲצַטְדֵּק. כִּבֵּן סוֹרֵר וּמוֹרָה הֵיִיתִי לְפָנֶיךָ וְלֹא שָׁמַעְתִּי אֶל מִצְוֹתֶיךָ הַקְּדוֹשׁוֹת. לְדַבְּרֶיךָ לֹא הִטִּיתִי אָזְנִי. וְעַבְרַתִּי עַל מִצְוֹת עֲשֵׂה וְעַל מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה. עַבְרַתִּי עַל כְּרִיתוֹת וּמִיתוֹת בֵּית דִּין. עַבְרַתִּי עַל דְּבָרֵי קְבָלָה וְדְבָרֵי סוּפְרִים

וּפְגַמְתִּי בַמִּדּוֹת הָעֲלִיּוֹנוֹת וְקִלְקַלְתִּי צְנוּרוֹת הַשֹּׁפֵעַ. וְגַרְמַתִּי בְעֲוֹנוֹתֵי לְהַפִּיל
 נִיצוּצוֹת הַקְּדוּשָׁה בְּמַעֲמָקֵי הַקְּלָפוֹת. וְנָתַתִּי כַח בְּקִלְפוֹת לְהִתְחַזֵּק וְלַעֲלוֹת
 לְמַעְלָה וּלְהִתְאַחֵז וְלִינֵק מִן הַקְּדוּשָׁה. וְגַרְמַתִּי בְעֲוֹנוֹתֵי לַעֲקֹר וּלְהַכְרִית
 אֶת נַפְשֵׁי הַקְּדוּשָׁה מִמְּקוֹרָהּ הָעֲלִיּוֹן מֵאַרְץ הַחַיִּים וּלְהוֹרִידָהּ אֶל יִרְכַּתִּי
 בּוֹר. בּוֹרוֹת נְשָׁבְרִים אֲשֶׁר לֹא יָכִילוּ הַמַּיִם. אוֹי וְאֲבוֹי עָלַי. אָהָה עַל נַפְשֵׁי.
 עַל מִי אָנוֹס לַעֲזָרָה וְאָנָּה אֶפְנֶה לִישׁוּעָה. בּוֹשָׁתִי וְגַם נִכְלַמְתִּי כִּי נִשְׂאֲתִי
 חֶרְפַּת נְעוּרַי. אֲבָל גְּלוֹי וְיָדוּעַ לְפָנַיָּךְ יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי,
 כִּי לֹא בְּמָרְד וּבְמַעַל עָשִׂיתִי, וְלֹא לְהַכְעִיסֶךָ נִתְכַּוְּנִיתִי, רַק יִצְרִי גָבַר עָלַי
 וּמַעֲשֵׂה שָׁטָן הִצְלִיחַ, כִּי הוּא מֵאִשׁ וְאֲנִי מִבָּשָׂר וְדָם, וְהוּא אֲשֶׁר הִסִּיתַנִּי
 וּפְתַנִּי לַעֲבֹר עַל מִצְוֹתֶיךָ, וְנִסְכַּלְתִּי וְעָשִׂיתִי עֲוֹן זֶה אֲשֶׁר פָּגַמְתִּי בְּדַעְתִּי
 וְנִמְשַׁכְתִּי אַחֲרַי עָרַב רַב. וְעַתָּה אֲנִי בּוֹשׁ מִמַּעֲשֵׂי וּמִכָּלֵם אֲנִי מַעֲוֹנוֹתֵי,
 וּמִתְנַחֵם וּמִתְחַרֵּט אֲנִי עַל כָּל מַה שֶּׁחָטָאתִי וְעָוִיתִי וּפָשַׁעְתִּי לְפָנֶיךָ מֵעוֹדִי
 עַד הַיּוֹם הַזֶּה. עֲזַבְתִּי אֶת דְּרָכֵי הָרָעִים וְאֶת אַרְחוֹתֵי הַמְּקַלְקָלִים, דִּכְתִּיב:
 יַעֲזֹב רָשָׁע דְּרָכָו וְאִישׁ אֶן מַחֲשָׁבוֹתָיו וַיִּשׁוּב אֶל יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי וִירַחֲמֵהוּ
 וְאֶל אֱלֹהֵינוּ כִּי יִרְבֶּה לְסַלַח. וּבֵאתִי בְּלֵב נִשְׁבָּר וְנִדְכָּה לְהִתְנַפֵּל לְפָנַי כְּסֵא
 כְּבוֹדְךָ וְלִדְפֹק עַל שַׁעֲרֵי רַחֲמֶיךָ וּלְבַקֵּשׁ מִמֶּךָ מַחִילָה וְסְלִיחָה וְכַפָּרָה, כִּי אֵל
 מְלַךְ חַנוּן וְרַחוּם אַתָּה וַיִּמְיֶנְךָ פְּשׁוּטָה לְקַבֵּל שָׁבִים.

אָנָּה יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי, סְלַח נָא לְחַטָּאִים וְלַעֲוֹנוֹת וּלְפָשָׁעִים אֲשֶׁר חָטָאתִי
 וְעָוִיתִי וּפָשַׁעְתִּי לְפָנֶיךָ מֵעוֹדִי עַל הָאֲדָמָה וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה, **כֵּן יִפְרֹט הָאָדָם**
אֶת חַטָּאוֹתָיו וּפְשָׁעָיו, מִמָּה שֶׁזָּכַר, (אִפְשָׁר לְפָרֹט גַּם בְּשֵׁפֶת אִם) וַיִּשְׁבֵּר
לִבּוֹ הָעֵרֶל לְפָנֵי הַבוֹרָא, וַיִּשִׁים בְּמַחֲשַׁבְתּוֹ כֵּאִילוֹ חַטָּא הַיּוֹם בְּחַטָּאִים
אֵלוֹ, וַיִּדְמָה בְּעֵינָיו אֵיךְ הוּא מִשְׁחַזֵּר אֶת חַטָּאוֹתָיו לְפָנֵי בּוֹרָא עוֹלָם, וַיְהִי
בוֹשׁ וְנִכְלָם, וְעַל יָדֵי זֶה יִמְחַק עוֹוֹנוֹ לְמַעַלָּה וּלְמַטָּה, וְעַל יָדֵי זֶה מוֹבִטֵחַ
שְׁלֵא יַחֲטָא. וְאֲחִ"כּ יִמְשִׁיךְ לוֹמֵר: וְאֵל תָּבוֹא בְּמִשְׁפָּט אֶת עַבְדְּךָ כִּי לֹא
 יִצְדַּק לְפָנֶיךָ כָּל חַי. כִּי אַתָּה יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי טוֹב וְסָלַח וְרַב חַסֵּד לְכָל
 קוֹרְאֶיךָ. וְאֵל נָא תִבָּזֶה עֲנוּת עֲנִי אֲשֶׁר עֲנִיתִי בְּצוּם נַפְשִׁי, בְּרַפִּי כְּשָׁלוֹ
 מִצוּם וּבְשָׁרֵי כְּחַשׁ מִשְׁמָן. וַיְהִי חָשׁוּב וּמְקַבֵּל וּמְרַצֶּה לְפָנֶיךָ מַעוֹט חֲלָבִי
 וְדָמִי אֲשֶׁר נִתְמַעֵט הַיּוֹם בְּתַעֲנִיתִי כְּחֵלֵב וְדָם הַנִּקְרָב עַל גִּבִּי מִזְבַּחְךָ

הקדוש. וברב רחמיה וחסדיה הודעתנו על ידי עבדיה לתקן את פגם נפשנו במספר ובמפקד שמות הקדושים אשר פגמנו בהם. וגלוי וידוע לפניך כי חפץ הייתי לעשות תקון זה בכל לב, אך אין בי כח, וכשל כחי להתענות כל כך ימים רצופים זה אחר זה, ולכן אני מפריש צדקה לפדיון תעניות אלו. ותהיה חשובה ומקבלת הצדקה שאני נותן בעבור התעניות כאילו התענית, וכל התיקונים וברור ניצוצות הקדשה הראויים להתברר ולצאת על ידי התעניות, יהיו מתבררים ויוצאים על ידי הצדקה של פדיון התעניות. ואתה ברחמיה הרבים תטהר את הפגמים ואת הכתמים אשר נעשו בגופי ונפשי, רוחי ונשמת. וכל ניצוצות הקדשה שנפלו בקלפות על ידי חטאתי ונבראו מהם משחיתים מחבלים כרמים, יהי רצון מלפניך שישמרתו כל אותם קלפות, ויחזרו כל ניצוצות הקדשה במקום שרשם בעולמות העליונים למען שמך הקדוש (חב"ו) הרמוז בראשי תבות ח"ל ב'לע ו'יקאנו מבטנו יורישנו אל, ומפסוק ח'לקם ב'חיים ו'צפונה תמלא בטנם, ולמען שמך הגדול (בי"ט) הרמוז בראשי תבות ב'זרועו י'קבץ ט'לאים. ותשמע את תפילתי ועתירתי למען שמך הקדוש (ארארית"א) הרמוז בראשי תבות א'נא ר'חמיה א'ת ר'גזך י'כבשו ת'מחול א'שמותינו. כי אל שומע תפלות ותחנונים אתה, ברוך שומע תפלה. יהי לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה יאהדונה צורי וגאלי.

מכאן יכול לשבת.

עשר קדשות הן, ארץ ישראל מקדשת מכל הארצות. ומה היא קדשתה, שמביאים ממנה העמר והבכורים ושתי הלחם, מה שאין מביאים כן מכל הארצות: עירות המקפות חומה מקדשות ממנה, שמשלחין מתוכן את המצורעים, ומסבבין לתוכן מת עד שיצאו. יצא, אין מחזירין אותו: לפני מן החומה מקדש מהם, שאוכלים שם קדשים קלים ומעשר שני. הר הבית מקדש ממנו, שאין זבים וזבות נדות ויולדות נכנסים לשם. החיל מקדש ממנו, שאין גוים וטמא מת נכנסים לשם. עזרת נשים מקדשת ממנו, שאין טבול יום נכנס לשם, ואין חייבים עליה חטאת. עזרת ישראל מקדשת ממנה, שאין מחסר כפורים נכנס לשם, וחייבין עליה חטאת.

עֲזַרְתָּ הַכֹּהֲנִים מִקִּדְשׁוֹת מִמְּנָה, שְׂאִין יִשְׂרָאֵל נִכְנָסִים לְשֵׁם אֱלֹא בְשַׁעַת צְרִיכֵיהֶם, לְסְמִיכָה לְשַׁחֲיטָה וְלַתְּנוּפָה: בֵּין הָאוֹלָם וְלַמִּזְבֵּחַ מִקִּדְשׁ מִמְּנָה, שְׂאִין בְּעֵלֵי מוֹמִין וּפְרוּעֵי רֹאשׁ נִכְנָסִים לְשֵׁם. הֵהִיכַל מִקִּדְשׁ מִמְּנֹו, שְׂאִין נִכְנָס לְשֵׁם שְׁלֹא רְחוּץ יָדַיִם וְרַגְלָיִם. קִדְשׁ הַקִּדְשִׁים מִקִּדְשׁ מֵהֶם, שְׂאִין נִכְנָס לְשֵׁם אֱלֹא כִּהֵן גְּדוֹל בְּיוֹם הַכְּפוּרִים בְּשַׁעַת הָעֲבוּדָה. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, בַּחֲמִשָּׁה דְּבָרִים בֵּין הָאוֹלָם וְלַמִּזְבֵּחַ שׁוֹהֵה לְהִיכָל, שְׂאִין בְּעֵלֵי מוֹמִין, וּפְרוּעֵי רֹאשׁ, וְשִׁתּוּיֵי יַיִן, וְשְׁלֹא רְחוּץ יָדַיִם וְרַגְלָיִם נִכְנָסִין לְשֵׁם, וּפּוֹרְשֵׁין מִבֵּין הָאוֹלָם וְלַמִּזְבֵּחַ בְּשַׁעַת הַקְּטָרָה:

אם יכול ידליק נר ויכוון כנגד: עֶשֶׂר סְפִירוֹת הַקּוּדֶשׁ כְּתוּר, חֲכָמָה, בִּינָה, חֶסֶד, גְּבוּרָה, תְּפָאֶרֶת, נְצַח, הוֹד, יְסוּד וּמַלְכוּת.

אַחַר כֵּן יֹאמֵר.

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהוּדוֹנָהי אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי, שְׁיֵהָא מְעוֹט חֶלְבֵי וְדָמֵי שְׁנַת־מַעַט הַיּוֹם לְפָנֶיךָ בְּתַעֲנִיתִי חָשׁוּב וּמִקָּבֵל לְפָנַי כִּסֵּא כְבוֹדְךָ כְּאֵלוֹ הַקְּרִבְתִּיו עַל גְּבִי מִזְבֵּחֲךָ הַקִּדּוֹשׁ, וּבִכַּח חֶלֶב וְדָם שְׁנַת־מַעַט מִמֶּנִּי, יִתְעוֹרֵר סוּד ב' זְנוּגֵי מ"ב דְּחִיף וְגֵרוֹן. וּבִכֵּן יִמְתְּקוּ מִסִּפְרֵי אוֹתִיּוֹת דְּמַלּוּי דְּרַבּוּעַ דְּאֱלֹהִים דְּהֵה"ן הָעוֹלָה שְׁמוֹנָה מֵאוֹת, וְעַם מִסִּפְרֵי מֵאָה וּשְׁלֹשִׁים אוֹתִיּוֹת דְּעֶשֶׂר פְּעָמִים אֱלֹהִים בְּמַלּוּיִם, יַעֲלוּ לְמִסְפַּר תַּעֲנִית.

יַעֲלֶה לְפָנֶיךָ מִדְּרָגָה לְמַעְלָה מִמִּדְּרָגָה, מַעֲשִׂיָה לִיצִירָה וּמִיצִירָה לְבְרִיאָה וּמִבְרִיאָה לְאַצִּילוֹת, עַד מוֹחָא סְתִימָאָה מִחֲשָׁבָה הָעֲלִיּוֹנָה, דְּבוֹרֵר אֲכַל וְזָרִיק פְּסֻלָּת, וּמִכְחָה יִשְׁתַּלְשַׁל וְיִרְדַּ שְׁפַע גְּדוֹל וְרַב עַל כָּל הָעוֹלָמוֹת, מִדְּרָגָה אַחֵר מִדְּרָגָה, מֵאַצִּילוֹת לְבְרִיאָה וּמִבְרִיאָה לִיצִירָה וּמִיצִירָה לַעֲשִׂיָה, וּמִשָּׁם יִגִּיעַ וְיַחּוּל עָלַי, לְטַהֵר לְבִי לְעַבְדְּךָ לִירְאָה וּלְאַהֲבָה אֶת שְׁמֶךָ, וְלִתַּת כַּח בְּמַחֲשַׁבְתִּי וּבְמַחֲוֵי לְבָרֵר וְלִתְקַן וְלְהַעֲלוֹת כָּל נִיצוּצֵי הַקִּדְשָׁה וְהַנְּפֻשׁוֹת וְהַרוּחוֹת וְהַנְּשָׁמוֹת דְּקִדְשָׁה, וְלְהַגְבִּיר חֵלֶק הַטּוֹב שְׁיִישׁ בִּי עַל הַחֵלֶק הָרַע שְׁיִישׁ בִּי, וְהִיָּה נָא קְרוֹב לְשׁוֹעֲתֵנוּ. טָרַם נִקְרָא אֵלֶיךָ וְאַתָּה תַּעֲנֶנָּה, נְדַבֵּר וְאַתָּה תִּשְׁמַע, כְּדָבָר שְׁנֵאָמַר "וְהִיָּה טָרַם יִקְרָאוּ וְאֲנִי אֶעֱנֶנָּה עוֹד הֵם מְדַבְּרִים וְאֲנִי אֶשְׁמַע", כִּי אַתָּה ה' פּוֹדֶה וּמַצִּיל וְעוֹנֶה וּמְרַחֵם בְּכָל עֵת צָרָה

וְצוּקָה וְשׁוֹמֵעַ תְּפִלַּת כָּל פֶּה, בְּרוּךְ שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה.

אָנָּה יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי אֹי נָא לָנוּ כִּי חָטְאנוּ אָנָּה נוֹלִיךְ אֶת חֲרַפְתָּנוּ, בֶּן כָּסִיל תּוֹגַת אָמוּ, וְאִם תִּפְנֶה לְחַטֹּאתֵינוּ אָבֵד שְׁבִרְנוּ וְתִקְוֵיתֵנוּ, וְאִם תִּשְׁמֹר עֲוֹנֵינוּ מִי יַעֲמֵד לְפָנֶיךָ מֵאֵז אַפֶּיךָ, וּבְטוֹבָה הַגְּדוֹל תַּעֲזִיר רַחֲמֶיךָ וְרֵאֵה בְּעֵין חַמְלַתְךָ צָרַת גּוֹפֵינוּ וְנִשְׁמַתֵּינוּ וְקַבֵּל בְּרַב רַחֲמֶיךָ תְּשׁוּבָתֵינוּ וְקוֹרְאִים בְּשִׁמְךָ יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ, אֶל תַּעֲזָבֵנוּ, וּבִיד זַעֲמָה אֶל תִּטְשֵׁנוּ, וְלֹא לְאֲרֶךְ אַפָּךָ תִּקְחֵנוּ, כִּי גְלוּי וְיָדוּעַ לְפָנֶיךָ כִּי לֹא עָלְתָה עַל לַבָּנוּ לְהַמְרוֹת חַס וְשָׁלוֹם נֶגֶד כְּבוֹדְךָ וְלַעֲשׂוֹת נֶגֶד כְּבוֹדְךָ, אָפֶס כִּי עַז יִצְרְנוּ הָרַע וְעַל כְּרַחֲמֵינוּ נָטָה אֶרְחֵנוּ, וּמִנַּע הַטּוֹב מִמֶּנּוּ, דְּמִיוֹנוּ כְּאֲרִיָּה יִכְסוֹף לְטָרֶף וְכַכְפִּיר יוֹשֵׁב בְּמִסְתָּרִים וּפְתַע פְּתָאוֹם חַיִּים בְּלַעֲוֹנוּ וְאַתָּה בְּטוֹבָה יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי בְּצַדִּיקְתָּךְ תּוֹצִיא מִצָּרָה נַפְשֵׁנוּ, הַצִּילָה מִחָרֵב נַפְשֵׁנוּ וְהַעֲלֵה אֶרְוֶכָה וּמִרְפֵּא לַעֲוֹנֵינוּ וְיִהְיוּ לְמֵאוֹרוֹת כָּל הַשִּׁמוֹת אֲשֶׁר הִחֲשַׁכְנוּ בְּעֲוֹנוֹתֵינוּ וְחַטֹּאתֵינוּ וּפְשָׁעֵינוּ, וְטִהַר לַבָּנוּ לְעַבְדְּךָ בְּאַמֶּת וּבְלִבָּב שָׁלֵם בִּירְאָה וּבְאַהֲבָה, אָמֵן, כֵּן יְהִי רָצוֹן. יְהִי

בצאתו מן הקודש, חשוב להיות בשמחה עצומה, וייתן שיר ושבח, על שזכה לעשות תשובה על חטאים אלו, ועל ידי זה נעשה אהוב למעלה ולמטה, כדברי הרמב"ם עיין בעמוד: 152. ולא ייתן שום עצבות על ליבו, בפרט אם הגיע לעוונות אלו על ידי חוסר ידיעה, שפעמים רבות היה אנוס ושוגג, עד שכבר לא יכל לפרוש מהחטא, ויתבונן כמה בורא עולם אוהב אותו מחבק אותו ומנשק אותו, על שחזר אליו, ומכאן ואילך ישתדל באהבת הבורא ובקרבתו ולהידבק בו, ולהתבטל אליו, ועי"ז לא יבוא לידי ניסיונות, ויתרחק מדברים המחטיאים אותו, עיין בעמוד: 121.

ייתן הכסף לצדקה לעניים יראי שמים או לזיכוי הרבים בענייני שמירת הברית והעניים, ומי שמעוניין לזכות עוד יהודים לשוב בתשובה, ראוי שיתרום זאת לארגון ונשמרתם, בעמדות קהילות/נדירים פלוס, קוד 2221, או בבנק הדואר: 09, סניף: 001, חשבון: 26122689, או בטלפון 0527126565 ויהיה שותף בשמירת הקדושה בכלל ישראל. ויהי רצון ש'ה' יקבל תשובתו ברצון.

תיקון כרת

תיקון כרת הינו אחד התיקונים החשובים והקלים להסרת הקטרוג משמיים על האדם, תהליך זה נצרך ומוכרח מאד, בשילוב התיקונים הרגילים, בפרט בעוונות שיש בהם חייבי מיתות ב"ד או כרת, זה ממש חובה, משום שגזירת כרת מקטרגת עליו, ולא צריך לעשות זאת יחד עם התיקון, וראוי לעשות על כל חטא פעם אחת. אך כיוון שמצינו שחייבים מיתה בידי שמיים גם על פגם הברית, לכן ראוי לעשות תיקון כרת לפחות פעם אחת, בשילוב עם תיקוני העוונות וקר"ש. וכל אדם שחטא בחטאים בענייני קדושה, ופגם הברית ראוי לו לעשות זאת.

הביא הבן איש חי בשו"ת רב פעלים (ח"ג חאו"ח סימן ל"ז) וז"ל: "ומה שאמר לו חכם אחד שיועיל לתיקון כרת שיהיה ניעור כל הלילה בעסק התורה, כן הוא שיועיל נידוד שינה כל הלילה בעסק התורה להצילו מעונש הכרת, אבל לא יועיל לתקן פגם האיסור אלא צריך לעשות תעניות לתקן פגם האיסור כאשר יושת עליו מדברי רבינו האר"י ז"ל, וגם בעבור הצלתו מעונש כרת צריך לכל ביאה לילה אחת". עכ"ל.

כתב האריז"ל שער רוח הקודש ח: וזה לשונו: **כי הנה מי שנעור כל הלילה ולא יישן כלל ועוסק בתורה כל אותה הלילה. יהיה נפטר מעונש כרת אחד אם נתחייב ח"ו. וכל לילה אחת פוטר כרת אחד. ע"כ.** והוסיף בספר משנת חסידים: **ובלבד שילמוד בלילה ההוא בענייני העבירה שעבר שחייב עליה כרת.**

סדר תיקון כרת המקורי הוא דברי האר"י הנ"ל ואע"פ שכתוב לעסוק בתורה כל הלילה, עיקר הכוונה שלא יעסוק בעסק אחר, ושיהיה רוב עסקו באותן לילה בלימוד התורה.

וכל מי שיכול יעשה כסדר הנתקן על ידי מרן החיד"א בספרו עבודת הקודש קונטרס יוסף בסדר (סימן ב), ונדפס בשם "אורח חיים" ונהוג לעשותו סה"כ 3 פעמים על כל העוונות אך בהמשך כדאי לעשות על כל סוג של עוון 3 תיקונים כגון 3 על נדה 3 על גויה 3 על זכר, כמובן רק מי שחטא בזה, וקל לעשות זאת בזמן הקיץ.

יאמר וידוי ולאחר מכן יאמר תפילה זו מהחיד"א קודם הלימוד: לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה הנה אנחנו באים הלילה הזאת ללמוד תורתך הקדושה בלב נשבר כי ידענו אשר חטאנו עוינו ופשענו ועברנו על מצותיך ונמס ליבנו בקרבנו ויהי למים. אומנם

ידענו כי אל רחום אתה וחפץ בתשובת השבים זאת הייתה לנו לבוא בשפל רוח וחלישות חיל ונמיכת קומה, לעתור ולרצות לפני כיסא כבודך, ויהי רצון מלפניך אדני אלוהי ואלוהי אבותי שתתמלא רחמים עלי **(פלוני בן פלוני)** ועל כל קרובי, ועל כל ישראל עמך בית ישראל, כגודל צדקתך וכרוב רחמיך, ותמחול ותסלח ותכפר את כל חטאותינו עוונותינו ופשעינו, ויהי רצון שיהיה לימודינו זה נחת רוח לפני כיסא כבודך ובפרט מה שאנו לומדים בספר הקורבנות דיני כריתות, יהמו נא רחמיך ותעלה עלינו כאלו הקרבנו קורבנות, אם נתחייבנו בהם, והצילינו מכל מיני כרת ותזכנו להשלים תיקון נפש רוח ונשמה בגילגול זה, ומה שאנו לומדים קריאה נאמנה בסוד היסוד צדיק חי, יהא לימודינו לנחת רוח לפניך ויתוקן מה שפגמנו ביסוד, והרע בעיניך עשינו, וכרוב רחמיך תמלא כל השמות שפגמנו בהם בהיותנו מרשעי ברית קודש, **(ובפרט בחטא פלוני)** ותזכנו לשוב אליך בתשובה שלמה, אנו וכל קרובנו וכל בית ישראל, תכפר לנו ותצילנו משמד ומשבי ומביזה וממצור, אב הרחמן אל נא תבזה בקשתנו תן שלום בארץ תן שלום במלכות ונהיה שקטים לעבודתך וליראתך אמן.

סדר הלימוד לרבינו החיד"א:

- מסכת כריתות יקרא כל המשניות במתון ובנעימה.
- ילמדו מסכתות ר"ת חיים: חולין יומא ידיים מקואות. (לפחות פרק ראשון)
- ילמדו רמב"ם הלכות שגגות כל י"א פרקים ראשונים.
- תיקון חצות
- הלכות תשובה ברמב"ם, וישתדל ללמוד בפרט על העוון שבו חטא.
- **(אם יש זמן ואפשרות ימשיך הסדר דלהלן, ואם לאו יעסוק בלימוד שליבו חפץ)**
- ספר תהילים
- ילמדו זוהר על עניין שמירת הברית או אדרא רבא וזוטא
- ראשית חכמה שער הקדושה
- ייתן צדקה לפדיון נפשו, כל איש כאשר ידבנו ליבו.

בעלות השחר יאמר תפילה זו:

יהי רצון מלפניך אדני אלוהינו ואלוהי אבותינו אב הרחמן אדון הסליחות, שתתמלא רחמים עלינו, ואם נגזר על שום אחד ממנו או מבני בתינו בבית דינך הצדק להכרת כהכרת רשעים, בכרת הנמשך מכתר דקליפה (יכוון: **כרתיא"ל סמנח"ש שט"ן** עם האותיות וג' כוללים גימטריא כרת ע"ה) אנא יכבשו רחמיך את כעסך ויגולו רחמיך עלינו ועל כל ישראל אשר בעיר זו ויהא חשוב צערינו שנצטערנו בלילה הזו במיעוט אכילה, וקימטנו שינה מעינינו לקרוע רוע גזר דינינו, ונהר יוצק

יסודנו, אני בצדק אחזה פניך אשבעה בהקיץ תמונתיך, ואל תכריתני לא כרת דיומי ולא כרת דשני ולא תכרת נפשינו מלהעלות מיין נוקבין ללמעלה, ולא תכרת נפשינו מלהזדווג בבת זוגה בעולם הנשמות כהכרת רשעים ח"ו. ותשפיע עלינו ועל כל עם ישראל ועל אשר בעיר הזו, אור ישועה ורחמים מכתר עליון להציל ממוות נפשינו, ותכרית כל אויבינו הקמים עלינו, ותפר עצתם ותקלקל מחשבותם, ולא יבאו למלחמה על עם ישראל ועל העיר הזו, ולא יקדמו מגן ולא ישפכו עליה סוללה, ותשקוט הארץ ונזכה למקום שהרוחות נחצבות משם, ותזכנו להיות מהעולים והזוכים לחיי העולם הבא ולמען שימך הגדול (יכוון: **אאהליד"ה**) תבטל מעלינו ומעל כל ישראל ועל אשר בעיר הזאת וכל גבולה כל גזירות קשות ורעות, ותשגיח עלינו לטובה בעין חמלתך, שנאמר בו הנה לא ינום ולא ישן שומר ישראל, ויהיה הצער שנדדנו שינה מעינינו בלילה הזו, לתקן מה שפגמנו בעיניין עילאין והרע בעינך עשינו, וניפטר מהתגלגל נפשינו בעוף הנקרא רא"ה בעוון פגם הראות, ופצנו והצילנו מעונש חיבוט הקבר, מהמלאך האכזרי המשבר עיני הרשעים בקבר, ובצער שנידדנו שינה מעינינו נפטר מאותו צער, ותנוח נפשנו במשכנות מבטחים, וכל שמותיך הקדושים היוצאים מכל אשר קרינו בלילה הזו והתורה הקדושה שלמדנו בלילה הזאת, המה ימליצו טוב בעדינו לקבלנו בתשובה שלמה ותקרע רוע גזר דינינו וגזר דין כל בני ישראל, ותגן ותשמור בני ישראל בכל מקומות מושבותיהם, ותושיעינו מכל מרה (תכוון: **קר"ע שט"ן**) וכל המקטרגים אשר נבראו בעוונותינו ימחו על קדושת לימוד תורתך הקדושה, אנא הבט בעמלינו ואל תביט במעללינו ותבוא לפניך שוועתנו, ויצאו מים חיים מלובן העליון דרך רחובות הנהר, לקו האמצעי נהר פלגיו ישמחו עיר אלקים לטהרנו מכל חטאתינו עוונותינו ופשעינו, ואתה בטובך תעורר רחמיך, ויפן מצחא דאריך אנפין רעווא דכל רעווין במצח דזעיר אנפין ועינא דאריך בעינא דזעיר אנפין ובכך יתבטלו הדינים והיו כלא היו. כי אתה חפץ בתשובה ומלך רחום אתה חננו ועננו ר"חום ח"נון ש"ומר ת"ומך מ"ציל י"שר פ"ודה (יכוין: **רח"ש תמי"ף**) חוס ורחם עלינו ושמע תפילתינו עשה למען שמך עשה למען ימינך עשה למען תורתך עשה למען קדושתך ויהיו לרצון אמרי פי והגיון ליבי לפניך אדני צורי וגואלי.

קריאת שמע

סדר העולמות

מתחלה היה אור האין סוף, מתפשט בכל החלל ומבטל כל מציאות מגבלת, לדגמא: גרגר חול אין סוף, יכול למלאות את כל החלל ולשבר את כל הבריאה, ולכן ברצות המאציל להאציל נאצלים ולברא נבראים, צמצם אורו, בצורת עגול, ונוצר חלל פנוי מהתפשטות האור אין סוף, ובכדי ליצור עולם מגבל שיש בו בני אדם, האיר הארה מגבלת לתוך אותו עגול ע"י קו ישר, שיש לו התחלה וסוף, ויש לו מגבלות, וכיון שהאור חזק מאד, הלביש עליו כמה פרצופים, שהם ספירות עליונות לצמצם צמצום אחר צמצום את האור של הבורא, לבוש ראשון זהו א"ק שהוא אדם קדמון בחינה אלקית, ולצמצם את אור א"ק הלביש עליו פרצוף הנקרא, עתיק, ובכדי לצמצם את אור עתיק הלביש עליו פרצוף אריך, ובשביל לצמצם פרצוף אריך הלביש עליו עשרה ספירות, אריך עצמו הוא הנקרא כתר, ומתחתיו אבא שהוא נקרא חכמה, ומתחתיו אמא שנקראת בינה, והדעת תחתיהם, והוא נקרא חיצוניות הכתר, משום שאי אפשר להתעסק בכתר עצמו, ובדעת יש חמשה חסדים וחמשה גבורות, עד כאן זה נקרא ג"ר, ג' ראשונות שזהו כביכול הראש, ומתחתם הגוף שזה כבר בחינה של עולמות הפרצופים התחתונים יותר, שעל ידם נברא ומתנהל קיום העולם, והם חסד גבורה תפארת נצח הוד יסוד, שזה נקרא ז"א, שהוא זעיר אפין - קטן הפנים, לעמת אריך שגדול ממנו מאד, וספירות אלו גם נקראים ו"ק שפרושו ששה קצוות, בגלל ששת הספירות ונקרא בלשון הזהר הקדוש: הקב"ה.

ומתחתם הבחינה הנקראת מלכות, שהיא השכינה, והיא נו"ק דז"א, ונקראת גם רחל, וז"א ונו"ק הם אלו שמולכים ומתעסקים עם עולם העשייה, לעמת העולמות העליונים שכמעט אין להם שיכות אלינו, אך באמת כולם מאיר בהם אור האין סוף שהוא פועל ועושה את כל הפעולות, רק מצמצם את

עֲצְמוּ בְּלְבוּשֵׁים אֱלוֹ, וְאַמְנֵם גַּם בְּכָל הַפְּרָצוּפִים הַנִּ"ל יֵשׁ אֶת הַסְּפִירוֹת כְּתָר
חֲכָמָה בִּינָה דַעַת חֶסֶד גְּבוּרָה תְּפָאֶרֶת נְצַח הוֹד יְסוּד מְלָכוּת, לְדַגְמָא: בַּגְּבוּרָה
יֵשׁ גַּם חֶסֶדִים וְתְּפָאֶרֶת אֶךְ עֵקֶר מֵה שְׁשׁוּלֵט שָׁם זֶה הַגְּבוּרָה.

מִתְחַתֵּם נִמְצְאִים הָעוֹלָמוֹת הַתְּחַתּוֹנִים הַנִּקְרָאִים, עוֹלָם הַבְּרִיאָה שָׁבוּ שׁוּלֵט
גַּם הַשְּׂכִינָה וְבוֹ נִמְצָא כֶּסֶף הַכְּבוֹד, וּמִתְחַתֵּם עוֹלָם הַיְצִירָה שָׁבוּ מְצוּיִים כָּל
הַמְּלָאכִים, גֵּן עֵדֶן וְגִיּהֵנוֹם, וּמִתְחַתֵּם עוֹלָם הָעֲשִׂיָה, שָׁבוּ אָנוּ נִמְצְאִים, וְהוּא
בְּלוֹעַ בְּתוֹךְ בְּטֶן הַנְּחָשׁ, וְהוּא שׁוּלֵט עַל עוֹלָם הָעֲשִׂיָה, וְלָכֵן נִקְרָא עוֹלָם הַשְּׂקָר,
כִּי הוּא שׁוּלֵט עַל כּוֹלָם, וְתִפְקִידָנוּ לְהַשְׁתַּחֲרַר מִשְׁלִיטָתוֹ עוֹד בְּהִיוֹתָנוּ בְּעוֹלָם
הָעֲשִׂיָה וְלְהַדְבִּק בְּשְׂכִינָה, וְע"י זֶה מוֹשְׁכִים אֶת אֹר הַבוּרָא לְעוֹלָם, וּמְסַלְקִים
אֶת אַחֲיָזֵת הַקְּלָפוֹת וְטְמֵאָתָם, וְדַבֵּר זֶה הוּא הַמְּזַרְז אֶת הַגְּאוּלָה בְּפֶעַל.

וְכִיּוֹן שָׁאָנוּ צְאָצְאֵי אָדָם הָרֵאשׁוֹן שֶׁהוּא פָּגָם וְהַפְּרִיד בֵּין הַקָּב"ה לְשְׂכִינָה לְכֹן
עָלִינוּ תְּמִיד לְחַבְרָם, ע"י מַעֲשֵׂה הַמְּצוּוֹת וְהַרְחָקָה מִהֵטְמָאָה.

עוֹד נִקְוֵה חֲשׁוּבָה, יִתְבוֹנֵן הָאָדָם שְׁבִשְׁבִילוֹ נִבְרָא הָעוֹלָם, וְכָל הַסְּפִירוֹת
נִאֲצְלוּ בְּשִׁבִיל שְׂיֵהָיָה מְצִיאוֹת שֶׁל נִבְרָאִים, וְכַבֵּיכּוֹל כָּל הַסְּפִירוֹת הַקְּדוּשׁוֹת
וְהָעֲלִיּוֹנוֹת, נִאֲצְלוּ בְּשִׁבִיל שְׂיִוְכַל לְהַתְקִים, וְכִיּוֹן שֶׁהוּא חֵלֶק אֱלוֹהִים מִמַּעַל, גַּם
בְּנִשְׁמָתוֹ יֵשׁ דְּגָמִיּוֹת שֶׁל כָּל אוֹתָם פְּרָצוּפִים וְסְפִירוֹת, וְכָל הַסְּפִירוֹת הָעֲלִיּוֹנוֹת
מִמְתִּינּוֹת לְפַעֲלוֹת שֶׁל הַתְּחַתּוֹנִים, כִּי רַק מִי שֶׁבְּעוֹלָם הָעֲשִׂיָה יָכוֹל לְהַפְעִיל
אֶת הַמַּעֲרֶכֶת הָאֲדִירָה הַזֹּאת, לְהַשְׁפִּיעַ שְׁפַע ע"י הַמְּצוּוֹת, אוֹ הַתְּגַבְּרוֹת עַל
תְּאוּוֹת, אוֹ ח"ו לְהַפְּרִיד וְלַגְרֵם נֶזֶק ע"י הָעֲבֵרוֹת.

מדוע מחויבים בקר"ש עם הכוונות

כָּתַב הָאֵר"י הַקְּדוֹשׁ: כֹּאֲשֶׁר הָאָדָם חוֹטֵא הָרִי הוּא בּוֹרָא מְזִיקִים וּמְשַׁחֲתִים
שֶׁהֵם נִקְרָאִים הַיְלָדִים שָׁלוּ, וְהֵם יוֹנְקִים אֶת כָּל הַשְּׁפַע הַבָּא אֶל נִשְׁמָתוֹ,
וְשֶׁרָשָׁם אֲחוּז בְּמִקּוֹם גְּבוּהָ מְאֹד הַנִּקְרָא חֲכָמָה וּבִינָה שֶׁל נִשְׁמַת אוֹתוֹ אָדָם,
וְאִין שׁוֹם אֲפִשְׁרוֹת בְּעוֹלָם לְהַרוֹג אוֹתָם, לֹא ע"י לְמוֹד הַתְּנ"ךְ מְשׁוֹם שֶׁשְׁרָשׁוּ
בְּעֲשִׂיָה וְלֹא ע"י לְמוֹד הַמְּשֵׁנָה שֶׁשְׁרָשָׁה בַּיְצִירָה, וְלֹא ע"י לְמוֹד הַש"ס
שֶׁשְׁרָשׁוּ בַּבְּרִיאָה, וְהָאֲפִשְׁרוֹת הַיְחִידָה אֶךְ וְרַק ע"י הָאֲרֵת אוֹר גְּבוּהָ מַעֲתִיק

וְאָרִיךְ, וְאִז אֵינָם יְכוּלִים לְקַבֵּל אוֹתָהּ הָאָרֶז וְהֵם מִתְבַּטְּלִים וּמִתִּים, וְהָאָרֶז
זֹאת אֶפְשָׁר לְהוֹרִיד רַק בְּקִרְיַאת שְׁמַע שְׁעַל הַמִּיטָה. (עֵיין שַׁעַר הַכוּוֹנוֹת
דְּרוּשֵׁי הַלֵּילָה דְּרוּשׁ ז')

**גַּם אָדָם שֶׁתִּקַּן עֲוֹנוֹתָיו צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת קִרְיַאת שְׁמַע מְשׁוּם
שֶׁהַתְּקוּנִים גּוֹרְמִים לְמַחִילַת עֲוֹנוֹת, וְשֶׁלֹּא יִכְנַס הָאָדָם לַגְּהֵינוֹם,
אֲךָ הַקִּרְיַאת שְׁמַע שְׁעַל הַמִּיטָה מוֹעִיל, בְּכַדִּי לְשַׁחֲרֹר אֶת כָּל הַשְּׁפַע
הָרוּחָנִי וְהַגְּשָׁמִי שֶׁלָּהּ, שֶׁתִּפּוֹס בְּצַד הַשְּׁנִי, וּבִפְרֹט שְׁמַזִּיקִים אֵלָיו
שֶׁבָּרַאת עֲדִין יֵשׁ לָהֶם רְשׁוּת לְהַזִּיק לָךְ וּלְכָל כָּלֵל יִשְׂרָאֵל, וְאֵתָהּ
הַיְחִיד בְּעוֹלָם שֶׁיְכוּל לְהַרוֹג וּלְהַשְׁמִיד אוֹתָם.**

רְאוּי בְּתַחֲלָה לַעֲשׂוֹת, 2-3 תְּקוּנֵי עֲוֹנוֹת וְתַעֲנִיּוֹת וְרַק לֵאחֲמ"כ קר"ש

וּשְׁנֵי דְבָרִים צָרִיךְ לַעֲצֹר וּלְהַבִּין, שֶׁבְּעֵבוֹר דְּבָרִים אֵלָיו הָיוּ הָרַאשׁוֹנִים מְרַעֲיִשִׁים
בְּעֵנִין לְמוֹד הַקְּבָלָה, וּמִי שֶׁאֵינּוּ מְצָלִיחַ לְהַבִּין זֹאת כְּפִשׁוּטוֹ, לֹא יִכְנַס לְכַרֵּם
בֵּית הַשָּׁם.

הָאָחֵד: שֶׁאֵין לְמַעַלָּה לֹא רֹאשׁ וְלֹא גּוֹף, וְלֹא שׁוּם פְּעֻלָּה שֶׁל חֲסָדִים אוֹ רַחֲמִים
אוֹ מִדּוֹת בְּנֵי הָאָדָם. **וְהַשְּׁנִי:** שֶׁאֵין לְמַעַלָּה לֹא זִיוּגִים וְלֹא תַאֲוֹת חֵס וְשָׁלוֹם,
אֲלֹא זֶה דְּגָמָא בְּלִבְד לְהַעֲבֵרַת הַשְּׁפַע הָרוּחָנִי, כְּשֶׁם שֶׁכַּאֲשֶׁר הֵיִרַח מְקַבֵּל
הָאָרֶז מִן הַשְּׁמֶשׁ, זֶה יִקְרָא שֶׁהֵם מְזַדְּוֹגִים וּמִתְחַבְּרִים, כִּי גְבוּהָ וְזָךְ אֶלְף
מוֹנִים מִזֶּה, אוֹתָהּ הַעֲבֵרַת שְׁפַע אוֹ חֲבוּר בֵּין הָעוֹלָמוֹת הָעֲלִיּוֹנִים. **אֲךָ בְּקִשׁוֹר**

לְגִיל הַנִּצְרָךְ לְקַר"ש, כֵּאֵן זֶה עֵנִין אַחֵר שֶׁל תְּקוּנֵי עֲוֹנוֹת, שֶׁל "כָּל אֲשֶׁר לֹא יֵשׁ
יִתֵּן בְּעַד נִפְשׁוֹ" כִּי אֶף אָדָם אֵין לוֹ בְּטוֹחַ כְּמָה שְׁנִים יַחֲיָה וְרַק הוּא יְכוּל לְנַקּוֹת
אֶת עַצְמוֹ, וְצָרִיךְ לְכַוֵּן לֵילוֹת הַרְבֵּה, לְפַחּוֹת כְּפִי מִסְפֵּר הַפְּעָמִים שֶׁחֲטָא,

כֵּיוֵן שֶׁהַטְּפוֹת הַקְּדוּשׁוֹת נֶעֱשָׂקוּ ע"י הַקְּלָפָה וּמֵהֶם נִבְרָאוּ מְזִיקִים וּמְשַׁחֲתִיתִים
שֶׁמְחַבְּלִים בְּכָל הָעוֹלָם, אֲךָ כֵּיוֵן שֶׁיֵּשׁ לָהֶם שְׁמִירָה וְהַגָּנָה מִהַחֲרֵב הָעֲלִיּוֹן
שֶׁל הַקְּלִי שֶׁהִיא הַפְּלוֹנִיָּה, וּמִהַכָּלֵב שֶׁל הַקְּלִי לְכַן אָנוּ צָרִיכִים לְהוֹרִיד שְׁנֵי
חֲרָבוֹת הָאֲחַת עֲלִיוֹנָה וְהָאֲחַת תַּחְתּוֹנָה בְּכַדִּי לְהַרוֹג אוֹתָם כְּדִלְהֵלֶן.

וְיִזְהַר הָאָדָם שֶׁלֹּא לַעֲשׂוֹת לִיצְנוֹת בְּדְבָרִים אֵלָיו כִּי מְלוֹא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ.

קריאת שְׁמַע שְׁעַל הַמִּיטָה

אומרים **שְׁמַע יִשְׂרָאֵל הַשֵּׁם אֱלֹהֵינוּ הַשֵּׁם**, (בְּעֵינַיִם פְּקוּחוֹת) וּמְכוּנִים שְׁמוֹשִׁכִים מֵהַגְבוּרָה שֶׁל הַדַּעַת שֶׁל עֲתִיק הָאָרֶה שֶׁל ג' שְׁמוֹת ע"ב שֶׁהֵם הַחֶרֶב הָעֲלִיּוֹנָה, גִּימְטְרִיאַ חֶרֶב"ו גִּימְטְרִיאַ רִ"ו יַחַד עִם חֲמִשָּׁה גְבוּרוֹת, (יִישׁ בְּדַעַת חֲסָדִים וּגְבוּרוֹת) אֶל גְּבוּרָה דַּעַתִּיק שְׁנִמְצָאת בְּתוֹךְ אַרְיָה, וּמִשָּׁם מִמְּשִׁיכִים זֹאת לַמַּזְלוֹת שֶׁל אַרְיָה שְׁמוֹפִיעִים בְּתוֹר שְׁמוֹת ע"ב וּקס"א מְשֻׁלְבִים יַחַד, וּמֵאַרְיָה, מִמְּשִׁיכִים אֶת הַשְּׁפַע לְכַתֵּר חֲכָמָה בִּינָה וְדַעַת שֶׁל אַבָּא.

כָּאן מִמְּשִׁיכִים וְאוֹמְרִים מִלֵּת אֶחָד.

וּמְכוּנִים בְּמִסִּירוֹת נֶפֶשׁ סְקִילָה שְׁרָפָה הַרְג חֶנֶק, מִשׁוּם שְׁעוֹנוֹתֵינוּ גְרָמוּ לְהַפְרִיד בֵּין הַקַּב"ה שְׁזָה יְהו"ה לְשִׁכְנָה שְׁזָה אֲדנ"י, וּבְרָגַע שֶׁהָאָדָם מוֹסֵר נֶפְשׁוֹ אֲזַי אֵין מָה שְׁיִפְרִיד בֵּינֵיהֶם, וְהֵם מִתְחַבְּרִים ע"י אַה"י שְׁזָה אִמָּא וְע"ב ס"ג מ"ה ב"ן שְׁזָה בְּחִינָה שֶׁל אַבָּא.

וּמִמְּשִׁיכִים לְהוֹרִיד אֶת הַחֶרֶב הָעֲלִיּוֹנָה ע"י שְׁמִזְדוּוּגִים אַבָּא וְאִמָּא, וּמִמְּשִׁיכִים מַחֲב"ד דְּאַבָּא לִיסוּדוֹ, וּמִיסוּדוֹ לִיסוּד אִמָּא, שָׁם זֶה מִמְּתִין לְבִנְתִים.

יְכוּן לְמַסְפֵּר רומ"ח (לְבַסוּף זֶה מְצֻטְרָף לְחֶרֶב הַתַּחְתּוֹנָה) יֵשׁ כָּאן 3 פְּעָמִים ע"ב, שֵׁם ע"ב הַרְגִיל, לֵאחֲמ"כ שֵׁם ס"ג עִם עֶשֶׂר אוֹתִיּוֹת (לֹא גִמְטְרִיא) שְׁוֵה ע"ג, יַחַד עִם שֵׁם מ"ה וְהוּי"ה יַחַד ע"א, כּוֹלֵל הַכֹּל יוֹצֵא ג' פְּעָמִים ע"ב, יַחַד עִם קְטָנוֹת דְּאַבָּא וְאִמָּא שֶׁהֵם הַדִּינִים שֶׁל אַבָּא וְאִמָּא פְּעָמִים: יְהֵא, שְׁוֵה 32 וְעוֹד שְׁשָׁה יְתוּבוֹת אֱלֹקִים, שֶׁהֵם 6, סה"כ גִּימְטְרִיא רומ"ח.

וְאוֹמֵר בְּלַחֲשׁ בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד, וּמְכוּן לְהַתְחִיל לְמִשׁוֹךְ אֶת הַחֶרֶב הַתַּחְתּוֹנָה שֶׁהִיא רְבוּעַ הוּי"ה וְרבו"ע ב"ן, שְׁפָרוּשׁ מִלֵּת "רְבוּעַ" שְׁכָל פְּעַם מוֹסִיפִים אוֹת נוֹסְפֵת אוֹ מִלָּה נוֹסְפֵת, וְסָךְ הַכֹּל זֶה יוֹצֵא גִימְטְרִיא שֶׁל חֶרֶב"ו שֶׁהוּא רִ"ו.

וּמוֹשִׁכִים זֹאת מִג"ר דז"א לִג"ר דנו"ק, מִשׁוּם שֶׁהָרֵאשִׁים שְׁלָהֶם הֵם כְּבִיכּוֹל מְגָלִים וְאֶפְשָׁר לְהַעֲבִיר מִרֵּאשׁ הָאֶחָד לְרֵאשׁ הַשֵּׁנִי.

וּמִמְּשִׁיךְ וְאוֹמֵר: מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד, וּמְכִיּוֹן שְׁאֵת שְׁאֵר הַשְּׁפַע אֵי אֶפְשָׁר

לְהַעֲבִיר מְשׁוּם שְׁזוּ"ן עוֹמְדִים אַחֲרָה בְּאַחֲרָה, כְּדִי שְׁלֵא יִנְקוּ הַחִיצוֹנִים מֵהַשְּׂכִינָה, לְעַמַּת צַד הַפְּנִים שְׁזָה אֹר מִדֵּי חֶזֶק עֲבוּרָם וְאֵינָם יְכוּלִים לִינוֹק, לְכֹן אָנוּ צְרִיכִים לְהַפְרִיד וּלְנַסֵּר בֵּין זוּ"ן, וְתוֹךְ כְּדִי זֶה, לְהַעֲלוֹתָם לְמָקוֹם אֲבָא וְאֲמָא שְׁשָׁם אֵין אַחֲזִיזַת הַחִיצוֹנִים, וְהֵם מִתְחַבְּרִים פְּנִים בְּפְנִים, בְּשִׁלּוּשָׁה שְׁלֵבִים, בְּכַתְרִים שְׁזָה שֵׁם הוּי"ה וְשֵׁם אַהֲי"ה מְשֻׁלְבִים, וְכֵן בְּרֵאשִׁי שְׁהוּא הַג"ר שְׁזָה שֵׁם הוּי"ה וְשֵׁם אֱלוֹקִי"ם מְשֻׁלְבִים, וְכֵן בְּגוֹפֶם שְׁהוּא הַז"ת חֶסֶד גְּבוּרָה תְּפָאֶרֶת נְצַח הוּד יְסוּד מְלָכוּת, שְׁזָה שֵׁם הוּי"ה וְשֵׁם אֲדנִי"ם מְשֻׁלְבִים, וְאֵז יְכוּן לְמִשׁוֹךְ וּלְהַעֲבִיר אֶת אֹתוֹ שְׁפַע שְׁהוּא הַחֶרֶב הַתְּחַתּוֹנָה, מִיְסוּד דַּז"א לִיְסוּד דְנו"ק, וְאֵז נַעֲשֶׂה לָהּ בְּיְסוּד דְנו"ק מ"ם סְתוּמָה בְּיְסוּדָהּ, שְׁזָה כְּבִיכּוֹל רַחֵם וּמָקוֹם, לְהַעֲלוֹת לְבִסּוֹף אֶת הַנִּיצוּצוֹת הַקְּדוּשִׁים.

כָּאן מִתְחִילָה הַמְּלַחְמָה.

מוֹשְׁכִים הָאֶרֶה מֵהַחֶרֶב הַעֲלִיּוֹנָה שְׁזָה ג' פְּעָמִים ע"ב, מִיְסוּד דְאֲמָא לַחב"ד דְנו"ק, וּמִשָּׁם לִיְסוּד דְנו"ק, מְשׁוּם שְׁכָל הַתְּהִלָּה הַעֲלִיּוֹן חָיֵב לְהַשְׁתַּלְשֵׁל מִלְמַעְלָה לְלִמְטָה, דְרָךְ כָּל הַסְּפִירוֹת הַתְּחַתּוֹנוֹת שֶׁהֵם פּוֹעֲלוֹת אֶת הַפְּעֻלָּה בְּפִעֵל, וְעַל יְדֵי זֶה יְכוּן לַעֲקֹר וּלְשַׁבֵּר אֶת הַחֶרֶב הַעֲלִיּוֹן דְקַלְפָּה הַקּוֹצֵץ וְהַחוֹתֵךְ אֶת הַנְּשָׁמוֹת הַקְּדוּשׁוֹת.

וְלֵאחֲרַי מִכֵּן גַּם יְכוּן לְהוֹרִיד הָאֶרֶה: מֵהַחֶרֶב הַתְּחַתּוֹנָה שְׁהוּא רְבוּעַ הוּי"ה וְרְבוּעַ ב"ן, לְהַרְגֵּן אֶת הַכָּלֵב דְקַלְפָּה שְׁתַּמִּיד נִמְצָא כְּנֶגֶד הַיְסוּד דְנוֹקְבָא דַּז"א. וְלֵאחֲרַי שְׁבִטְלָנוּ אֶת שְׁנֵי הַמַּגִּינִים הָאֵלּוּ שְׁמַגִּינִים עַל הַגּוֹפִים הַטְּמֵאִים.

שׁוּב צְרִיךְ לְכַוֵּן, וְהַפְּעֵם לְמִשׁוֹךְ הָאֶרֶה מִשְׁנֵי הַחֶרְבוֹת גַּם יַחַד עֲלִיּוֹן וְתַחְתּוֹן. וְיְכוּן לְהַשְׁמִיד לְהַרְגֵּן וּלְאַבֵּד אֶת כָּל הַגּוֹפִים הַטְּמֵאִים שֶׁל הַקַּלְפוֹת, שֶׁהֵם נַעֲשׂוּ לְבוֹשִׁים אֶל הַנְּשָׁמוֹת דְקַדְשָׁה שֶׁהֵם הַשְּׂכִיבֵת זָרַע שְׁלוֹ וְשֵׁל כָּל יִשְׂרָאֵל, וְלְהַעֲלוֹת הַטְּפוֹת הָאֵלּוּ יַחַד עִם שְׁרֵשֵׁי נַפְשׁוֹ וְרוּחוֹ וְנִשְׁמָתוֹ, אֶל תוֹךְ אֹת מִם שֶׁל תַּבַּת "לְעוֹלָם" שְׁהוּא הַכָּלִי שְׁבִתוֹךְ הַיְסוּד דְנוֹק' וְשֵׁם בְּיְסוּד שֶׁל הַנו"ק נִמְצָא שֵׁם ב"ן, וְאֶת כָּל זֶה יַחַד צְרִיךְ לְהַמְשִׁיכֵם לְכָלִי הַיְסוּד דְרַחֵל, שְׁזָה הַחֶלֶק הַתְּחַתּוֹן שֶׁל הַשְּׂכִינָה, שְׁשָׁם יְצִטְרוּ וְיִמְתִּינוּ בְּאַרְבָּעִים יוֹם שֶׁל יְצִירַת הַגּוֹלָד כְּמִסְפַּר אֹתוֹת ס' שֶׁל "לְעוֹלָם".

וְאֵז יַחְזְרוּ זוּ"ן לְמָקוֹמָם אַחֲרָה בְּאַחֲרָה שְׁלֵא יוּכְלוּ הַחִיצוֹנִים לִינוֹק מֵהַשְּׂכִינָה.

באורי מלים	
ג"ר	ג' ראשונות חכמה בינה דעת
ו"ק	ו' קצוות, חסד גבורה תפארת, נצח הוד יסוד.
כחב"ד	כתר חכמה בינה דעת
ז"א	זעיר אפין - הקב"ה
נוק'	נקבה - השכינה - רחל
זו"ן	ז"א ונו"ק
ע"ב	יוד הי ויו הי
ס"ג	יוד הי ואו הי
מ"ה	יוד הא ואו הא
ב"ן	יוד הה וו הה
קס"א	אלף הי יוד הי
ז"ת	ו"ק, כולל המלכות
ריבוע	תוספת אות/מילה, כל פעם
זיווג	שילוב והעברת השפע
קלי'	קליפות

צורת הכוונה: פעם אחת ללמוד ולהבין טוב ולאחמ"כ להסתכל כמו צילום, כאילו לצלם את הכוונות בלא לדקדק בגימטריות באותיות בנקודות ובשמות, אלא יידע בכללות מה הכוונה, ויתבונן רק מאיזה כתובת פרצוף או ספירה מושך את הכוונה ולאיזה כתובת זה מגיע, ואת איזו כוונה הוא מעביר.
הרוצה לכוון כוונות אלו צריך לטבול אם ראה קרי, ובוודאי אם ח"ו חטא במזיד, ואם אין לו אפשרות אז יעשה תשעה קבין 5-6 דק' במקלחת.
ניתן לעשות את הכוונות מצאת הכוכבים ואילך, אפילו שהולכים לישון לאחר זמן רב.
לא עושים כוונות אלו, בימי ספירת העומר, ובימים שמראש השנה עד אחרי סוכות.

רבנו של עולם, הריני מוחל וסולח לכל מי שְהִכְעִיס וְהִקְנִיט אוֹתִי או שְחָטָא פְּנֵגְדִי. בֵּין בְּגוּפֵי בֵּין בְּמִמוּנֵי בֵּין בְּכַבּוּדֵי בֵּין בְּכָל אֲשֶׁר לִי. בֵּין בְּאִנּוּס בֵּין בְּרָצוֹן בֵּין בְּשׁוּגֵג בֵּין בְּמִזִּיד בֵּין בְּדַבּוּר בֵּין בְּמַעֲשָׂה. בֵּין בְּגִלְגּוּל זֶה בֵּין בְּגִלְגּוּל אַחֵר לְכָל

בְּר יִשְׂרָאֵל. וְלֹא יַעֲנֵשׁ שׁוּם אָדָם בְּסַבְּתֵי. יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה **יאהדונה** אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי שְׁלֹא אֲחַטָּא עוֹד. וּמָה שְׁחָטָאִתִּי לְפָנֶיךָ מְחֻזָּק בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים אָבֵל לֹא עַל יְדֵי יִסּוּרִים וְחוֹלָאִים רְעִים: יְהִי לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ. יְהוָה **יאהדונה** צוּרֵי וְגוֹאֲלֵי:

לשם יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה **יאהדונה** בְּדַחֲלוֹ וּרְחִימוּ **יאההויה** וּרְחִימוּ וּדְחִילוּ **יאההויה** לִיחַדָּא שֵׁם **י"ה בו"ה** בְּיַחְוָדָא שְׁלִים **יהו"ה** בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל הֵנָּה אֲנֹכִי בָּא לְקָרוֹת פְּרָשִׁיּוֹת שְׁמַע, וְהָיָה אִם שָׁמַע, וְיִיאַמֵּר, שְׁתַּקְנוּ לָנוּ חֲכָמֵי יִשְׂרָאֵל לְאִמְרָם עַל הַמַּטָּה קִדְּם הַשְּׁנָה. וְהִנְנִי מִכּוֹן בְּקַרְיַאת פְּרָשִׁיּוֹת אֵלּוּ לְדַעַת רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי, וְלְדַעַת רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּנוֹ, וְלְדַעַת רַבִּינוּ יִצְחָק לּוּרְיָא אֲשַׁכְּנָזִי זְכוּתָם יָגֵן עָלֵינוּ. וְיְהִי נֶעֱם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדִינוּ כּוֹנְנָה עָלֵינוּ. וּמַעֲשֵׂה יְדִינוּ כּוֹנְנָהוּ. יְהִי לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ יְהוָה **יאהדונה** צוּרֵי וְגוֹאֲלֵי.

ברוך אַתָּה יְהוָה **יאהדונה** אֱלֹהֵינוּ מְלֶךְ הָעוֹלָם הַמְּפִיל חֲבָלֵי שָׁנָה עַל עֵינֵי וּתְנַוְמָה עַל עַפְעָפֵי וּמְאִיר לְאִישׁוֹן בַּת עֵין. יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה **יאהדונה** אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי שְׁתִּשְׁכְּבֵנִי לְשָׁלוֹם וְתַעֲמִידֵנִי לַחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם, וְתֵן חֶלְקִי בְּתוֹרָתְךָ, וְתַרְגִּילֵנִי לְדַבֵּר מִצְוָה וְאֵל תַּרְגִּילֵנִי לְדַבֵּר עֲבָרָה. וְאֵל תְּבִיאֵנִי לִיְדֵי חֲטָא וְלֹא לִיְדֵי נִסְיוֹן וְלֹא לִיְדֵי בְזִיוֹן. וְיִשְׁלוּט בִּי יִצְרָר הַטּוֹב וְאֵל יִשְׁלוּט בִּי יִצְרָר הָרָע. וְתַצִּילֵנִי מִיִּצְרָר הָרָע וּמִחֲלָאִים רְעִים. וְאֵל יְבַהִילוּנִי חֲלוּמוֹת רְעִים וְהַרְהוּרִים רְעִים וְתֵהָא מְטַתִּי שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ וְהָאֵר עֵינֵי פִּן אִישׁוֹן הַמּוֹת. בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה **יאהדונה** הַמְּאִיר לְעוֹלָם כָּל בְּכַבּוּדוֹ:

אם קורא קריאת שמע מוקדם יאמר המפיל בלא שם ומלכות.

נְשִׂימַ עַל יִשְׂרָאֵל

אדון הכל
היה הוה
ויהיה
יֵאֱהֲרֹנְהוּ

תקיף
ובעל
היכולת
ובעל
הכוחות
כולם

אדון הכל
היה הוה
ויהיה
יֵאֱהֲרֹנְהוּ

יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה

יכוון להמשיך הארת ג' שמות ע"ב יחד עם ה' גבורות
מגבורות דדעת דעתיק

יוד ה' ויו ה' יְהוָה יְהוָה

חרב עליון

יוד ה' ויו ה' יְהוָה

יוד ה' ויו ה' יְהוָה יְהוָה

לגבורה דעתיק שבתוך אריך

ומשם למזלות דאריך (מזלות ח' וי"ג) ע"ב וקס"א ולחברם

יוד. אלה. ה' ויו. יוד. ה' ה'.

וימשיך הג' ע"ב עם ה' גבורות

יוד ה' ויו ה' יְהוָה יְהוָה

יוד ה' ויו ה' יְהוָה

יוד ה' ויו ה' יְהוָה יְהוָה

לכתב"ד דאבא

אֱוֹז

למסור נְפִשׁוֹ רוּחוֹ ונְשִׁמְתוֹ עַל קִידוּשׁ הַשֵּׁם

ויקבל עַל עֲצָמוֹ ד' מִיתוֹת ב"ד

דד
הזקנים

סקילה **י א** ולייחדם ע"י **א** ע"ב **יוד הי ויו הי**
 שריפה **ה ד** ולייחדם ע"י **ה** ס"ג **יוד הי ואו הי**
 הרג **ו נ** ולייחדם ע"י **י** מ"ה **יוד הא ואו הא**
 חנק **ה י** ולייחדם ע"י **ה** ב"ן **יוד הה וו הה**
 ונידון: מארבע אותיות הוי"ה ומארבע אותיות אדנות שהפרידם, ועתה
 מייחדם ע"י ארבע אותיות אהי"ה ועל ידי שמות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן.

ונעשה זיווג אבא ואמא

איהיה יהיה

להמשיך ג' ע"ב ו'ה' גבורות מכתב"ד דאבא ליסודו ומשם

יוד הי ויו הי **יהוה יהוה**

יוד הי ויו הי **יהוה**

יוד הי ויו הי **יהוה יהוה**

ליסוד דאמא

יכווין למספר רומ"ח

יוד הי ויו הי

יוד הי ואו הי

יוד הי ואו הי

יהוה

יוד הא ואו הא

יהא יהא

אלהים אלהים אלהים
 אלהים אלהים אלהים

גמטריא רומ"ח

ע"ב דע"ב

ע"ב דס"ג

ע"ב דמ"ה

שם = ע"ב

שם = ס"ג

י' אותיות

שם = כ"ז

שם = מ"ה

גמטריא = 32

ו' תיבות אלוקים

סה"כ 254

יכוון בקטנות

(שהם הדינים)

דאבא ואמא

ואומר בלחש:

בְּרוּךְ שֵׁם כְבוֹד

לְהַמְשִׁיךְ מַחֲב"ד דז"א אֶת הַתְּחִתּוֹן
שֶׁהוּא רְבוּעַ הַי"ה וְרְבוּעַ ב"ן

י. ית. יהו. יהודה. חרב תחתון

יוד. יוד הלה. יוד הלה וו. יוד הלה וו הלה.

לחב"ד דנוק'

מִלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

יִנְסְרוּ זו"ן ויעלו לחיק אבא ואמא
ויחזרו פנים בפנים ויזדווגו

יאההויהה בכתר יאהלוההים בחב"ד יאהדוניה בז"ת

וימשך מיסוד דז"א

י. ית. יהו. יהודה.

יוד. יוד הלה. יוד הלה וו. יוד הלה וו הלה.

ליסוד דנו"ק הרי"ו התחתון

ונעשה לה אות מס סתומה ביסודה:

וַיְכַוֵּן לְהַמְשִׁיךְ הָאֶרֶה גְדוּלָה מִן הַרִי"ו הָעֲלִיּוֹן
שֶׁהוּא ג' ע"ב שְׁבִיּוֹת דְאִמָּא

יוד הלי ויו הלי

יוד הלי ויו הלי

יוד הלי ויו הלי

שֶׁהֵם בְּגִי' חַרְב"ו, לְהַמְשִׁיךְ: לַחֲב"ד דְנוֹקְבָא

דדד
התקנים

ומשם: ליסוד דְנוקבָא.

ועל ידי זה יכון לעקר ולשבר את החרב העליון דקלפה
 הקוצץ והחותך את הנשמות הקדושות.
 גם יכון להוריד הארה: מרי"ו התחתון שהוא רבוע הוי"ה
 ורבוע ב"ן שביסוד דְנוקבָא (יחד עם הרומ"ח)

י. ית. יתו. יהודה.

יוד. יודל. יודל. יודל. יודל. יודל. יודל. יודל. יודל. יודל. יודל.

להרג את הכלב דקלפה שפנגד יסוד דְנוקבָא דז"א.
 גם יכון להוריד הארה משתי חרבות עליון ותחתון.

יודל. יודל. יודל. יודל. יודל. יודל. יודל. יודל. יודל. יודל.

חרב עליון

יודל. יודל. יודל. יודל. יודל. יודל. יודל. יודל. יודל. יודל.

יודל. יודל. יודל. יודל. יודל. יודל. יודל. יודל. יודל. יודל.

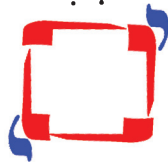
י. ית. יתו. יהודה.

חרב תחתון

יוד. יודל. יודל. יודל. יודל. יודל. יודל. יודל. יודל. יודל. יודל.

להשמיד להרג ולאבד את כל הגופים הטמאים של
 הקלפות שנעשו לבושים אל הנשמות דקדשה של
 השכבת זרע שלו ושל כל ישראל,

(כאן יכול להזכיר במחשבתו אדם שמשתדל בתשובה ופלוני בן פלוני)
 ולהעלות הטפות האלו עם שרשי נפשו ורוחו ונשמתו אל
 תוך אות

מם של תיבת "לעולם" שהוא הפלי שבתוך היסוד דְנוק' וכן שם ב"ן שנמצא ביסוד דְנוק'

יודל. יודל. יודל. יודל. יודל. יודל. יודל. יודל. יודל. יודל.

להמשיכם לכלי היסוד דרחל,

שׁיֵן דַּלְתַּת יוֹד / שׁדִּי / שׁ, שׁד, שׁדִּי

שָׁם יִצְטִירוּ בְּאַרְבָּעִים יוֹם דִּיצִירַת הַוֵּלַד מִנֵּיִן ם שָׁל "לְעוֹלָם".
וַיִּחְזְרוּ ז"א וְנוֹק' אַחֹר בְּאַחֹר כְּבַתְחָלָה.

וְאַהֲבַתְּ אֶת יְהוָה יֵאֱהַדוֹנָהי אֱלֹהֶיךָ בְּכֹל <> לְבַבְךָ וּבְכֹל נַפְשְׁךָ וּבְכֹל מְאֹדְךָ:
וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אֲנֹכִי מְצַוְךָ הַיּוֹם עַל <> לְבַבְךָ: וְשִׁנְנַתְּם לְבַנְיָךְ
וְדַבַּרְתָּ בָּם, בְּשַׁבְּתְךָ בְּבֵיתְךָ וּבְלִכְתְּךָ בַּדֶּרֶךְ וּבְשֹׁכְבְךָ וּבְקוּמְךָ: וּקְשַׁרְתָּם
לְאוֹת עַל יָדְךָ וְהָיוּ לְטוֹטְפֹת בֵּין עֵינֶיךָ: וּכְתַבְתָּם עַל מְזוֹזוֹת בֵּיתְךָ וּבְשַׁעְרֶיךָ:
וְהָיָה אִם שָׁמַעַתְּ שָׁמְעוּ אֶל מְצוֹתַי אֲשֶׁר אֲנֹכִי מְצַוֶּה אֶתְכֶם הַיּוֹם לְאַהֲבָה
אֶת יְהוָה יֵאֱהַדוֹנָהי אֱלֹהֵיכֶם וּלְעַבְדוֹ בְּכֹל <> לְבַבְכֶם וּבְכֹל נַפְשְׁכֶם. וְנָתַתִּי
מִטֵּר אֶרְצְכֶם בְּעֵתוֹ יוֹרֵה וּמִלְקוֹשׁ וְאֶסְפַּת דְּגַנְךָ וְתִירְשְׁךָ וַיִּצְהַרְךָ. וְנָתַתִּי
עֹשֶׁב בְּשָׂדֶךָ לְבַהֲמֹתֶךָ וְאֶכְלַת וְשִׁבְעַתָּ. הַשְּׁמְרוּ לָכֶם פֶּן יִפְתָּה לְבַבְכֶם
וְסָרְתֶם וְעַבַּדְתֶּם אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם לָהֶם. וְחָרָה אַף יְהוָה
יֵאֱהַדוֹנָהי בְּכֶם וְעָצַר אֶת הַשָּׁמַיִם וְלֹא יִהְיֶה מִטֵּר וְהָאֲדָמָה לֹא תִתֵּן אֶת
יְבוּלָהּ וְאֶבְדַּתְּם <> מֵהָרָה מֵעַל הָאָרֶץ הַטְּבֵה אֲשֶׁר יְהוָה יֵאֱהַדוֹנָהי נָתַן לָכֶם.
וְשִׁמַּתְּם אֶת דְּבָרֵי אֱלֹהַ עַל <> לְבַבְכֶם וְעַל נַפְשְׁכֶם וּקְשַׁרְתֶּם אֶתְּם לְאוֹת
עַל יָדְכֶם וְהָיוּ לְטוֹטְפֹת בֵּין עֵינֵיכֶם. וְלִמְדַתְּם אֶתְּם אֶת בְּנֵיכֶם לְדַבֵּר בָּם
בְּשַׁבְּתְךָ בְּבֵיתְךָ וּבְלִכְתְּךָ בַּדֶּרֶךְ וּבְשֹׁכְבְךָ וּבְקוּמְךָ. וּכְתַבְתָּם עַל מְזוֹזוֹת בֵּיתְךָ
וּבְשַׁעְרֶיךָ. לְמַעַן יִרְבוּ יְמֵיכֶם וַיְמִי בְנֵיכֶם עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהוָה
יֵאֱהַדוֹנָהי לְאַבְתֵּיכֶם לָתֵת לָהֶם כִּימֵי הַשָּׁמַיִם עַל הָאָרֶץ:

וַיֹּאמֶר יְהוָה יֵאֱהַדוֹנָהי אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר. דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם
וַעֲשׂוּ לָהֶם צִיצִית עַל כְּנָפֵי בְּגָדֵיהֶם לְדוֹרֹתָם וְנָתַנּוּ עַל צִיצִית הַכְּנָף פְּתִיל
תְּכֵלֶת. וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִית וּרְאִיתֶם אֹתוֹ וַזְכַּרְתֶּם אֶת כָּל מְצוֹת יְהוָה
יֵאֱהַדוֹנָהי וְעִשִׂיתֶם אֹתָם וְלֹא תִתְּרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר
אֶתְּם זְנִים אַחֲרֵיהֶם. לְמַעַן תִּזְכְּרוּ וְעִשִׂיתֶם אֶת כָּל מְצוֹתַי וְהִייתֶם קְדוֹשִׁים
לְאֱלֹהֵיכֶם. אֲנִי יְהוָה יֵאֱהַדוֹנָהי אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם
לְהִיּוֹת לָכֶם לְאֱלֹהִים אֲנִי יְהוָה יֵאֱהַדוֹנָהי אֱלֹהֵיכֶם:
(וְחוֹזֵר וְאוֹמֵר) יְהוָה יֵאֱהַדוֹנָהי אֱלֹהֵיכֶם אָמֵת.

הִנֵּה מִטְּתוֹ שְׁלֹשְׁלֵמָה (מַה"ש) שְׁשִׁים גְּבָרִים סָבִיב לָהּ מִגְּבֵרֵי יִשְׂרָאֵל:
כָּלֶם אַחְזֵי חֶרֶב מְלֻמְדֵי מְלַחְמָה אִישׁ חֶרְבוֹ עַל יָרְכוֹ מִפְּחַד בְּלִילוֹת:
(יֵאֱמַר 3 פְּעָמִים, וְהוּא 60 תִּיבוֹת כִּנְגַד 60 גִּיבוֹרִים)

יְבָרְכֶךָ יְהוָה יֵאֱהֹדוּנָהּ וַיִּשְׁמְרֶךָ: יָאֵר יְהוָה יֵאֱהֹדוּנָהּ פָּנָיו אֵלֶיךָ וַיַּחֲנֶנֶךָ: יִשָּׂא יְהוָה יֵאֱהֹדוּנָהּ פָּנָיו אֵלֶיךָ וַיִּשֶׁם לְךָ שְׁלוֹם:

וַיְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהֹדוּנָהּ אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׁכַל הַנְּשָׁמוֹת וְנִצּוּצֵי הַקְּדוּשָׁה שֶׁבְּאֵילָן הַטָּמֵא, יִפְרְדוּ מִמֶּנּוּ וַיַּעֲלוּ לִיסוּד דְּזַעִיר אֲנָפִין, וּמִשָּׁם יִנְתְּנוּ לִיסוּד דְּשִׁכְיִנְתָּא קְדִישָׁא, וְהָאֵילָן הַטָּמֵא הֵהוּא תַעֲקֹר וְתַשְׁבֵּר, גּוּדוּ אֵילָנָא וְקִצְצוּ עֲנַפוּהֵי, וְכָל הַגּוֹפִים הַטָּמְאִים שֶׁל הַקְּלָפוֹת, שֶׁנֶּהְרָגוּ בְּקִרְיַאת שְׁמַע הַזֶּה, לֹא תִהְיֶה לָהֶם עוֹד תְּקוּמָה. וְכָלֵם כְּרָגַע יֵאבְדוּ וַיְהִיו כָּלֵם פְּגָרִים מֵתִים לְבַל יִגְשׁוּ עוֹד אֶל אוֹתָן הַנְּשָׁמוֹת הַקְּדוּשׁוֹת שִׁיִּצְאוּ מֵהֶם, וְלֹא יִתְאַחֲזוּ עוֹד בָּהֶם. וַיִּנְחֹם לַעֲלוֹת אֶל הַקְּדוּשָׁה כַּמְשַׁפֵּט הָרֵאשׁוֹן מִנְקוּת מִכָּל רָע.

יֵשֵׁב בְּסֵתֶר עֲלִיּוֹן בְּצֵל שַׁדַי יִתְלוֹנֵן: אִמֵּר לִיהוָה **יֵאֱהֹדוּנָהּ** מַחְסֵי וּמְצוּדֹתַי אֱלֹהֵי אֲבֹתַי בּוֹ: כִּי הוּא יִצְיִלְךָ מִפַּח יְקוּשׁ מִדְּבַר הַזֹּאת: בְּאַבְרָתוֹ | יִסֹּךְ לְךָ וְתַחַת כְּנָפָיו תַּחֲסֶה צְנֵה וְסַחֲרָה אֲמַתּוֹ: לֹא תִירָא מִפַּחַד לִילָה מִחַץ יַעוֹף יוֹמָם: מִדְּבַר בְּאִפְלֵי יְהִלְךָ מִקְטָב יִשׁוּד צְהָרִים: יִפֹּל מִצְדָּךְ | אֶלְךָ וּרְבֵבָה מִימִינְךָ אֵלֶיךָ לֹא יִגָּשׁ: רַק בְּעֵינֶיךָ תִּבְיֵט וְשִׁלְמַת רְשָׁעִים תִּרְאֶה: כִּי אַתָּה יְהוָה **יֵאֱהֹדוּנָהּ** מַחְסֵי אַתָּה תִּקְוֶם תִּרְחֹם צִיּוֹן. כִּי עַתָּה לְחַנְּנָהּ כִּי בָא מוֹעֵד:

יֵאמֵר אֲנִי וְכו' אֲשַׁמְנֵהוּ בְּגִדְנֵהוּ גִזְלֵנֵהוּ דְּבַרְנֵהוּ דְּפִי וְלִשׁוֹן הָרָע. הַעֲוִינוּ וְהִרְשַׁעְנוּ. זְדָנוּ. חֲמַסְנוּ. טְפִלְנוּ שְׁקֵר וּמְרָמָה. יַעֲצֵנוּ עֲצוֹת רָעוֹת. כְּזָבְנוּ. כַּעֲסָנוּ. לְצָנוּ. מְרִדְנוּ. מְרִינוּ דְּבָרֶיךָ. נֵאֲצָנוּ. נֵאֲפָנוּ. סָרְדְנוּ. עוֹיְנוּ. פִּשְׁעָנוּ. פְּגָמְנוּ. צָרְרְנוּ. צַעֲרָנוּ אֲב וְאִם. קִשְׁיָנוּ עֶרְף. רִשְׁעָנוּ. שַׁחֲתָנוּ. תַּעֲבָנוּ. תַּעֲוִינוּ וְתַעֲתַעְנוּ. וְסָרְנוּ מִמְצוּדֹתֶיךָ וּמִמְשַׁפְּטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא שׁוּה לָנוּ. וְאַתָּה צְדִיק עַל כָּל הַבָּא עֲלֵינוּ. כִּי אֲמַת עֲשִׂיתָ. וְאַנְחָנוּ הִרְשַׁעְנוּ: **יִמְשִׁיךְ: מַה נֵּאמֵר לְפָנֶיךָ וְכו'**

יֵאמֵר: "אֲנִי בַכַּח" כּוֹלוּ בְכָל לַיְלָה, וַיַּחֲזוֹר שׁוֹרָה שֶׁל אוֹתוֹ לַיְלָה ג' פַּעֲמִים

(ליל א)	אֲנִי בַכַּח, גְּדוּלַת יְמִינְךָ, תַּתִּיר צְרוּרָה:
(ליל ב)	קָבֵל רִנַּת, עֲמֶךָ. שִׁגְבְּנוּ, טְהִירוּנוּ נוֹרָא:
(ליל ג)	נָא גְבוּר, דּוֹרְשֵׁי יַחֲוּדָה, כְּבַבַּת שְׁמָרָם:
(ליל ד)	בְּרַכְס טְהָרָם, רַחֲמֵי צְדָקָתְךָ, תַּמִּיד גְּמִלָם:
(ליל ה)	חֲסִין קְדוּשָׁה, בְּרַב טוֹבָה, נִהַל עֲדוּתְךָ:
(ליל ו)	יַחֲד גְּאָה, לְעַמְּךָ פְּנֵה, זֹכְרֵי קְדוּשָׁתְךָ:
(ליל ז)	שׁוֹעֲתָנוּ קָבֵל, וְשִׁמְעַ עֲצָקָתָנוּ, יוֹדַע תַּעֲלוּמוֹת:

(בלחש) בְּרוּךְ, שִׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ, לְעוֹלָם וָעֶד:

בְּיָדְךָ אֲפָקִיד רוּחֵי פְדִיתָה אוֹתֵי יְהוָה יֵאֱהֹדוּנָהּ אֵל אֲמַת.

נִפְשֵׁי אוֹתָהּ בְּלִילָה אֶף רוּחֵי בְּקִרְבֵי אֲשַׁחֲרֶךָ

יְכוּן בְּשֵׁם זֶה לְקָרַע כַּח הַשָּׁטָן שֶׁלֹּא יִטְמָאֵהוּ בְּקָרִי: קָרַע שֵׁטָ"ז
וַיְכוּן: תִּתְעַץ/תִּצְנַע וְהַשְׁמוֹת הַיּוֹצְאִים מֵהֶם לְנִתְּץ הַקְּלִי' (בלע יובב וחושם)
 ראוי לקרוא שוב פסוק ראשון של קריאת שמע, ללא כוונות, כדי להסיר כל אחיזה.

פְּטוּם הַקְטָרֶת

מיוחד לשמירה והגנה, מכוחות הטומאה, עדיף לא לומר מהשקיעה עד חצות.

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה, קַח לָךְ סַמִּים: נָטַף, וּשְׁחַלֵּת, וְחִלְבֵּנָה, סַמִּים. וּלְבִנָּה זָכָה, בַּד בַּבַּד יִהְיֶה: וְעָשִׂיתָ אֹתָהּ קְטָרֶת, וְלִקַּח מַעֲשֵׂה רוּקַח, מִמֶּלֶח טָהוֹר קִדָּשׁ: וּשְׁחַקְתָּ מִמֶּנָּה הֶדֶק, וְנִתְּתָה מִמֶּנָּה לְפָנַי הַעֲדַת בְּאֵהָל מוֹעֵד, אֲשֶׁר אֲנֹעַד לָךְ שָׁמָּה, קִדָּשׁ קִדָּשִׁים תִּהְיֶה לָכֶם: וְנֹאמַר, וְהַקְטִיר עָלָיו אֶהְרֹן קְטָרֶת סַמִּים בַּבֶּקֶר בַּבֶּקֶר, בְּהִיטִיבוֹ אֶת הַנְּרוֹת יִקְטִירָנָה: וּבַהֲעֵלַת אֶהְרֹן אֶת הַנְּרוֹת בֵּין הָעֶרְבִים יִקְטִירָנָה, קְטָרֶת תָּמִיד לְפָנַי יִהְיֶה לְדֹרֹתֵיכֶם:

תָּנוּ רַבָּנָן, פְּטוּם הַקְטָרֶת כִּיצַד: שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וּשְׁשִׁים וּשְׁמוֹנֶה מְנִים הָיוּ בָּהּ. שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וּשְׁשִׁים וְחֲמִשָּׁה כְּמִנְיַן יְמוֹת הַחֲמָה, מְנָה לְכָל יוֹם, פָּרַס בְּשַׁחְרִית, וּפָרַס בֵּין הָעֶרְבִים, וּשְׁלֹשָׁה מְנִים יִתְרִים, שְׁמֵהֶם מְכַנִּים כִּהֵן גְּדוֹל מְלֵא חֲפָנָיו בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים, וּמַחְזִירָן לְמַכְתָּשֶׁת בְּעָרַב יוֹם הַכַּפּוּרִים, וּשְׂוֹחֲקוֹן יָפָה יָפָה כְּדִי שְׂתִּתְּהָא דְקָה מִן הַדְּקָה. וְאַחַד עֶשְׂרֵי סַמִּמָּנִין הָיוּ בָּהּ. וְאֵלוּ הֵן: (א) הַצָּרִי, (ב) וְהַצְּפָרֹן, (ג) הַחִלְבָּנָה, (ד) וְהַלְּבוֹנָה, מִשְׁקַל שְׁבַעַיִם שְׁבַעַיִם מְנָה, (ה) מוֹר, (ו) וְקִצְיָעָה, (ז) שְׁבַלֶּת נֶרֶד, (ח) וְכֶרֶם, מִשְׁקַל שְׁשָׁה עֶשְׂרֵי שְׁשָׁה עֶשְׂרֵי מְנָה, (ט) הַקְּשֵׁט שְׁנַיִם עֶשְׂרֵי, (י) וְקִלוּפָה שְׁלֹשָׁה, (יא) וְקִנְמוֹן תַּשְׁעָה, בְּרִית כְּרַשִׁינָה תַּשְׁעָה קַבִּין, יֵין קַפְרִיסִין סְאִין תִּלְתָּא וְקַבִּין תִּלְתָּא, וְאִם לֹא מִצָּא יֵין קַפְרִיסִין מִבֵּיא חֲמַר חוֹרִין עֵתִיק, מֶלֶח סְדוּמִית רוּבַע, מַעְלָה עֶשֶׂן, כָּל שֶׁהוּא. רַבִּי נֶתָן הַבְּבֵלִי אוֹמֵר: אֵף כִּפְתַּת הַיָּרְדֵן כָּל שֶׁהִיא, וְאִם נֶתָן בָּהּ דְּבִשׁ פְּסָלָה, וְאִם חֲסַר אֶחָד מִכָּל סַמִּינָה חִיָּב מִיתָה: רַבִּין שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר: הַצָּרִי אֵינוֹ אֶלָּא שְׂרָף הַנוּטָף מֵעֲצֵי הַקְּטָף. בְּרִית כְּרַשִׁינָה לָמָּה הִיא בָּאָה, כְּדִי לִיְפוֹת בָּהּ אֶת הַצְּפָרֹן, כְּדִי שְׂתִּתְּהָא נָאָה. יֵין קַפְרִיסִין לָמָּה הוּא בָּא כְּדִי לְשָׂרוֹת בּוֹ אֶת הַצְּפָרֹן כְּדִי שְׂתִּתְּהָא עֲזָה, וְהֵלֵא מִי רַגְלִים יָפִין לָהּ, אֶלָּא שְׂאִין מְכַנִּיסִין מִי רַגְלִים בַּמֶּקְדָּשׁ מִפְּנֵי הַכְּבוֹד:

תִּנְיָא רַבִּי נֶתָן אוֹמֵר: כְּשֶׁהוּא שׁוֹחֵק, אוֹמֵר: הֶדֶק הֵיטֵב, הֵיטֵב הֶדֶק, מִפְּנֵי שֶׁהַקּוֹל יָפָה לְבִשְׁמִים. פְּטָמָה לַחְצָאִין, כְּשֶׁרָה, לְשִׁלִּישׁ וְלַרְבִּיעַ, לֹא שְׁמַעְנוּ: אָמַר רַבִּי יְהוּדָה זֶה הַכֶּלֶל, אִם כְּמִדְּתָהּ כְּשֶׁרָה לַחְצָאִין. וְאִם חֲסַר אַחַת מִכָּל סַמִּינָה חִיָּב מִיתָה: תִּנְיָא בַר קַפְרָא אוֹמֵר, אַחַת לְשְׁשִׁים אוֹ לְשְׁבַעַיִם שָׁנָה הִיתָה בָּאָה שֶׁל שִׁירִים לַחְצָאִין: וְעוֹד תִּנְיָא בַר קַפְרָא, אֵלוּ הָיוּ נוֹתֵן בָּהּ קוֹרְטוּב שֶׁל דְּבִשׁ, אִין אָדָם יְכוֹל לַעֲמוֹד מִפְּנֵי רִיחָה, וְלָמָּה אִין מְעַרְבִין בָּהּ דְּבִשׁ, מִפְּנֵי שֶׁהַתּוֹרָה אָמְרָה, כִּי כָּל שְׂאֵר וְכָל דְּבִשׁ לֹא תִקְטִירוּ מִמֶּנּוּ אֲשֶׁה לִיהוָה:

ניתן להאזין בשלוחה 84
לפסק של כל בתי הדינים וההוראה בא"י
שע"י מרנן ורבנן שליט"א,
שצריך לעשות תיקונים אלו.

הרבנים: וואזנר, ניסים קרליץ, בד"ץ נווה
ציון, מרדכי גרוס, בן ציון מוצפי, יצחק
רצאבי, דוד יוסף, בית מורשת מרן,
רבני חב"ד, חסידות בעלז, מאיר מאזוז,
חניכי הישיבות, חסידות וויזניץ, שמואל
אליעזר שטרן, שארית ישראל, יחיאל
וידר, שליט"א

ספר זה נתרם לזכות כל מי שזוכה
לשמור על קדושתו.
הרב אריה בן רבקה ומשפחתו להצלחה
בכל העניינים
ולקרוב גאולת ישראל ברחמים ובמהרה

לע"נ סעידה בת תופחה

ניתן להשיג את החוברת לחלוקה בל"ג.
מי שרוצה להיות שותף בזכויות,
או להעביר פדיונות, יוכל לתרום,
בבנק הדואר: 09. סניף: 001.

חשבון: 26172689. וכן בעמדות
קהילות/גדרים פלוס, ע"ש ונשמרתם,
או בטלפון 0533188877.

ליעוץ והדרכה ליציאה מהעוונות
ניתן להתקשר לטלפון: 0533188877
קו תוכן והדרכות: 077-222-2221,
ניתן לקבל מספר חילופי: ב 144
או בטלפון: 0548444288.

יוצא לאור ע"י ארגון "ונשמרתם"

ו"נשמדתם" נקודות הפצה ברחבי הארץ

בשלושה 888

0548508019	0583273445	0542179573	ירושלים רב שפע:
0504124998	0504134406	0545905952	0533177069
קרית ארבע:	0504170077	מרכז תל אביב:	ירושלים גאולה:
0584017002	0504590018	0502124364	0583207148
ראשון לציון:	לוד:	חדרה:	0583220706
0522997740	0545699928	0548598852	0534166776
רחובות:	חצור:	0504157017	ירושלים ש. הנביא:
0548400139	0533116762	נתניה:	0534194993
רמת גן:	מודיעין:	0508510663	ירושלים הר נוף:
0527645633	0529251378	0545600681	0583242613
רעננה:	מודיעין עלית:	0548468872	ירושלים קרית יובל:
0538253406	0504114806	פתח תקוה:	0528831055
שדרות:	0548519661	0524701719	ירושלים רמות:
0527141497	0548446584	0526676815	0527663963
תפרח:	0527185692	חולון:	0527677924
0548464038	קרית מלאכי:	0527119090	ירושלים בית וגן:
רכסים:	0542477130	בת ים:	0548403146
0504118330	מעלות:	0548458455	ירושלים כללי:
רכסים:	0527150938	ערד:	0527155230
0527661248	נצרת עלית:	0524594899	ירושלים מא"ש:
חיפה:	0548433482	חריש:	0548444288
0526764048	עימנואל:	0527161207	ירושלים:
0548419622	0548541105	נתיבות:	0527698522
אופקים:	ראשון לציון:	0548442717	בני ברק בן זכאי:
0527166441	0522997740	אילת:	0527645633
צפת:	0548541770	0533159287	בני ברק עזרא:
0527126565	עכו:	אשדוד:	0533154931
יסודות:	0547547136	0527687619	בני ברק:
0534114841	עפולה:	אשקלון:	0504194787
דימונה:	0527114378	0587716881	אלעד:
0527141145	פתח תקווה:	באר שבע:	0556765947
בית שמש:	0583212614	0556675822	0527613691
0548445467	פתח תקווה:	ביתר:	דרום תל אביב:
0527641794	0534114841	0548424877	0527661162
0533109749	קרית אונו:	ביתר:	0508743073
הרצליה:	0527685690	0548421819	0549462251
0525216909	קרית אתא:	טבריה:	0532355560

וכן ניתן להשיג חוברת של כל תיקוני העוונות, כולל עוונות של חייבי מיתות ב"ד, ועוד.
וכן ברכון קריאת שמע שעל המיטה, עם למינציה.

תשש כחי ישבתי משתומם. ומחשבותי תמהים. כי עבר קציר כלה קיץ ואנחנו לא נושענו. רפואה לא עלתה למחלתינו. אין מזור לבשרנו. ולא עלתה ארוכה למכתינו לחרבן בית מקדשינו. אוי לנו כי פנה היום יום אחד של הקב"ה שהוא אלף שנים וגם נטו צללי ערב, וכלו כל הקצין ועדיין בן דוד לא בא. ונודע את אשר ארז"ל כל דור שלא נבנה בית המקדש בימיו כאלו נחרב בימיו. ואתנה את פני לחקור ולדעת מה זה וע"מ נתארך קיצינו וגלותינו. ומדוע לא בא בן ישי. ומצאתי און לי ואנינה בקרבי ולבי דוי.

(רבנו חיים ויטאל זצ"ל בהקדמת עץ חיים)

כל הנביאים כולן ציוו על התשובה ואין ישראל נגאלים אלא בתשובה. וכבר הבטיחה תורה שסוף ישראל לעשות תשובה בסוף גלותן ומיד הן נגאלים.

(רמב"ם הלכות תשובה)

לדבקה בהשם, זה הוא סוד כל התורה

(אבן עזרא).

כל פעם שהאדם חושב על השם, ונדבק בהשם הוא מקבל תוספת של חלקים חדשים של הנשמה שלו שלא היו בו לפני כן,

(הגאון מווילנא פ' פיקודי)

הדבקות בהשם, גורמת ל"ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" וכשיעשו זאת כלל ישראל זו היא מציאות הגאולה.

ספר נדיר, שנערך לאחר מחקר ובדיקה בקרב למעלה מרובה של יהודים, מה הדרך שהובילה אותם לעזיבת החטאים, התקרבות חיבור ודבקות בהשם.

לשותפות בימי הרבים: קהילות/ נדירים פלוס, קוד: 2221

"ונשמרתם"

בנק הדואר: 09. סניף: 001. חשבון: 26172689.

או בטלפון: 2221-222-077 שלוחה 55